

ЛОРА ДЖО РОУЛАНД ДИМ МАК

Част 10 от „Сано Ичиро“

Превод от английски: Людмила Левкова, 2006

chitanka.info

Период Генроку^[1],
Година VIII,
Месец IV (тоест май 1695 г.)

[1] Септември 1688 — март 1704 г. — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

Мощен изстрел изтрещя в крепостта Едо^[1], отекна над града и отзвуча надолу по хълма. На пистата за надбягвания застаналите при стартовата линия пет коня се устремиха напред. В бронирани туники и с метални шлемове на главата ездачите самураи се снишиха на седлата. Стиснали къси камшици, с резки удари и отривисти викове те пришпорваха галопиращите животни да ускорят бяг. Сред оглушителен тропот препускащите копита вдигаха наоколо гъсти облаци прахоляк.

Дългата овална писта бе заобиколена от дървени ложи, подредени амфитеатрално и защитени от слънцето с раирани навеси. Вътре висши длъжностни лица следяха ездачите и шумно ги насърчаваха. Войниците, които патрулираха по разположения околоръст каменен зид и извисяващите се над него наблюдателници, махаха и крещяха окуражително. Първоначално конете галопираха шия до шия, но още при първия завой се скупчиха и се заблъскаха един в друг, докато жокеите настървено се бореха за място в най-вътрешната ивица на пистата. Те размахаха камшици срещу съперниците си. По конската плът и доспехите заплющяха кожени ремъци. В яростна надпревара за челното място жокеите се засипваха със свирепи заплахи и обиди. Конете се блъскаха и цвилеха. След като взеха завоя, от групата се откъсна ездач върху дорест жребец.

Усещането за мощ и бързина отприщи в гърдите му див възторг. Ударите на сърцето му се ускориха в ритъм с тропота на конските копита. Врявата отекваше в шлема му. През визьора си за миг зърна зрителите — от скоростта махащите ръце, ярките роби и разгорещените настървени лица се сливаха в замъглена пъстроцветна лента. Изкрещя победоносно, опиянен от безразсъдна смелост. Този нов кон си струваше златото, което бе платил за него. Щеше да си възвърне цената му от спечелените залози и да покаже на всички кой е най-добрият ездач в столицата.

Носейки се устремно по пистата, успя да излезе една дължина пред останалите. Хвърли поглед през рамо и видя, че се опитват да го догонят двама ездаци — по един от всяка страна. Съперниците му се наклониха и размахаха камшици. Ремъците отскочиха от ризницата му. В опит да го забави единият ездач сграбчи юздите на коня му, а другият се вкопчи в туниката му. Безпощаден в желанието си за победа, той удари с камшика си по шлемовете им. Двамата изостанаха. Публиката ревеше възторжено. С тържествуващ вик водачът взе следващия завой. Групата зад него се носеше в яростен галоп, но той успя да накара коня си да усили своя бяг и увеличи преднината, устремен към финиша.

Внезапно в съзнанието му изникна образ на конник. Черен като нощ и с чудовищни размери, този зловещ съперник го застигаше. Стъписан, хвърли поглед назад, но единственото, което видя, бяха познатите ездаци, препускащи зад него сред облак прах. Заби пети и размаха камшик. Конят му се хвърли мощно напред, увеличавайки разстоянието, което го делеше от останалите. Стотина крачки по-напред се виждаше финишът. Там стояха двама самураи с червени флагове в ръце, готови да отличат победителя.

Но в следващия миг образът на чудовищния конник нарасна заплашително. Носеше се тъй близо до него, че всеки миг сянката му щеше да го затисне. Усети жестока, пронизваща болка зад лявото око, сякаш някой бе забил нож в черепа му. От гърдите му се изтръгна вик. Болката запулсира, сякаш безпощадното острие проникваше все по-дълбоко. Изстена, изтерзан и стъписан. Какво ставаше с него?

Слънчевата светлина заискри с яркост, която прогори очите му. Пистата, самураите на финиша и зрителите се размиха в ослепителен блясък, сякаш светът бе лумнал в пламъци. Сърцето му блъскаше в оглушителен, неистов противовес на пулсиращата болка. Външните звуци се стопиха в неясен монотон. Ръцете и краката му изтръпнаха. Не усещаше коня под себе си главата му сякаш се бе отделила от тялото. Вече си даваше сметка, че нещо не беше наред. Опита се да нададе вик за помощ, но от устата му излезе само нечленоразделен грак.

При все това не изпита страх. Чувство и мисъл бяха отлетели като пометени от вятъра окапали листа. Ръцете му отмаляха, юздите се изплъзнаха. Тялото му се бе превърнало в отпуснат върху седлото

безжизнен товар. Черният конник го задмина — тутакси ярката блестяща светлина се събра в една-единствена точка и пред очите му се спусна пелена от непрогледен мрак.

Светлата точка се стопи. Светът изчезна в черно безмълвие. Съзнанието угасна. Той пресече финиша, свлече се от седлото и се строполи на пътя на връхлитащите коне и ездачи.

[1] Старото име на Токио. — Б.пр. ↑

1 ГЛАВА

Край залесените склонове над пистата, прорязани от оградени с каменни стени проходи, които опасваха хълма до самия му връх, бе разположено ограждение, което бе изолирано от именията на вишестоящите служители, обслужващи режима на Токугава^[1].

Високи зидове, увенчани с метални шипове, охраняваха намиращите се вътре постройки, чиито керемидени покриви се издигаха наред борови дървета. Наредени на опашка, отвън чакаха самураи в официални копринени роби с типичното за класата им бръснато теме и събрани в кок коси и с неизменните, окачени на кръста два меча. Щом им дойдеше редът, те преминаваха, съпровождани от стражи, през двойните порти, и прекосяваха двора, където ги въвеждаха в представителна постройка, чиито многобройни, наподобяващи лабиринт крила бяха свързани помежду си със закрити коридори.

Новодошлите се събираха в едно преддверие, очаквайки срещата си с дворцовия управител Сано Ичиро — втория по ранг след шогуна и главен администратор на бакуфу. Времето, което им се налагаше да прекарат там, запълваха с политически клюки, а гласовете им се сливаха в непрекъснат глух шум, който на моменти се усилваше. Помощниците на дворцовия управител се съвещаваха; чиновниците описваха текущите дела на режима и съпоставяха и подреждаха в архив отчети; бързешком влизаха и излизаха пратеници.

Уединен в своя личен офис във вътрешността на постройката, дворцовият управител Сано седеше с генерал Исогай — върховния главнокомандващ армията, който бе дошъл да го осведоми относно военните дела. Около тях по стените висяха цветни карти на Япония, изработени от дебели дървени плоскости, които заглушаваха шума отвън. По рафтове и в огнеупорни метални сандъци се съхраняваха счетоводните книги. Отвореният прозорец гледаше към градината, където пясъкът, прилежно загладен в успоредни ивици около покрити с

мъх валчести камъни, сияеше с лъчиста белота на следобедното слънце.

— Нося добра и лоша вест — заяви генерал Исогай. Той беше набит мъж с едра глава, която сякаш излизаше направо от раменете му. Очите му проблясваха с интелигентност и весел нрав. Говореше силно, като човек, свикнал да издава заповеди на висок глас. — Добрата новина е, че през изминалите шест месеца нещата се поуспокоиха.

Преди половин година в столицата бяха избухнали политически размирици.

— Можем да бъдем благодарни, че редът е възстановен и че гражданската война бе предотвратена — отбеляза Сано, припомняйки си как извън Едо войските на двете враждуващи фракции се бяха сблъскали в кървава битка, коствала живота на 346 воители.

— И да благодарим на божествата, че Янагисава бе отстранен, а на власт дойде владетелят Мацудайра — добави генерал Исогай.

Владетелят Мацудайра — братовчед на шогуната — и доскорошният дворцов управител Янагисава бяха влезли в жестоко съперничество за спечелване на надмощие в режима. Борбата им за власт бе разединила бакуфу, докато накрая владетелят Мацудайра бе успял да спечели повече съюзници, да победи противниковата армия и да отстрани Янагисава. Сега владетелят Мацудайра разполагаше с мощно влияние над шогуната и по този начин контролираше управлението му.

— Лошата вест е, че неприятностите не са приключили — продължи генерал Исогай. — Има още злополучни инциденти. Двама от войниците ми са били нападнати от засада и убити на междуградския път. Четирима други са намерили смъртта си по време на обичайния си обход из града. Вчера пък войсковият гарнизон в Ходогая е бил подложен на обстрел. Има четирима убити и осем ранени.

Обзет от тревога, Сано се намръщи.

— Извършителите заловени ли са?

— Все още не — отвърна генералът мрачно. — Но, разбира се, ние знаем кои са.

След отстраняването на Янагисава мнозина от неговата армия бяха успели да избягат въпреки енергичните усилия на владетеля Мацудайра да ги залови. Подслонил един милион души, Едо

предоставяше със своите безброй къщи, магазини, храмове и светилища множество възможности за укрития на преследвани от закона бегълци. Твърдо решени да отмъстят за поражението на своя господар, те водеха нелегална война срещу владетеля Мацудайра чрез прикрити актове на насилие. По този начин Янагисава продължаваше да хвърля сянка върху събитията, макар че понастоящем живееше в изгнание на остров Хачиджо^[2] наред океана.

— Докладваха ми за стълкновения между армията и преследваните от закона в провинциите — отбеляза Сано. — Разбрахте ли кой оглавява нападенията?

— Разпитах заловените бегълци и се сдобих с няколко имена. Всички са висши офицери от армията на Янагисава, които понастоящем действат в нелегалност.

— Възможно ли е да получават разпореждания от горе?

— Имате предвид от членове на бакуфу ли? — генерал Исогай сви рамене. — Вероятно. Макар че се е справил с по-голямата част от опозицията, владетелят Мацудайра не е в състояние да я унищожи изцяло.

Мацудайра бе прочистил властта от редица висши служители, тъй като бяха подкрепяли неговия противник. Заточенията, пониженията и екзекуциите най-вероятно щяха да продължат още известно време. Но засега в правителството все още действаха привърженици на Янагисава. Те разполагаха с твърде голямо влияние и подкрепа, за да може владетелят Мацудайра да ги отстрани, поради което се превръщаха във все по-голямо предизвикателство за него.

— В крайна сметка ще смажем бунтовниците — заяви генерал Исогай. — Да се надяваме, че докато се разправяме с тях, Япония няма да бъде нападната от някоя чуждестранна армия.

Срещата приключи. Сано и генерал Исогай се изправиха и си размениха поклони.

— Дръжте ме в течение — нареди Сано.

Генералът го изгледа за момент.

— Тези времена са пагубни за някои — отбеляза той, — но твърде изгодни за други — лукавата му многозначителна усмивка жегна Сано. — Ако Янагисава и владетелят Мацудайра не се бяха изправили един срещу друг, един бивш детектив никога нямаше да се

издигне до неподозирани висоти... нали така, почитаеми дворцов управителю?

Той наблегна на титлата, която Сано бе получил преди шест месеца в резултат на едно разследване на убийство, което бе допринесло за поражението на Янагисава. Тогавашен сосакан сама на шогуна — висш следовател на събития, случки и хора — Сано бе избран да заеме поста на Янагисава.

Генерал Исогай се засмя подигравателно:

— Никога не съм предполагал, че ще докладвам на един бивш ронин. Даже се обзаложих с мои офицери, че няма да се задържите и месец.

Преди да започне работа в управлението, Сано бе самурай без господар, принадлежеше към нисшите слоеве на обществото и си изкарваше прехраната като преподавател и инструктор по бойни изкуства.

— Сърдечни благодарности за доверието — усмихна се унило Сано, спомняйки си какви усилия бе положил, за да усвои механизмите на управлението, да осигури резултатното действие на огромната му скрита бюрокрация и да установи добри взаимоотношения с онези свои подчинени, които не можеха да се примирят с това, че бе получил тази висша длъжност.

Щом генерал Исогай си тръгна, вихрушката пред кабинета на Сано нахлу през вратата. Помощниците му го връхлетяха в шумни усилия да привлекат вниманието му:

— Ето ви последните сведения за постъпленията от данъци! Това са писмата, които трябва да разпишете! Сега ви предстои среща със съдебните съветници!

Помощниците му стовариха планина от документи на писалището му и припряно взеха да разтварят пред него свитък след свитък. Той ги преглеждаше, удряше им печата със собствения си подпис и даваше нареждания.

Откакто бе станал дворцов управител, това бяха обичайни за деня дейности. Изчиташе и изслушваше безброй доклади в усилие да бъде в течение на всичко, което се случваше в страната. Срещите му се редяха една след друга. Животът му се бе превърнал в несекващ поток от спешни и неотложни действия. Мислено отбеляза, че режимът на Токугава, който бе наложен с меч, сега се основаваше на хартия и

приказки. Вече съжаляваше за практиката, която бе наложил с постъпването на новата си длъжност.

В стремежа си към нещо ръководство той бе изявил желание да се среща с всички и да изслушва всички новини и проблеми, избягвайки посредничеството на хора, които биха могли да скрият истината. Бе пожелал да взема решенията лично, вместо да ги поверява на своя персонал от двеста души. И тъй като не искаше да бъде невежа, нито да се превръща в обект на манипулации, бе отворил вратите си за тълпи от длъжностни лица. Но скоро след това бе осъзнал, че е отишъл твърде далеч. Маловажни въпроси и хора, петимни за благоразположението му, поглъщаха твърде много от вниманието му. Често имаше чувството, че трескаво газии във все по-дълбоки води, в които всеки миг може да се удави. Бе допуснал твърде много грешки и бе засегнал твърде много интереси.

Независимо от трудностите Сано се гордееше с постиженията си. Макар и без да притежава нужния опит, бе успял да обезпечи управлението на Токугава. Бе постигнал върха в кариерата на един самурай, най-върховната чест. При все това често имаше чувството, че в кабинета си е като в затвор. Духът му на воин ставаше все по-неспокоен, а вече дори нямаше време да поддържа бойните си умения. Не беше работа за един самурай да си седи, да води безкрайни разговори и да прелиства документи, а в това време мечът му да ръждясва. Сано не можеше да потисне копнежа си по дните, в които бе работил като детектив, по интелектуалното предизвикателство, което му предоставяше разкриването на всяко престъпление, и по тръпката да преследва нарушителите на закона. Щеше му се да използва властта си, за да върши добро, но шансовете за това не изглеждаха особено окуражителни.

Над Сано се надвеси един пратеник от крепостта Едо.

— Извинете, почитаеми дворецов управителю — рече той, — но шогунът желае да ви види в двореца незабавно.

На всичко отгоре Сано бе длъжен да бъде на разположение на шогуна ден и нощ. Основният му дълг бе да поддържа доброто настроение на своя господар. Нямаше право да отказва да се яви пред него, колкото и незначителна в крайна сметка да се оказваше причината.

Той излезе от кабинета си — съпровождаха го васалите му Маруме и Фукида. Докато работеше като сосакан сама на шогуна, двамата бяха от неговия детективски отряд, а сега му служеха като телохранители и помощници. Бързо прекосиха преддверието, където чиновниците, които очакваха среща с дворцовия управител, се засуетиха около него, умолявайки го за миг внимание. Сано поднесе извиненията си и мислено се откъсна от работата, която трябваше да свърши, докато Маруме и Фукида го охраняваха, проправяйки му път.

* * *

В двореца Сано и придружителите му поеха покрай разположените до стените стражи към вътрешността на дългото помещение за аудиенции. Шогунът седеше на подиума в срещуположния край. Носеше типичната за ранга му черна цилиндрична шапка и пищна роба от копринен брокат, чиито зелени и златисти оттенъци бяха в хармония с пейзажа на фреската зад гърба му. На долното ниво владетелят Мацудайра бе коленичил на почетното място вдясно от шогуна. Също на колене, Сано зае своето обичайно място вляво от шогуна, а хората му коленичиха до него. Докато се покланяха на началниците си, Сано си помисли колко си приличаха по външност двамата братовчеди и в същото време колко различни бяха.

И двамата притежаваха аристократичните черти на клана Токугава, но докато при шогуна те бяха някак залинели и мекушави, при владетеля Мацудайра се подсилваха от крепко здраве и дързък дух. И двамата бяха петдесетгодишни и подобни на ръст, но заради приведената си стойка шогунът изглеждаше по-възрастен и дребен. Макар и с по-голямо тегло от своя братовчед, владетелят Мацудайра седеше гордо изправен. Носеше роба в убити цветове, но въпреки това присъствието му в залата бе господстващо.

— Помолих за тази среща, за да съобщя лоши вести — заяви владетелят Мацудайра.

Държеше се така, все едно властта принадлежеше на братовчед му и той му се подчиняваше, но в тази своя роля успяваше да заблуди единствено шогуна. Макар че понастоящем контролираше правителството, Мацудайра все още всячески се стараше да угажда на

своя братовчед, защото в противен случай щяха да го сторят други и да го изместят, вследствие на което можеше да изгуби влиянието си върху шогуна.

— Еджима Сензаемон е мъртъв.

Изненадан от това, което чу, Сано бе обзет от тревога. Върху лицето на шогуна се изписаха смущение и объркване.

— Кой? — гласът му потрепери от неизменния страх да не изглежда глупав.

— Еджима Сензаемон — повтори владетелят Мацудайра.

— А-а — шогунът сбърчи чело, по-скоро слисан от споменатото име. — Аз познавам ли го?

— Разбира се — възкликна владетелят Мацудайра, едва скривайки раздразнението си от мудния ум на братовчед си.

Сано имаше чувството, че почти долавя мисълта му за това, как той, Мацудайра, а не Токугава Цунайoshi би трябвало да бъде удостоен с рожденото право да стои начело на режима.

— Еджима беше началникът на мецуке — поясни Сано тихо.

Мецуке наемаше шпиони, които да събират информация из цяла Япония, с цел да се следи за възможни смутители на реда и да се охранява властта на режима. Еджима бе назначен от владетеля Мацудайра, който се бе отървал от предшественика му — съюзник на доскорoшния дворецов управител Янагисава.

— Тъй ли? — учуди се шогунът. — Че кога е приел поста?

— Преди около шест месеца — отвърна Сано.

Шогунът въздъхна шумно и изнурено.

— Напоследък... ъ-ъ... в правителството се появяват толкова нови хора, че вече ми се губят — чертите му се изкривиха от раздразнение. — Щеше да ми е по-лесно, ако постовете се заемаха от едни и същи служители. Не разбирам защо да не е възможно.

Никой не предложи обяснение. Шогунът не знаеше за войната между Мацудайра и дворецовия управител Янагисава, нито за победата на своя братовчед и за последвалата чистка; никой не го бе уведомил и тъй като рядко напускаше двореца, не бе видял почти нищо от ставащото около него. Знаеше, че Янагисава е в изгнание, но не беше наясно точно защо. Нито владетелят Мацудайра, нито Янагисава бяха пожелали той да научи, че се домогват до контрол над режима, да не би да ги осъди на смърт за държавна измяна. А сега владетелят

Мацудайра държеше шогунът да остане в неведение, че братовчед му е иззел властта и всъщност управлява Япония. Никой не смееше да наруши забраната му това да бъде съобщено на шогуна. Конспирация, забулена в мълчание, обгръщаше замъка Едо.

— Как е умрял Еджима? — обърна се Сано към владетеля Мацудайра.

— Паднал е от коня си по време на надбягване на хиподрума в крепостта Едо — обясни владетелят Мацудайра.

— О, Небеса! — възкликна шогунът. — Конните надбягвания са такъв опасен спорт, че май трябва... ъ-ъ... да бъдат забранени.

— Доколкото си спомням, за Еджима се говореше, че е твърде безразсъден ездач — каза Сано — и че е имал произшествия.

— Смятам, че случилото се не е злополука — заяви владетелят Мацудайра с рязък тон. — Подозирам измама или предателство.

— Защо? — Сано видя собствената си изненада отразена върху лицата на хората си.

— Това не е единствената внезапна смърт на висш служител в последно време — отбеляза владетелят Мацудайра. — Първо беше Оно Шиносуке, надзорникът по съдебните процедури, който почина на самата Нова година. През пролетта смъртта застигна пълномощника по междуградските пътища Сасamura Томоя. А миналия месец умря и финансовият министър Мориваки.

— Но Оно и Сасamura са издъхнали вкъщи в съня си, в леглото — възрази Сано. — Финансовият министър е паднал във ваната и си е ударил главата. Не виждам каква е връзката между тяхната смърт и смъртта на Еджима.

— А не забелязвате ли във всичко това определена зависимост? — тонът на владетеля Мацудайра стана злокобно многозначителен.

— Те всички... ъ-ъ... са били новоназначени на тези длъжности, нали така? — подхвана шогунът боязливо. Имаше вид на дете, което участва в игра за отгатване и се надява, че е налучкало верния отговор. — И са умрели скоро след като са поели поста си?

— Точно така — потвърди владетелят Мацудайра, удивен, че шогунът бе успял да се сети за тези хора и че дори знае нещо за тях.

Тези висши служители до един бяха доверени близки приятели на Мацудайра, които бяха назначени след преврата, би могъл да добави Сано, макар че не го стори.

— Може и да не са били случаи на естествена смърт, каквито изглеждаха — отбеляза владетелят Мацудайра. — Не е изключено да се окажат част от заговор, в който чрез премахване на ключови чиновници се цели подриване на режима.

Тъй като враговете на владетеля Мацудайра както в бакуфу, така и извън него, непрестанно крояха планове за свалянето му, Сано не знаеше какво да мисли за един заговор, целящ отслабването на управлението в рамките на установения от самия Мацудайра режим. През последните шест месеца Сано го бе наблюдавал как от уверен и смел водач на главен клан от рода Токугава той се превръщаше в изнервен, будещ недоверие човек, чиято стабилност на новия пост пораждаше все повече съмнения. Тази негова несигурност се подхранваше от чести саботажи и устремни набези срещу армията му от страна на поставените извън закона поддръжници на Янагисава. Откраднатата власт може да бъде отнета от крадеца, предположи Сано.

— Заговор срещу режима? — винаги особено чувствителен към всякакви предупреждения за опасност, шогунът ахна ужасен. Озърна се, сякаш нападаха него, а не владетеля Мацудайра. — Трябва да сториш нещо! — възкликна той към братовчед си.

— Непременно! — отвърна владетелят Мацудайра. — Дворцов управителю Сано, нареждам ти да разследваш тези смъртни случаи. Ако се окажат убийства, трябва да разкриеш и да заловиш извършителя, преди да нанесе следващия си удар.

Тръпка на радостно въодушевление прониза Сано. Дори и да се окажеше, че служителите са починали от естествена смърт или вследствие на злополука, предоставяше му се великолепна възможност поне за известно време да се отърве от неприятната канцеларска работа.

— Както наредите, господарю.

— По-полека — обади се шогунът, присвил очи в недоволство, тъй като владетелят Мацудайра го бе пренебрегнал като върховна власт. — Доколкото си спомням Сано сан^[3] вече не е детектив. Разследването на престъпления сега не е негова работа. Не можеш да искаш от него да... ъ-ъ... си мърси ръцете, като се заеме с тези смъртни случаи.

Владетелят Мацудайра побърза да поправи грешката си.

— Сано сан е длъжен да върши онова, което вие пожелаете, независимо от поста си. А вие искате той да защити интересите ви, нали?

Шогунът стегна вяло челюст в ядно упорство.

— Но дворецовият управител Сано е твърде зает.

— Не възразявам срещу допълнителната работа, ваше превъзходителство. Нямам търпение да се заема със задачата.

Веднъж сдобил се с възможност за действие, Сано не възнамеряваше да я изпусне. Духовната му енергия се извиси пред перспективата да поеме в дирене на истината и справедливостта, залегнали в основата на неговия личен кодекс на честта.

— Много благодаря — каза шогунът упорито, отправяйки яден поглед първо към владетеля Мацудайра и после към Сано, — но помощта, която трябва да ми оказваш за управлението на страната, изисква цялото ти внимание.

Сано си спомни за милионите задачи, които го очакваха. Не можеше да изостави поста си за дълго и да рискува да загуби крехкия контрол над държавните дела.

— Вероятно негово превъзходителство е прав — съгласи се той с неохота. — Може би това разследване действително е работа на полицията. Обикновено те се занимавате разкриването на случаи на загадъчна смърт.

— Добра идея — рече шогунът, след което се обърна към владетеля Мацудайра с нескрито презрение: — Защо не си помислил за полицията? Обърни се към тях!

— Не. Съветвам ви категорично да не намесвате полицията — отсече припряно владетелят Мацудайра.

Сано се запита защо. Полицейският началник Хошина бе близък съратник на владетеля Мацудайра и беше логично да бъде натоварен с разследването. Вероятно отношенията помежду им се бяха влошили, без това да бе станало обществено достояние.

— Дворцовият управител Сано е единственият човек, на когото може да бъде оказано доверието да стигне до скритата същност на въпроса — заяви владетелят Мацудайра.

Беше истина, че по време на войната между фракциите Сано бе останал неутрален въпреки оказания върху него натиск да вземе страната на Янагисава или на владетеля Мацудайра. Впоследствие бе

служил вярно на владетеля Мацудайра за възстановяване на мира в страната. А дълго преди този смутен период вече си бе спечелил репутацията на човек, безпристрастно отдаден на справедливостта, търсещ да разкрие истината дори и във вреда на собствените си интереси.

— Ако убийците не бъдат заловени, служителите на режима ще бъдат премахвани, докато не остане никой — заяви владетелят Мацудайра на шогуна. — Ще бъдете съвсем сам. А вие не искате това, нали?

Шогунът се сви на подиума.

— О, не, наистина!

Огледа се ужасено, все едно си представяше как поддръжниците изчезват пред очите му. Ако владетелят Мацудайра допуснеше нападения над режима, това щеше да накърни репутацията му и да го лиши от властта, с която разполагаше, а Сано беше наясно, че за горделив човек, като него, това бе по-лошо от смърт.

— Тогава трябва да заповядате на дворцовия управител Сано да изостави всичко друго, да разследва убийствата и да ви спаси — заяви владетелят Мацудайра.

— Да. Прав си — съпротивата на шогуна рухна. — Сано сан, направи както казва братовчед ми.

— Мъдро решение, ваше превъзходителство — отбеляза владетелят Мацудайра.

За миг по устните му пробяга сянка от усмивка, изразяваща едва сдържано презрение към шогуна и надменно задоволство от това, колко лесно го бе подчинил на желанието си. После той се обърна към Сано:

— Изпратил съм хора да охраняват пистата и трупа. Имат заповед да задържат всички на мястото, докато не огледаш терена. Все пак по-добре тръгни незабавно. Тълпата скоро ще се изнерви.

Сано и хората му се поклониха на сбогуване. Щом напуснаха помещението, той пое напред с лека стъпка въпреки бедите, които можеха да се случат по време на отсъствието му от кормилото на властта. Нямаше значение, колко работа щеше да се натрупа, докато разследва смъртта на Еджима — чувстваше се като затворник, пуснат на свобода. Откриваше му се възможност да използва цялата власт и всички средства на своя нов пост в името на справедливостта.

[1] Династия шогунни във феодална Япония през периода 1603–1867 г., основана от Токугава Йеясу. По време на управлението им в страната царят продължителен мир, политическа стабилност и икономически растеж. — Б.пр. ↑

[2] Разположен в Тихия океан, на 300 км южно от Токио. — Б.пр. ↑

[3] Думата означава господин, госпожа, госпожица и се прибавя след фамилното име или след титлата при учтиво обръщение и като израз на почит. — Б.пр. ↑

2 ГЛАВА

Стражите при главната порта на крепостта Едо отвориха масивните крила с железен обков. Навън излезе процесия от конни самураи, които съпровождаха паланкин^[1], носен от неколцина здрави мъже. Вътре, както се виждаше през прозорчето, се взеше госпожа Рейко, съпругата на дворецовия управител Сано. Финото ѝ красиво лице сияеше от възторжено нетърпение.

Съобщението, което бе получила от баща си сутринта, гласеше: „Моля те, ела в съда днес в часа на овцата^[2]. Ще има дело, на което бих искал да присъстваш“.

Рейко бе щастлива от предоставената ѝ възможност за някакво разнообразие в ежедневието ѝ. Откакто Сано бе станал дворецов управител, тя нямаше какво особено да прави, освен да се грижи за сина им Масахиро. По-рано, докато Сано още бе сосакан сама, му бе помагала в разрешаването на някои от случаите, бе дирила следи и улики на места, където той не можеше да отиде, използвайки връзките си във висшето женско общество. Но сега не можеше да му помага да надзирава правителството, а той бе толкова зает, че тя го виждаше твърде рядко — предимно когато се прибираще грохнал посред нощ. Рейко изпитваше копнеж по старото време, макар че се гордееше с високопоставената длъжност на съпруга си. Да се среща лице в лице с опасността и смъртта, ѝ се струваше за предпочитане пред това да прекарва в бездействие живота си както жените от нейната класа. На всичко отгоре заради смутните времена бе прекарала затворена по-голямата част от последните шест месеца в крепостта Едо.

Шествието ѝ се движеше през административния район Хибия, където висшите чиновници на режима живееха и работеха в представителни къщи, оградени от високи каменни зидове. Броят на патрулиращите по улиците войници беше значително по-голям от обичайното заради незаловените размирници от фракцията на Янагисава. Рейко зърна унищожено от пожар имение — от къщата бяха

останали само купчина камъни. Палежите бяха любимо оръжие на престъпниците.

Сред тълпата от висши длъжностни лица, чиновници и слуги, изпълващи района, вървеше вестопродавец и предлагаше последните новини.

— Вчера престъпници са ограбили богат търговец и семейството му, пътуващи по Източния морски път! — крещеше той. — Убили са търговеца и са насилили жена му!

Размирниците отчаяно се нуждаеха от пари за прехрана и за каузата си, затова често нападаха граждани, които имаха нещастieto да се озоват на пътя им. Рейко носеше кинжал в ръкава си, готова да се защити в случай на нужда.

Шествието спря пред имението на съдия Уеда, където се помещаваше и съдилището. Стражите при портата препречиха пътя на Рейко и на придружителите си.

— Съобщете си имената! — наредиха те. — Покажете документите си за самоличност!

Докато съпровождатите я изпълняваха заповедта, обзети от подозрение, други стражи надникнаха в паланкина ѝ. Наскоро един от размирниците, предрешен като носач, се бе промъкнал в едно от именията и измъквайки нож от щайгата, която носел, бе промушил петима души, преди да го заловят. Охраната бе засилена повсеместно. Един от пазачите позна Рейко и пусна шествието през портите. Щом се озоваха в двора, тя слезе от паланкина. Значително повече полицаи охраняваха видимо нарасналото множество от затворници, които очакваха присъда. Задържаните бяха предимно самураи, най-вероятно войници от армията на Янагисава. Оковани с тежки вериги, те бяха раздърпани и окървавени, сякаш се бяха сражавали яростно, оказвайки съпротива при залавянето им. Независимо че Янагисава бе зъл и жесток господар, бушидо — самурайският кодекс на честта — повеляваше непрекословната им вярност към него. Телохранителите на Рейко я преведоха покрай тях и покрай други задържани — грубовати мъже от простолюдието. Престъпността се ширеше сред жителите на града; мнозина се бяха възползвали от царящите безредици и прекомерната заетост на силите на реда.

В ниската, наполовина дървена постройка Рейко влезе в съдилището и видя, че поредното дело всеки миг щеше да започне. На

подиума в дъното на дългата зала седеше баща ѝ, съдия Уеда, представителен и величествен в черната си церемониална роба. Той бе един от двамата съдии, които поддържаха реда и законността и разрешаваха споровете в Едо. От двете му страни седеше по един секретар, снабден с писалище и принадлежности за писане. Освен стражите в залата присъстваха само още двама души. Единият беше дошин. Облечен в късо кимоно и памучни гамаши, той бе коленичил близо до подиума. На пояса си носеше единствен къс меч и джите. Оръжието се използваше за парирание на удари и прехващане на острието на противниковия меч. Другият бе обвиняемият — жена в конопена роба. Тя бе коленичила пред съдията върху сламена рогозка, поставена на ширасу. Ръцете ѝ бяха оковани на гърба, дългите ѝ черни коси бяха разпуснати и разрошени.

Съдия Уеда отбеляза появата на Рейко с леко кимване, после даде знак на единия от секретарите си, който обяви:

— Обвиняемата е Югао от област Канда.

Рейко коленичи в страничната част на залата, откъдето можеше да вижда лицето на жената. Тя притежаваше сурова хубост — беше с високо чело и скули, тънък фин нос и изящно очертани устни. Югао изглеждаше няколко години по-млада от Рейко, която бе на двайсет и пет. Седеше със сведена глава и прикован в белия пясък поглед. Слабото ѝ тяло бе сковано под размъкнатата роба.

— Югао е обвинена в убийството на баща си, майка си и сестра си — обяви секретарят.

Рейко потръпна стъписана. Убийството на нечие семейство бе отвратително престъпление, изцяло в разрез с нравствените норми на обществото. Възможно ли бе тази млада жена наистина да го е извършила? Рейко се запита защо баща ѝ бе пожелал тя да присъства на делото.

— Ще изслушам показанията срещу Югао — обяви съдия Уеда.

Отпред излезе дошинът. Беше нисък мъж, прехвърлил трийсетте, с простовати, задебели от продължително стоене на открито черти.

— Жертвите бяха намерени мъртви в дома им — каза той. — Всеки от тях бе намушкан многократно. Югао бе заварена да седи до трупите, стиснала ножа. Цялата бе изцапана с кръв.

Една дъщеря да извърши подобно зверство срещу собствените си родители, на които дължеше върховно уважение и любов! Жена да

намушка смъртоносно собствената си сестра! Рейко бе чувала редица потресаващи истории, самата тя бе свидетел на ужасни деяния, но това надхвърляше понятията ѝ за жестокост. Югао не помръдна, не промени изражението си, не прояви никакви признаци на невинност или виновност. Изглеждаше така, сякаш не я беше грижа, че я обвиняват в престъпление, което се наказваше със смърт, а се знаеше, че повечето дела завършваха с присъда.

— Югао каза ли нещо, когато бе задържана? — попита съдия Уеда.

— Думите ѝ бяха: „Аз го извърших“ — отвърна дошинът.

— Има ли някакви улики за обратното? — попита съдията.

— Аз лично не видях такива.

— Разполагате ли със свидетел, който може да докаже, че Югао наистина е извършителят на това престъпление?

— Не, почитаеми съдия.

— Търсили ли сте други възможни заподозрени?

— Не, почитаеми съдия.

Рейко усети, че почва да я обзема странно чувство във връзка с това дело — нещо не беше наред.

— Законът позволява обвиняемите да се изкажат в своя защита — обърна се съдия Уеда към Югао: — Какво ще ни кажеш ти?

Югао отговори с равен глух глас:

— Аз ги убих.

— Нещо повече? — попита съдия Уеда.

Тя поклати глава, явно безразлична към факта, че това бе последната ѝ възможност да спаси живота си. Дошинът изглеждаше отегчен в очакване съдия Уеда да обяви Югао за виновна и да я прати на терена за екзекуции. Съдия Уеда се навъси, лицето му помръкна. За момент впери поглед в Югао и после обяви:

— Ще отложи присъдата си. Стражи, отведете Югао в някое от помещенията за посетители — после се обърна към секретарите си: — Преди следващото дело ще има почивка. Съдът временно се оттегля.

Рейко вече бе сигурна, че се случва нещо необичайно. Баща ѝ бе решителен човек, непреклонен поддръжник на справедливостта, съблюдаващ изискванията на закона. Тя бе наблюдавала много от делата му и никога до този момент не го бе виждала да забавя присъда.

Явно същото се отнасяше за неговите секретари и за дошина, които се втренчиха в него изненадани.

Югао рязко вдигна глава. За първи път Рейко видя ясно очите ѝ. Черни и непроницаеми, те бяха разположени в извити процепи под гладки клепащи. Сега премигаха недоумяващо. Докато стражите я извеждаха от съдебната зала, тя вървеше смирено. Секретарите се отдалечиха, а съдия Уеда слезе от подиума. Рейко се изправи, изпълнена с любопитство, и забърза към него.

— Благодаря, че дойде, дъще — каза той с ласкава усмивка.

Открай време помежду им съществуваше близост, значително надхвърляща обичайните отношения между баща и дъщеря, и то не просто защото Рейко бе единственото му дете. Майка ѝ бе починала още докато Рейко бе съвсем малка, и обичта на баща ѝ към нея се определяше от съзнанието, че тя е единственото, което му бе останало от обожаваната от него съпруга. Отрано бе забелязал нейната интелигентност и ѝ бе дал образование, обикновено предназначено за синовете. Бе наел преподаватели да я обучават по четене, калиграфия, история, математика, философия и китайски класици. Дори ѝ бе осигурил инструктори по бойни изкуства, за да овладее уменията за боравене с меч и за бой без оръжие. Понастоящем интересът им към криминалните престъпления бе споделен.

— Какво мислиш за делото? — попита съдия Уеда.

— Без съмнение бе доста по-различно от повечето — отвърна Рейко.

Съдията кимна утвърдително.

— В какво по-точно?

— Първо, Югао призна вината си твърде лесно — отбеляза Рейко. — Повечето обвиняеми твърдят, че са невинни, дори и да не е така, мъчейки се да избегнат наказанието. Югао не каза нито дума в своя защита. Може би е твърде срамежлива или уплашена, както се случва с някои жени, но ако е така, не го усетих. Тя не показва почти никакви емоции. Тя сякаш не изпитваше нищо, поне до момента, в който ти отложи присъдата. Почувствах, че не посрещна с охота отсрочката, което също е странно.

— Продължавай — подкани я съдия Уеда, доволен от проникателните наблюдения на Рейко.

— Югао изобщо не обясни защо е убила близките си, ако изобщо го е сторила. Престъпници, които правят самопризнания, проявяват склонност към всякакви извинения, за да оправдаят деянието си. За първи път присъствам на дело, в което отсъства всякакъв мотив за извършеното престъпление. От полицията, изглежда, дори не са си направили труда да потърсят такъв — озадачена и обезпокоена, Рейко поклати глава. — По всяка вероятност са арестували Югао, защото е била твърде очевидна заподозряна, въпреки че, уликите против нея не са доказателство за вината ѝ. Всъщност те май изобщо не са провели разследване. Толкова ли небрежно работят напоследък?

— Случаят е особен — поясни съдия Уеда. — Югао е хинин.

— А-а — възкликна Рейко с разбиране.

Хинин бяха „не хора“ — граждани, запратени почти на дъното на социалната стълбица като наказание за престъпления, които бяха сериозни, но не достатъчно тежки, за да оправдаят евентуална смъртна присъда. Тези престъпления включваха кражби и различни морални прегрешения. Хинин нямаха право да общуват с останалите граждани. Няколкото хиляди, които живееха в Едо, населяваха изолирани райони в покрайнините на града. Единствените, които бяха още по-ниско от тях в обществената йерархия, бяха ета — низвергнати по наследство заради традиционно практикуваните от тях, свързани със смърт занаяти, като касапство или щавене на кожи, което ги определяше като духовно скверни. Между хинин и ета обаче и имаше една съществена разлика — хинин можеха да изтърпят присъдите си или да бъдат помилвани, да получат амнистия и да си възвърнат предишното социално положение, докато ета бяха заклеймени завинаги. Но и двете прослойки бяха отритнати от обществото.

— Предполагам, че полицията не пилее време да разследва престъпления сред хинин — каза Рейко.

Съдия Уеда кимна.

— Не и когато случаят изглежда ясен. Особено понастоящем, когато полицията е заета да дири отстъпници и да потушава безредици... — тревога вдълба бръчките, набраздили лицето му. — Моите присъди зависят от информацията, която получавам от тези обвиняеми. Когато е тъй оскъдна, за мен става твърде трудно да произнеса справедливо решение.

— И сега се затрудняваш също като мен да прецениш дали Югао е невинна само въз основа на дадените на делото ѝ показания — заключи Рейко.

— Точно така — потвърди съдия Уеда. — Не ми помага особено и онова, което успях да науча предварително. Когато разбрах за случая, бях наясно, че полицията едва ли е провела щателно разследване, тъй че се заех да разпитам Югао лично. Единственото, което ми каза, бе, че е убила родителите и сестра си. Отказа да ми даде някакво обяснение. Поведението ѝ бе същото, на каквото и ти стана свидетел. — Той въздъхна унило: — Не мога да пусна на свобода една направила самопризнания убийца само защото не съм удовлетворен от представените срещу нея доказателства. Ще предизвикам неодобрението на началниците си.

А Рейко знаеше, че постът му зависи от тяхната добра воля. Съставеха ли си мнение, че проявява снизхождение към престъпниците, щяха да му отнемат длъжността, което за него би било съкрушителен позор.

— При все това не мога да призная за виновна една млада жена и да я осъдя на смърт въз основа на толкова оскъдна информация — добави той.

Рейко знаеше, че баща ѝ е особено чувствителен към случаите, в които имаше замесени млади жени, тъй като предполагаше, че по някакъв начин припознава в тях самата нея. Освен това, за разлика от мнозина чиновници, съдия Уеда се стараяше да служи на справедливостта дори и когато обвиняемият бе от низвергнатите.

— И така, стигаме до причината, поради която те поканих на делото — продължи баща ѝ. — Чувствам, че в този случай има повече, отколкото се вижда на повърхността. Освен това искам да зная истината за убийствата, но не разполагам с нужните средства, за да я разкрия лично. Денят ми е запълнен от дела, а служителите ми са заети до един. Затова ми се налага да те помоля за една услуга. Би ли разследвала престъплението, за да установиш дали наистина го е извършила Югао?

В гърдите на Рейко избликнаха радост и въодушевление.

— Да! — възкликна тя. — С удоволствие!

За първи път ѝ се предоставяше нова, неподозирана възможност да разкрие сама цялата загадка, а не както досега да работи върху

някаква част от поредния случай на Сано. Съдия Уеда се усмихна на ентузиазма ѝ.

— Благодаря ти, дъще. Зная, че напоследък разполагаш с повече време, и реших, че ти си подходящият човек за тази задача.

— Благодаря, татко — каза Рейко, трогната от уважението, което се криеше в думите му.

Преди време той бе подценил детективските ѝ умения и бе на мнение, че тя трябва да си стои у дома и да се посвети изцяло на задълженията си на майка и съпруга; в онзи период не би ѝ позволил да се заеме с дейност, обичайно запазена за мъжете. Никой обикновен служител не би помолил дъщеря си да свърши подобна работа. Освен баща ѝ, който разбираше потребността ѝ от приключения и осъществяване, никой друг не би очаквал подобна услуга от съпругата на дворцовия управител.

— Започвам незабавно — заяви Рейко. — Първо бих искала да говоря с Югао. Може би ще успея да я накарам да ми разкаже какво в действителност се е случило в нощта на убийствата.

Освен това може би щеше да постигне удовлетворението да докаже невинността на една млада жена и да спаси живота ѝ.

[1] Закрита носилка за знатни особи в Далечния изток. — Б.пр. ↑

[2] От 13 до 15 часа. — Б.пр. ↑

3 ГЛАВА

Сано и детективите Маруме и Фукида преминаха бързо през оградените с каменни стени проходи, които се спускаха от двореца на долу по хълма покрай пропускателните пунктове със засилена охрана. Завариха двама от войниците на владетеля Мацудайра да пазят портата към конната писта. Войниците ги пуснаха да влязат. Щом портата се захлопна, тримата огледаха обстановката.

Тълпа мъже, които, изглежда, бяха зрители на надбягването, се шляеха на групи или седяха в дървените ложи. Ярките им роби се открояваха като цветни петна на фона на тъмнозелените борове, които ограждаха хиподрума. Войниците на владетеля Мацудайра обикаляха наоколо и държаха под око всички присъстващи. Неколцина се бяха скупчили в края на пустата и прашна овална писта. Сано предположи, че охраняват трупа. Покрай отсрещния зид бяха наредени конюшни, от които от време на време се разнасяше цвиленето на затворените вътре коне. Небето все още беше светло, но слънцето беше залязло и хълмът над ограждението хвърляше тъмна сянка върху пистата. Следобедът преваляше и топлината на гаснещия ден постепенно отстъпваше място на хладината на настъпващата вечер.

Зрителите забелязаха Сано и се втурнаха към него. Той разпозна сред множеството неколцина от по-низшите чиновници в управлението, чиито неясни задължения и достатъчно време за губене им позволяваха да гледат конни надбягвания. Изпита онзи прилив на вълнение, с който бе започвал всяко ново разследване в качеството си на сосакан сама. Усети и лека тъга, защото му липсваше Хирата — неговият главен васал, който доскоро му бе предоставял своята веща и всеотдайна помощ в разследванията. Сега Хирата имаше и други задължения, освен това да бъде неизменно на разположение, когато Сано се нуждаеше от него.

От тълпата се отдели един мъж и пристъпи напред. Беше мускулест самурай, прехвърлил четирийсетте, със загоряло открито лице и почтително, но при все това излъчващо самоувереност

поведение. Сано разпозна в него собственика на пистата за надбягвания.

— Добър ден, почитаеми дворцов управителю. Може ли да ви попитам защо ни държат тук? — въпросът му бе съпроводен от гневния ропот на зрителите. — Какво става?

Сано отвърна:

— Добър ден, Ояма сан. Тук съм да разследвам смъртта на началника Еджима. Владетелят Мацудайра смята, че е убийство.

— Убийство? — Ояма се навъси изненадан. Сред зрителите се разнесоха сподавени възклицания. — При цялото ми уважение към владетеля Мацудайра това не може да е истина. Еджима падна от коня си по време на надбягванията. Аз го видях. Когато се случи, аз стоях до линията на финиша, на не повече от пет крачки от него.

— Преди да падне, изглеждаше така, сякаш беше изпаднал в несвяст на седлото — подхвърли един от зрителите. — Все едно сърцето му внезапно беше спряло.

Сано видя как присъстващите закимаха утвърдително, и чу приглушени възклицания в знак на съгласие. Врълетяха го противоречиви чувства. Ако тези наблюдения бяха верни, значи причината за въпросната смърт не е била убийство, както по всяка вероятност и другите три, и тогава разследването му щеше да приключи много скоро. Обзе го разочарование. После си помисли, че едно такова положение би означавало, че режимът е въвн от опасност, а той с радост би опровергал страховете на владетеля Мацудайра. Но засега не трябваше да прибързва със заключенията.

— Разследването ми ще установи дали Еджима е станал жертва на заговор или не — заяви той. — А докато приключа, случаят се определя като смърт при подозрителни обстоятелства. Пистата за надбягвания ще се смята за местопрестъпление, а вие всички сте свидетели. Длъжен съм да ви помоля да останете тук и да дадете показания за онова, което сте видели.

Съзря зле прикрито раздражение по лицата на присъстващите. Сякаш долавяше мислите им, че владетелят Мацудайра твърде прибързано съзира пъклени кроежи навсякъде, че с настоящото разследване само си губи времето, при това не само своето, а и тяхното. Никой обаче не посмя да възрази на втория по ранг след

шогуна. Сано мислено отбеляза, че новият му пост си имаше своите предимства.

— Фукида сан, започвай да снемаш показанията на очевидците. Маруме сан, ти ела с мен — нареди Сано на хората си.

Първият — слаб и сериозен детектив с вид на учен — подкани присъстващите да застанат в редица. Другият — мускулест, с ведро лице — последва Сано по пистата за надбягвания. Собственикът ги последва. Щом доближиха трупа, войниците, които го бяха заобиколили, отстъпиха назад. Сано и придружителите му спряха и сведоха поглед към мъртвеца.

Проснат по гръб, Еджима лежеше със свити ръце и крака върху зацапана широка черна ивица, която пресичаше пистата главата и лицето му бяха покрити с железен шлем. През отворения визьор Сано видя очите му — празни и безжизнени. Металните плочки на туниката му бяха осеяни с вдлъбнатини. Върху синьото копринено кимоно, панталоните, белите чорапи и сламените сандали се открояваха петна от кръв и кал.

— Изглежда така, все едно е бил бит — констатира Маруме.

— Конете го стъпкаха — поясни Ояма. — Той се свлече точно под копитата им. Случи се толкова бързо, а и останалите ездаци бяха тъй плътно зад него, че нямаше време да се отклонят.

— Поне е спечелил последното си надбягване — каза Маруме.

— Семейството му уведомено ли е за смъртта му? — обърна се Сано към Ояма.

— Да. Моят помощник отиде да им съобщи.

— Пипал ли го е някой след падането? — попита Сано.

— Аз го обърнах по гръб, за да видя как е ранен, и да се опитам да му помогна. Но той вече беше мъртъв.

— Пистата почиствана ли е след произшествието?

— Не, уважаеми дворецов управителю. Когато пратих вестта на владетеля Мацудайра, пристигнаха негови хора и предадоха заповедта му да не се пипа нищо.

Сано се почувства ограничен в действията си от войниците, които го следваха твърде отблизо, очаквайки да видят какво ще прави.

— Изчакайте там — нареди им на тях и на Ояма, посочвайки с жест нататък по пистата.

Щом се отдалечиха, Сано каза на Маруме:

— Ако предположим, че Еджима не е умрял от сърце, тогава може да е от самото падане. Тогава възниква въпросът, от какво е било причинено.

— Може някой от ложите да го е замерил с камък, който да го е уцелил в главата и да го е съборил от седлото в несвяст. Всички наоколо са били твърде погълнати от състезанието, за да забележат случилото се — Маруме заобиколи трупа, подритвайки няколко камъка в прахта. — Някой от тях може да се окаже оръжието на убийството.

Сано се заслуша в единичните изстрели, които долитаха от отдалечения тренировъчен терен за бойни умения. Завъртя се, оглеждайки околността от двете страни на пистата. От прозорците на покритите проходи и от наблюдателниците върху каменните зидове, които опасваха ограждението и продължаваха нагоре по склона на хълма, надничаха войници.

— Може някой да е стрелял по Еджима там от горе.

— Кой би обърнал внимание на поредния изстрел? — попита Маруме в знак на съгласие.

— Не виждам по него рана от куршум, но може да бил уцелен в шлема и това да го е зашеметило.

Сано приклепна и огледа шлема на Еджима. Металната му повърхност бе осеяна с драскотини и вдлъбнатини.

— Ще наредя да претърсят наоколо за куршум — каза Маруме.

— Във всеки случай свидетелите не се ограничават с присъстващите в ограждението по време на смъртта на Еджима — отбеляза Сано. — Ще трябва да проверим войниците, които са били на пост по всички места с видимост към пистата. Но първо искам да разпитам очевидците, които са се намирали най-близо до Еджима.

Двамата с Маруме се отправиха към собственика на пистата.

— Приключихте ли с огледа на тялото? — попита Ояма. — Може ли да наредя да го отнесат?

В гласа му звучеше тревожното нетърпение да се отърве от физическото и духовното оскверняване причинено от смъртта.

— Не още — отвърна Сано, защото се нуждаеше от по-щателен оглед на трупа, отколкото можеше да бъде осъществен на това място, а не искаше да допусне да го отнесат за погребална церемония и кремация. — Аз ще се погрижа за отстраняването му. Сега искам да

разговарям с ездачите, които са участвали в надбягването заедно с Еджима. Къде са те?

— В конюшните — отвърна Ояма.

В дългите дървени бараки със сламени покриви конете стояха в отделни клетки, докато конярите ги миеха и бършеха, решеха гривите им и превързваха раните по краката им. Въздухът бе наситен с миризма на тор и сено. Петимата ездачи бяха клекнали в един ъгъл и разговаряха приглушено. Бяха си свалили туниките и шлемовете и ги бяха увесили по рафтове, върху които бяха струпани и ездитните им такъми. Щом Сано ги приближи, те побързаха да коленичат и да се поклонят.

— Станете — нареди им Сано. — Искам да ви задам няколко въпроса за смъртта на Еджима. Първо се представете.

Сано мислено отбеляза, че ездачите са все яки самураи, на възраст около трийсетте — имаше един капитан и един лейтенант от армията, един дворецов администратор и двама далечни братовчеди на шогуна. Все още бяха изцапани от надбягването и воняха на пот. Когато Сано ги помоли да опишат какво са видели по време на надбягването, капитанът заговори от името на всички:

— Еджима се сви на седлото. После се строполи от коня си. Конете ни минаха отгоре му. Докато спрем и слезем, той вече беше мъртъв.

Това съвпаднаше с разказа на зрителите.

— Видяхте ли нещо да го удря, преди да се сгърчи? — попита Сано. — Камък, куршум?

Ездачите поклатиха глава.

— А вие да сте докосвали Еджима?

Те се поколебаха и се спогледаха неловко. Сано ги подкани:

— Хайде, знам, че надбягването с коне е груб спорт. Знам, освен това, че конете не са единствените, които понасят удари от това. Говорете!

— Добре. Аз го ударих — призна капитанът с неохота.

— И аз — добави лейтенантът. — Но ние само се опитвахме да го забавим.

— Не сме го ударили толкова силно. Той ме уцели много по-лошо, отколкото аз него.

Капитанът предпазливо докосна лицето си, което бе подуто около челюстта.

— Понякога действаме грубо, така е, но никога не нараняваме нарочно съперниците си — поясни лейтенантът. — Такъв е кодексът на честта, когато си на пистата. Освен това той беше приятел. Не сме имали причина да го убиваме.

Останалите мъже закимаха, обединени срещу неизказаното обвинение на Сано.

— За разлика от много други съм готов да се обзаложа — добави капитанът.

Сано благодари на ездачите за съдействието. Докато двамата с Маруме се отдалечаваха от конюшните, Маруме каза:

— Мисля, че казват истината. Вярвате ли им?

— Засега — отвърна Сано, въздържайки се от окончателна преценка, която можеше да бъде опровергана от следващи показания. — Капитанът беше прав, когато намекна, че Еджима е бил добър кандидат за убийство.

— Защото е бил един от висшите служители на владетеля Мацудайра?

— Не само за това — отвърна Сано. — Постът му го бе превърнал в мишена. Той оглавяваше организация, която шпионира хората.

Мецуке представляваше скрита заплаха за всички, особено в този опасен политически климат, когато и най-безобидните действия или думи на даден човек можеха да бъдат изопачени в доказателство за предателство към владетеля Мацудайра и използвани като причина за заточение или екзекуция.

— Ако Еджима е жертва на убийство — каза Сано, — извършителят може да е свързан с човек, погубен от разследване на мецуке.

Сано си спомни, че Еджима бе изпитвал прекомерно задоволство от мръсната си работа. Насладата, която му бе доставяла възможността да съсипва човешки съдби, може би беше разгневила нечии роднини и приятели.

— Значи става дума за човек с много врагове — отбеляза Маруме.

— Но наличието на мотив не означава непременно убийство — напомни Сано и на двамата. — Не и когато информацията е толкова оскъдна.

Сано се съпротивяваше на предчувствието си, че Еджима е станал жертва на предателство — дори и инстинктът на един самурай бе податлив на влияние при наличие на предубеждения.

— Преди да продължим нататък, трябва да приключим с разпита на всички очевидци.

Той хвърли поглед първо към отсрещната страна на пистата, където детектив Фукида все още разговаряше със зрителите, а после към войниците по протежение на зида и в наблюдателниците.

— И което е по-важно — трябва да определим точната причина за смъртта на Еджима.

Въпреки целия си досегашен опит и наскоро придобитата власт Сано трудно би могъл да се справи с тази задача сам. А и обсегът на разследването се разпростираше далеч отвъд пистата за надбягвания и присъствалите на местопрестъплението зрители, обхващайки личните врагове не само на Еджима, но и на владетеля Мацудайра. Това можеше да означава стотици потенциални свидетели... и заподозрени. Помощта, която можеха да му окажат Маруме и Фукида, нямаше да бъде достатъчна, трябваше му човек, на когото имаше пълно доверие.

— Прати да повика Хирата сан — нареди той на Маруме. — Да дойде тук незабавно!

4 ГЛАВА

Хирата седеше зад писалището в кабинета в бившето имение на Сано, което сега бе негова собственост. В помещението се бяха наредили десет от наброяващия сто души детективски отряд, чиято дейност преди бе надзиравал като главен васал на Сано, а понастоящем командваше лично.

— Добър вечер, сосакан сама — поздравиха детективите в хор, коленичиха и се поклониха на Хирата.

— Какво имате да докладвате? — попита той.

Детективите описаха напредъка си по различните случаи, които им бе възложил — кражба на оръжия от арсенала на крепостта Едо, издирване на група размирници, заподозрени в заговор срещу владетеля Мацудайра. Политическият климат бе отприщил вълна от престъпления, които бяха затрупали почитаемия следовател на събития, ситуации и хора. Докато слушаше, Хирата се опитваше да не обръща внимание на болката, причинена от дълбоката рана на лявото му бедро, която не бе зараснала напълно. Полагаше усилия да не дава израз на страданието си, но не можеше да скрие значителната загуба на тегло и излинените мускули вследствие на тежкото раняване, което едва не му бе коствало живота. Не можеше да отрече, че бе заплатил всички почести, с които бе удостоен за доблестта и върнатата си служба, с ужасна цена.

Шест месеца по-рано той бе осуетил нападение над Сано и бе спасил живота му. Вражеският меч, целящ да промуши неговия господар, бе разсякъл крака му тъй дълбоко, че смъртта му в онзи момент изглеждаше неминуема. Докато кръвта му бликаше тъй силно, че в крайна сметка бе изпаднал в несвяст, той си бе помислил, че е изпълнил върховния акт на вярност за един самурай — саможертвата в името на господаря.

Три дни по-късно Хирата бе дошъл в съзнание и бе научил, че владетелят Мацудайра е победил Янагисава, че Сано е новият дворецов управител, а той самият е станал герой. Шогунът бе обявил, че ако

Хирата оживее, ще го назначи на доскоро заемания от Сано пост. Хирата бе въодушевен от оказаната чест и удивен, че той — някогашен полицейски патрул — се е издигнал до такъв висок ранг. Но през следващите два месеца болката бе тъй непоносима, че лекарите му даваха огромни дози опиум, който го държеше в сънлива замаяност. Треската изпиваше силите му и влошаваше състоянието му. Доскоро здрав и жизнен, той остана в плен на немоцта някъде докъм Нова година, когато най-накрая злият дух на болестта го напусна и той започна да се възстановява. Всички казваха, че изцелението му е чудо, но той не бе толкова сигурен.

Щом детективите приключиха с докладите си, Хирата се разпореди:

— Установете дали част от липсващите оръжия не са се появили на пазара. Поставете под тайно наблюдение чайната, в която размирниците имат приятели.

Детективите се поклониха и си тръгнаха. Хирата стисна зъби, едва понасяйки болката. Днес с радост би разменил своя нов пост за безупречното си здраве, което преди време бе приемал за даденост. Изпитваше срам, защото не правеше почти нищо, освен да изслушва рапорти и да издава заповеди. Сано бе вършил много повече. Хирата знаеше, че онова, което им бе наредил, детективите най-вероятно щяха да сторят и сами, макар и всеки път да си даваха вид, че се нуждаят от наставленията му. Верни приятели, те нито веднъж не бяха показали, че са наясно до каква степен той зависеше от тях; действаха така, все едно Хирата беше началникът. Провеждаха разследванията, които преди време бяха негово дело... защото той вече не беше в състояние.

Хирата рядко излизаше от имението, тъй като вървенето или ездата бяха мъчителни. Кратките тренировки по бойни изкуства го изтощаваха. Дори продължителното седене изчерпваше силите му. На двайсет и осем години той бе немощен като старец.

В стаята влезе съпругата му Мидори. Млада, приятно закръглена и красива, тя се усмихна, но с онова тревожно изражение, което не слизаше от лицето ѝ от раняването му:

— Такео иска тати. Можеш ли да дойдеш и да я видиш?

— Разбира се.

Той се изправи с мъка. Облегна се на жена си и двамата поеха нататък по коридора. Мидори бе единственият човек, пред когото той

си позволяваше да показва слабостта си. Тя го обичаше твърде много, за да може случилото се да повлияе на чувствата ѝ. А той изпитваше към нея неимоверна любов и признателност заради верността и нежните грижи, с които го обграждаше. Единственото, заради което наистина се радваше, бе, че това раняване ги бе сближило още повече. Не съжаляваше, че се бе пожертвал, за да спаси Сано — би го сторил отново в случай на нужда. Но колкото и да бе благодарен за почитта и признанието, понякога се питаше дали нямаше да е по-добре, ако не бе оцелял. Смъртта пак щеше да му донесе славата, но щеше да му спести страданието.

В детската стая дъщеря му Такео седеше на пода облечена в червено кимоно. Заобиколена от играчки, бе оставена на грижите на гледачката. На единайсет месеца детето имаше кръгли искрящи черни очи и пухкави черни косици. Щом видя баща си, Такео размаха ръчички и загука радостно. Лицето на Хирата се разведри.

— Ела при тати — подкани я той и коленичи да я прегърне.

Такео се хвърли в обятията му, отпусайки се върху болното му бедро. Хирата извика от болка и я отблъсна от себе си. Слисана и обидена, тя заплака. Той с усилие се добра до коридора отвън и се отпусна на пода, дишайки тежко. Чуваше как Мидори и бавачката успокояват Такео. Щом детето притихна, Мидори излезе при съпруга си.

— Добре ли си? — попита тя тревожно.

— Не! Не съм добре! Какъв е този мъж, който дори я не може да прегърне собственото си дете? — възкликна той с отчаянието и самосъжалението, които обикновено се мъчеше да прикрива и да потиска: — Щом Такео може да ми причини такава болка, какво ще стане, ако ми се наложи да се бия с престъпник, много по-едър и силен от мен? Ще бъда посечен като стрък трева!

Мидори коленичи до него.

— Моля те, не се разстройвай. Още ти е рано да мислиш за сражения.

Гласът ѝ бе изтънял от страх, защото веднъж почти бе загубила Хирата и не искаше отново да го види изложен на опасност. Хвана ръката му.

— Сигурно си уморен. Ела да си легнеш и да подремнеш. Ще ти донеса сънотворно.

— Не! — отсече Хирата, макар че копнееше за опиума, който му носеше благословеното облекчение на болката. Въздържаше се да използва дрогата, защото тя притъпяваше ума му — единствената част от него, която не бе увредена.

— Минало е твърде малко време от раняването — успокои го Мидори. — С всеки изминал ден укрепваш...

— Но не достатъчно — възрази той горчиво.

— Скоро ще бъдеш в състояние да се биеш както преди — настоя Мидори.

— Дали? — Хирата бе обзет от отчаяние.

Мидори сведе глава — не можеше да му обещае, че ще се възстанови напълно. По думите на лекарите трябваше да е доволен, че изобщо е оживял. Но отбеляза разумно:

— И бездруго не ти се налага да влизаш в сражения.

Хирата въздъхна. След като не можеше да се бие, как би могъл да се нарече самурай?

— Детективите могат да вършат каквото е необходимо — каза Мидори, — докато...

— Докато изникне нещо важно, с което няма да успеят да се справят сами, а аз няма как да им давам нареждания от къщи — отбеляза Хирата. — Тогава какво?

Чу, че някой вика:

— Сосакан сама!

Вдигна глава и изпъна рамене, когато видя, че по коридора към него върви детектив Арай — неговият главен васал.

— Получи се вест от дворецовия управител — съобщи Арай. — Изисква съдействието ви по неотложен случай. Държи незабавно да се явите при него на пистата за конни надбягвания в крепостта Едо.

* * *

Дългът, честта и приятелството отведоха Хирата на хиподрума. Не беше далеч от имението, но докато пристигне заедно с двама детективи и докато слязат от конете, след като преминаха през портата, раненият крак го заболя дори по-силно от обикновено. Той се огледа и видя Сано на противоположната страна на ограждението да говори с

група служители. Хирата пое дълбоко въздух. Заради немоцта, която го измъчваше, разстоянието между него и Сано му се стори десет пъти по-голямо. Събра сили и подкани детективите Арай и Иноуе:

— Да тръгваме.

Отрязъкът, който трябваше да изминат пеша, беше дълъг и скоро след като поеха, детектив Арай каза тихо и уж непринудено:

— Можехме да отидем дотам на конете си.

Хората му винаги се опитваха да го облекчат.

— Не! — отсече Хирата.

Това бе един от редките случаи, когато се появяваше сред обществото. Повечето му колеги изобщо не го бяха виждали след раняването и той трябваше да им покаже, че се е възстановил напълно. Всякаква проява на слабост щеше значително да подрони авторитета му. Докато пристъпваше с мъка към Сано, служителите край пистата го посрещаха с поклон и той им кимаше в знак на благодарност. Опасяваше се, че всички виждат какви неимоверни усилия полагаше да не куца. Сано, Маруме и Фукида бързо се отправиха към Хирата и детективите му, за да ги посрещнат.

— Почитаеми дворецов управителю — каза Хирата, опитвайки се да не диша тежко.

— Сосакан сама — отвърна Сано.

Двамата си размениха поклони. Хората им, доскорошни приятели в детективския отряд, се поздравиха един друг. Хирата се радваше да види Сано, защото напоследък това се случваше рядко; вероятно от последната им среща бе минал месец. Макар че формално той продължаваше да е главен васал на Сано, новите им задължения ги бяха разделили. Другарството, което ги свързваше доскоро, сега бе заменено от строга официалност. След раняването на Хирата взаимоотношенията им бяха станали доста сложни.

Сано даде знак на хората им да се отдалечат и да ги оставят сами.

— Надявам се, че всичко с теб е наред? — попита той.

Впери поглед в Хирата, а в очите му се четеше загриженост. Фактът, че Хирата бе спасил живота му, вероятно трябваше да ги сближи още повече, но всъщност ефектът бе обратен. Хирата не бе сторил нищо повече от онова, което един самурай дължеше на своя господар, но това не освобождаваше Сано от чувството за вина, тъй

като той бе невредим, а Хирата бе осакатял. Угризенията и признателността на Сано, както и загубата, която бе понесъл Хирата, бяха станали причина за зейналата помежду им пропаст.

— Да, много съм добре. А вие?

Хирата стоеше изправен, доколкото му позволяваха силите, с надеждата, че Сано нямаше да разпознае болката, оставила дълбоки следи върху лицето му. Не искаше господарят му да се почувства по-зле, защото страданието на Сано го разстройваше неимоверно.

— По-добре от всякога — отвърна Сано.

Хирата забеляза, че Сано бе загубил тревожното, напрегнато изражение, което не слизаше от лицето му в началото на дейността му като дворецов управител. Наистина сега изглеждаше като в старите времена, когато те двамата с Хирата бяха започнали съвместна работа. Но Хирата не искаше да мисли за онези дни.

— Какво се е случило? — попита той, посочвайки с жест към пистата.

— Еджима Сензаемон, началникът на мецуке, е умрял по време на надбягване — поясни Сано. — Владетелят Мацудайра подозира заговор и поиска от мен да разследвам случая — той описа срещата си с владетеля Мацудайра и предварителните разпити, които бе провел.

— На този етап няма основания смъртта на Еджима да бъде определена като насилствена — констатира Хирата, заинтригуван, но и скептичен. — Възможно ли е този, както и предходните смъртни случаи наистина да са част от заговор срещу владетеля Мацудайра, или подобни кроежи са плод на въображението му, провокирано от ред съвпадения?

— Това искам да установя и аз — каза Сано. — Извиках те тук, защото се нуждая от помощта ти.

Въпреки избликналото пламенно желание да работи със Сано по такъв важен случай Хирата бе обзет от тревога, че му бе нужна повече сила, отколкото чувстваше, че има. Видя как Сано огледа преценяващо мършавата му фигура, и си даде сметка за опасенията му, че неговият главен васал чисто физически не е годен за работа. Призля му от унижение. Не можеше да позволи на Сано да го смята за хилав и безполезен.

— За мен ще е чест да ви служа. Откъде искате да започна? — заяви Хирата.

Щеше да помогне на Сано или щеше да умре в усилие да го стори.

* * *

— Като начало можеш да откараш тялото на Еджима в моргата на Едо — каза Сано с приглушен глас, за да не го чуят свидетелите или войниците. — Помоли доктор Ито да го огледа.

Някога богат и изтъкнат лекар, доктор Ито бе осъден на доживотно попечителство в моргата на Едо като наказание за провеждане на научни експерименти с чуждоземен произход — престъпление, строго забранено от законодателството на Токугава. Неведнъж той бе оказвал съдействие на Сано в предходни разследвания.

— Кажи му да установи точната причина за смъртта — поясни Сано. — Това е ключът към установяването на евентуално убийство.

— Тръгвам незабавно.

Както винаги, Хирата изяви готовност да изпълни нареждането на господаря си. Но Сано видя болката и тревогата, които се опитваше да прикрие, и усети колебанието му, дали би издържал пътуването до моргата на Едо, която се намираше в противоположния край на града. Не беше виждал Хирата известно време и сега с безпокойство констатира колко крехко продължаваше да е здравето му. Не искаше да поставя на изпитание издръжливостта му или да стане причина за ново нараняване. Но макар че предпочиташе да отиде в моргата лично, рискът бе твърде голям — ако хванеха дворецовия управител на Япония да участва в забранени научни експерименти или в аутопсия на труп, падението му щеше да е много по-страшно, отколкото на доктор Ито. А и не можеше да оттегли молбата си и да унизи Хирата. Сано се нуждаеше от своя главен васал не по-малко, отколкото той от него — явно заради необходимостта да докаже, че е способен да изпълни дълга си, определен от взаимоотношенията между самурай и господар.

— Донеси ми резултатите от огледа на доктор Ито, колкото се може по-скоро — нареди Сано. — Ако дотогава сме приключили с разпита на свидетелите, ще бъда в имението си. После заедно ще докладваме на владетеля Мацудайра, който е петимен за новини.

5 ГЛАВА

В едното крило на съдилището се намираха помещенията, където съдията и персоналът му беседваха с граждани в търсене на решение по спорове относно пари, собственост или обществени задължения. Съдия Уеда бе изпратил Югао в едно от тях. Докато вървеше по коридора, Рейко чу дрезгав мъжки смях, който се носеше от близката откритата врата. Тя надникна вътре.

Помещението бе пригодно за килия, като бе оградено с плъзгащи се стени от хартия, опъната върху дървени решетки. Подът бе застлан с татами, имаше и ниска масичка. Югао стоеше между двамата пазачи, които Рейко най-малко понасяше в свитата на баща си. Единият — набит мъж с кривогледи очи — грубо прокарваше ръка по бузата на Югао. Другият — мускулист и арогантен — бъркаше под полите на конопената ѝ роба. Югао се дръпна, но двамата я хванаха. Задърпаха робата ѝ, взеха да я опипват отзад и да стискат гърдите ѝ. Тя опъна веригите, с които бяха оковани ръцете ѝ, и се опита да прогони натрапниците, ритайки с боси нозе. Те само се разсмяха още по-гръмогласно. Лицето на Югао се бе изопнало от безсилен гняв.

— Престанете! — възкликна Рейко. Втурна се през вратата и им заповяда: — Пуснете я!

Те спряха за момент, подразнени от прекъсването. Щом разпознаха дъщерята на господаря си, на лицата им се изписа безпокойство.

— Съдията ще бъде недоволен, когато разбере, че се възползвате от една безпомощна жена в къщата му — заяви Рейко с гневен глас. — Излезте от тук!

Двамата пазачи се изнизаха гузно. Рейко затвори вратата и се обърна към Югао. Жената стоеше прегърбена, разрошените коси скриваха лицето ѝ, а раздърпаната роба се бе смъкнала и бе оголила едното ѝ рамо. Рейко бе обзета от жалост.

— Чакай, нека оправя дрехата ти — каза тя.

От допира ѝ Югао потръпна. Отметна назад коси и се втрени в Рейко.

— Коя сте вие?

Рейко очакваше Югао да ѝ бъде благодарна, задето я бе защитила от пазачите, но тя бе предпазлива и враждебна. За първи път я виждаше отблизо и забеляза, че лицето ѝ е пепеляво от умора и недохранване, студените ѝ очи — хлътнали в орбитите, а устните ѝ — напукани. Грубото отношение на тъмничарите явно я бе научило да бъде подозрителна към всички. Макар че тя бе обвинена и вероятно виновна за извършването на тежко престъпление, Рейко усети, че съчувствието ѝ към нея нараства.

— Аз съм дъщерята на съдията — отвърна тя. — Казвам се Рейко.

Двете си размениха продължителни погледи, изпълнени с взаимно любопитство. Рейко видя как Югао оглеждаше копrienото ѝ кимоно в мандаринов цвят и десен с изображения на върбови дръвчета, вдигнатите ѝ в безупречна фризура коси, грижливо положеното белило и червен руж за устни, зъбите ѝ, почернени според обичая, характерен за омъжените жени от нейната класа. В същото време Югао бе пропита от типичната за затвора воня на урина, бе немита и с мазни коси. Рейко видя в очите ѝ негодувание и завист. Гледаха се една друга, а помежду им сякаш зееше пропаст — от едната страна бе знатната дама, а от другата — низвергнатата от обществото несретница.

— Какво искате?

Грубият ѝ тон озадачи Рейко. Може би тази жена не бе възпитавана на добри обноски. Рейко се запита какъв ли бе произходът на Югао и какво бе сторила, за да стане хинин, но моментът не беше подходящ за въпроси.

— Искам да говоря с теб, ако може — отвърна Рейко.

Погледът на Югао се изпълни с подозрение.

— За какво?

— За убийството на семейството ти.

— Защо?

— Съдията се затруднява да вземе решение, дали да те осъди. Затова отложи присъдата. Помоли ме да разследвам убийствата и да установя дали си виновна или невинна.

Югао сбърчи чело, явно озадачена.

— Казах, че аз съм ги извършила. Това не е ли достатъчно?

— Той не мисли така — отвърна Рейко. — Нито пък аз.

— Защо?

Разговорът напомни на Рейко за един случай, в който Масахиро бе стъпил на магарешки бодил и тя трябваше да извади трънчетата от босото му краче.

— Една от причините е, че трябва да разберем защо са били убити родителите ти и сестра ти — поясни Рейко. — Ти не каза нищо.

— Но... — Югао поклати глава объркана. — ... нали задържаха мен.

Рейко долови мисълта ѝ, че нейното арестуване би трябвало да гарантира присъда, което при обичайни обстоятелства бе точно така и се знаеше от всички.

— Това, че си била заварена на местопрестъплението, не означава непременно, че ти си извършителят — поясни Рейко.

— И какво от това? — във въпроса на Югао прозвуча зле прикрит гняв.

— Това е другата причина, поради която баща ми иска аз да разследвам престъплението — Рейко все повече се озадачаваше от поведението на жената. — Защо бе тъй нетърпелива да направиш самопризнания? Защо искаш да повярваме, че ти си убила семейството си?

— Защото го сторих — отвърна Югао.

Тонът и изражението ѝ подсказваха, че Рейко явно бе глупава, щом не го разбираше. Рейко потисна въздишка на разочарование и нарастваща неприязън към лошия нрав на тази жена.

— Добре. Нека предположим за момента, че ти си намущкала родителите си и сестра си. Защо?

Внезапен страх проблесна в очите на Югао и тя се извърна.

— Не искам да говоря за това.

Рейко заключи, че независимо дали Югао бе действителната убийца, мотивът за това престъпление беше в основата на странното ѝ поведение.

— Защо не? След като вече си направила самопризнания, какво лошо има да обясниш действията си?

— Не е твоя работа! — отсече Югао с каменен профил.

— Имала ли си проблеми с родителите си и със сестра си? — продължи настоятелно Рейко.

Югао не отговори. Рейко изчака, знаейки, че понякога хората говорят, защото не могат да понесат мълчанието. Но Югао остана безмълвна, стиснала здраво устни, сякаш се опасяваше, че може да изтърве някоя дума против волята си.

— Скара ли се със семейството си онази нощ? — попита Рейко. — Те нараниха ли те по някакъв начин?

Отново мълчание. Рейко се запита дали нещо с Югао не беше наред, освен явната ѝ неприязън. Изглеждаше достатъчно интелигентна и съвсем нормална, но може би беше душевноболна.

— Ти вероятно не си даваш сметка за положението си. Нека ти обясня — продължи Рейко. — Убийството е тежко престъпление. Ако те осъдят, ще бъдеш екзекутирана. Ще ти отсекаат главата. И това ще бъде краят ти.

В отговор Югао ѝ хвърли кос поглед, възмутена, че Рейко се държи с нея като със слабоумна.

— Знаем. Всеки го знае.

— Но понякога има обстоятелства, които оправдават едно убийство — каза Рейко, макар че ѝ беше трудно да си представи какво би могло да оправдае извършеното. — Ако това е така и в твоя случай, трябва да ми кажеш. Тогава мога да обясня на съдията и той ще ти пощади живота. В твой интерес е да ми съдействаш.

Югао избухна в язвителен смях.

— Чувала съм тази история и по-рано — каза тя, обръщайки се с лице към Рейко. — Бях в затвора на Едо девет дни. Чувах как тъмничарите измъчваха затворниците. Повтаряха едно и също: „Кажни каквото искаме да знаем, и ще те освободим!“ Някои от онези бедни тъпи идиоти им повярваха и си казаха и майчиното мляко. По-късно чувах как тъмничарите със смях обсъждаха екзекуцията им.

Югао тръсна глава, дългите сплъстени кичури коса се разлюляха заплашително към Рейко.

— Е, няма да се хвана на лъжите ти. Знаем, че каквото и да кажа, пак ще ме екзекутират.

— Не те лъжа — възрази Рейко припряно. — Ако имаш основателна причина за убийството на семейството си... или ако ми

помогнеш да докажем, че не ти си го сторила... наистина ще те освободят. Обещавам ти.

Презрението върху лицето на Югао недвусмислено говореше колко според нея струваше обещанието на Рейко. Вероятно за нея престоят в затвора бе тежък урок и трудно би могла да бъде предумана да го забрави. Въпреки това Рейко продължи настоятелно:

— Какво можеш да загубиш, ако ми се довериш?

Югао само стисна устни и погледът ѝ стана още с по-упорит и непреклонен.

Рейко често бе изпитвала чувство на гордост заради умението си да извлича информация от хора, но Югао носеше съпротивата си като черупка на костенурка, под която криеше своите тайни. Поведението ѝ я дразнеше, но и възбуждаше любопитството ѝ.

Сменяйки тактиката си, Рейко каза:

— Интересно ми е какво се е случило в нощта на убийствата. Сама ли беше в къщата със семейството си?

Отговор не последва. Югао само сбърчи чело, опитвайки се да разбере накъде биеше.

— Или имаше и друг? — тъй като Югао за пореден път не отговори, Рейко продължи настоятелно: — Някой, който дойде от вълн, ли намушка близките ти?

— До гуша ми дойде от всички тези въпроси — измърмори Югао.

— Опитваш ли се да прикриеш извършителя, като поемаш вината върху себе си? Какво в действителност се случи през онази нощ?

— Теб пък какво те е грижа? Защо продължаваш да ме тормозиш?

Рейко започна отново да обяснява — за всеки случай, да не би първия път да не бе успяла да изясни целта си.

— Съдията...

— О, да — прекъсна я със сумтене Югао. — Съдията ти е наредил да се заемеш с мен. И, разбира се, ти искаш да му угодиш, защото си добрата дъщеричка, която винаги прави каквото ѝ каже татенцето.

Обидният ѝ тон изглеждаше твърде пресилен за няколкото елементарни въпроса.

— Просто искам да установя истината за едно ужасно престъпление — каза Рейко, сдържайки гнева си. — Държа да съм сигурна, че няма да накажем невинен човек.

— Аха, ясно — Югао изкриви презрително устни. — Ти си една разглежена богаташка, отегчена от живота си. Забавляваш се, като си вреш носа в работите на другите.

— Не е вярно! — възрази Рейко, жегната от обвинението, сякаш в него имаше частица истина. — Опитвам се да служа на справедливостта.

— Колко си благородна — присмя й се Югао. — Сигурно ти е забавно да си играеш с една хинин. Нямах ли си друга работа, тъпа гъска такава?

— Не ми говори по този начин! Покажи някакво уважение! — заповяда й Рейко, пламнала от гняв. Една несретница да я обижда, нея — съпругата на дворецовия управител! — Аз се опитвам да ти помогна.

— Да ми помогнеш ли? — извиси недоверчиво глас Югао. — Не ме размивай. Онова, което всъщност искаш от мен, е да ти кажа нещо, което да ме изкара виновна. После съдията вече ще може да спи спокойно, след като ме е осъдил на смърт — устните й се изкривиха в надменна гримаса. — Толкова по-зле за него. Отказвам да ти съдействам.

Рейко не можеше да отрече, че честта я задължаваше да проведе разследването си независимо какво щеше да установи, и че всякаква уличаваща информация, получена от Югао, щеше да бъде използвана срещу нея. При такова положение съдия Уеда щеше да я осъди с чиста съвест. Възможно бе Югао и да е умопобъркана, но логиката й бе разумна.

— Независимо дали ми вярваш или не, аз съм последният ти шанс да си спасиш живота. Ако си толкова умна, за колкото се мислиш, ще ми разкажеш за нощта, когато родителите ти и сестра ти са били убити.

— Я престани да ми досаждаш! — отсече Югао. — Махай се!

— Не и преди да отговориш на въпросите ми — Рейко пристъпи към нея. — Какво се случи в действителност?

Югао отстъпи няколко крачки назад.

— Защо просто не се прибереш да пишеш стихове или да подреждаш цветя като другите женички от твоята класа?

— Защо умряха родителите ти и сестра ти? — настоя Рейко.

Тя продължи да настъпва, докато Югао опря гръб в стената. Двете бяха вплели погледи, а непримиримостта помежду им бе нажежила атмосферата в помещението. Югао раздвижи уста, а очите й пламтяха с примитивна злост. В следващия миг тя се изплю право в лицето на Рейко.

Храчката попадна върху бузата на Рейко. Тя извика ужасена. Отскочи стъписана и залитайки, продължи да отстъпва назад. Избърса с ръка топлата влага, която се плъзгаше надолу по кожата ѝ. Бе изумена от това нагло оскверняване и оскърбление. Врълетяха я такъв потрес, възмущение и отвращение, че бе неспособна да изрече и дума, и само отваряше безпомощно уста и движеше безмълвно устни. Югао избухна в подигравателен кикот.

— Това да ти е за урок, като ми вадиш душата! — заяви ѝ тя.

Рейко изпита непреодолим порив да извади кинжала под ръкава си и да даде на Югао да разбере, както тя си знаеше. Обзета от страх, че ще убие тази жена, останат ли и миг повече заедно, тя се втурна към вратата.

Подигравателният глас на Югао я последва надолу по коридора:
— Да, точно така, бягай! И само смей да ме доближиш отново!

* * *

Слънцето залязваше над залесените хълмове западно от Едо. Избледняващото му сияние позлатяваше ширналите се на равното под крепостта керемидени покриви и виещата се през града река и пагодите^[1] в района на храмовете.

От различни точки на горе се виеха струи черен дим и набраздяваха панорамата. В търговския квартал Нихонбаши отряди от огнеборци с кожени наметала и шлемове, снабдени с брадви, тичаха през тесните криволичещи улички да гасят пламъците, подпалени от размирниците или причинени от обичайни произшествия.

Пред дюкянните си се суетяха собственици, припряно събираха разпънатите край пътя сергии и внасяха изложените навън стоки. Спускаха капациите на магазините си и здраво залостваха вратите. От балконите се надвесваха домакини и с викове приканваха децата си да

се прибират. Работници и занаятчии бързаха към къщи. При портите между отделните махали стояха стражи, въоръжени с палки и копия. Заради политическите размирици градът замираще рано в тревожно очакване на бедни, които често го връхлитаха с настъпването на нощта.

Три самураи, облечени в прости памучни роби и със сламени шапки на главата, яздеха един до друг през бързо опразващия се квартал. На известно разстояние след тях един селянин буташе дървена количка, която се използваше за пренасяне на нощните нечистотии от града към полето. Още двама конни полицаи следваха събирача на отпадъци. Отпред, както яздеше между детективите Арай и Иноуе, Хирата хвърли поглед през рамо, за да се увери, че количката ги следва. В нея се намираше трупът на началника Еджима — бяха го извозили тайно от крепостта Едо, скрит под фалшиво дъно, върху което бяха сложени кофи с изпражнения и урина от нужниците на крепостта. Стражите при пропускателните пунктове не си бяха направили труда да претърсят пръскащата зловония количка за някакви откраднати скъпоценности. Нито бяха разпознали в селянина детектив Огата, предрешен като извозвач на нечистотии. Двамата самураи зад него също бяха детективи на Хирата, натоварени със задачата да наблюдават за шпиони, които евентуално биха могли да проследят групата. Всички те бяха напуснали крепостта поотделно и после се бяха събрали в града. Това бяха предохранителни мерки, задължителни за едно тайно пътуване до моргата на Едо.

Хирата се местеше на седлото в напразни усилия да си намери някакво удобно положение, тъй като при всяка крачка конят му го тръскаше болезнено. Част от съзнанието му шепнеше, че е допуснал грешка, заемайки се с това разследване. Той се вкопчи в юздите и се опита да се съсредоточи върху дълга си към Сано, но освен болката го измъчваха и други проблеми. Само шест месеца по-рано се бе движил смело през света, който обаче бе твърде опасно място за един недъгав.

Групата навлезе в Кодемачо — бедняшкия квартал, в който се намираше затворът на Едо, а вътре в него и самата морга. Схлупени колиби ограждаха опустелите улички, из които тук-там се мяркаха само просяци и бездомници. Хирата долови долитащи от домовете гневни гласове; докато самураите минаваха, разприте стихваха и после се разпалваха отново. От портите към него надничаха уплашени лица. Късният следобед тук бе по-мрачен и здрачът се спускаше по-бързо.

Въздухът бе пропит с тежката миризма на помийни ями, гранясала мазнина от пържена риба и отпадъци.

Хирата инстинктивно се напрегна от внезапно предчувствие за дебнеща заплаха. Нагоре по улицата иззад един ъгъл изникна група от шестима самураи. Мръсните износени дрехи и брадясалите лица подсказваха, че са ронин. Те пристъпваха крадешком като глутница вълци, дебнещи своята плячка. Щом зърнаха групата на Хирата, ускори крачка и после се втурнаха към него. Последва стържене на стомана, докато вадеха мечовете си. Хирата осъзна, че сигурно са бегълци, прости войници от армията на Янагисава. Нападна го тъй бързо, че той дори нямаше време да извади собственото си оръжие, когато единият го сграбчи за глезена.

— Слизай от коня! — кресна му размирникът.

Двама от другарите му се хвърлиха към детективите Иноуе и Арай, опитвайки се да ги смъкнат от седлата. Хирата знаеше, че конете са скъпа стока за бегълците, повечето от които бяха загубили своите по време на битката. Можеха да ги използват за превоз или да ги продадат, а с получените пари да си осигурят храна и подслон. Хирата замахна с меч си срещу нападателя, който в същото време го дръпна рязко за глезена. Мълния от болка прониза крака му и изтръгна вик от устата му. Той се свлече от коня, пусна оръжието си и протегна ръце, за да омекоти удара от падането.

Тялото му се строполи в праха. Мъчителната болка го разтърси отново. Той изстена и стисна крака си, чиито мускули се бяха сковали в спазъм. Престъпникът се изсмя презрително. Сграбчи юздите на коня му, който се дръпна боязливо и изцвили. Хирата направи усилие да стигне до падналия си меч и с мъка се изправи на крака. Детективите Арай и Иноуе все още бяха на седлата и се сражаваха с другите размирници, които ги атакуваха с насочени мечове, мушкаха, удряха, отстъпваха и отново се хвърляха напред. Дрънчаха стоманени остриета. Хирата замахна към размирника, който се опитваше да яхне коня му, но ударът му бе лишен от бързина и сила. Противникът му го парира без усилие. Ответният удар отново събори Хирата на земята. Арай и Иноуе скочиха от конете си и се втурнаха да му помогнат, но останалите размирници ги обградиха с буря от остриета, които те яростно се опитваха да отблъснат. Хирата замахна отново към своя противник, който парира удара му с презрителен смях, все така

стиснал юздите на коня му. Победен и проснат на земята, Хирата трескаво се претърколи встрани в отчаян опит да избегне меча, който с рязко свистене се бе устремил към него.

Детектив Огата, зарязал количката с нечистотиите, тичешком му се притече на помощ, стиснал в ръка кинжал. Двамата конници зад него също препуснаха напред с извадени мечове. Размирниците видяха, че имат повече противници, отколкото бяха предполагали, и побягнаха надолу по пътя, разпръсвайки се в страничните улички. Детективите се събраха около Хирата.

— Добре ли сте? — попитаха те с тревога. Изтощен и задъхан, със сърце, биещо до пръсване от усилието, той понечи да се изправи, отгласвайки се от земята.

— Да — отвърна той рязко. — Благодаря ви.

Изпитваше смазващо унижение, че не бе успял да се защити... нито да залови бандата, както би трябвало да стори. Иноуе и Арай протегнаха ръце, за да му помогнат да се изправи, но той ги подмина и стана, олюлявайки се. Не смееше да погледне хората си в очите, да не би да види в тях съжаление. Прибра меча си в ножницата и се качи на седлото.

— Да тръгваме. Предстои ни работа — после добави: — Не споменавайте за случилото се пред дворецовия управител Сано.

След като поеха отново, Хирата се запита как щеше да се справи с това разследване, както и с остатъка от живота си.

[1] Пагода — многоетажна, подобна на кула постройка от дърво, камък или метал, създадена първоначално в Индия, а впоследствие и в Китай. — Б.пр. ↑

6 ГЛАВА

— Как мина с Югао? — попита дъщеря си съдия Уеда.

Двамата седяха в личния му кабинет — убежище, чиито стени бяха заети с рафтове и шкафове, пълни със съдебни протоколи. Една прислужница им поднесе чай и бързо напусна.

— Трябва да призная, че не беше особено отзивчива — каза Рейко печално и попи лице с платнената салфетка.

Макар че бе измила слюнката на Югао, продължаваше да чувства влажната ѝ лепкавост по кожата си, сякаш хинин я бе осквернила завинаги.

— Всъщност направи каквото можа, за да ме накара да мисля за нея най-лошото и да ме обезсърчи по отношение на всякакви действия, които биха могли да я спасят.

Рейко предложи на баща си смекчена версия на разговора си с Югао. Каза му, че задържаната се бе държала грубо с нея, но без да повтаря оскърбленията. Не спомена и как я бе заплюла. Изпитваше огорчение, че не бе успяла да овладее положението, макар че недоумяваше какво по-различно би могла да стори. А и не искаше баща ѝ да се засяга заради нея и да наказва Югао. Въпреки поведението ѝ Рейко продължаваше да я съжалява, тъй като по всяка вероятност Югао бе преживяла големи унижения като низвергната от обществото независимо дали бе убийца или не. Дори и една хинин заслужаваше справедливост.

— Засега ще върна Югао в затвора. Какво ти е впечатлението от характера ѝ? — попита съдия Уеда между глътките горещ чай.

— Твърде неприятна и злонравна жена — отвърна Рейко.

— Смяташ ли, че е способна на убийство?

Рейко се замисли и отвърна:

— Да, но не бих разчитала особено на лично мнение, основаващо се на една-единствена кратка среща. Трябва да проуча още обстоятелства, преди да определя истината за Югао. И тъй като тя няма да ми помогне, ще ми се наложи да потърся другаде.

Сега, след като собственият ѝ гняв се бе поуталожил, чувството ѝ за чест я задължаваше да остави настрана емоциите и да проведе изчерпателно и справедливо разследване. А тя бе твърде горда, за да се провали.

— Много добре — съдия Уеда хвърли поглед към прозореца. Слънцето, избледняващо с настъпващия здрач, грееше със златиста светлина през хартиените прегради. Той остави чаената купичка и се изправи. — Трябва да се връщам в съдебната зала. За днес ми предстоят още три дела.

— А аз трябва да се прибирам — Рейко също стана.

Пътуването през града по тъмно бе още по-опасно от обикновено. През нощта размирниците мародерстваха и благоразумните граждани си стояха вкъщи. Рейко се запита кога ли щеше да види Сано, и се надяваше, че той няма да закъснее твърде много, защото нямаше търпение да му разкаже за новото си разследване.

— Може би утре ще открия доказателства, че някой друг е убил родителите и сестра ѝ — каза тя.

В този момент обаче трябваше да признае, че нямаше нищо против да докаже, че Югао е толкова виновна, колкото самата тя твърдеше.

* * *

Макар че по време на работата в полицията служебните задължения често го отвеждаха в затвора Едо, от известно време насам на Хирата не му се бе налагало да го посещава. Сега, щом наближи това мрачно място, придружаван от детективите си, установи липсата на каквито и да било подобрения. Подобната на укрепление постройка се издигаше над канал, който вонеше на помийна яма. Мътната повърхност на водата вяло отразяваше оранжевите лъчи на залязващото слънце. Високите каменни зидове все така бяха покрити със слой мъх. Същите навъсени стражи надничаха от наблюдателните кули. Същата атмосфера на безнадеждност обгръщаше островърхите покриви вътре. Хирата и хората му прекараха колата с тялото на

Еджима по моста до защитената с железен обков порта. Около нея горяха фенери, а в стражницата на пост стояха двама пазачи.

— Трябва да се срещнем с доктор Ито в моргата — каза им Хирата.

Те незабавно отвориха портата. Хирата знаеше, че Сано им плаща щедро възнаграждение, за да пускат посетители при доктор Ито, да си затварят очите за работата им в моргата и да си мълчат. Той поведе хората си през двора, покрай запуснатите бараки за охраната и мрачната административна сграда, ограждащи самия затвор. Знаеше къде се намираше моргата, но никога не бе влизал вътре. Повечето хора я избягваха от страх пред физическо и духовно омърсяване. Озоваха се в малък двор, ограден с бамбукова ограда, в който се намираше ниска постройка с олющени гипсови стени и опърпан сламен покрив. Слязоха от конете и Хирата надникна през един от защитените с решетки прозорци.

Вътре имаше шкафове и разположени на височината на кръста маси. Трима ета — смятани за изметта на обществото и съставляващи персонала на затвора — миеха голи трупове в каменни корита. От вратата излезе възрастен мъж. Беше висок, прехвърлил седемдесетте, с бели коси и интелигентно скулесто лице. Носеше дълга тъмносиня престилка — традиционната униформа на лекарите.

— Доктор Ито? — попита Хирата.

— Да — отвърна мъжът. — С кого имам удоволствието да разговарям? — когато Хирата представи себе си и хората си, лицето на доктор Ито се разведри от усмивка. — За мен е чест да се запозная с вас, Хирата сан — каза той с вежлив поклон. — Господарят ви говори с голямо уважение за вас.

— За вас също — каза Хирата.

— Той добре ли е? — получил уверения, че със Сано всичко е наред, доктор Ито добави: — Радвам се да го чуя. Не съм го виждал повече от половин година.

Хирата долови тъжна нотка в гласа на лекаря. Като дворецов управител Сано бе наблюдаван тъй зорко, че не смееше да поддържа връзка с един осъден престъпник. Хирата знаеше, че господарят му тъгува за своя приятел, и сега видя, че чувствата им са взаимни.

— С какво мога да ви служа? — попита доктор Ито.

— Дворцовият управител Сано праща един труп, който би искал да огледате.

Хирата обясни обстоятелствата около смъртта на началника Еджима.

— Ще го сторя с радост. Къде е трупът?

Детектив Огата махна капака на количката за нощни нечистотии. Вдигна кофата със зловонни човешки отпадъци и откри трупа на Еджима натикан в тайното отделение — все още бе в дрехите от надбягванията, с ризница и шлем. Доктор Ито извика от вълн двамата ета да изпразнят кофата и нареди на третия да внесе трупа в моргата.

— Това е моят специален помощник. Казва се Мура — представи той мъжа.

Мура бе с посивели коси и строго лице. Хирата си спомни как Сано му бе разправял, че доктор Ито се е сприятелил с Мура въпреки принадлежността му към най-ниската прослойка на обществото и че Мура му върши цялата физическа работа, свързана с аутопсиите. Сега ета положи трупа на Еджима на една от масите и постави около нея няколко фенера на стойки. Хирата, доктор Ито и детективите се скупчиха около масата и димящите мъждиви пламъчета осветиха лицата им и мъртвеца. Хирата си помисли, че вероятно изглеждаха като поклонници, събрали се да извършат странен религиозен ритуал. Кракът го болеше и той се надяваше, че ще успее да остане прав, докато траеше огледът.

— Моля те, съблечи трупа, Мура сан — каза доктор Ито.

Ета смъкна шлема на Еджима. Лицето, което се откри, бе почти момчешко, с гладка, лишена от бръчки кожа, макар че, както Хирата знаеше, Еджима бе прехвърлил четирийсетте. Приживе почти не се разделяше с лукавото си изражение, все едно притежаваше някакво тайно познание. В смъртта лицето му бе застинало и безизразно.

— Можете ли да определите причината за смъртта, без да му правите аутопсия? — попита Хирата. — Трябва да го върна в крепостта Едо. Няма да е добре хората там да се досетят, че е бил подлаган на щателен оглед.

— Ще опитам — каза доктор Ито.

Всички проследиха с поглед как Мура смъкна бронята и съблече робите от мъртвото тяло. До момента в огледа нямаше нищо противно. Мура боравеше с трупа на Еджима с грижа и респект. Скоро Еджима

вече лежеше съвсем гол, а по торса му се открояваха няколко кръвавочервени отпечатъка от копита и вдлъбнатини, там, където конете го бяха стъпкали. Доктор Ито си сложи бели памучни ръкавици, за да се предпази от телесните секрети и духовното омърсяване. Внимателно огледа главата на Еджима от едната страна и после от другата. Ръцете му се плъзнаха по торса, натискаха и опипваха.

— Откривам счупени ребра и разкъсани вътрешни органи — каза той на Хирата. — Но правилно ли съм ви разбрал, че според свидетелските показания Еджима се е свлякъл на седлото?

— Да — отвърна Хирата.

— Значи най-вероятно е бил мъртъв още преди да падне и тези наранявания не са причина за смъртта му — заключи доктор Ито. — Мура сан, моля те, обърни тялото.

Мура завъртя Еджима по корем. На гърба му се виждаше голямо тъмно петно.

— Голямо кръвонасядане — поясни доктор Ито и после внимателно огледа скалпа на Еджима. — Тук няма рани. Шлемът е защитил главата му.

Заобиколи масата и се надвеси над тялото, после нареди на Мура да го обърне отново и продължи щателния оглед. Накрая поклати глава с мрачно изражение.

— Не можете ли да разберете какво е причинило смъртта му? — попита Хирата, изпълнен с разочарование при мисълта, че трябва да се върне при Сано с празни ръце.

Изведнъж доктор Ито спря при дясната страна на главата. Приведе се със съсредоточен поглед. На лицето му се изписаха изненада и повишен интерес.

— Какво има? — попита Хирата.

— Вижете тук — каза доктор Ито и посочи една вдлъбнатина в лицевите кости между окото и ухото.

Хирата се приведе и видя малко овално петно, почти невидимо, върху кожата на Еджима.

— Прилича на синина от удар.

— Точно така — потвърди доктор Ито. — Но не е от нараняванията на пистата. Тази синина е на повече от един ден.

— В такъв случай няма нищо общо със смъртта му — заключи Хирата с разочарование. — Освен това една такава малка синина не е

фатална за никого.

Но доктор Ито подмина думите му.

— Мура сан, моля те, донеси ми лупата.

Ета отиде до един от шкафовете и донесе кръгло плоско парче стъкло, закрепено в лакирана в черно дървена рамка с дръжка. Доктор Ито огледа отблизо синината през стъклото и после отстъпи място на Хирата. Увеличено, синьото петно се оказа със сложна шарка от успоредни линии и извивки. Хирата се начумери, удивен от видяното.

— Пръстов отпечатък — заяви той. — Някой трябва да е натиснал мястото достатъчно силно, за да го насини по този начин. Но никога не съм виждал такива детайли в една синина. Какво означава това?

Доктор Ито впери поглед в странната синина и внезапно в очите му се мярна почуда.

— През всичките трийсет години, откакто съм лекар, никога не съм виждал това, но явлението е описано в медицинските текстове. Понякога се появява при жертви на дим мак.

— Докосването на смъртта? — Хирата видя собственото си удивление, отразено върху лицата на подчинените си. Атмосферата в помещението стана мрачна и смразяваща.

— Да — отвърна доктор Ито. — Древната техника от бойните изкуства, която се състои от един-единствен удар, наподобяващ леко потупване, което жертвата може изобщо да не усети, но въпреки това е смъртоносно. Датира отпреди близо четири века.

— И силата на допира определя настъпването на смъртта — припомни си Хирата от самурайското познание.

— Едно по-силно потупване убива жертвата незабавно — поясни доктор Ито. — А ако е по-леко, може да забави смъртта до два дни. Човекът може да изглежда в безупречно здраве и после изведнъж да се строполи мъртъв. И то без всякакви симптоми, освен един изключително ясен отпечатък върху мястото, където го е докоснал убиецът.

— Но дим мак е такава рядкост — отбеляза детектив Арай. — През целия си живот нито веднъж не съм чувал някой да го е използвал... или да е убивал...

— Нито пък аз — каза детектив Иноуе. — Не знам някой в Едо да го владее.

— Не забравяйте, че ако има такъв, той няма да оповестява уменията си публично — отбеляза доктор Ито. — Древните, които са развили изкуството на дим мак, са се страхували, че може да бъде използвано срещу тях или за други зли цели. По тази причина са предавали знанието си на малцина избраници — своите любими, най-доверени ученици. Техниката е строго охранявана тайна, в която са посветени само малцина и те я пазят само помежду си.

— Не е ли нужен някой майстор по бойни изкуства, за да я владее? — попита Хирата.

— Даже нещо повече — отбеляза доктор Ито. — Онзи, който успешно прилага дим мак, трябва не само да се научи да съсредоточава своята умствена и духовна енергия и да я насочва от ръката си към жертвата. За да се засегнат уязвимите части по тялото, са нужни задълбочени познания по анатомия. Точките по принцип са същите като онези, които лекарите при акупунктура използват. Енергийните канали, които пренасят по тялото целителните импулси, могат да служат и като проводници на разрушителни сили.

Все така с ръкавици, той докосна тъмното петно.

— Тази синина е разположена на възлово място по канал, свързващ жизненоважни органи. Нуждата от познания по анатомия обяснява защо практикуващите лекари изучават не само медицина, а и мистичните бойни изкуства.

— Наистина ли смятате, че Еджима е бил убит чрез дим мак? — попита Хирата, скептичен и в същото време заинтригуван.

— При отсъствието на каквито и да било други симптоми, освен тази синина, където енергията на убиеца е проникнала в тялото, напълно е възможно — отвърна доктор Ито.

Хирата въздъхна дълбоко, впечатлен от смисъла на установеното от доктор Ито.

— Дворцовият управител Сано ще изслуша това с несъмнен интерес.

— Не бива да избързваме с информацията — предупреди го доктор Ито. — Синината не е безспорно доказателство. Ако е погрешна, теорията ми може да насочи в невярна посока разследването на дворецовия управител Сано. Преди да обявя причината за смъртта, тя трябва да бъде потвърдена.

— Добре — съгласи се Хирата. — И как ще сторим това?

Доктор Ито придоби сериозно изражение.

— Трябва да направя дисекция на главата и да огледам вътре.

Хирата се сблъскваше с тежка дилема. Той трябваше да докладва на Сано за точната причина за смъртта на Еджима и да установи категорично, че смъртта е насилствена, но обезобразяването на трупа криеше голям риск. Както Хирата, така и Сано имаха куп врагове, които ги дебнеха в очакване да допуснат и най-малката грешка. Само някой да забележеше следи от извършена незаконна аутопсия върху труп в хода на разследван от тях случай, враговете им тутакси щяха да се възползват от това уличаващо обстоятелство. В същото време обаче Хирата не можеше да не изпълни дълга си към Сано. Дирейки решение на своя проблем, той измисли нещо, което според него щеше да свърши работа.

— Действайте — рече той на доктор Ито. — На моя отговорност. Но, моля ви, нека видимите следи бъдат колкото се може по-малко.

Доктор Ито кимна и каза:

— Заеми се, Мура сан.

Мура донесе бръснач, остър тънък нож и стоманен трион. Той подстрига и избръсна тънка ивица от косите на Еджима, минаваща през задната част на скалпа от едното ухо до другото, и после направи кръгов разрез на главата точно над веждите. Отмахна плътта и оголи влажния кървав череп, след което започна да реже костта. Стърженето на триона раздра тишината, обгърнала публиката. Хирата наблюдаваше заинтригуван и отвратен.

През живота си бе виждал какви ли не кървави зрелища — разсечени на две човешки лица и разпорени кореми по време на бой с мечове, отсечени от палач глави, плискаща кръв и изсипали вътрешности. И все пак това методично касапство го смущаваше. То превръщаше човека в парче месо. Изглеждаше като проява на крайно неуважение към живота. Хирата започваше да разбира защо чуждоземната наука бе поставена извън закона с цел закрила на обществото и неговите стойности, макар и за сметка на развиващото се познание.

Мура приключи кръговия разрез на черепа, хвана главата на Еджима и отдели връхната ѝ част, все едно махаше стегнат капак на буркан. Мушна острието на ножа вътре в черепа и изстърга тъканта, която закрепваше горния му край. Хирата наблюдаваше как Мура

отстрани горната кост. Навън изби кръв — червена, гъста и лепкава, примесена със съсиреци. Тя окъпа сивкавата къдрава маса на мозъка, заблестя влажно на светлината на фенера и изцапа масата.

— Ето го нашето доказателство — каза доктор Ито със задоволство, сочейки към кръвта. — Когато се осъществи смъртоносното докосване, неговата енергия стига до вътрешния канал, свързващ точката на допир с даден важен орган. Убиецът на Еджима е избрал за цел мозъка му. Докосването на главата е причинило разкъсване на кръвоносен съд в мозъка. Почнал е да кърви и да нараства, докато накрая се е пръснал и е убил Еджима.

— И няма други наранявания, които биха могли да бъдат причина за кървенето? — попита Хирата.

— Точно така — отвърна доктор Ито. — Причината за смъртта е дим мак.

Хирата кимна, но изпитваше колкото облекчение, толкова и тревога, че са разбрали от какво е умрял Еджима.

— В такъв случай да се връщаме в крепостта Едо и да докладваме на дворцовия управител Сано — обърна се той към детективите.

— А трупът? — попита Иноуе, поглеждайки мъртвото тяло на Еджима, което лежеше с оголен мозък и оставена до него на изцапаната с кръв маса горна част на черепа.

— Вземаме го с нас — отвърна Хирата и се обърна към доктор Ито. — Моля ви, нека помощникът ви затвори черепа и скрие с превръзка разреза на главата. После да почисти тялото и да го облече.

Това бе само началото на усилията да се прикрие извършената аутопсия.

7 ГЛАВА

Сано приключи с огледа на пистата за конни надбягвания и с разпитите на свидетелите, след което заедно с Маруме и Фукида разговаря със стражите и патрулите, охранявали околността по времето на смъртта на Еджима. Когато се върнаха в имението му, нощта се бе спуснала. Сано с радост установи, че тълпата от хора пред портите и в преддверието на къщата му бяха изчезнали — явно се бяха отказали да се срещнат с него този ден. Но когато спря пред кабинета си, за да разбере какво се бе случило в негово отсъствие, помощниците му го обсадиха с неотложни въпроси и проблеми. Сано се озова всмукан обратно във водовъртежа на новия си живот, докато един прислужник му донесе две съобщения — първото бе, че владетелят Мацудайра държеше да знае какво го е ангажирало толкова време, а второто — че Хирата се е върнал.

Сано отиде в стаята за посетители и завари Хирата коленичил на пода. Стресна се от болезнения му вид и почувства мъчителен пристъп на вина.

— Би ли желал нещо да се подкрепиш? — изпита съжаление, че единственото, което можеше да предложи на Хирата, бе обичайната любезност, дължима на всеки гост. Всякакво извинение или съчувствие само биха уязвили гордостта му.

— Не, благодаря, вече съм ял — отвърна Хирата, отричайки очевидното си неразположение, докато изказваше обичайната любезна фраза.

— Е, аз обаче не съм и настоявам да ми правиш компания — каза Сано, макар че не разполагаха с много време. Той повика една прислужница и ѝ нареди: — Донеси ни вечеря и сложи в чая лековити билки. Имам главоболие.

Не беше вярно, но може би отварата щеше да помогне на Хирата да се почувства по-добре. След като прислужницата си тръгна, той попита:

— Какво установи доктор Ито?

След като изслуша разказа на Хирата, Сано бе обзет от удивление.

— Еджима е бил убит чрез дим мак? Доктор Ито сигурен ли е?

Хирата му описа подобната на пръстов отпечатък синина, дисекцията и кръвта в мозъка.

— Е, предполагам, че за всичко си има пръв път — каза Сано. — А и вестите от доктор Ито са в съответствие с онова, което научих аз. Всички свидетели твърдят, че Еджима е рухнал мъртъв без видима причина. Стражите, които са го наблюдавали с бинокли по време на надбягванията, не са видели нещо да го удря. Никой не е стрелял в близост до пистата; не е намерен ни един куршум. Еджима не е убит по обичаен начин — освен вълнение Сано усети и тревога. — Сега вече знаем със сигурност, че Еджима е бил убит, знаем и как. Но това сериозно усложнява случая.

Хирата кимна.

— Това означава, че пистата не е непременно мястото на престъплението. Допирът на смъртта може да е бил приложен върху Еджима часове или дори дни преди да е подействал.

— И заподозрените не се ограничават с хората, присъствали на хиподрума, когато Еджима е умрял — добави Сано.

Двамата с Хирата известно време седяха мълчаливо, заслушани в биенето на храмовите камбани и лая на кучетата в нощта, в засилващия се вятър и жужащите в градината насекоми. Сано каза:

— Убиецът е някъде там. А ние нямаме и най-малка представа, кой може да е.

Той предвкушаваше тръпката на лова, но и непознатото до момента предизвикателство под формата на противник, далеч по-вещ от него в бойните изкуства.

Прислужницата им донесе вечеря от оризови кюфтета, сашими и мариновани зеленчуци. Сано забеляза, че Хирата почти не докосна храната, но изгълта чая, който, изглежда, го поободри.

— Имаме два проблема, по-неотложни от залавянето на убиеца — рече Сано. — Първо, как ще прикрием факта, че трупът на Еджима е бил подложен на дисекция?

— Вече съм се погрижил — отвърна Хирата. — Помолих помощника на доктор Ито да превърже главата му. После го взех вкъщи и наредих на слугите ми да го облекат в бяла копринена роба и

да го положат в ковчег, пълен с тамян. Когато го откарах на семейството на Еджима, им казах, че съм го приготвил за погребението. Причината, която изтъкнах, бе, че съм искал да им спестя ужасната гледка, която представляват раните му. Казах им също, че бих покрил разносните по една подобаваща погребална церемония. Оставих ги да го погледнат и после затворих ковчег. Те бяха толкова признателни, че според мен едва ли биха го отворили, за да огледат трупа по-внимателно.

— Отлично — възкликна Сано, впечатлен от изобретателността на Хирата. — Но за погребението ще платя аз.

— А какъв е вторият проблем? Как да съобщим на владетеля Мацудайра, че Еджима е бил убит чрез дим мак, без да обясним как сме го установили? — попита Хирата.

Сано кимна, оставяйки настрана клечките си за хранене.

— Но за него имам решение. Ще ти го кажа на път за двореца.

Нарастващ полумесец украсяваше нощното индигово небе над островърхите керемидени покриви на двореца. Пламъчетата трепкаха в каменни фенери около комплекса от наполовина дървените постройки и покрай белите, застлани с чакъл пътеки, които пресичаха тучните, обгърнати от тишина градини. Жабешка песен огласяше изкуствените езера на фона на отекващите изстрели от нощните упражнения на тренировъчния терен по бойни изкуства. Стражите, извършващи своя обичаен обход, носеха герба на владетеля Мацудайра, утвърждавайки мястото му в сърцето на режима на Токугава.

Когато Сано, Хирата и детективите Маруме и Фукида пристигнаха, дирейки владетеля Мацудайра, стражите при портите на двореца ги насочиха към покоите на шогун. Там самураите завариха празненство, което бе в разгара си. Красиви момчета, пременени в ярки копринени роби, свиреха на шамисен, флейта и барабан, а други танцуваха. Шогунът се бе излегал върху поставени на пода възглавници, заобиколен от други момчета, които си бърбеха край него или го черпеха с вино. Вкусът му към младежи бе общоизвестен. Фактът, че предпочиташе тях пред съпругата и наложниците си, обясняваше защо не бе успял да създаде кръвен наследник. Близо до него седяха владетелят Мацудайра, както и двама членове на съвета на старейшините — главните съветници на шогун, съставляващи

основното управително тяло на режима. Владетелят Мацудайра бе коленичил с кръстосани на гърдите ръце и мрачно изражение — той дълбоко не одобряваше подобни разгулни забавления. Старейшините отпиваха вино и от време на време поклащаха глава в такт с музиката.

— Е? — възкликна нетърпеливо владетелят Мацудайра, когато Сано и придружителите му се приближиха, коленичиха и сведоха глава в дълбок поклон. — Убийство ли е?

— Да — отвърна Сано.

Старейшините се навъсиха загрижено. Шогунът с неохота откъсна поглед от танцуващите и се втренчи в Сано озадачен. Лицето му бе поруменяло от виното, а ръката му галеше коляното на седналия до него младеж. Това бе Йоритомо, настоящият любимец на шогуна. Млад и удивително красив, той бе копие на баща си — бившия дворецов управител. Макар че владетелят Мацудайра бе пратил в изгнание Янагисава и семейството му, Йоритомо бе останал в Едо, защото шогунът бе настоял да го задържи. Във вените му течеше кръв на Токугава по линия на майка му — роднина на шогуна — и слуховете мълвяха, че той е вероятният наследник на диктатурата. Привързаността на шогуна го закриляше от владетеля Мацудайра, който искаше да отстрани всеки, който по някакъв начин бе свързан с противника му. Йоритомо се усмихна свенливо; големите му влажни черни очи, така подобни на бащините му, грейнаха от щастие, че вижда Сано.

— Значи съм бил прав — на лицето му се изписа удовлетворение. — Знаех си.

— За кого говорите? — попита шогунът.

— За Еджима — началника на мецуке — владетелят Мацудайра едва успяваше да скрие нетърпението си, — който умря тази сутрин.

— А-а, да — каза шогунът с изражение, което подсказваше, че има някакъв смътен спомен за случая.

— Доколкото разбрах, Еджима е паднал на пистата, за конни надбягвания — обади се единият старейшина, който се казваше Като Кинхиде и имаше широко съсухрено лице с жълтеникав тен и подобни на цепки очи и уста.

Другият беше Ихара Ейгоро. По време на войната между двете фракции двамата бяха противници на владетеля Мацудайра и поддръжници на Янагисава. Те, както и някои от съюзниците им, бяха

оцелели въпреки чистката, вкопчвайки се в Йоритомо, който бе сам в двора и разчиташе на закрилата на приятелите на баща си. Но Сано знаеше, че тази закрила действа в двете посоки — влиянието на Йоритомо върху шогуна защитаваше Като, Ихара и кликата им от владетеля Мацудайра. Младежът бе тяхната опора в режима, обещанието за следваща възможност да спечелят контрол над властта.

— Падането не е убило Еджима — заяви Сано.

— А какво тогава? — попита Ихара.

Нисък и прегърбен, по външност той бегло наподобяваше човекоподобна маймуна. Двамата с Като ненавиждаха Сано, той бе отказал да вземе тяхната страна по време на сблъсъка между фракциите, а сега работеше в тясно сътрудничество с владетеля Мацудайра. Освен това му завиждаха, че се бе издигнал и понастоящем бе по-вишестоящ по ранг.

— Еджима е станал жертва на дим мак — отвърна Сано.

— Смъртоносният допир? — възкликна владетеля Мацудайра удивен също както старейшините и Йоритомо.

Шогунът просто изглеждаше озадачен. Музиката и танците продължаваха, а момчетата се шегуваха и се смееха в хор.

— Не е за вярване — обади се Като, винаги готов да се подиграе на Сано и да събуди съмнения относно преценката му. — Дим мак вече не се практикува.

— С какви доказателства разполагате? — попита Ихара.

— Когато хората ми подготвиха тялото на Еджима за погребение, са открили странна синина на главата му. Петното е наподобявало пръстов отпечатък — това бе историята, която Сано бе измислил, за да скрие незаконната дисекция. — Според литературата по бойни изкуства това е сигурен белег за смъртоносния допир.

— Книгите едва ли са достатъчно потвърждение — изсумтя презрително Като.

— Човек може да намери в тях сведения в подкрепа на всякакъв довод — заяви Ихара, поддържайки мнението на своя съмишленик.

Сано разбираше защо двамата толкова държаха да опровергаят твърдението му, че Еджима е станал жертва на убийство.

— Въпреки това аз настоявам на мнението си. Но нека оставим на негово превъзходителство да разреши въпроса.

Шогунът изглеждаше доволен, че мнението му се смята за меродавно, но и изплашен. Той се обърна към владетеля Мацудайра.

— Дворцовият управител Сано е най-вещ по престъпленията — каза владетелят Мацудайра. — Щом той твърди, че е било дим мак, това е достатъчно.

Сано си даваше сметка, че желанието на владетеля Мацудайра да наложи версията за убийството е тъй силно, че би приел за достоверен един необичаен метод, дори и да не вярваше в него.

— Ами... ъ-ъ... така да бъде — каза шогунът, явно доволен, че владетелят Мацудайра му бе спестил необходимостта да мисли. — Официалната... ъ-ъ... причина за смъртта е тази, която посочва дворцовият управител Сано.

Владетелят Мацудайра кимна одобрително. Като и Ихара се опитаха да скрият неудоволствието си, а Сано — облекчението си, че замисълът му се бе оказал успешен и аутопсията бе останала в тайна. Запита се докога ли щеше да му работи късметът.

Йоритомо погледна Сано и за момент засия в приветствена усмивка. През последните шест месеца двамата се бяха сприятелили, независимо от това, че преди време Сано бе враг на баща му. Сано изпитваше жал към Йоритомо и бе установил, че е почтен и деликатен младеж, който заслужаваше повече от това да бъде сексуална играчка на шогуна и пионка на другарите на баща му, особено откакто положението му на наследник на режима бе станало неоспоримо. Сано бе учуден от факта, че Янагисава бе отгледал такъв добър син, и бе поел още една отговорност — да бъде наставник на сина на доскорошния си враг.

— А другите три смъртни случая? — обърна се към Сано владетелят Мацудайра. — И те ли са причинени от дим мак?

Като се намеси:

— Имате предвид съдебния надзорник, пълномощника по междуградските пътищата и финансовия министър?

— Да, точно така — отвърна владетелят Мацудайра.

— Не може всички те да са плод на убийства — възропта Ихара.

Сано видя, че обратът, който бе претърпяла дискусиата, все повече изнервяше Ихара и Като.

— Ще видим как стоят нещата — каза владетелят Мацудайра със злокобен тон. — Дворцов управителю Сано?

— Дали надзорникът Оно, пълномощникът Сасакура или финансовият министър Мориваки са жертва на убийство, все още не е установено — отвърна Сано, предизвиквайки недоволното сумтене на владетеля Мацудайра и изпълнените с облекчение погледи на старейшините.

— Утре ще разследвам тяхната смърт — обади се Хирата.

— Поне някой признава необходимостта от разследване, преди да се правят прибързани заключения — заяви Като под нос.

Владетелят Мацудайра попита Сано:

— Имаш ли някаква представа, кой е убиецът на Еджима?

— Все още не. Утре започвам издирването на заподозрени.

— Може да не ти се наложи да търсиш много далеч — владетелят Мацудайра впери многозначителен поглед в старейшините.

Те се опитаха да прикрият тревогата си.

— Дори и да вярвате, че в наше време някой е овладял техниката на дим мак, нямате основание да предполагате, че това е представител на режима — заяви Ихара.

Сано беше наясно, че те двамата с Като през цялото време са тръпнели от страх, че владетелят Мацудайра ще обвини тях в организиране на убийствата на служителите му, с цел да бъде подкопана собствената му власт.

— Всеки, който не е способен да извърши убийство или не смее да го стори, спокойно може да плати на наемен убиец, за да му свърши тази работа — отбеляза владетелят Мацудайра.

— Същото се отнася и за онези, които обвиняват другите — отвърна ядно Като. — Някои хора са способни да извършат престъпления, за да нанесат удар на враговете си.

Погледът на владетеля Мацудайра стана предпазлив, тъй като с обвинението си Като се целеше в него.

— Може би трябва да разгледаме какви са мотивите на дворцовия управител Сано да определи тези смъртни случаи като убийства и да провежда разследване — заяви Ихара, отправяйки поглед към Сано.

Шогунът се навъси, объркан и в същото време раздражен, тъй като му се налагаше да си раздвоява вниманието между музиката, танците и разговора. Йоритомо се натъжи, защото Сано бе станал обект на нападки. Сано знаеше, че Като и Ихара се страхуват от

приятелството му с Йоритомо, което подриваше собственото им влияние върху младежа. Без Йоритомо и неговата връзка с шогун те биха станали открита мишена за владетеля Мацудайра. Имаха повече изгода да атакуват Сано, макар че той се бе опитал да постигне примирие с тях.

— Единствената ми цел е да откроя истината — отвърна Сано.

— Онази истина, която устройва вас и владетеля Мацудайра — отсече Като с презрителна гримаса, след което се обърна към шогуната: — Ваше превъзходителство, убийствата... ако има такива... трябва да се разследват от човек, който не е заинтересуван лично от резултата и може да бъде обективен. Предлагам да оглавя комитет, който да стигне до действителната истина по въпроса.

— Вашата лична изгода е не по-малка от изгодата на всеки друг — отбеляза с презрение владетелят Мацудайра.

— Сформирането на комитет е добра идея — обади се Ихара. — И аз ще вляза в него.

Сано се запита дали искаха да поемат разследването, защото се страхуваха, че той ще ги изобличи като убийци или че ще се опита да ги набеди, ако са невинни. Не можеше да им позволи да заметат едно престъпление, а може би дори четири под сламената рогозка, или да скалпят обвинение срещу владетеля Мацудайра и да го свалят от власт. Време беше да се възползва от преимуществата на поста си.

— Радвам се на готовността ви да разследвате убийството на началника Еджима — обърна се той към Като и Ихара. — Подобна преданост от страна на подчинените ми винаги е добре дошла. Ако имам нужда от помощта ви, ще ви помоля да ми съдействате. А дотогава ще ограничите действията си до обичайната си роля да съветвате негово превъзходителство.

Тази унищожителна реплика накара Като и Ихара да стиснат гневно зъби, но двамата не можеха да се опълчат открито срещу недвусмислена заповед.

— Дворцовият управител Сано винаги е предизвиквал вашето удовлетворение с начина, по който ви е служил — каза на шогуната владетелят Мацудайра. — Няма по-вещ от него във воденето на разследвания. Позволете му да продължи.

— Ами... ъ-ъ... идеята ми звучи добре — каза шогунът. Неразбирателствата го тормозеха и в тона му прозвуча боязливо

желание да разреши възникналия проблем.

— Досегашните успехи на Сано далеч не са гаранция, че този път няма да се провали — заяви Като с породена от паника настойчивост.

— Случаят е прекалено сериозен, за да успее да се справи сам въпреки вещината си — добави Ихара.

Сано долови опасенията им, че ако владетелят Мацудайра постигнеше своето и те бъдеха замесени в смъртта на четирима висши служители на Токугава, онова, което ги очакваше, бе екзекуция за държавна измяна. Нямахше да ги спаси дори връзката им с Йоритомо.

— Стига вече съвети! — възкликна внезапно шогунът. — Аз решавам кой да разследва убийството на... ъ-ъ... — той размаха ръце смутено — ... на тези хора, които и да са те. Замълчете и ме оставете да мисля!

Музикантите престанаха да свирят; танцьорите замръзнаха наред стъпка; бърбренето на младежите секна. В помещението настана неловко мълчание. Лицето на владетеля Мацудайра помръкна от недоволство, че е изгубил контрол над положението. Старейшините стояха неподвижно, сякаш потънали в дълбока медитация, с надеждата да бъдат удостоени с благосклонността на шогуна. Негово превъзходителство се размърда, обзет от несигурност и страх, че ще допусне грешка. Сано видя собствената си съдба да се люлее зависима от прищявката на неговия господар. Разследването на това убийство вече означаваше много повече от издирването на неговия извършител. На риск бе изложено собственото му оцеляване.

Йоритомо се наклони към шогуна и прошепна нещо в ухото му. Сано се навъси, сепнат не по-малко, отколкото изглеждаха владетелят Мацудайра, старейшините, Хирата и детективите. Както слушаше любимеца си, шогунът повдигна вежди и после кимна.

— Взех своето решение — обяви той вече с уверен тон. — Разрешавам на дворцовия управител Сано да разследва убийството и да арестува извършителя.

Сано бе обзет от облекчение, но и от опасения. Хирата и детективите му кимнаха одобрително. Лицето на владетеля Мацудайра изразяваше смесица от удовлетворение, че бе станало на неговото, и от раздражение, че синът на доскорощния му съперник имаше такова

влияние над шогуна. Старейшините се опитаха да скрият недоволството си. Йоритомо се обърна сияещ към Сано.

— Край на този... ъ-ъ... сериозен разговор — заяви шогунът на Сано и придружителите му, на владетеля Мацудайра и на старейшините. — Всички сте свободни. Дръжте ме в течение за... ъ-ъ... хода на разследването — той махна на музикантите, танцьорите и останалите младежи. — Нека веселбата продължи.

В коридора извън личните покои на шогуна владетелят Мацудайра и старейшините минаха покрай Сано.

— Вярвам, че ще разрешиш този случай така, че да остана доволен — заяви владетелят Мацудайра.

Тонът му подчертаваше приятелството им, но в същото време криеше намек за жестоки последствия, които щяха да сполетят Сано при евентуален провал.

Старейшините се поклониха на дворцовия управител. Вежливостта им издаваше страха им, че той ще ги обвини в престъпление; враждебността в очите им говореше, че това нямаше да е последният път, в който му се противопоставят, докато се намира в съюз с владетеля Мацудайра.

— Няма да е зле да не забравяш как си стигнал дотук — заяви Като.

Сано бе назначен за дворецов управител, защото независимият му дух го бе превърнал в единствения човек, по отношение на когото владетелят Мацудайра и останалите от фракцията на Янагисава можеха да постигнат съгласие. Сега старейшината му напомняше, че те бяха съдействали за неговото издигане и със същия успех можеха да го свалят от власт, ако им създадеше неприятности.

На вратата се появи Йоритомо.

— Идваш ли с нас? — попита го Ихара.

— Ще се видим по-късно — отвърна Йоритомо и спря зад Сано.

Лицата на старейшините помръкнаха неодобрително.

— Не забравяй кои са истинските ти приятели — рече предупредително Ихара.

Старейшините си тръгнаха засегнати. Сано и Йоритомо поеха заедно надолу по коридора. Хирата и детективите ги последваха на известно разстояние. Сано каза:

— Дълга ти благодарност, че ме подкрепи пред шогуна.

Изразената от Сано признателност накара Йоритомо да се изчерви от удоволствие.

— След всичко, което сторихте за мен, това бе най-малкото, с което можех да ви се отплатя — каза той.

Изглеждаше тъй щастлив, тъй жаден за одобрение, че Сано изрече с неудобство онова, което бе длъжен да каже:

— Но не биваше да се намесваш. Не можеш да си позволиш да засягаш Като или Ихара заради мен. Беше неразумно. Никога повече не го прави.

— Моля, простете ми. Предполагам, че не съм помислил — Йоритомо сведе глава, покрусен от упрека на Сано. — Искрах само да ви помогна.

— Не е твой дълг да ми помагаш — заяви Сано благо, но категорично. — И стой далеч от политиката. Тя може да бъде смъртно опасна!

Каква ирония — преди време бащата бе правил всичко възможно, за да го унищожи, а сега синът рискуваше собствената си безопасност, за да го защити!

— Да... разбирам какво имате предвид.

Покорният тон на Йоритомо говореше, че бе доловил намека за изпратения му в изгнание баща. Сано знаеше, че макар и да обожаваше и да тъгуваше силно за своя баща, Йоритомо не бе сляп за грешките му. Щом спряха при вратата, която водеше във от двореца, младежът се взря в Сано със сериозно изражение.

— Но ако някога имате нужда да сторя нещо за вас... — очите му сияеха с любов и благоговение пред героя, чувство, което бе прехвърлил от своя отсъстващ баща върху Сано. — Само ми кажете.

Предаността му смути Сано и в същото време го трогна. Единственото, което бе направил, за да я спечели, бе, че от време на време прекарваше по малко време, бърбейки с младежа на питие или по време на разходка из крепостта. Но никой друг не му бе оказвал такова внимание, без да очаква нищо в замяна.

— Е, да се надяваме, че няма да ми се наложи.

Йоритомо се върна на празненството на шогунa. Сано и свитата му поеха по тъмните криволичещи проходи на крепостта Едо към собственото му имение. Нямахше търпение да разкаже на Рейко за своя нов случай. Испита остра носталгия по времето, когато двамата заедно

бяха провеждали разследвания. Този път нямаше да е както някога. Всичко вече бе съвсем различно.

8 ГЛАВА

— Гледай, мамо, гледай! Масахиро подскочаше по коридора в онази част на голямото имение на дворецовия управител, която бе отредена за жилище на семейството му. На мястото, където тупваха малките му крачета, подът изскърцваше силно. Рейко вървеше след него и потръпваше от резкия шум. Едно от любимите занимания на сина ѝ бе да си играе със славеевия под, предназначен да издава предупредителни звуци в случай на поява на нежелан посетител. Когато се бяха преместили в доскорошната резиденция на Янагисава, Рейко и Сано бяха установили, че цялата площ на жилището е осеяна с такива отрязъци. Скоро Масахиро запомни всички места, които издаваха пронизителното скърцане.

— Виж, мамо! — извика той.

Когато се върнаха по същия път, подът вече не скърцаше.

— Браво. Но вече е време за лягане.

Горда, че синът ѝ бе запомнил и местата, където човек можеше да мине безшумно, Рейко се усмихна. Според нея той бе много умен за възрастта си, тъй като още нямаше и три години. Докато го слагаше да спи, след като се изкъпаха заедно, Сано се прибра и отиде при тях.

— Рано се връщаш — каза Рейко. — Радвам се да те видя у дома.

Съпругът ѝ изглеждаше изморен, но и възбуден.

— Аз също — каза той.

Масахиро скочи в обятията му. Сано го подхвърли във въздуха. Двамата се засмяха и хукнаха да се гонят из стаята.

— Моля те, недей — обади се Рейко. — Така никога няма да заспи.

— Та аз почти не го виждам — възкликна Сано със съжаление, докато го държеше в скута си, а Масахиро бърбеше весело. — Искам да съм добър баща, но дните се изнизват един след друг, а времето все не стига. Искам да го обуча на нещата от живота, на бойни изкуства и на Пътя на война^[1], както стори моят баща. Но занапред времето ни ще бъде още по-оскъдно.

След доста боричкане и суетене най-накрая усмириха Масахиро и го сложиха да спи. После отидоха в своята стая, където Рейко сипа на двамата по чашка саке.

— Убит е началникът на мецуке — каза Сано. — Владетелят Мацудайра ми нареди да оглавя разследването.

Докато той обясняваше подробностите около престъплението и подмолните опасности, както и последствията в случай на провал, Рейко изпита вълнение и в същото време тревога. Сано продължи:

— Това убийство крие възможности за разгаряне на политическия конфликт в нова война. Владетелят Мацудайра е уязвим, защото неговите служители са подложени на атака. Отново се озовах притиснат между двете фракции.

Понастоящем залогът, свързан с положението му, бе още по-голям, но Рейко знаеше, че досега усилията на Сано да разгадае някакъв случай винаги се бяха увенчавали с успех, а едно разследване на убийство бе нещо, върху което можеха да работят съвместно, за разлика от административната работа, която обикновено поглъщаше времето му.

— Звучи особено интригуващо — каза тя. — Мога ли да ти помогна с нещо?

Работата по този случай, както и по задачата, която ѝ бе поставил баща ѝ, щеше да я ангажира сериозно, но тя предпочиташе прекомерната заетост пред привидната.

— Може би по-нататък — Сано отпи от сакето си и попита: — Ти какво прави днес?

От вниманието ѝ не убягна начинът, по който Сано бе побързал да смени темата — чувстваше, че двамата се бяха отдалечили един от друг. Защо съпругът ѝ не желаше да обсъжда повече случая? Звучеше така, все едно не искаше тя да участва. Но откакто бяха женени, двамата работеха като партньори в разследванията вече близо четири години. Рейко реши да не търси скрит смисъл в думите му и да приеме, че ако има нужда, той ще ѝ позволи да му помага според силите си.

— И аз се заех с нов случай — обяви Рейко.

След като му разказа за Югао, за делото и за молбата на баща си, Сано изглеждаше колкото разтревожен, толкова и заинтригуван.

— Значи тази жена е хинин?

— Да. Затова полицията не е разследвала убийството на семейството ѝ и тя не е имала справедлив процес.

— И ти сега ще търсиш улики, които могат да докажат невинността ѝ, въпреки че тя е направила самопризнания?

Рейко бе озадачена от нотката на неодобрение, която бе доловила в гласа му.

— Да.

Обхванал в ръка брадичката си, Сано каза:

— Не знам дали това е добра идея.

— Защо не? — Рейко бе изненадана.

Тя си мислеше, че Сано ще посрещне с радост задачата ѝ да свърши нещо стойностно като това да защити един низвергнат член на обществото. Той заговори с неохота:

— Положението ни е различно от времето, в което бях сосакан сама. Сега ме наблюдават много по-ревностно от преди. Както и семейството ми. Днес сме задължени да поддържаме по-висок стандарт на поведение. Нещата, които вършихме тогава, вече няма да останат незабелязани. Последствията от контактите с неподходящи хора са същите, но рискът е значително по-голям.

— Нима искаш да кажеш, че не трябва да имам нищо общо с Югао, защото тя е заклеймена от обществото и това ще се отрази зле на твоето положение? — Рейко не можеше да повярва на това, което бе чула.

— Намерението ти да потърсиш близост с нея и да ѝ помогнеш влиза в разрез с общоприетата норма, според която са забранени каквито и да било отношения между хинин и обикновените граждани — поясни Сано. — А ако моята съпруга прекрачи тази забрана, това ще създаде впечатлението, че аз не зачитам правилата, които ръководят обществото. И това е само част от проблема!

Рейко се втрени в него, без да може да прикрие изумлението си. Нима това бяха думи на собствения ѝ съпруг? Сано никога не се бе интересувал толкова много от общественото мнение. И със сигурност никога не би го поставил пред справедливостта. Тя взе да разбира защо бе посрещнал с неохота възможността тя да участва в разследването му.

— Основният проблем е, че баща ти е поискал от теб да се намесиш в системата на правораздаване — продължи Сано. — Знаеш,

че го уважавам много, но той превишава правомощията си, като пренебрегва доказателствата срещу Югао... както и самопризнанията й... и моли дъщеря си да разследва убийствата.

— Признавам, че не съм разсъждавала за нещата в тази светлина!

Рейко се бе съсредоточила върху възможността да помогне на баща си, да предотврати евентуална съдебна грешка и да удовлетвори собственото си желание за детективска работа. Макар че гледната точка на Сано звучеше убедително, тя възрази:

— Но убийствата трябва да бъдат разследвани. Няма кой друг да го стори, а аз имам опит с подобни проблеми.

— Знам, че е така — тонът на Сано бе омиротворителен, благоразумен. — Ти обаче не разполагаш с официални правомощия. Освен това съдия Уеда очевидно очаква резултатите от разследването ти да опровергават това, което е установила полицията — той поклати глава. — Това е в разрез със закона. Не мога да го допусна. Не мога да си позволя да действам така, все едно покровителствам утайката на обществото и оставям ненаказани направили самопризнания престъпници.

— Нима искаш да ми кажеш, че трябва да се откажа от това разследване? — попита Рейко ужасена, и то не само защото осъзна, че положението на съпруга й бе тъй несигурно, че нейното поведение можеше да се използва срещу него.

— Надявам се да разбереш защо трябва да се откажеш, и да го сториш доброволно.

Рейко остана безмълвна, докато се опитваше да подреди мислите си.

— Разбирам, че враговете ти търсят всячески оръжие, с което да те унищожат. Давам си сметка, че това оръжие може да се окажа аз.

В бойната зона на политиката дори една такава незначителна грешка, като проявено от съпругата незачитане на традицията, бе сериозен недостатък за един висш служител. Тя не искаше да застрашава положението на Сано и да рискува да опозори него и семейството им, но пък и не желаше да се откаже от разследването. Освен това бе обезпокоена от промяната в Сано, който преди време сам щеше тукатси да се заеме със случая на Югао.

— Животът на една жена е в опасност, налице са куп въпроси без отговори, които поставят под съмнение вината ѝ. Не мислиш ли, че е важно да се установи какво всъщност се е случило в нощта на убийствата? Вече не държиш ли да се увериш, че истинският виновник е наказан?

— Разбира се, че държа! — възкликна Сано с раздразнение, загубил търпение.

Търсенето на истината и отстояването на справедливостта бяха крайъгълен камък за неговата чест, така решаващи в съзнанието му за бушидо, както са смелостта, дългът към господаря и вещината в бойните изкуства. Без съмнение той спазваше своите принципи и в настоящото си разследване. Но думите на Рейко го сепнаха. Нима шестте месеца на поста на дворецовия управител го бяха променили така, че политиката и собственият му пост вече го вълнуваха повече, отколкото честта? Нима следваше Пътя на война само когато заповедите отгоре му го позволяваха? Мисълта за това го потисна.

— Тогава смяташ ли, че Югао трябва да умре заради престъпление, което може и да не е извършила, само защото е хинин и по тази причина не заслужава справедливо отношение?

— Положението ѝ в обществото няма нищо общо със съмненията ми, доколко разумно е разследването ти. Що се отнася до личното ми мнение, тя има право на справедливост както всеки друг гражданин.

При все това Сано усети, че тонът му бе станал отбранителен. Запита се дали убеждението, което твърдеше, че изповядва, все още бе искрено. Или от висотата на ранга му вече му се струваше, че заради хората в низините не си струва да си създава главоболия.

— Но вече не разполагам с онази свобода на действие извън закона, която имах едно време — добави той.

— Но пък разполагаш с много повече власт — припомни му Рейко. — Не трябва ли да я използваш в името на доброто?

— Разбира се — Сано не беше забравил, че това бе главната му цел му като дворецов управител. — Но е спорно дали предоставянето на втори шанс за Югао е в услуга на доброто. Тя ми се струва виновна и ако наистина е такава, едно разследване само ще забави справедливата присъда. А бедата при властта е, че тя може да

корумпира както онези, които смятат, че служат на правдата, така и отявлените злодеи.

Духът на Янагисава витаеше из имението, което преди време бе неговият дом и в което сега живееха Рейко и Сано. Понастоящем Сано заемаше неговия влиятелен пост и бе изправен пред същите изкушения.

— Властта кара хората да смятат, че стоят над закона и притежават свободата да вършат каквото им е угодно — продължи Сано. — Делата ми в определен момент може да изглеждат добри... но да доведат до последствия, които изобщо не съм очаквал. Накрая може да се окаже, че съм сторил много повече зло, отколкото добро. И ще стане ясно, че съм злоупотребил с властта си и съм опетнил честта си. И ще се превърна в Янагисава, който плетеше интриги, присвояваше незаконно, клеветеше и убиваше в защита на собствените си интереси. После един ден ще бъда пратен в изгнание на същия остров...

Рейко прочете мислите му и върху лицето ѝ се изписа ужас, след като осъзна тревогата му.

— Но ти никога няма да станеш такъв! А случаят на Югао е просто един дребен, макар и не маловажен проблем. Едва ли би могъл да съсипе политическата ти кариера... или да опетни честта ти. Мисля, че преувеличаваш ролята му.

Възможно бе да е права, но Сано не искаше да допуска грешка, нито да се откаже от думите си. Беше ядосан на Рейко, задето го бе предизвикала и бе повдигнала въпроси за собствената му личност, които бяха твърде неудобни. Той се поддаде на импулса да стане нападателен.

— И след като обсъдихме какви са моите причини да не желая да се замесваш с Югао, бих искал да разбера защо си толкова настоятелна да поемеш това разследване — каза той. — Може би съчувствието, което изпитваш към нея, те е направило пристрастна? Ако е така, знаеш, че не ти се случва за пръв път.

Очите на Рейко се разшириха. Съпругът ѝ намекваше за случая с храма на „Черния лотос“, когато тя се бе опитала да помогне на друга млада жена, осъдена за убийство^[2]. Двамата рядко отваряха дума за него, защото той замалко не бе съсипал брака им и продължаваше да представлява твърде болезнена тема.

— Не изпитвам никакво специално съчувствие към Югао. Ако беше видял колко враждебно се държа с мен, щеше да знаеш, че имам всички основания да желая да докажа, че е виновна.

Сано кимна, макар и все още обзет от съмнения.

— Длъжен съм да те помоля да помислиш отново дали е редно да се заемеш с този случай.

Рейко остана безмълвна, а на лицето ѝ се изписаха противоречиви чувства. Сано разбираше колко силно бе желанието ѝ да проведе това разследване, видя и усилието, което полагаше, да не му се ядоса. Накрая тя каза:

— Ако ми забраниш, ще се съобразя с желанието ти.

Сано бе изправен пред сериозна дилема. Отстъпеше ли заради любовта си към Рейко и желанието си тя да е щастлива, оставайки верен на принципите си, щеше да изложи на риск положението си и тежко и горко им, ако нещо се объркаше. Смъртната заплаха бе негов неизменен спътник, откакто бе станал член на бакуфу, но сега имаше още по-големи основания за страх. Хвърли поглед към стаята, където спеше Масахиро. Момчето растеше и с всяка изминала година все повече осъзнаваше ролята си на баща и до каква степен съдбата на Масахиро зависеше от него. Синът на един опозорен служител щеше да е обречен на мрачно бъдеще.

Но вземеше ли решение да забрани на Рейко, щеше да обърне гръб на честта и да се прояви като страхливец. В капана между огън и напаст той избра страната на честта, както бе правил винаги досега.

— Няма да ти забраня — рече той. — Щом настояваш, поеми това разследване. Но бъди предпазлива. Опитай се да не привличаш внимание или да сториш нещо, което би могло да ни навреди.

Рейко се усмихна.

— Да, обещавам да бъда дискретна. Благодаря ти.

Сано видя радостта ѝ от това, че ѝ бе дал разрешението си, макар и без благословията си. Установи, освен това, че Рейко не бе изненадана от решението му. По някакъв начин тя бе успяла да го въвлече в положение, в което той не можеше да каже „не“, без да се компрометира. Изпита неохотно и в същото време искрено възхищение от интелигентността ѝ. Без съмнение Рейко умееше да го манипулира по-добре, отколкото той нея. Но тази вечер му бе показала, че той се

нуждае от човек до себе си, който да му помага да остане верен на идеалите си, и изпита радост, че може да разчита на нея.

— Как възнамеряваш да започнеш разследването си?

— Мислех утре да огледам мястото, където са били убити родителите и сестрата на Югао, а после да разговарям с познати на семейството. Може да открия улики, доказващи вината или невинността ѝ.

— Струва ми се добър подход — каза Сано с надеждата, че няма да му се наложи да съжалява за взетото решение.

— А каква е следващата стъпка в твоето разследване? — попита Рейко, сияеща както всеки път, когато предвкушаваше удоволствието от поредното приключение.

— Трябва да направя възстановка на убийството на началника Еджима — отвърна замислено Сано. — В известно отношение твоето разследване е по-напред от моето. Ти поне разполагаш с главен заподозрян и знаеш къде е извършено убийството. А моята първа задача е да открия реалното местопрестъпление — там, където Еджима е станал жертва на смъртоносното докосване. Може би тогава ще разбере и кой е извършителят.

[1] Бушидо (яп.) — принципите на самурайския морал. — Б.пр. ↑

[2] Храмът на сектата „Черният лотос“ и убийството на младата жена са основни теми в шестата книга от поредицата „Японски загадки“ от Лора Джо Роуланд. — Б.ред. ↑

9 ГЛАВА

На следващата сутрин Сано стана, преди слънцето да се извиси над хълмовете източно от Едо и нощните стражи да сдадат пост в крепостта. Предстоеше му да възобнови работата си по разследване на убийството, но преди това хапна набързо в кабинета си, докато персоналът му го информира накратко за новините от провинциите. Преддверието вече бе пълно със служители, но днес нямаше да позволи обичайните му дейности да погълнат цялото му време; не можеше да разлиства документи, докато един убиец бе на свобода и равновесието във властта зависеше от него. Беше крайно време да му захлопне отворената врата.

Той освободи подчинените си и каза на главния си помощник:

— Излизам.

— Хората навън чакат за среща с вас, почитаеми дворцов управителю — напомни му вежливо помощникът. Той бе умен, способен и честен човек на име Козава, с вид на учен и с подчертана почителност в обноските. — А тук имате още кореспонденция за прочит и отговор.

Козава посочи към един отворен сандък, пълен със свитъци, който бе изникнал зад бюрото на Сано.

Сега беше моментът да постави ново начало.

— Разпореди се за всичко и всички. Остави важните въпроси за мен. С второстепенните се оправяй сам.

— Да, почитаеми дворцов управителю — отвърна Козава, посрещайки с охота заповедта.

— Искам всички случаи на внезапна смърт на служители от бакуфу да ми бъдат докладвани лично и незабавно — заяви Сано. Ако последваше ново убийство като заговор срещу владетеля Мацудайра, той държеше да го научи по най-бързия начин.

— Тялото да не се пипа. Никой да не напуска местопрестъплението преди моето пристигане.

— Както наредите, почитаеми дворецов управителю. Къде мога да ви открия, ако се наложи?

— Известно време ще бъда в имението на началника Еджима — отвърна Сано. — После вече не знам.

Щом излезе от кабинета си, детективите Маруме и Фукида, както и още неколцина от помощниците му тръгнаха с него. Той се мъчеше да се пребори с чувството, че току-що бе пуснал юздите и независимо дали щеше да разреши този случай, някъде напред дебнеше безпощадна гибел.

Имението на началника Еджима, което се намиреше в административния район Хибия, бе огромно и внушително и съответстваше на ранга му. Заради двуетажната представителна къща, оградена от висок зид, постройките наоколо изглеждаха ниски и невзрачни. Портата имаше двойни крила и двуреден керемиден покрив. Когато пристигнаха там, Сано установи, че имението е обгърнато от странна тишина. Служители, чиновници и войници изпълваха улиците на района, но около къщата на Еджима улиците бяха пусти, сякаш всички избягваха мястото, където лежеше наскоро починалият началник, за да не бъдат осквернени от зли духове. Сано и хората му спряха при портите, където прислужници окачваха траурен креп. Черният плат се вееше на вятъра; яркият пролетен ден бе замъглен от пушека на погребален тамян.

Детектив Маруме се обърна към двама от пазачите в стражницата.

— Почитаемият дворецов управител иска да разговаря със семейството на вашия господар. Отведете ни при тях.

Едно от преимуществата, които Сано приемаше с охота в качеството си на дворецов управител, бе, че рангът му налагаше дълбок респект и безпрекословно подчинение. Стражите тутакси повикаха прислужници, които ги придружиха до къщата. Всички събуха обувките си и свалиха мечовете си в антрето, след което поеха нататък по един коридор, наситен с мирис на дим от тамян, който се стелеше навън от приемната. Щом приближиха помещението, Сано чу отвътре гласове, а през преградата от дърво и хартия видя приглушената светлина на фенери и неясните сенки на две фигури.

— Нямах никакво право над имението му — отсече гневен мъжки глас.

— О, напротив, имам — прозвуча в предизвикателен отговор пронизителен глас на жена. — Аз бях негова съпруга.

— Негова съпруга! — гласът на мъжа преливаше от презрение. — Ти не си нищо повече от една уличница, която се възползва от самотата му.

Жената избухна в язвителен смях:

— Не съм единствената, която се е възползвала от него. Ти пък си просто бедният роднина, когото той осинови. Никога нямаше да го стори, ако не го беше изиграл, за да се докопаш до парите му.

— И така да е, аз съм негов законен син и наследник. Сега аз управлявам състоянието му.

— Но той ми обеща дял от него — възрази жената и този път в гласа ѝ прозвуча нотка на отчаяние.

— Толкова по-зле за теб, че не е пожелал да включи това обещание в завещанието си. Не съм длъжен да ти дам и петак. Всичко е моя собственост — отвърна мъжът тържествуващо.

— Мръсно копеле!

Слугата, който въведе Сано в къщата, похлопа на рамката на вратата и изрече вежливо:

— Извинете, но имате посетители.

Мъжът изруга под нос. Сянката му се приближи и до преградата. Вратата се плъзна встрани и на прага се появи масивен самурай към трийсетте, който слисан зяпна Сано.

— Почитаеми дворецов управителю — рече той. — Какво... защо...?

Осиновеният син на началника Еджима имаше гъсти вежди и ниско надвиснало чело, което му придаваше простоват вид, въпреки церемониалната роба от черна копринена, която носеше. Той бе видимо смутен, давайки си сметка, че Сано бе чул свадата.

— Простете за натрапването — каза Сано, — но трябва да говоря с вас за смъртта на баща ви.

До сина се появи и жената. Тя бе приблизително на неговата възраст... и вероятно двайсетина години по-млада от покойния си съпруг. Черните ѝ коси, гъсти и блестящи, бяха сплетени в дебела плитка, която се спускаше върху рамото ѝ. Имаше красиви черти, изострени от скрито лукавство. Беше облечена в скромно, но скъпо кимоно от сив сатен.

— Разбира се. Хиляди извинения за непристойните ми маниери — каза синът, покланяйки се на Сано. — Казвам се Еджима Джозан.

Госпожа Еджима също се поклони. В скосените ѝ черни очи, вперени в Сано, проблясваше бдителност.

— Моля, заповядайте.

Видимо озадачен от причината за посещението на втория по ранг след шогуна, Джозан отстъпи назад, за да позволи на Сано и хората му да влязат. Капаците на прозорците бяха затворени, за да не допускат в помещението слънчевите лъчи. Запечатаният въздълъг дървен ковчег бе поставен на подиум. Димящи тамяници украсяваха маса, върху която имаше ваза с клонки китайски анасон, приношения от храна и меч, който да прогонва злите духове. Докато стояха на бдение край мъртвото му тяло, Джозан и съпругата на Еджима се бяха карали за имението му подобно на биещи се за мърша лешояди.

— Моите съболезнования за загубата ви — каза Сано.

Джозан му благодари. Госпожа Еджима каза:

— Мога ли да ви предложа храна и напитки?

Маниерът ѝ бе по-непосредствен от обичайния за жена от нейната класа. Сано си спомни, че Еджима се бе оженил за куртизанка от Йошивара — квартала на удоволствията. Той учтиво отказа и после попита:

— Освен вас в къщата има ли други членове на семейството?

— Не — отвърна Джозан. — Останалите не живеят в Едо.

— Съжалявам, че трябва да ви съобщя лоши новини — продължи Сано. — Еджима сан е станал жертва на убийство.

Госпожа Еджима ахна от изненада:

— Но аз мислех, че е умрял при произшествие по я време на конни надбягвания.

Слисан, Джозан поклати глава.

— Какво се е случило?

— Убит е чрез смъртоносно докосване. Някой, който очевидно владее древната бойна техника, я е използвал срещу баща ви.

Сано внимателно наблюдаваше вдовицата и осиновения син. Красивото лице на госпожа Еджима замръзна в непроницаемо изражение. Джозан премига. Сано се запита дали бяха разстроени от неочакваната вест, или в момента разсъждаваха по какъв начин убийството щеше да засегне интересите им.

— Кой го е извършил? — попита Джозан. — Кой е убиецът на баща ми?

— Това ще се установява тепърва — отвърна Сано. — Аз разследвам убийството на Еджима сан и се нуждая от вашето съдействие.

— На ваше разположение съм — заяви Джозан с широк жест, сякаш с радост би предоставил на Сано всичко, което поиска.

— Аз също ще сторя каквото мога, за да ви помогна да откриете убиеца на мъжа ми — каза госпожа Еджима.

Изведнъж чертите на Джозан се сгърчиха. Той се извърна и скри лице зад ръкава си.

— Моля да ме извините — успя да изрече той, задавен от ридание. — И бездруго смъртта на горкия ми баща бе такъв шок, а сега и това! Каква ужасна трагедия!

Госпожа Еджима сграбчи ръката на Джозан и я дръпна от лицето му.

— Ах ти, лицемер такъв! Какво те е грижа как е умрял, след като наследяваш парите му?

— Млъквай! Махни се от мен! Джозан отблъсна жената и се обърна към Сано, очевидно ужасен, че дворецовият управител на Япония трябва да чува как го обвиняват в липса на синовна обич. — Моля, не ѝ обръщайте внимание. Тя е в истерия.

Сано забеляза, че очите на Джозан бяха сухи и потъмнели от гняв към госпожа Еджима.

— Моят скъп, любим съпруг си отиде завинаги! — изплака тя. — Толкова го обичах. Как ще живея без него?

Джозан я погледна навъсено.

— Лицемерката си ти. Преструваше се, че обичаш баща ми, но се омъжи за него единствено заради ранга и парите му.

— Не е истина! — кресна госпожа Еджима. — Ти винаги си ревнувал, защото застанах между теб и него. И сега се опитваш да ме охулиш.

Сано си помисли, че убиецът често се оказваше член на семейството на жертвата. Джозан и госпожа Еджима едва ли владееха техниката на дим мак, но един предишен случай на убийство в имперската столица го бе научил, че уменията по бойни изкуства могат да се проявят в неподозирани на пръв поглед комбинации.

— Достатъчно те търпях — отсече Джозан, загубил търпение. — Напусни стаята.

— Не си ти този, който ще заповядва тук! — изсъска госпожа Еджима. — Ще остана! Всичко, свързано с моя съпруг, засяга и мен.

— Всъщност аз държа да присъствате и двамата — каза Сано.

Госпожа Еджима изгледа Джозан със самодоволна тържествуваща усмивка. Той изсумтя гневно, хвърли ѝ поглед, чийто скрит смисъл бе, че по-късно ще съжалява, задето го е обидила, и се обърна засрамено към Сано.

— Хиляди извинения за позорното ни поведение — рече той. — Не сме искали да ви засегнем. Как можем да ви съдействаме?

— Искам да знам с кого се е виждал Еджима през последните два дни, както и всички места, които е посещавал. Можете ли да възстановите действията му в този отрязък?

— Да — отвърна Джозан. — Аз изпълнявах ролята на негов секретар. И следях за разписанието му.

— Тогава да започнем с времето преди конните надбягвания.

— Баща ми и аз закусихме заедно, после работихме върху кореспонденцията и докладите в кабинета му, тук вкъщи.

— Как прекара предишната нощ? — попита Сано.

Госпожа Еджима отвърна:

— Беше с мен, в нашата спалня.

— През цялата нощ?

— Не. Върна се доста късно.

— Ходихме на банкет в имението на главния съдебен съветник — поясни Джозан.

Сано си даде сметка, че обхватът на разследването му значително се разширява, включвайки редица хора извън семейството на Еджима и зрителите от конните надбягвания.

— А преди това?

— Прекарахме деня в седалището на мецуке. Баща ми имаше съвещания с подчинените си и уговорени срещи с посетители.

Въпросното място представляваше множество кабинети в самия дворец. От по-нататъшния разпит се установи, че Еджима бе прекарал предишната нощ със съпругата си, а вечерта — на друг банкет.

— Следобед отидохме в града, тъй като баща ми трябваше да се срещне със свои информатори — продължи Джозан. — Не беше

удобно да идват тук или в седалището.

Сано разбираше защо тези хора държаха ролята им на доносници да остане в тайна — това бяха служители, заемащи ниски постове в бакуфу, наети да докладват за своите началници, които биха ги наказали сурово за извършвания шпионаж.

— Къде се проведоха тези срещи?

— В шест различни чайни в Нихонбаши.

Явно разследването трябваше да обхване още по-голяма територия, включвайки неясен брой потенциални заподозрени.

— Трябва ми местонахождението на тези чайни — рече Сано. — Както и имената на всички, с които се е видял Еджима.

— Разбира се.

Джозан донесе тефтера си. Сано прегледа набързо чисто изписаните страници. Младият мъж бе записал прилежно имената на петнайсетимата гости на банкетите, на двайсетимата, които бяха имали срещи с баща му, както и на информаторите му.

— Да сте забелязали някой от тези мъже да докосва баща ви ето тук? — попита Сано и се потупа с пръст там, където върху главата на Еджима се бе появила синината с форма на пръстов отпечатък.

— Не, само че не съм го наблюдавал непрекъснато. Предполагам, че не е изключено. А и срещите бяха лични — Джозан посочи имената на трима мъже, с които Еджима се бе видял в щаба на мецуке, и на всички информатори. — Той разговаря с тях насаме. Аз стоях пред кабинета му и пред чайните.

— Кой друг, освен записаните в този тефтер хора са били около баща ви през последните два дни?

Джозан видимо се напрегна в усилие да си припомни.

— Персоналът му. Прислуга и стражи, тук и в двореца. Посетителите в чайните.

„Както и тълпите по улиците на града“, отбеляза мислено Сано.

— Запишете всички, които можете да си спомните. Пратете ми списъка.

— Разбира се — откликна Джозан с боязън, но въпреки това с готовност.

Сано се обърна към съпругата на Еджима:

— Да се сещате кой друг може да е приложил смъртоносното докосване върху съпруга ви?

Тя поклати глава. Сано не пропусна да отбележи мислено, че както съпругата, така и Джозан бяха оставали насаме с Еджима и бяха разполагали с отлична възможност за пряк допир.

— Някой от хората, с които се е срещнал Еджима, имал ли е основание да желае смъртта му? — попита ги Сано.

Изречението на Джозан стана несигурно. Той явно не искаше да обвинява важни служители.

— Доколкото знам, не.

— Искам от архивите на мецуке данни за всички ексекутирани, понижени, изпратени в изгнание или пострадали по някакъв начин вследствие на разследвания на Еджима след назначаването му за началник. Донесете ми ги в кабинета още днес.

Джозан се поколеба. От мецуке мразеха да предоставят поверителни документи или тайна информация и по този начин да ограничават уникалната си власт. При все това беше изключено да откаже подчинение на заместника на шогуна.

— Разбира се.

Освен това Сано разчиташе Джозан да е достатъчно умен, за да си даде сметка, че е заподозрян и при това положение има изгода да отклони подозренията към някой друг. Сано предвиждаше маса досадна работа по разследването на хора, които са общували по някакъв начин с Еджима, или на такива, които са му имали зъб. За щастие значителна част от нея можеше да прехвърли на подчинените си.

— Ще задържа записките ви за известно време — каза той на Джозан, който кимна.

Щом ги погледна по-внимателно, разпозна куп имена. Едно от тях му се наби в очи — капитан Накай, воин от армията на Токугава. По време на войната между двете фракции Накай се бе сражавал за владетеля Мацудайра. Сано си спомни, че той бе майстор по бойни изкуства и се бе отличил, убивайки със собствените си ръце четирийсет и осем войници от вражеската армия. Същият този Накай бе имал лична среща с Еджима.

* * *

След като благодари на Джозан и съпругата на Еджима за сътрудничеството и излязоха на улицата, Сано се обърна към детективите:

— Всички присъствали на банкета служители живеят тук в Хибия или в крепостта. Ще ги посетя един по един, а после ще отида в седалището на мецуке, за да разговарям с подчинените на Еджима. Маруме сан, Фукида сан, вие идвате с мен. А междувременно... — той подаде тефтера с данните на друг свой помощник — младия самурай Тачибана, също бивш детектив. — Ти и останалите, съберете хората, които са имали лични срещи с Еджима, и ги изпратете в имението ми.

Друго преимущество, което му предоставяше постът на дворцовия управител, бе, че почти всички бяха под прякото му разпореждане. Щеше да остави осведомителите за по-късно.

— Помнете, че капитан Накай е от първостепенна важност!

— Да, почитаеми дворецов управителю — каза Тачибана, който изгаряше от желание да докаже, че е достоен за оказаното доверие.

Докато се отдалечаваше, яздейки редом с Маруме и Фукида, Сано бе обзет от въодушевление, че разследването му бележи напредък. Може би щеше да успее да разреши случая и да омиротвори владетеля Мацудайра и опозицията, преди да е пламнала война. Само че се питаше с безпокойство дали на Хирата щяха да му стигнат силите да разследва предходните убийства. Освен това се чудеше какво ли правеше Рейко.

10 ГЛАВА

Отдалеченият район, отреден за хинин, където беше живяла Югао със семейството си, представляваше бедняшки квартал, разпрострял се по брега на река Канда на северозапад от крепостта Едо. Палатки от овързан на бамбукови колове прокъсан плат, обитавани от новопристигналите, ограждаха селище от коптори, изградени от дървени отпадъци. Пуста земя, заета от огромно бунище, отделяше района от мизерните къщи и магазини в покрайнините на същинския град Едо. От вътрешността на селището се виеше дим и замъгляваше небето и слънцето. Недалеч от сметището спря колона от четирима самураи, паланкин и неговите носачи.

От паланкина слезе Рейко. Докато се оглеждаше, лицето ѝ се сгърчи от зловонието, което се носеше откъм купчините боклук, където бръмчаха рояци мухи и вкупом ровеха деца, плъхове и бездомни кучета. Но в гърдите ѝ се надигна любопитство. Беше виждала селища на хинин, но никога не бе влизала вътре, тъй като обществените порядки забраняваха достъпа на жени от нейната класа със същата строгост, с която законът отделяше низвергнатите от останалата част на обществото.

Обзета от нетърпение да изследва и да научи каквото и да е тук за Югао и убийствата, Рейко пое през обраслата с плевели кална земя към бараките. Тя придърпа сивото си памучно наметало към тялото си. Вместо обичайните обувки от лакирано дърво сега бе обула сламени сандали. Косите ѝ бяха събрани в обикновен кок без всякакви украшения, а лицето ѝ бе почти без пудра и руж. Телохранилите ѝ носеха мечове и бронирани туники, но без гербове, които да указват кой е господарят им. Целта на Рейко бе да осъществи тайната мисия колкото се може по-незабележимо, и по този начин да изпълни обещанието си към Сано.

Щом приближи, откъм палатките до нея достигнаха пресипнали от смях и свади гласове. Низвергнатите — предимно мъже — се въртяха около откритите огньовете, върху които в гранясала мазнина

цвърчеше вмирисана риба. Петима от тях бързешком се отправиха към групата на Рейко. Носеха дрипави къси кимона и гамаши, а на кръста си бяха окачили палки и ножове. Бяха разчорлени, с набита в кожата мръсотия и враждебни лица.

— Какво искате? — обърна се към телохранителите един от тях. Ръцете му бяха покрити с татуировки — белега на гангстерите. Той и другарите му препречиха пътеката.

— Добър ден — поздрави учтиво оглавяващият охраната. — Съпругата на моя господар иска да говори с някои хора тук.

Това бе лейтенант Асукай, жилав млад самурай, който при нормални обстоятелства щеше да заповяда на тези негодници да отстъпят встрани и в случай на нужда щеше да ги разгони със сила. Но Рейко им бе заповядала да бъдат дискретни. Татуираният се навъси.

— Че как не, аз пък съм негово превъзходителство шогунът. Вие самураите идвате тук да си го изкарвате на нас, хинин. Мислите си, че можете да ни убивате, само защото законът ви позволява да се измъквате безнаказано. Е, днес няма да се получи.

Той и хората му извадиха ножовете си. От палатките наизлязоха и други мъже, размахвайки палки и копия.

— Махайте се!

— Чакайте!

Лейтенант Асукай вдигна ръце в омиротворителен жест, а другарите му побързаха да заключат около Рейко защитен обръч.

— Не сме тук да създаваме неприятности. Просто искаме да поговорим. Маниерът му бе спокоен, но макар че той и другарите му бяха отлично обучени бойци, а низвергнатите — невежи главорези, хинин ги превъзхождаха по брой. Рейко усети, че я пронизва страх. И по-рано бе въвличана в битки, затова не искаше изживяното да се повтори.

— Казах да се махате! Или изчезвайте, или ще умрете!

Татуираният главатар говореше с наглия тон на човек, разгневен на целия свят, който нямаше кой знае какво да губи. Другите низвергнати подкрепиха думите му с дивашки възторжени викове. Те не изчакаха да видят дали Рейко и охраната ѝ ще си тръгнат, а побързаха да ги обградят. Остриетата на ножовете им се насочиха към Рейко, палките се вдигнаха, готови да нанесат удар. Освирепели от жажда за битка лица се втреничиха в охраната ѝ. С рязко стържене на

метал стражите измъкнаха мечовете си. Хора от сметището и селището заприиха да гледат. Ужас обхвана Рейко, защото току-що бе започнала разследването си, а вече беше в беда.

Внезапно прозвуча силен и властен мъжки глас:

— Какво става тук?

Присъстващите се обърнаха към къщите. Кръгът им се охлаби и Рейко видя, че към нея върви мъж, придружен от още двама. Вероятно около четирийсетте, той имаше мрачни, при все това красиви черти, засенчени от набола брада. Във вдигнатия си юмрук бе стиснал копие. Кимоното, панталоните и наметката му изглеждаха също тъй мръсни като облеклото на останалите, но бяха от коприна. Косите му бяха сресани, омаслени и събрани в стегнат кок. Притежаваше благородната осанка на самурай, макар че не носеше мечове и темето му не беше обръснато. Хората му приличаха на останалите низвергнати и очевидно принадлежаха към простолюдието. Той спря и впи тъмен поглед в тълпата.

— Само се опитваме да се отървем от тези нарушители, преди да наранят някого — обясни татуираният.

Мъжът впери изпълнен с подозрение поглед в групата на Рейко.

— Аз съм Канай Джузаемон, главният в това селище. Кой сте вие?

Всички членове на обществото бяха разпределени в зависимост от принадлежността им към определена класа и всяка махала си имаше назначен официално служител; селището на хинин не правеше изключение. Произнесените имена определяха Канай като член на класата на воините. Лейтенант Асукай се обърна към Рейко и каза тихо:

— Може би е по-добре да кажем истината.

Рейко не виждаше кой знае каква друга възможност.

— Аз съм дъщеря на съдия — започна тя. Можеше поне да скрие връзката си с дворцовия управител Сано. — Името ми е Рейко. Тук сме, защото баща ми ме помоли да разследвам убийството на семейството на една жена на име Югао.

Главатарят я погледна, сякаш изненадан от факта, че тя бе заговорила лично, както и от онова, което бе казала. Даде знак на останалите да свалят оръжията си; те се подчиниха. Докато Рейко се питаше как ли един самурай бе станал техен главатар, той каза:

— Баща ви да не е съдия Уеда?

— Да — отвърна Рейко предпазливо, тъй като бе доловила недоверие в гласа му.

— Съдия Уеда ме понижи в хинин. Сторил е същото на още много хора тук.

В знак на потвърждение от тълпата се разнесоха враждебни възгласи. Рейко съжали, че бе споменала баща си, чието име едва ли щеше да ѝ спечели благоразположението на несретниците. Стражите ѝ се подготвиха за атака.

— Но чрез съдията говори законът — каза Канай с мрачна обреченост. — Това, предполагам, означава, че трябва да съдействаме на дъщеря му — той махна с копие към тълпата. — Отивайте да си вършите работата.

Главорезите и зяпачите се разотидоха с неохота. Рейко изпита искрено облекчение. Стражите ѝ с въздишка прибраха мечовете си в ножниците.

— Какви по-точно са намеренията ѝ? — обърна се отговорникът към лейтенант Асукай.

— Ще трябва да я попитате лично.

Канай изглеждаше все по-озадачен от необичайното обстоятелство, че дъщерята на един съдия разследва престъпление. Той отправи въпросителен поглед към Рейко.

— Първо бих искала да видя мястото, където е било извършено убийството — каза Рейко.

— Както желаете — той сви рамене с недоумение, но и с покорство. — Но по-добре аз да ви заведа. Би трябвало вече да е ясно, че присъствието ви тук не се посреща с особена охота.

Той поведе групата към селището. Двама от охранителите на Рейко тръгнаха пред нея. Хората на отговорника останаха най-отзад. Докато криволичеха между палатките, обитателите им ги наблюдаваха с мрачно любопитство. Някои последваха Рейко и групата, тъй че не след дълго тя вече разполагаше с многоброен антураж. Дотук с надеждата за дискретно разследване. Рейко можеше само да се надява, че вестите за онова, което вършеше, нямаше да стигнат до човек, който би могъл да навреди на Сано.

Земята под нозете ѝ бе отъпкана и твърда, кална и хлъзгава от водата, която жените бяха разсипвали при пране или чистене на риба.

Усети, че ѝ призлява от зловонието на човешки отпадъци и непочистени помийни ями. Очевидно тук никой не ги изпразваше през нощта. Открити огънове горяха боклука, който не бе отнесен на сметището. Значи и той не се събираше. Рейко почувства как калта се набива в чорапите ѝ и навлажнява краищата на робата ѝ. Как тези хора понасяха да живеят в подобна мръсотия?

Стигнаха до бордеите — жалки съборетини, които бяха скърпени от дъски, събрани от изгорели постройки и строителни площадки, и толкова ниски, че човек трудно би могъл да застане вътре прав. Прозорците представляваха просто покрити с мръсна хартия дупки, а покривите бяха от слама или счупени керемиди. Чуваха се свадливи гласове, отнякъде прозвуча плач на бебе. Рейко се мушна под дрипите, прострени на опънати между бордеите въжета. Тя и придружителите ѝ едва успяваха да се промъкнат между играещите карти мъже по тесните улички. Даже настъпиха някакъв пиан, който лежеше на земята в несвяст. При една от бараките някакъв мъж отброяваше монети в ръката на мърлява жена.

Гласовете тук се сливаха в обща гълчава.

Атмосферата бе пропита с дим, от което наоколо сякаш цареше непрестанен здрач. Зловонието бе особено наситено, сякаш от вън не можеше да проникне свеж въздух. Фактът, че баща ѝ бе осъдил тези хора на подобен живот, притесняваше Рейко, дори и наказанието им да бе заслужено.

— Ето тук е — каза Канай и спря пред една колиба.

Две неща я отличаваха от останалите — пристроен от едната страна навес и пръсната по прага сол на кристали, за да прочисти мястото, навестено от смъртта.

— Няма какво особено да се види, но гледайте колкото искате.

Рейко пристъпи, съпровождана от любопитните погледи на несретниците. През прозорците се процеждаше мътна дневна светлина. Въздухът бе пропит със сладникавия метален мирис на разлагаща се плът и на кръв. В гърлото ѝ заседна буца, стомахът ѝ се преобърна. Макар че вече бе почистено, на определени места по земята, където преди това в набитата пръст бяха попили вътрешности и кръв, тя различи тъмни петна. Колибата се състоеше от една-единствена стая и допълнителна ниша, образувана от пристроения навес; цялото пространство бе по-малко от спалнята в дома ѝ. Трудно

можеше да повярва, че на това място бяха живели четирима души. Освен глиненото огнище в единия ъгъл в помещението нямаше нищо друго. Канай се обади от прага:

— Съседите плякосаха всичко, което не бе достатъчно тежко, че да не могат да го изнесат — съдове, дрехи, завивки. Хората в селището са толкова бедни, че нямат нищо против да грабят покойници.

Рейко си даде сметка, че тук няма да намери никакви улики. Усецаше как скверността на смъртта се просмуква в нея, но макар че бе обзета от неистово желание да поеме глътка чист въздух, все още не си тръгваше с надеждата, че мястото на престъплението ще ѝ открие някаква следа към извършителя. На стената забеляза резки от нож. Преброи трийсет и седем, вероятно резултат от игри на карти. Почувства скритите емоции, които пространството бе съхранило — ярост, ужас, отчаяние.

— Извинете за любопитството — обади се Канай, — но защо съдията изпрати вас да разследвате убийството?

— Имам известен опит в това отношение — отвърна Рейко, въздържайки се да споменава работата си със Сано.

Главатарят се навъси недоверчиво — по принцип жени не се занимаваха с разследване на престъпления. После сви рамене, твърде безразличен, за да настоява за обяснение.

— Но случаят не е ли изяснен вече? Нали Югао е арестувана.

— Със съдията се съмняваме, че тя е убила семейството си.

— Е, аз пък не — заяви Канай. — Ако питате мен, Югао е виновна.

— Защо смятате така?

— Бях тук онази нощ. Аз открих убийствата и задържах Югао.

Рейко си бе поставила за цел да издири първия свидетел на местопрестъплението — сега късметът ѝ спестяваше усилията.

— Разкажете ми какво се случи.

Изражението на отговорника подсказваше, че той не разбира защо тя не приеме думата му за истина, вместо да си прави труда да се занимава с хинин, но за пореден път сви рамене.

— С помощниците ми извършвах обичайния обход на селището. Непрестанната бдителност тук е единственият начин за поддържане на реда. Чухме писъци от тази посока. Докато стигнем до колибата, писъците секнаха. Мъжът лежеше ето там — Канай посочи към една

просмукана с кръв част от пода. — Мисля, че той издъхна пръв. Беше в леглото. Жена му лежеше там, а по-малката им дъщеря — ето там — Рейко проследи пръста му, който сочеше още две петна в отсрещния край на стаята, където подът бе оцветен в ръждивокафяво. — Били са гонени. Вижте кървавите следи от стъпки.

Рейко обърна внимание на начина му на изразяване, типичен за висшата класа. Тя забеляза и кървавите пръски по дъсчените стени. Представи си как двете ужасени жени бягат от безмилостното острие, което се забива в плътта им.

— И трите жертви бяха промушени многократно по цялото тяло. Имаха рани по ръцете си... явно са се отбранявали — Канай влезе в колибата и застана в средата. — Югао седеше тук, заобиколена от трупове. Лицето ѝ бе оцапано с кръв, дрехите ѝ бяха подгизнали от нея. Стискаше в ръце окървавения нож. И по-рано съм виждал убийства... тук те не са рядкост... но това ме потресе. Обърнах се към Югао: „Милостиви Небеса, какво се е случило?“ — в привидно безстрастния му глас прозвуча скрито вълнение. — Тя вдигна поглед към мен съвършено спокойна и отвърна: „Аз ги убих“. Е, това изглеждаше очевидно. И аз я предадох на полицията.

Той бе потвърдил казаното от дошин на процеса на Югао. Описанието на случилото се през онази нощ накара зловещата картина да оживее в съзнанието на Рейко, която бе по-склонна от всякога да смята, че Югао е точно толкова виновна, колкото твърдеше. Но тя не можеше да приключи разследването си единствено въз основа на показания, дадени от свидетел, дошъл на местопрестъплението след извършването на убийствата.

— Когато пристигнахте тук онази нощ, видяхте ли някой друг, освен Югао? — попита Рейко.

— Само неколцина съседни, които бяха наизлезли от колибите си, за да видят каква е тази суматоха.

По-късно Рейко трябваше да установи дали живеещите наоколо не бяха забелязали някой да се навърта около къщата преди убийствата или да бяга след тях.

— Доколко познавахте семейството?

— Достатъчно. Бяха тук повече от две години.

Оставаха им още около шест месеца до изтичане на присъдите.

— Какво можете да ми кажете за тях?

— Мъжът се казваше Таруя. Преди време притежавал увеселителен парк в Рюгоку. Бил богат, влиятелен търговец, но когато стана хинин, получи работа като палач в затвора на Едо — това бе една от презрените професии, която се поверяваше на низвергнатите. — Съпругата му Оаки и Югао припечелваха с шиене. По-малката дъщеря Умеко се продаваше на мъже. Ето там ги обслужваше.

Отговорникът посочи към навеса.

— Трябва да разбере защо Югао е убила семейството си, ако наистина го е сторила — заяви Рейко.

— Тя не ми каза, но не се разбираше с тях особено. Караха се много. Съседите вечно се оплакваха от шума. Естествено, това не е нещо необичайно тук. През седемте години, откакто съм в този ад, със сигурност съм разбрал едно — когато хората живеят в мизерия, наблъскани в коптори, свадите са неминуеми. Кой знае какви дреболии са станали причина Югао да превърти.

На това място Рейко съзря възможност да намери отговор поне на един въпрос.

— Защо Югао и семейството ѝ са станали хинин?

— Баща ѝ бил извършил кръвосмешение с Югао.

Рейко знаеше, че кръвосмешението с роднина от женски пол бе едно от престъпленията, за които мъжът можеше да бъде понижен в хинин, но при все това бе изумена. Беше чувала слухове за мъже, задоволяващи похотта си със собствените си дъщери, но не можеше да проумее как един баща би могъл да стигне до подобна отвратителна извратеност.

— Ако престъпникът е бил бащата на Югао, какво са правели тук майката и дъщерите?

— Те бяха три безпомощни жени без пари на свое име. Зависеха изцяло от Таруя. Трябваше да се преместят тук с него или да умрат от глад.

А това означаваше, че цялото семейство — в това число самата Югао — е споделило наказанието на бащата. Изглеждаше несправедливо, но според законодателството на Токугава често заради престъплението на извършителя цялото му семейство понасяше наказанието. Сърцето на Рейко заби учестено, защото тя съзря мотив поне за едно от убийствата. Дали Югао не се беше почувствала тъй омърсена и посрамена от кръвосмешението, че да намрази бащата,

когото по традиция бе длъжна да почита и обича? Дали избухливостта ѝ онази нощ не се бе възпламенила в убийствена ярост?

Рейко се озърна. Въображението ѝ насели стаята с един мъж и три жени, седнали да вечерят. Лицата на бащата, майката и сестрата на Югао бяха замъглени, само чертите на Югао бяха на фокус. Рейко чу гневните им гласове да се извисяват в поредната свада, подхранвана от мизерните условия, вечния недоимък и взаимния им позор. Представи си как си разменят удари, замерват се със съдове и се обсипват с ругатни. А може би престъпният акт, който ги бе обрекъл на тази печална съдба, не бе престанал. Рейко си представи потъналия в мрак коптор през онази нощ. Видя две сенки — на Югао и на баща ѝ — в леглото, което се намираше над по-голямото кърваво петно на пода.

Той се просва върху нея и затиска с ръка лицето ѝ, за да не ѝ позволи да вика, докато прониква в нея. Наблизо спят майката и сестрата. След като забраненото съвкупление е извършено, бащата се претъркулва встрани от Югао и заспива, а в това време тя кипи от гняв. Поредното унижение през тази нощ ѝ идва твърде много.

Югао става, взема някакъв нож и го забива в гърдите на баща си. Той се събужда, виейки от болка и изненада. Опитва се да изтръгне ножа от ръцете ѝ, но тя срязва ръцете му и го намушка отново и отново. Виковете му събуждат майката и сестрата. Ужасени, те хващат Югао и я откъсват от бащата, но твърде късно — той е мъртъв. Югао е като обезумяла от ярост. Насочва ножа към майка си и сестра си. Погва ги, мушкайки и ръгайки, докато двете пицят от ужас. Ходилата им оставят кървави отпечатьци по пода, докато накрая двете рухват безжизнени.

Югао оглежда резултата от стореното. Жаждата ѝ за мъст е утолена, яростта ѝ преминава в неестествено спокойствие. Тя сяда с нож в ръка и безропотно очаква съдбата си.

Гласът на отговорника прекъсна мислите на Рейко:

— Видяхте ли каквото ви беше нужно?

Видението се стопи. Рейко премига. Сега вече разполагаше с правдоподобна теория за причините и начина, по който бяха извършени убийствата, но това бяха само предположения. Нуждаеше се от доказателства, преди да кажеше на баща си, че Югао е виновна и трябва да бъде осъдена на смърт.

— Тук да — отвърна тя. — Сега трябва да разговарям със съседите. Бихте ли ме развели из селището и представили на когото трябва?

Канай я погледна снизходително.

— Както желаете, но мисля, че си губите времето.

Любопитството на Рейко по отношение на хинин включваше и този мъж, който бе станал неин доброволен, макар и скептичен помощник.

— Може ли да ви попитам как се озовахте тук?

Лицето му потъмня от вълнение и той се извърна.

— Когато бях още млад, неочаквано се влюбих. Тя работеше в една чайна — мъжът говореше така, сякаш всяка дума бе като шибане с камшик. — Аз бях самурай от горда и древна фамилия. Искахме да се оженим, но принадлежахме към различни светове. Решихме, че след като не можем да живеем заедно, ще умрем заедно. Една нощ отидохме на моста Рюгоку. Завързахме се заедно с въже. Заклехме се във вечна любов и скочихме.

Това беше позната история, тема на редица пиеси от репертоара на театър кабуки^[1]. Споразумението за самоубийство бе често срещано сред обречените от закона влюбени.

— Но вие сте... — подхвана недоумяващо Рейко.

— Все още жив — довърши Канай. — Когато паднахме в реката, тя се удави почти веднага. Лесно се прости с живота си. Но аз... Сякаш тялото ми разполагаше със собствена воля, която не му позволяваше да умре. Когато течението ни повлече, аз се съпротивявах, докато въжето, с което бяхме вързани, се разхлаби. Доплувах до един док. И там ме откри полицията. На следващия ден тялото ѝ бе изхвърлено от течението. А аз бях осъден и понижен в хинин. Това бе обичайното наказание за оцелелите при споразумение за самоубийство от любов. Рейко погледна безутешната му поза и осъзна, че той все още скърби за своята любима.

— Съжалявам. Може би ако кажа добра дума за вас пред баща ми, той ще ви помилва.

— Благодаря, но не си правете труда — каза Канай с мрачно изражение, обръщайки се с лице към нея. — Присъдата ми бе за една година. Мога да си тръгна, когато пожелае. Аз сам избрах да остана.

— Но защо? — Рейко не можеше да повярва, че някой би живял доброволно на това място.

— Бях твърде голям страхливец, за да умра. Какво жалко извинение за един самурай! — тонът на Канай бе безпощадно язвителен. — Тя е мъртва. Аз съм жив. Оставането ми в селището е моето наказание.

С видимо усилие той си възвърна предишното безстрастно изражение.

— Но вие не сте тук, за да слушате жалката ми история. Елате с мен... Ще ви представя на съседите на Югао — след като излязоха от коптора, той добави: — В едно отношение моят пример може да ви послужи за урок, който не бива да забравяте, докато разследвате тези убийства. Някои хора, осъдени за престъпления, наистина са виновни.

[1] Класически японски театър с пищни костюми и стилизирана актьорска игра, възникнал в началото на XVII в. Включва музика и танци, основава се на популярни легенди и всички роли се изпълняват от мъже. — Б.пр. ↑

11 ГЛАВА

Топовни и пушечни изстрели трещяха около Хирата. Той стоеше сам на бойно поле, облечен в бойни доспехи, с меч в ръка. Сред облаци дим и мъгла неясни фигури се мятаха в свирепа битка. Виковете им се извисяваха над зова на роговете и оглушителното думкане на бойните барабани. През мъглата препускаше войник на кон с насочено към Хирата копие. Хирата се приведе и замахна с меча си. Острието разсече корема на войника. Той се строполи от коня си сред фонтан от кръв. Откъм гърба го връхлетя противник с вдигнат меч. Хирата се завъртя и мечът му разсече гърлото на мъжа. Насреща му се хвърлиха още войници. Той ги посичаше с грациозна лекота. Острието му сякаш бе продължение на волята му за победа. Заля го въодушевление.

Внезапно звуците на битката секнаха. Войниците се стопиха в мъглата. Хирата се събуди и установи, че лежи в леглото си, а раненият му крак пулсира болезнено. Бойните викове се оказаха бърбенето на прислугата в имението му; пушечните изстрели долитаха от стрелбището на крепостта. Лъчите на утринното слънце пронизваха очите му. Болеше го глава, гадеше му се — това бе ефектът от приспивателното, което гълташе. Всяка нощ се сънуваше здрав и силен; всяка сутрин се събуждаше за кошмара на действителното си съществуване. Но сега стоически се измъкна от леглото. Предстояха му важни дела, а вече бе спал твърде дълго.

— Мидори!

След като тя му помогна да се облече и го предума да хапне малко оризова каша и риба, той отиде в кабинета си и прати да повикат детективите му. Определи хора да поемат текущите разследвания, освободи ги и нареди на Арай и Иноуе да останат.

— Днес ще разследваме смъртните случаи, които владетелят Мацудайра смята за убийства — каза той.

— Имате предвид съдебния надзорник Оно Шиносукэ, пълномощника по междуградските пътища Сасamura Томоя и финансовия министър Мироваки? — попита Арай.

Хирата кимна.

— Ще се опитаме да установим дали са станали жертва на дим мак. Ако се окаже така, ще издирваме заподозрени.

— Откъде започваме? — попита Иноуе.

— От домовете им. Оно и Сасамура са починали вкъщи.

И тримата бяха живели в имения в административния район Хибия. Хирата се надяваше, че няма да му се наложи да пътува подалеч. Тази сутрин болката бе особено силна заради претоварването от предишния ден. Може би щеше да успее да намери връзка между въпросните смъртни случаи и смъртта на Еджима и да открие някакви улики, преди силите му да се изчерпат окончателно. Мушна в пояса си стъкленица с опиум, в случай че му потрябваше болкоуспокояващо.

Два часа по-късно той и детективите му напуснаха имението на финансовия министър Мориваки. Качиха се на конете си и поеха по улицата, където покрай тях в непрекъснат поток се точеха паланкини с чиновници и служители, както и войници пешаци.

— Поредната задънена улица — каза Иноуе със съжаление.

— Жалко, че нито тук, нито в именията на съдебния надзорник и на пътния пълномощник никой не е забелязал върху починалия синина с формата на пръстов отпечатък — каза Арай.

Хирата бе разпитал семействата на покойниците и техните васали и прислужници, но напразно. Тъй като телата бяха кремирани, вече не можеха да бъдат подложени на оглед.

— Все пак съпругата на Мориваки ни каза някои интересни факти около случилото се след смъртта му — отбеляза Хирата.

— Но не сме научили нищо, което да доказва, че Оно и Сасамура не са починали от естествена смърт в съня си — възрази Иноуе.

— Възможно е смъртта на Еджима да е изолиран случай и да няма никакъв заговор срещу владетеля Мацудайра — предположи Арай.

— При това положение списъкът с имената на хората, с които са се срещнали през двата дни преди смъртта си, няма да ни е от голяма полза, защото липсва причина името на убиеца на Еджима да фигурира в него.

Хирата тикна свитъка в дисагите си. Беше му зле, чувстваше се немощен и потиснат.

— Сега какво ще правим? — попита Иноуе.

Хирата не искаше да се предава и да се връща с празни ръце при Сано.

— Случаят на финансовия министър Мироваки е по-различен от останалите два. Той не е бил намерен мъртъв в леглото му. А списъкът на хората, с които се е срещнал, и с местата, които е посетил, не е пълен. Може би ако проследим движението му, ще попаднем на някакви доказателства, че е бил убит, и на следи, които ще ни помогнат да установим кой е убиецът — неговият и на Еджима.

Бившият секретар на Мироваки бе казал, че финансовият министър бил ексцентричен и потаен човек, който обичал да урежда сам срещите си и да ходи на тях без придружител.

Макар че сковаността на крака му бе понамаляла, Хирата изрази неохотата си да поеме отново на път и не скри съмненията си в успешния резултат.

— Мястото, което знаем със сигурност, че е посетил, е банята, където е издъхнал. Ще отидем там.

Целта ги отведе в търговския район Нихонбаши. Каналите, които пресичаха махалите, почти преливаха от пролетните дъждове. Върбите бяха провесили клони в тях подобно на миещи косите си девойки. В саксии пред входните врати и по балконите цъфтяха сливови дръвчета. Хирата и хората му минаха на коне покрай погребална процесия. В дълга колона вървяха носачи на фенери, свещеници, биещи барабани и припяващи молитви, и опечалени в бели роби, които съпровождаха украсен с цветя ковчег. От войната насам погребенията бяха станали обезпокояващо обичайна гледка.

Банята се намираше в наполовина дървена постройка с блестящ керемиден покрив. Заемаше цяло каре в махала от представителни къщи в близост до магазини, в които се продаваха скъпи произведения на изкуството. Над входа се спускаха чисти индигови завеси, върху които бе изрисуван белият символ за „гореща вода“. Отвън стояха красиви момичета в безупречно чисти кимона и посрещаха клиентите. Когато Хирата и детективите му пристигнаха, към тях се втурнаха чевръсти слуги да се погрижат за конете им. Той заключи, че това място обслужва хора, достатъчно заможни, за да притежават бани у дома, които идваха тук не само да се изкъпят, а и за още нещо.

От вратата излезе висок самурай. Беше отлично сложен, с мускулесто телосложение и високомерна осанка. Носеше пищна

копринена роба, скъпа бронирана туника и два меча с фина изработка. Следваха го още двама самураи, негови помощници. Щом забеляза Хирата, на красивото му ъгловато лице се изписа презрение.

— Е-е, и ако това не е сосакан сама — възкликна той.

Язвителният му тон накара Хирата да настръхне.

— Поздрави, полицейски началник Хошина.

Години наред полицейският началник бе любовник на Янагисава, негов верен съюзник и поддръжник на фракцията му, докато жестока свада не ги бе разделила. Тогава Хошина бе подирил възмездие, присъединявайки се към владетеля Мацудайра, и по този начин бе запазил поста си като оглавяващ полицията. Той бе отколешен враг на Сано и враждебното му отношение се бе прехвърлило и върху Хирата.

— Изненадан съм да те видя тук. Последното, което чух, бе, че си на смъртно легло. Мисля, че си се вдигнал малко преждевременно.

Хошина плъзна високомерен поглед по фигурата на Хирата. Хирата намираше, че е унизително да стои така немощен и уязвим пред своя силен и здрав противник.

— И аз съм не по-малко изненадан да те видя — отвърна той рязко. — Последното, което научих за теб, беше, че с владетеля Мацудайра сте ей така — той вдигна два свити пръста, закачени един за друг. — Защо не си с него? Да не би да си загубил благоразположението му?

Хошина стисна челюст и Хирата със задоволство установи, че ударът му бе попаднал в целта.

— Какво правиш тук? — попита Хошина и после вдигна длани: — Не ми казвай — дошъл си да разследваш смъртта на финансовия министър Мориваки. Дворцовият управител Сано е твърде издигнат, за да го стори лично, затова е изпратил вярното си куче.

— Обзалагам се, че и ти си тук по същата причина — Хирата едва се сдържаше да не избухне.

Когато Хошина кимна, той си спомни фактите, които му бе съобщила съпругата на финансовия министър.

— Но нима още не си приключил с разследването на смъртта му? Ти не арестува ли човек, който бе екзекутиран като негов убиец?

Отговорът на Хошина се изчерпа с мрачно мълчание. Помощниците му изглеждаха засрамени заради него.

— После почина началникът Еджима — продължи Хирата. — Сега става ясно, че може да го е убил същият човек, отнел живота и на финансовия министър, което означава, че си допуснал грешка.

— И какво от това? — възкликна Хошина смутено, но с явно желание да се защити. — Някой друг би могъл да стори същото.

— Само че лошият късмет се падна на теб. Затова си в немилост пред владетеля Мацудаира. Веднага щом е научил, че Еджима е мъртъв, и си е дал сметка, че по този начин губи своя пореден висш служител, му е станало ясно, че си претупал разследването. И те е изхвърлил от най-близкото си обкръжение. Моите съболезнования — Хирата не изпитваше ни най-малко съчувствие към Хошина. — Сега, с твое позволение, възнамерявам да проведа истинско разследване на смъртта на финансовия министър Мориваки.

Той и детективите му понечиха да тръгнат към вратата на банята, но Хошина препречи пътя им.

— Губите си времето — отсече той. — Вече извърших повторен оглед на мястото на смъртта.

— Значи какво, опитваш се да поправиш грешката си, като минаваш повторно по същия път, по който веднъж вече си паднал?

Хошина се навъси.

— Там няма нищо за гледане — настоя той, което убеди Хирата, че в банята можеха да се открият важни улики.

Той и хората му продължиха напред. Хошина ги последва в постройката. Пред един подиум във вестибюла бе коленичила една жена в сиво кимоно на цветя. Върху рафтове по стените бяха подредени хавлиени кърпи и платнени торбички със сапун от оризови трици.

— Добър ден, господари — рече тя и се поклони на Хирата и детективите.

Изглеждаше прехвърлила петдесетте, бе прегърбена и слаба, с боядисани в неестествен черен цвят коси и лице, покрито с дебел слой пудра и руж. Но очите ѝ бяха ясни, а чертите — все още привлекателни. Щом видя Хошина, усмивката ѝ угасна.

— Връщате се тъй бързо? Нима вече не причинихте достатъчно неприятности тук?

Тя бе от онзи тип възрастни жени, които казваха каквото мислят дори и на мъжете с по-високо социално положение, което вероятно ги

плашеше, защото им напомняше строгите им майки или бавачките от детството. Хошина я изгледа сърдито, но жената го подмина и се обърна към Хирата:

— Добре дошли в заведението ми. Вие и хората ви можете да се съблечете ето там — и тя посочи към съседното помещение зад една завеса, където на куки висяха окачени халати, в нарочни отделения в стената бяха сгънати дрехи, а по рафтовете имаше подредени обувки.

— Благодаря ви, но не желаем къпане — Хирата се представи и после каза: — Тук сме, за да разследваме смъртта на един ваш клиент... финансовия министър Мориваки.

За момент собственичката отмести проницателния си поглед от Хирата към Хошина.

— Радвам се, че някой друг е поел тази работа. С какво мога да ви помогна?

— Като ми покажете къде точно е умрял финансовият министър.

— Елате оттук.

Докато слизаше от подиума, тя се усмихна на Хирата и прониза с поглед Хошина.

Хирата и хората му я последваха през една закрыта със завеса врата по сумрачен коридор. Помещенията бяха отделени едно от друго с хартиено решетъчни прегради. От вътрешността им излизаше пара и се чуваше плискане на вода. Във всяко от тях имаше голяма квадратна вана, заобиколена от повдигната дървена скара. Голи мъже се киснеха във ваните или бяха клекнали до тях. Обслужващи клиентите жени търкаха гърбове, изливаха отгоре им кофи с вода или седяха голи заедно с тях във ваните. Някои от вратите бяха затворени и от вътре се разнасяха сподавени стенания и кикот. Хирата знаеше, че проституцията в баните е незаконна, но обичайна и че собственичката със сигурност плаща на полицията, за да упражнява дейността си без опасност да попадне под ударите на закона. Тя отвори една преграда.

— Ето тук.

Ваната беше празна, а подът — сух. Тя пристъпи вътре и вдигна бамбуковите щори. Във въздуха, пронизан от слънчевите лъчи, заблестяха множество пращинки.

— Не сме използвали това помещение, откакто Мориваки сан издъхна тук. Никое от момичетата не иска да работи в него. Мислят, че духът му витае наоколо.

— Бяхте ли в банята, когато почина? — попита Хирата.

— Да. Разказах на него какво се случи — и собственичката хвърли унищожителен поглед към Хошина. — Но той не желаше да слуша.

Хошина стоеше облегат на стената с мушнати под мишниците длани и буреносно изражение. Но Хирата знаеше, че полицейският началник бе останал, за да види дали съперниците му няма да открият нещо, пропуснато от него, което би могъл да използва, за да си върне благоразположението на владетеля Мацудайра. Беше от типа хора, които по-скоро биха обрели лаврите за чужда работа, отколкото да се напрягат да свършат подобаващо.

— Слушам те — каза Хирата. — Разказвай.

— Когато Мориваки пристигна, бях отпред — обясни жената. — Той беше редовен клиент. Идваше почти всеки ден. Повиках Юки да го обслужи. Тя му беше любимка. Той я доведе тук. След известно време чух силен трясък. Юки изкрещя. Хукнах да видя какво става. Намерих Мориваки сан да лежи там гол — и тя посочи пода до ваната. — Юки каза, че е паднал. Беше си ударил главата в пода и от нея течеше кръв.

Тя сви устни.

— За първи път тук умира клиент. Хич не е добре за името ни. Но си беше нещастен случай.

Хирата обърна внимание, че историята бе досущ като смъртта на Еджима — човекът внезапно рухва мъртъв без всякаква видима причина. Дали финансовият министър не бе още една жертва на дим мак?

— Пратих вест на семейството му. Пристигнаха негови васали и казаха на Юки и на мен да не се притесняваме; не ни обвиняваха в нищо. Взеха тялото и го отнесоха в дома му. Но на следващия ден се появи той — тя хвърли неприязнен поглед към Хошина. — Отведе Юки в една стая и взе да я разпитва за случилото се с Мориваки. Когато се опитала да му каже, че не е направила нищо лошо, той я нарекъл лъжкиня. Чух го да я удря. Чух и нея да плаче.

— Достатъчно! — прекъсна я гневно Хошина.

— Продължавай — подкани я Хирата.

Жената се усмихна отмъстително към Хошина.

— Той смяташе, че Юки е блъснала Мориваки. Принуждаваше я да си признае. Арестува я и я отведе в затвора въпреки уверенията ми,

че Юки е добро момиче, което не е сторило зло на никого. На следващия ден ѝ отсякоха главата.

Хирата изглежда полицейския началник с отвращение.

— Добра и бърза детективска работа.

Раздразнен, Хошина побърза да се оправдае.

— Беше си обичайна процедура.

Измъчването на заподозрените бе позволено от закона и често се използваше за изтръгване на самопризнания. Недостатъкът на този подход беше, че водеше колкото до действителни, толкова и до фалшиви самопризнания.

— А днес ми пристига пак — каза жената. — Явно е разбрал, че Юки не е убила финансовия министър, защото отново взе да души наоколо. Сигурно търси да обвини някой друг невинен.

— Млъкни, дъртачке! — възкликна Хошина, докаран до ярост. — Ще ти затворя банята или...

Стисна юмруци и тръгна към нея. Детективите на Хирата го спряха, а самият той каза:

— Тази жена е важен свидетел и ако ѝ сториш нещо, ще си навлечеш още по-големи неприятности.

Хошина отстъпи безсилен, но кипящ от гняв. Хирата изпита дребнаво задоволство, че бе накарал Хошина да си плати за оскърблението, което му бе нанесъл днес, и за това, че бе възпрепятствал действията на Сано в миналото. Той се обърна към собственичката на банята:

— Възнамерявам да се погрижа истинският убиец да бъде заловен. Трябва да ти задам няколко въпроса за финансовия министър Мориваки.

Доволна от закрилата му, жената каза:

— Давайте.

— Да си видяла върху тялото на Мориваки някакви необичайни синини?

— Всъщност да.

Хошина изсъска през зъби:

— Заповядах ти да си мълчиш за всичко, свързано с това разследване.

— Нямам право да отказвам сведения на детектива на шогуна, нали? — жената се престори на безпомощна и невинна. Тя каза на

Хирата: — Имаше една синина ей тук — и посочи близо до слепоочието си.

Хирата трепна от вълнение.

— Как точно изглеждаше?

— Ами синьо петно с овална форма. Като пръстов отпечатък.

Най-накрая Хирата имаше конкретно доказателство, свързващо едно от предишните убийства със смъртта на началника Еджима. Хошина не успя да скрие недоволството си; очевидно бе възнамерявал да запази този съществен факт за собствена употреба.

— Кога видя синината? — попита Хирата.

— Веднага след смъртта на Мориваки. Измих кръвта по тялото му, преди васалите му да го откарат в дома му — после добави: — Когато го къпех аз, той често смучеше гърдите ми, докато седяхме във ваната. Някои мъже на неговата възраст обичат да го правят, нали знаете. Прекарвала съм толкова време, свела поглед към главата му, че нямаше начин да не забележа синината, защото преди я нямаше.

Хирата не изгаряше от желание да чуе точно тези подробности, но те добавяха истинност към твърдението ѝ.

— Ти каза, че финансовият министър бил редовен клиент. Беше ли идвал тук в някой от двата дни преди смъртта си?

С гневни жестове Хошина ѝ правеше знаци да не отговаря. Тя обаче не му обърна внимание.

— Всъщност беше тук предния ден.

Сега вече Хирата можеше да намери обяснение за част от времето, което Мориваки бе прекарал извън крепостта Едо.

— Видя ли някого с него същия ден?

— Вече съм ѝ задал този въпрос — намеси се Хошина. — Тя не знае нищо. Сега си измисля лъжи, за да ти угоди.

Жената сложи ръце на кръста си, а очите ѝ засвяткаха гневно към Хошина.

— Аз не съм лъжкиня! А ако си мислиш, че съм, тогава защо толкова се въодушеви, когато ти казах кого съм видяла с Мориваки?

Хошина въздъхна шумно, без да може да скрие разочарованието си. Заинтригуван, Хирата я подкани:

— И какво си казала на полицейския началник?

— Когато Мориваки пристигна в банята, с него беше един самурай. Умоляваше го да го изслуша. Мориваки му каза, че е зает, но

самураят го последва в съблекалнята. Двамата взеха нещо да се препират. Не разбрах точно какво си казаха, но мисля, че самураят искаше някаква услуга. Мориваки му нареди да напусне. Той се подчини.

Хирата почувства, че е на прага да научи нещо важно.

— Знаеш ли кой е този самурай?

— Да. Тогава попитах Мориваки: „Кой беше този грубиян?“ Отвърна ми, че бил капитан Накай от армията на Токугава — тя се усмихна тържествуващо към Хошина.

Гневен и ругаещ, той излезе наперен от помещението. Сега Хирата проумя защо полицейският началник бе желал да запази в тайна информацията на собственичката. Капитан Накай бе великолепен заподозрян — бе проявил уменията си по бойни изкуства по време на войната между двете фракции. Установената връзка между него и финансовия министър Мориваки бе истински късмет, тъй като капитанът не фигурираше в списъка на хората, общували с някоя от предишните жертви.

— Капитан Накай остана ли насаме с финансовия министър? — попита Хирата.

— Да, докато Мориваки се събличаше.

— Докосна ли го?

— Не знам. Завесата беше дръпната.

Въпреки това Хирата бе обзет от въодушевление. Когато напусна банята, придружен от детективите си, завари полицейския началник Хошина да го чака на улицата все тъй гневен.

— Само исках да ти кажа, че няма да ти се размине, задето ме направи на глупак там вътре — заяви Хошина. — А ако си мислиш, че двамата с дворцовия управител Сано ще разрешите този случай и ще съберете още почести за моя сметка, горчиво се лъжеш. Ще съсия и двама ви!

Той блъсна Хирата в гърдите. Хирата загуби равновесие, болният му крак поддаде и той се строполи на земята върху купчина конски тор. При това публично унижение от гърдите му се изтръгна вик на негодувание. Хошина и помощниците му се разсмяха.

— Точно там ти е мястото — заяви Хошина, докато детективите помагаха на Хирата да се изправи на крака и го почистваха. — Следващия път, когато ти нанесе удар, няма и да станеш!

Хошина и хората му се метнаха на седлата и си тръгнаха. Детектив Иноуе каза:

— Не обръщайте внимание на този жалък неудачник, Хирата сан. Не си заслужава да се притеснявате заради него.

Но Хирата знаеше, че Хошина е опасен и отчаяно иска да си възвърне позициите в двора. Схватката помежду им бе само първи рунд на онова, което обещавахе да се превърне в кръвопролитна политическа война. Хирата закуцука към коня си.

— Хайде, връщаме се в крепостта Едо. Искам да разкажа на дворцовия управител Сано за капитан Накай.

Освен това трябваше да предупреди Сано да очаква неприятности от своя отдавнашен враг.

12 ГЛАВА

Докато Рейко се придвижваше с мъка през селището на хинин, следвана от своя ескорт, времето стана топло и влажно. Кожата ѝ бе потна и лепкава, димът се бе просмукал в порите ѝ, пепелта от огньовете дразнеше очите ѝ и я давеше; и имаше чувството, че попива от скверността на низвергнатите. Посещението ѝ в първите няколко колиби, най-близки до колибата на Югао, не доведе до появата на нови заподозрени или очевидци.

— Искате ли да откриете убиеца, не ви е нужно да търсите подалеч от затвора на Едо — каза отговорникът, докато двамата с Рейко заобикаляха купчина смет на сред тясна уличка.

Рейко вече почваше да си мисли, че Канаи е прав. От топлото, зловонието наоколо се засилваше и тя все повече се изкушаваше просто да се откаже. Наглата Югао едва ли заслужаваше всички тези усилия. Но отвърна:

— Още не съм приключила тук.

На път за коптора, който се намирал зад колибата на Югао, те заобиколиха през улички, над които върху преливащите канали капеше проснато върху въжета парцаливо пране. Двата имота бяха разделени от двор, пълен с легени, счупени сечива и други отпадъци. Там живееше възрастен мъж, който седеше на прага и майстореше сандали от стара слама и върви. Когато Рейко го попита дали е видял някого в къщата на Югао, освен семейството ѝ в нощта на убийството, той отвърна:

— Главният тъмничар беше там.

— От затвора на Едо ли? — попита Рейко.

Старият обушар кимна; възлестите му пръсти чевръсто плетяха сламата.

— Бил началник на Таруя.

— Бивш гангстер — поясни на Рейко отговорникът. — Наказан е, защото изнудвал за пари търговци от зеленчуковия пазар и ги пребивал, когато отказвали да си платят.

— Кога го видя? — попита Рейко развълнувана, защото бе открила нов заподозрян, и то с проявена склонност към насилие.

— Не съм — отвърна обуцарят, — само чух гласа му. Двамата с Таруя се караха. Беше точно след залез-слънце.

— А кога си тръгна?

— Скоро след това виковете престанаха. Най-вероятно си е тръгнал тогава.

Рейко изпита остро разочарование, тъй като времето на посещението не съвпаднаше с престъплението. При все това не беше изключено надзирателят да се е върнал по-късно, за да си уреди сметките с Таруя.

— Къде мога да го открия? — попита Рейко.

— Там, където рано или късно отива всеки, появил се на това място — изражението на Канай говореше, че търпението му към нея почва да се изчерпа, но той каза: — Елате, ще ви заведе.

Те възобновиха изнурителната си обиколка из селището. Рейко разпитваше обитателите на копторите и хората, които срещаха, но напразно. Придружителите й изглеждаха отегчени и мрачни. Отнякъде изникна продавач на вода. Върху раменете си носеше прът, на който бяха окачени две кофи. Рейко копнееше да пийне, но не можеше да понесе да поеме и глътка от това скверно място. Попи потното си лице с ръкав и присви очи към високото слънце, което грееше ярко през стелещия се дим. На фона на небето се издигаше дървената конструкция на противопожарна наблюдателна кула. На платформа под камбаната, която висеше от върха ѝ, стоеше някакво момче. Рейко се провикна към него:

— Извинявай, ти беше ли на дежурство в нощта на убийството на семейство Таруя?

Момчето погледна надолу към нея и кимна.

— Можеш ли да слезеш за момент да поговорим?

Той се спусна чевръсто по стълбата, ловък като маймуна. Беше към дванайсетгодишен, с нежно лице и изпъкнали скули. Рейко го помоли да ѝ опише какво е видял в онази нощ.

— Първо чух писъци — каза той. — И после видях как Ихей изскочи от къщата и избяга.

— Кой е Ихей? — попита Рейко с интерес, който я бе посъживил.

— Живее до реката — отвърна момчето. — Преди посещаваше Умеко.

— В предишния си живот е бил крадец — поясни Канай. — Сега е уличен чистач.

Рейко вдигна поглед към кулата, преценявайки наум разстоянието от нея до къщата на Югао. Опита се да си представи как изглежда селището през нощта.

— А ти как го позна? — попита тя. — Не беше ли тъмно?

— Имаше светкавици. А и Ихей ходи ето така — той се изгърби и взе да тътри крака.

Рейко не знаеше дали да се радва, или да съжالياва, че вече разполага с двама нови заподозрени, които се бяха появили на местопрестъплението. Благодарни на момчето, което се поклони и хукна покрай охраната ѝ. Канай извика:

— Чакай малко! — изтича след него и го сграбчи за яката. — Върни я!

Момчето с неохота извади от джоба си кожена кесия. Беше от ония, в които мъжете носеха пари, лекарства, религиозни предмети или други дребни ценности.

— Ей, тази е моята! — възкликна капитан Асукай, опипвайки празното място, където доскоро кесията бе висяла на пояса му. Пресегна се и я грабна от ръката на момчето.

— Човек трябва много да внимава, когато е около него, около родителите му и около братята и сестрите му — каза Канай. — Те всички са страшни джебчии — пусна момчето и го цапна отзад. — Дръж се прилично, че иначе ще ти лепна още една година към всичките ти присъди.

Скоро Рейко и придружителите ѝ стигнаха целта си — чайна, която се помещаваше в голяма колиба със сламен покрив и дъсчени стени на брега на реката. Входната и задната врата бяха отворени, за да може бризът да освежава клиентите, разположили се върху повдигнатия под. Собственикът сервираше алкохол в груби керамични кани. Чайната, изглежда, беше средище на социалния живот за низвергнатите. Надолу по реката имаше лодки, в които се помещаваха публични домове и чайни за обикновените граждани; към махалите на срещуположния бряг водеха мостове. Отговорникът подвикна към един от клиентите:

— Какво правиш тук толкова рано, надзирателю? Да не би да са закрили затвора на Едо или пък тайно си крадеш почивка?

— И така да е, теб какво те засяга? — попита в отговор главният надзирател.

Беше нисък и мускулист, прехвърлил четирийсетте главата му бе обръсната и вързана с мърлява лента от бял памучен плат. Имаше надвиснали черни вежди и четинести бакенбарди. Кожата на лицето му бе грапава, цялата на дупки, разширени пори и стари белези. Ръцете му бяха покрити с татуировки. Без да обръща внимание на грубостта му, отговорникът каза:

— Тази дама е дъщеря на съдия Уеда, който ѝ е заръчал да разследва убийството на Таруя и семейството му. Тя иска да говори с теб.

Главният надзирател се обърна към Рейко и впери в нея немигащи очи. Точиците светлина, които се отразяваха в тях, изглеждаха необикновено ярки.

— Знам кой е баща ви — ухили се, оголвайки прогнили зъби. — Не че го познавам лично, ама работя за него.

Рейко обърна внимание на петната по синьото му — кимono и сламените сандали. Дали беше кръв от престъпниците, които бе изтезавал в затвора? Потръпна от ужас. Това разследване ѝ разкриваше тъмната страна от работата на баща ѝ, както и уязвимата част на Едо.

— Ходил ли си при Таруя онази нощ?

— И какво, ако съм?

— Защо?

— Имах работа с него — надзирателят погледна жадно Рейко и облиза устни.

— Каква работа? — попита тя, полагайки усилия да не се отдръпне.

— Таруя беше започнал да върти хазарт в затвора. Мамеше хора, които работят там — гневът в гласа му подсказа на Рейко, че и самият той бе една от жертвите на Таруя. — Отидох и му казах да върне парите, които беше откраднал. Той ми отвърна, че ги бил спечелил честно и че вече ги е похарчил. Скарахме се. Налагах го, докато жена му ме заблъска с една желязна тенджерка и ме прогони — той направи гримаса на отвращение и после се ухили самодоволно. — Само че сега

Таруя е мъртъв. Повече няма да мами никого. Дъщеря му стори услуга на света, като го наръга.

Дъщеря му не беше единственият човек, който е имал причина да го убие, помисли си Рейко.

— Къде отиде, след като напусна къщата?

— При любовницата си.

— Тя е проститутка в палатковата част на селището — каза отговорникът.

Светлите точки в очите на надзирателя се свиха от злоба.

— Ако съдия Уеда случайно възнамерява да припише убийствата на мен, вместо да осъди Югао, кажете му, че не съм ги извършил аз. Не бих могъл. През цялата вечер бях с любовницата си. Тя ще се закълне.

При все това Рейко знаеше, че който е изнудвал и пребивал търговци за пари, спокойно може и да убие. Освен това надзирателят приличаше на човек, който не би се поколебал да сплаши една жена, за да я накара да излъже в негова полза.

— Други въпроси? — усмивката му към Рейко беше подигравателна; погледът му шареше по тялото ѝ.

— На този етап не — отвърна тя. Щом не можеше да намери доказателства срещу него, бе длъжна да го остави да си тръгне.

— В такъв случай ме извинете...

Надзирателят стана и пое невъзмутимо към задната врата. Бръкна под кимоното си и извади члена си от препаската. След като застана така, че Рейко да го види добре, се облекчи в една стъкленица пред чайната.

— Предайте почитанията ми на съдия Уеда.

Рейко пламна от обида и смущение.

— Извинявам се за лошите му маниери — каза отговорникът и отправи поглед надолу по улицата. — Ако ви трябва още една възможност да спасите Югао, имате я.

Към чайната приближаваше млад мъж, който вървеше прегърбен и тътреше крака. Носеше избелели парцаливи дрехи; лицето му, засенчено от сламена шапка, бе начумерено по начин, който подсказваше, че това е постоянното му изражение. Носеше метла, лопата и кош за отпадъци.

— Това е Ихей — каза отговорникът.

Щом Рейко и охраната ѝ се отправиха към него, уличният чистач вдигна поглед. На лицето му се изписа тревога. Обърна се и припряно загътри крака в обратна посока.

— Спрете го! — нареди Рейко на стражите си.

Те се втурнаха след младия мъж. Хвърляйки пособията си, Ихей бързаше да се отдалечи, но тромавата му походка възпираше бягството му. Стражите го догониха с лекота и го поведоха обратно към Рейко.

— Пуснете ме! — разкрещя се той, като напразно се опитваше да се отскубне. — Не съм сторил нищо!

Гласът му бе изтънял и немощен, а мръсното му лице — изопнато от паника.

— След като не си сторил нищо лошо, защо бягаш? — попита Рейко.

Навъсеното му изражение стана още по-мрачно от изненадата, че вижда дама от нейната класа в селището. Ихей се втренчи в стражите.

— Аз... уплаших се, че ще ме наранят.

— Някакви самураи негодници го бяха пребили — поясни Канай. — Счупиха му доста кости. Затова е сакат.

Рейко бе ужасена от поредната история за жестокото съществуване на хинин.

— Никой няма да те нарани. Само искам да поговорим. Ако обещаеш, че няма да бягаш, ще те пуснат.

Изражението на Ихей говореше, че не ѝ вярва, но въпреки това кимна. Стражите го пуснаха, но останаха нащрек, готови всеки миг да го задържат, ако се наложеше.

— За какво да говорим?

— За нощта, в която Умеко и родителите ѝ са били убити — каза Рейко.

В очите на Ихей се мярна паника. Той рязко отстъпи назад. Отговорникът извика:

— Спри!

И стражите го сграбчиха, но той изкрещя:

— Нищо не знам!

— Видели са те да бягаш от къщата! — каза Рейко.

Чертите му увиснаха от сливане.

— Нямам нищо общо с тая работа! — в гласа му се долавяше гузно предизвикателство. — Кълна се!

— Тогава какво си правил там?

— Ходих да видя Умеко.

— Защо? — попита Рейко, обмисляйки възможността нарочената жертва да е била Умеко въпреки уликите на местопрестъплението, че първият убит е бил бащата. Спомни си, че сестрата на Югао е била проститутка. Виждайки колебанието на Ихей, Рейко продължи: — Бил ли си един от клиентите ѝ?

— Не! — възкликна засегнат Ихей.

— Напротив — възрази Канай. — Не лъжи, че ще загазиш.

Ихей въздъхна примирено.

— Добре... бях неин клиент. Само че имаше нещо повече. Аз я обичах — гласът му затрепери, а мръсотията по лицето му се набразди от внезапно рукнали сълзи.

Мъката му изглеждаше искрена, но понякога убийците от сърце скърбяха за любимите, които бяха погубили. Рейко беше виждала как ридаят по време на процеса си в съдилището на баща ѝ.

— Защо си ходил при нея?

— Същата сутрин я помолих да се омъжи за мен. Тя... тя ми отказа. Изсмя ми се — очите на Ихей запламтяха от унижение. — Заяви ми, че никога няма да се принуди дотам, че да се омъжи за един гърбав несретник. Аз ѝ казах, че знам, че по рождение принадлежи към по-висша класа, но че сега и двамата сме хинин. Съдбата ни е събрала тук. Казах ѝ колко я обичам и че искам да я направя щастлива. Печеля достатъчно, за да може да се премести в моята колиба и да не ѝ се налага да се продава. Но тогава тя се ядоса. Тонът му отразяваше болката и изненадата, които вероятно бе изпитал.

— Заяви ми, че нямало да бъде тук вечно. Бях я вбесил с предложението си. Каза, че щяла да изчака баща ѝ да си изтърпи присъдата, да си върне работата и къщата и тогава да се омъжи за някой богаташ. Предупреди ме да я оставя на мира, защото повече не искала да ме вижда.

— Но ти не си я оставил — заключи Рейко. — Върнал си се през онази нощ. Какво се случи?

— Трябваше да я видя. Мислех си, че мога да я накарам да промени решението си. И отидох у тях. Почуках на вратата. Тя ми отвори и аз се опитах да разговарям с нея. Тя ме предупреди да пазя тишина — семейството ѝ спяло. Каза ми, че съм можел да вляза... за

обичайната цена. Искаше от мен само пари и нищо повече — уличният чистач сведе безутешно глава. — Толкова я желяех, че се съгласих. Тя ме отведе в стаята си. И аз я любих.

Рейко си ги представи в пристроената стаичка. Дали докато Умеко го бе обслужвала, страстта му не бе възпламенила предизвиканата от отказа ѝ ярост? Може би любовта му се бе превърнала в омраза?

— След като свършихме, и двамата сме заспали. Не знам за колко време. Събудих се от блъскане и писъци. Майка ѝ извика: „Какво правиш?“ И после: „Спри!“ Плачеше. От стаята им се чуваха тропане и шумове като от бой и тичане — при спомена за преживяното върху лицето на Ихей се изписа смущение. — Умеко скочи и изтича там. Чух я да казва: „Какво става тук?“ А после и тя се разпищя: „Не!“ И ме извика на помощ. Дръпнах завесата встрани. Умеко претича покрай мен.

Някой я гонеше. И я ръгаше с нож — той вдигна юмрук и възпроизведе жестоките удари. — Аз изтичах навън и Умеко се свлече в краката ми. Писъците престанаха. Усетих мирис на кръв.

Ихей преглътна, за да не повърне. Очите му блестяха с оживелия от разказа му ужас.

— Настъпи тишина, чуваше се само нечие тежко дишане. После срещу мен се хвърли неясна сянка. Видях как ножът проблесна в ръката ѝ — той залитна назад, изобразявайки реакцията си. — Обърнах се и хукнах навън. Не спрях да тичам чак до вкъщи.

Сакатото му тяло трепереше. Той хлипаше, заровил лице в шепите си.

— Умеко е мъртва. Само ако бях успял да я спася! Но аз просто побягнах като страхливец!

Рейко си представи картината, която Ихей бе описал; почувства ужаса му, когато бе осъзнал, че любимата и семейството ѝ са убити и че той ще е следващият, ако не избяга. Но си представи и друг сценарий. Може би, след като двамата с Умеко се бяха любили, той отново я бе помолил да се омъжи за него и тя за пореден път му бе отказала. Може би се бяха скарали и той се бе разгневил така, че я бе намушкал, а когато родителите ѝ се бяха намесили, той бе обърнал острието срещу тях.

— Кой беше човекът, когото си видял да забива нож в нея?

— Не знам — уличният чистач отпусна ръце и вдигна към Рейко почервенялото си, подпухнало от сълзи лице. — Беше тъмно, нищо не виждах. Тогава си помислих, че някой луд е нахлул в къщата, докато съм спял. Но вероятно е била Югао. Искам да кажа, че арестуваха нея, нали така?

— Да — отвърна Рейко.

Ако убиецът бе Югао, това обясняваше факта, че тя бе единствената оцеляла от семейството, без дори да е ранена. Убийствата вероятно бяха станали така, както ги описваше Ихей; възможно бе да е видял Югао на местопрестъплението. Но чистачът не беше особено надежден свидетел, тъй като самият той имаше твърде основателна причина и идеална възможност да извърши тези убийства.

— Казах ви всичко. Сега може ли да си вървя? — попита Ихей.

Рейко се поколеба. Той бе не по-лош заподозрян от Югао; съществуваша достатъчно основания да бъде и обвинен в съда. Тя се почувства изкушена да даде и заповед на стражите да го отведат в затвора, но си спомни какво ѝ бе казал Сано за намесата ѝ в прилагането на закона. Не беше нейна работа да задържа заподозрени. Освен това не бързаше особено да оправдае Югао, тъй като все още не бе решила в себе си въпроса с вината ѝ.

— Може да си тръгнеш — каза Рейко, — но при условие че няма да напускаш Едо. Възможно е да бъдеш потърсен за нов разпит.

— Не се тревожете — обади се отговорникът, — той няма да изчезне. Просто няма къде да отиде.

Уличният чистач побърза да се отдалечи, прибирайки пътьом метлата, лопатата и коша за боклук. Рейко се обърна към Канай:

— Още ли сте убеден, че убиецът на семейството е Югао?

Той сбърчи чело и се почеса по главата:

— Трябва да призная, че вече не съм толкова сигурен. Нанесохте няколко пробойни в увереността ми. Вече е очевидно, че през онази нощ се е случило нещо повече от онова, което предполагах — замисли се за момент и продължи: — Но да предположим, че Ихей или надзирателят, или пък някой друг е убил тези хора. Тогава защо Югао е направила самопризнания?

— Добър въпрос — отбеляза Рейко.

Югао бе загадка, която тя трябваше да разбуди, за да успее да разкрие това престъпление. Може би ключът към тайните на тази жена

можеше да бъде намерен в живота, който бе водила, преди да се озове в селището на хинин.

— И как възнамерявате да стигнете до отговора? — попита Канай.

— Мисля да предприема едно пътуване в миналото — отвърна Рейко.

13 ГЛАВА

С мощен звън, заливащ Едо с гръмко неблагозвучие, храмовите камбани оповестиха настъпващото пладне. Цветни хвърчила обсипваха огряното от слънце небе над покривите. На улицата децата си играеха със счупени копия, захвърлени от войниците по време на поредния сблъсък между размирниците и армията. В своя кабинет вътре в крепостта Едо, Сано разпитваше хората, които бяха виждали началника Еджима в двата дни, предхождащи смъртта му. Вече бе разговарял с гостите от банкета, както и с подчинените на Еджима в щаба на мецуке. Току-що бе освободил последния от ималите лични срещи с Еджима и се обърна към детективите Маруме и Фукида, които бяха коленичили близо до писалището му.

— Е, без съмнение вече разполагаме с цял куп потенциални заподозрени.

Фукида погледна бележките, които си бе водил по време на разпитите.

— Има подчинени, които са се озлобили срещу Еджима заради това, че е бил повишен в техен началник. Друга възможност е новият шеф на мецуке, който е имал изгода от смъртта му. Разполагаме с имената на хора, които са били понижени или екзекутирани вследствие на предоставени от него неубедителни доказателства за вината им и са оставили жадни за отмъщение синове и васали.

— Имал е много врагове — констатира Маруме, — но едва ли някой би признал, че владее дим мак. Всеки един от тях е могъл да се промъкне до Еджима и да го пипне.

— Както можехме да предположим, разпитаните до един твърдят, че са невинни — каза Фукида. — Почти всички загатваха за обстоятелства, насочващи подозренията към някой друг. Войната остави такива враждуващи лагери, че за мен не е изненадващо как служителите се обвиняват един друг.

Сано бе обезпокоен, защото убийството вече подклаждаше политически сблъсък, който можеше да доведе до нова война, а той не

бе напреднал повече в разрешаването на случая.

— Наличието на твърде много заподозрени затруднява разследването не по-малко от липсата им. А от капитан Накай, нашия най-добър кандидат, няма ни вест, ни кост.

— Питам се защо толкова време не могат да го открият — каза Фукида. — Трябва да е дежурен на главния охранителен пункт в крепостта Едо.

— Ще започваме ли да издирваме информаторите на Еджима? — попита Маруме.

Главният помощник на Сано надникна през вратата.

— Извинете, почитаеми дворцов управителю. Сосакан сама е тук и иска да ви види.

Когато Хирата влезе в кабинета му, Сано за пореден път изпита тревога от болнавия му вид. Забеляза и съчувствието, което за миг се изписа по лицата на Маруме и Фукида, когато Хирата с мъка коленичи и сведе глава в поклон. Но единственото, което можеха да сторят, бе да се правят, че не забелязват състоянието му.

— Какво имаш да ми докладваш?

— Добри новини — отвърна Хирата уморен, но доволен. — Проучих обстоятелствата около смъртта на съдебния надзорник Оно, пълномощника Сасамура Томоя и финансовия министър Мориваки. И открих заподозрян — той описа посещенията си в банята, където бе издъхнал Мориваки.

Сано се приведе напред въодушевен.

— Сега вече знаем, че поне един от тези мъже е бил убит чрез дим мак.

— Няма да бъде пресилено, ако допуснем, че същото се отнася и за останалите — каза Фукида.

— И името на капитан Накай се появява отново — Сано уведоми Хирата, че Накай е имал лична среща с Еджима. — Сега вече знаем, че се е виждал с две от жертвите.

— А с другите може да е говорил на улицата.

Хирата изглеждаше горд, че е успял да установи връзка между отделните случаи и да открие улики срещу основния заподозрян. Сано бе трогнат и развълнуван от силното желание на Хирата да заслужи одобрението му въпреки всичко, което бе изстрадал заради него.

— Сега най-важното е да открием капитан Накай.

— Изникна и още нещо, което трябва да ви съобщя — каза Хирата. — Полицейският началник Хошина не се е примирил и дири мъст.

Сано се навъси:

— Отново?

Хирата му описа срещата си с Хошина в обществената баня.

— Благодаря много за предупреждението — каза Сано.

— Как да постъпим с този негодник? — попита Маруме.

— Ако бях като моя предшественик, щях да заповядам да му отсекат главата. Но аз не съм, тъй че нямаме какво особено да правим, преди да премине към действие. Освен това става изключително важно да разрешим този случай по най-бързия начин. Не го ли сторим, Хошина ще се сдобие с още оръжия, които да използва срещу мен.

В кабинета се втурна младият детектив Тачибана.

— Простете, почитаеми дворцов управителю. Открих къде е капитан Накай. Днес не се появи за дежурството си и аз отидох у тях. Съпругата му каза, че бил на турнира по сумо. Да ви го доведе ли?

— Добра работа, но предпочитам да отида лично — Сано стана и раздвижи мускули, тъй като се бе схванал от дългото седене. — Така ще спестя време.

Хирата, Маруме и Фукида се изправиха, готови да го придружат. Сано забеляза колко сковани бяха движенията на Хирата, и за да му предостави тактичен начин да си спести неудобството на едно продължително яздене, каза:

— Ако имаш други важни дела, си извинен.

— Нямам по-важна работа от тази — заяви всеотдайно Хирата. — А и искам да видя какво има да ни каже капитан Накай.

Макар и доволен от присъствието му, Сано бе връхлетян от нов пристъп на вина.

— Отлично.

* * *

Турнирите по сумо се провеждаха в храма „Екоин“ в областта Хонджо на отсрещния бряг на река Сумида. Сано и Хирата поеха, яздейки заедно с детективите Маруме, Фукида, Арай, Иноуе и

Тачибана покрай каналите, набраздяващи Хонджо. Пътят им минаваше покрай зеленчукови тържища, район с жилища на нисши служители самураи, складове на Токугава и разположени в предградията вили на даймио.

От пещите, в които се печеха керемиди, се виеше дим, а въздухът наоколо искреше нажежен. По улиците крачеха мъже, които биеха огромен барабан, оповестявайки началото на турнира по сумо. Сано чу и друг, по-дълбок и силен ритъм на барабана върху високото скеле пред храма. Към портите, които се мерзелееха пред тях, се стичаха тълпи от хора.

Храмът „Екоин“ бе построен преди трийсет и осем години — след Големия пожар през мейреки^[1] в памет на стоте хиляди жертви, загинали в бедствието.

В храмовия двор се намираще градската представителна арена по борба. Сумо водеше началото си от шинтоисткия^[2] ритуал за плодородие, впоследствие развил се в популярно забавление.

От началото на управлението на клана Токугава преди близо век периодично бяха издавани декрети, които забраняваха сумо заради насието, водещо до кървави инциденти, които често завършваха фатално. Но властите бяха осъзнали, че сумо обслужва определена цел.

Предоставяше на ронин място в обществото, а официално одобрените, строго контролирани турнири предлагаха на това общество начин за разтоварване от напрежението. Сано мислено отбеляза, че след войните числеността на тълпите от зрители бе нараснала значително.

Той и хората му оставиха конете си в една от конюшните и се отправиха пеша към арената — обширно открито пространство. От ограждащите я зидове излизаха двуредни балкони, заслонени с бамбукови навеси. Долните нива вече бяха изпълнени с хора, а продължаващите да прииждат зрители се катереха по стълбите към горните. В средата бе разположен рингът, очертан от четири колони с опънати между тях въжета. Хиляди други зрители бяха насядали на земята плътно един до друг чак до самия ринг. Зоната за борба бе защитена с подредени около нея бали от оризова слама, примесена с глина, а при очертанятията на ринга бяха коленичили съдиите. Сред

множеството се промъкваха търговци, които предлагаха закуски и освежителни напитки.

— Как ще успеем да открием капитан Накай в тази блъсканица? — попита Хирата, докато двамата със Сано оглеждаха шумните тълпи от зрители.

— Може да имаме късмет — отвърна уклончиво Сано.

Барабанните удари се ускориха. На ринга излязоха и поеха в тържествена обиколка участниците в турнира. Голите им гърди и крайници бяха издути от мускули и тлъстина. На кръста си носеха церемониални копринени въжета с ресни и престилки от брокат с фамилните гербове на владетелите Кишу, Изумо, Сануки, Ава, Карима, Сендай или Намбу, които набираха борци за своите лични школи. Сано забеляза, че отборите бяха по-големи от обичайното — войната бе създала повече ронин, изпълнили редиците на борците сумо.

Публиката шумно приветства участниците, които хвърлиха сол на тепиха, за да почистят своето свещено бойно поле. После удариха тежко нозе в земята и плеснаха с ръце, за да покажат силата си и да прогонят злите духове. Един от съдиите издигна плакати с имената им. Оглеждайки балконите, Сано забеляза нещо странно. Горните редове бяха претъпкани, с изключение на един сектор точно срещу ринга. В средата седеше един-единствен самурай.

— Ето го — посочи Сано натам.

Той и хората му се запромъкваха сред блъсканицата и се изкачиха по една от стълбите. Докато си проправяха път покрай коленичили на пода зрители по края на балкона, неколцина представители на простолюдието се настаниха на празните места около капитан Накай.

— Много сте близо — каза той. — Отстранете се!

Гласът му бе войнствен и заплашителен. Натрапниците побързаха да се махнат.

Сано бе виждал Накай само веднъж — на церемония след края на войната, когато армията победителка бе дефилирала пред владетеля Мацудайра, носейки отсечените глави на убити противници, но капитанът му бе направил впечатление. Със своя снажен ръст, атлетично телосложение и благородна осанка той бе истинско възплащение на расата на воините.

Макар че Накай бе преминал трийсетте и разцвѣта на младостта си, Сано с лекота си го бе представил как със собствените си ръце убива четирийсет и осем души в битка. Но днес той седеше бездеен. Бе облечен в кафява копринена роба, панталони и наметало, а не в бойни доспехи. Позата му бе отпусната, а от гордата му изправена стойка нямаше и следа. Бе свел поглед към ринга, а чертите му, изсечени и излъчващи сила, бяха помрачени от недоволство.

— Капитан Накай? — рече Сано.

Накай се обърна, съзря Сано и Хирата и навъсеното му изражение тутакси се проясни. Беше ги познал.

— Почитаеми дворцов управителю. Сосакан сама — той се поклони чевръст и въодушевен. — Моля, заповядайте — и с усмивка, откриваща едри бели зъби, посочи към свободните места.

— Благодаря — каза Сано и двамата с Хирата седнаха, последвани от хората си.

— Обичате ли сумо? — попита Накай.

— Да — отвърна Сано, — но не затова сме тук. Дойдохме да разговаряме с вас.

— С мен? — в гласа на Накай прозвучаха страхопочитание и смущение. — Но как така... как разбрахте, че можете да ме откриете тук?

Виждайки го отблизо, Сано забеляза недостатък в привидната му безупречност. Беше в очите му. В израза им липсваше нещо — може би не толкова интелгентност, колкото самообладание. Когато Сано му каза, Накай се изчерви.

— Е, знам, че трябва да бъда на поста си, но всъщност от мен няма реална нужда там. Освен това да правиш списък на дежурствата и да проверяваш стражите, е скучна работа в сравнение с воденето на действителна битка.

Сано знаеше, че след войната много от самураите имаха проблеми с връщането си към обикновения живот. Те бяха обладани от безпокойство, като бяха склонни да влизат в свади помежду си и да се отдават на прекомерно пиене. Но всъщност отношението на Накай не го вълнуваше. Хирата и детективите гледаха Накай с подозрение — от самураите се очакваше да се подчиняват на заповеди, без да се оплакват.

— След всичко, което съм направил за владетеля Мацудайра, заслужавам нещо повече. — Накай очевидно смяташе, че неговите способности и действия му предоставят правото на възнаграждение, макар че неговият господар не му дължеше нищо срещу изпълнението на дълга му. Капитанът, изглежда, не си даваше сметка за неодобрението на слушателите си. — Много хора, които са унищожили по-малко вражески войници от мен, бяха повишение, а аз не — в гласа му прозвуча горчивина. — В рода си имам далечни братовчеди, които се биха на страната на Янагисава. Аз съм опетнен от лоша кръв, макар че нямам вина за техните действия.

Сано си помисли, че това е възможно, тъй като политическите връзки бяха от съществено значение. Но най-вероятно началниците на Накай го бяха пренебрегнали в полза на други, по-малко опитни в битки, но с повече добронамереност, които бяха достатъчно благоразумни да не се изявяват в лоша светлина пред втория по ранг след шогун.

— Бях верен слуга на владетеля Мацудайра. Единственото, което исках, бе да го признае. По-голямото възнаграждение не ме е грижа — Накай си докара благородното излъчване на мъченик. — Искам само да ми се предостави възможност да служа на владетеля Мацудайра на по-високо ниво, където мога да сторя за него повече, отколкото досега.

Сано се вкопчи в началото на тирадата му.

— Това е шансът ви. Владетелят Мацудайра ми нареди да разследвам смъртта на началника Еджима. Ще ви бъда признателен за съдействието.

— Разбира се — каза Накай смутен; очевидно не бе очаквал желанието му да бъде удовлетворено по такъв начин. — Какво мога да направя за вас?

Под балкона, отвъд насядалата по земята публика, борците приключиха своя ритуал и с тежка стъпка напуснаха ринга. Говорителят обяви високо имената на участниците в първата среща. Барабаните забиха. Двама масивни борци, останали само по препаски, приклекнаха в двата противоположни края на тепиха. Тълпата бе обзета от напрегнато очакване.

— Разпитвам всички, които са се срещали с Еджима малко преди смъртта му — подхвана Сано. — От регистъра става ясно, че вие сте имали лична среща с него.

Накай се намръщи, все едно се опитваше да проумее скритата цел на разговора.

— Да, помолих го да ми помогне да получа повишение. Той беше близък с владетеля Мацудайра и си помислих, че може да му каже някоя добра дума за мен.

— И какво стана?

В очите на Накай проблесна гняв.

— Еджима ми отказа. Поисках му само една малка услуга, която нямаше да му струва нищо. Хората непрестанно използват влиянието си в полза на други — това е начинът да се издигаш в бакуфу. Но Еджима ми каза, че не ме познава достатъчно, за да ме препоръча на владетеля Мацудайра. Заяви ми, че ако искам да се издигна, трябва още много да уча. И ме изхвърли.

Сано бе срещал много мъже като Накай — добри в работата си, но ограничени в нисшите чинове поради непохватността си в политиката. Те не проумяваха фините техники за поддържането на приятелства и поставянето на други хора под тяхно разпореждане. Трябваше да разберат, че ако човек иска услуги от непознати, трябва да има какво да предложи.

— И Еджима се оказа като другите, които бях помолил за помощ — заяви с горчивина Накай. — Те всички се отнесоха с мен като с куче, което се е облекчило върху обувките им.

Хирата попита:

— И финансовият министър Мориваки ли е от тях?

— Да... и с него съм разговарял.

— В обществената баня?

Навъсен, Накай кимна.

— Той не искаше да ми насрочи среща. Трябваше да се влача след него, докато го пипна неподготвен.

— И какво се случи? — попита Хирата.

— Той също ми заяви, че не можел да ми помогне; повишението ми зависело от преките ми началници. Каза ми да си вървя — този път Накай не успя да сдържи гнева си и удари по балкона тъй силно, че го разклати. — Какво безочие от страна на тези високомерни типове! Те до един си получиха високите постове, след като владетелят Мацудайра победи Янагисава. Никой от тях нямаше да бъде на сегашното си място, ако не бяха мъжете като мен. Аз се сражавах на

бойното поле, докато те се спотайваха вкъщи. А сега не искат да ми хвърлят и троха от пищното си угощение!

Сано бе принуден да се съгласи, че Накай имаше основателна причина да недоволства. Стотици воители бяха загинали в бой, а хора, които никога не бяха окървавявали собствения си меч, бяха обрели плодовете на саможертвата им. Сано си помисли и за други, освен Еджима и Мориваки... а и за самия себе си... които съответстваха на това описание.

— Обърнахте ли се за помощ към съдебния надзорник Оно и пълномощника по междуградските пътища Сасамура?

Накай изсумтя ядно.

— Без полза.

— Кога стана това?

— Не помня точно. Малко преди да умрат.

Сано смяташе, освен това, че Накай най-вероятно си даваше сметка, кой бе човекът, който имаше най-голяма изгода от усилията му и който разполагаше с властта да раздава възнаграждения.

— Отправихте ли молба за повишение към владетеля Мацудайра?

Накай поклати глава, кипейки от негодувание.

— Щях да го сторя, стига да можех. Помолих за аудиенция при него. Бях рискувал живота си, за да го издигна на власт, а той дори не прояви елементарната вежливост да ми отговори!

Сано и Хирата си размениха погледи. Бяха отбелязали, че неприязънта на капитан Накай включва както владетеля Мацудайра, така и всяка една от жертвите, с които се бе срещал именно в критичния период. Имаше достатъчно причини да атакува новото управление, назначено от владетеля Мацудайра.

— Какво сторихте, когато Оно, Сасамура, Мориваки и Еджима ви отказаха? — попита Сано.

Накай направи гримаса.

— Ометох се с подвита опашка, какво друго?

— Без да дирите отмъщение ли? — попита Хирата.

В погледа на Накай се мярна подозрение.

— За какво говорите?

Борците на тепиха внезапно се хвърлиха един срещу друг. Сблъсъкът разтнесе месата им. Публиката избухна във възторжени

викове. Противниците си размениха удари, дърпаха се и се бутаха, полагайки усилие да изхвърлят съперника си от ринга.

— Вие сте един от най-добрите бойци в страната — заяви Хирата. — Владееете ли дим мак?

— Не, а и такъв човек няма. Това е само легенда. Какво...? — недоумението, изписано на лицето на Накай, отстъпи място на съпроводено с изненада прозрение. — Смятате, че тези хора са убити чрез смъртоносното докосване. И ме питате дали това не е мое дело.

— А ваше ли е? — попита направо Сано.

Накай прихна с язвителен смях, който обаче не бе в състояние да прикрие уплахата му.

— Не съм ги пипвал дори с пръст.

— Не е и нужно да е с повече — заяви Хирата, потупвайки с пръст по слепоочието си. — Отнася се за четирима мъже, които не само са ви отказали исканото, а и са уязвили гордостта ви.

Накай се втренчи в него вбесен.

— Аз съм воин, а не убиец. Единствените хора, които някога съм убивал, са враговете на бойното поле — в очите му проблесна гневно разбиране. — А-а, сега вече схващам какво става. Нужен ви е виновник за тези жертви. И сте си помислили: „Защо пък да не е онзи жалък неудачник Накай? Нали толкова му беше зор да се жертва за владетеля Мацудайра. Хайде да го превърнем в жертвения агнец и да се отървем от него“ — гласът му се изпълни със сурова враждебност. — Няма да търпя това повече! — той изпъна рамене и рязко издърпа меча от ножницата си.

Сано, Хирата и детективите инстинктивно отскочиха назад и извадиха собствените си оръжия. Зрителите около тях закрещяха и се отдръпнаха — никой не искаше да се замесва в свада. Но Накай обърна меча към себе си, стиснал дръжката с двете си ръце и с е опряно в корема острие.

— По-скоро ще извърша сепуку, отколкото да ви оставя да позорите името ми.

Очите му блестяха с неподправена решимост. Сано отдъхна с облекчение, че няма да му се наложи да се бие с Накай. Убийството на основния заподозрян нямаше да подпомогне разследването, а и не можеше да не изпита жал към този човек.

— Свалете меча си, капитан Накай! — нареди му той.

Накай погледна свирепо, но предпочете да прибера острието в ножницата, вместо да откаже подчинение на пряката заповед на вишестоящ. Сано не можеше да каже дали се зарадва, или изпита съжаление, че бе предотвратил самоубийството му. Може би и самият Накай не беше наясно. На тепиха борците се откопчиха един от друг и после отново се устремиха в атака. Залитнаха заедно и единият от тях загуби равновесие. Другият го сграбчи за препаската и го дръпна. Противникът му се олюля, политна напред, прекоси тепиха, спъна се в балите по ръба и се строполи в публиката, която бурно заръкопляска и избухна във възторжени викове и дюдюкане. Зрителите по балконите взеха да хвърлят монети и скъпи роби към победителя, който се изпъчи и тържествуващ вдигна юмруци.

— Не търся изкупителна жертва — заяви Сано на Накай. — Ако сте невинен, както твърдите, няма защо да се боите от мен. Но по-добре останете в града, и то без да посягате на живота си, докато приключи разследването.

Той кимна на хората си, че засега повече нямат работа с Накай. В колона по един всички напуснаха балкона и слязоха по стълбата. Щом се събраха в долния ѝ край, Сано вдигна поглед към Накай. Капитанът седеше горе на балкона втренчен в тях с лице, което изразяваше колкото враждебност, толкова и огорчение.

— Мислите ли, че ни заблуждаваше? — попита Хирата.

— Ако е така, справи се доста добре — отвърна Сано.

— Смятате ли, че е виновен? — обади се детектив Арай.

— Той продължава да бъде нашият основен заподозрян — Сано се обърна към Тачибана: — Иди и го проследи. Не му позволявай да те види, но и не го изпускай от очи. Искам да знам всяко място, което посещава, всички, с които се вижда, и всичко, което прави.

— Ами ако се опита да приложи смъртоносното докосване на някого? — попита младият детектив.

— Ще му попречиш — каза Сано, — ако можеш. Ако убиецът е той, не е изключено да не съумеем да предотвратим евентуално следващо убийство, но поне можем да го хванем на местопрестъплението.

— Да, почитаеми дворецов управителю.

Младият детектив се отдели от тях и потъна в тълпата.

— А ние се връщаме в имението ми — съобщи Сано на Хирата и останалите детективи. — Може вече да са довели информаторите на Еджима и да открием сред тях нови заподозрени.

Освен това на плещите му лежеше управлението на цяла една страна, а и отсъствието му се бе проточило твърде много. Докато се промъкваша сред въодушевеното множество, а на тепиха започваше нова битка, той се запита дали разследването на Рейко вървеше по-успешно. Надяваше се да го е ограничила до селището на хинин и скоро да го приключи окончателно.

[1] Периодът от 1655 до 1658 г. — Б.пр. ↑

[2] От Шинто — наименование на японската религия шинтоизъм, в основата на която лежи култ към природни божества и предците. — Б.пр. ↑

14 ГЛАВА

Разположен на брега на река Сумида, Рюгоку Хирокоджи бе първокласният квартал за развлечения в Едо. Бе изникнал на открито пространство след Големия пожар през периода мейреки, по време на който хиляди хора бяха попаднали в капан и загинали в пламъците, тъй като бяха твърде много, за да успеят да прекосят мостовете към безопасността, и бе замислен като защитен отрязък при евентуално ново бедствие. Докато се возеше в паланкина си през Рюгоку Хирокоджи, Рейко надзърташе през прозорчето с нескрито любопитство. Цветни табели по сергиите, разположени покрай широката улица, рекламираха атракции, които не можеха да се видят в официалния театрален район, като например актьорски изпълнения на жени. При една сергия тя се възхити на изкусните модели на холандски галеони^[1]; други изобразяваха живи папагали, великани и таласъми, направени от черупки и лози. Свещеници и монахини просеха монети от преминаващите тълпи.

Рейко бе чувала прислужниците си да говорят за това място, но никога не се бе озовавала там, тъй като кварталът се посещаваше предимно от представители на по-нисшите класи. Сега стражите ѝ яздеха досами паланкина, готови да я защитят от крадци и други злосторници, скрити в тълпата или дебнещи по тесните пасажи. Но атмосферата на непочтеност и поквара я интригуваше. Една млада монахиня с бръсната глава и широка конопена роба се втурна към паланкина ѝ и тикна купичката си за милостиня в прозорчето.

— Приношения за бедните!

Рейко каза:

— Тук е имало панаир, собственост на човек на име Таруя. Можете ли да ми кажете къде е?

Монахинята посочи нататък по улицата.

— Ето там, през онази червена порта.

— Благодаря.

Рейко пусна монета в купичката ѝ, след което ескортът ѝ я понесе към двата дървени стълба, боядисани в червено и увенчани с керемиден покрив. Тя очакваше да завари панаира затворен, след като бащата на Югао бе напуснал, но хората се бяха наредили на опашка при будките за билети отпред. Зад портите се намираха свързаните сергии на „Театър сто дни“ — вариететно шоу. След като слезе от паланкина си и придружителите ѝ купиха билети, тя бе обзета от тревожното чувство, че Сано няма да е доволен, когато научи, че разследването ѝ се е разгърнало и е излязло извън границите на селището на хинин. Но тя бе длъжна да служи на справедливостта, а и вече бе стигнала дотук.

Придружена от хората си, мина през портите и се озова в друг свят. Пред нея се откри пространство, заето от стотици сергии. Издадените покриви стърчаха над лабиринт от тесни проходи и закриваха слънчевата светлина. Висящи от таваните червени фенери обагряха в ярка окраска нетърпеливите лица в блъсканицата наоколо. Бъбрене, музика и смях се сливаха в обща какофония. Врълхлетя я миризма на пот и урина. Застанали пред завесите, които бяха спуснати пред входа към всеки отделен павилион, амбулантни търговци приканваха клиенти с жестове и викове.

Някои завеси бяха дръпнати встрани и откриваха тесни сумрачни помещения, в които мъже хвърляха стрели по сламени мишени или топки през обръчи, а в други разказвачи омайваха с невероятни истории възторжената си публика. Някои павилиони бяха със спуснати завеси. Пред тях се тълпяха хора, готови да дадат монетите си.

Един търговец повдигна завесата, за да пусне поредния клиент, и Рейко зърна вътре момичета с разголени гърди, които танцуваха на малка сцена. Когато тълпата я повлече заедно с ескорта ѝ в един пасаж, тя видя зад друга повдигната завеса двама мъже и една жена. Бяха чисто голи. Жената се бе привела и единият от мъжете проникваше в нея отзад, а в това време тя смучеше възбудения член на другия. Откъм насядалите под сцената зрители се разнесоха стенания и пъшкане. Рейко се стъписа. Лейтенант Асукай извиси глас над шума:

— Какво да правим?

— Искам да разговарям със собственика на това място — викна Рейко в отговор. — Разбери кой е, и го намери.

Другите стражи останаха край Рейко, за да я бранят от околната сган, а Асукай се промъкна през тълпата и размени няколко думи със стоящия най-близо търговец. Той му отвърна нещо и посочи нататък по закрития проход. Рейко погледна в указаната посока. Към нея тичаше млада жена. Нозете ѝ бяха боси, а очите ѝ излъчваха див страх. Загърнатата в евтина памучна роба, тя трескаво я притискаше до тялото си, а дългите ѝ коси се вееха зад гърба ѝ. Дишаше тежко в отчаяни усилия да си пробие път през множеството. Преследваха я двама самураи. Зад тях се влачеше дребен тантурест мъж на средна възраст.

— Не я оставяйте да се измъкне, идиоти такива! — изкрещя той.

Лейтенант Асукай се върна при Рейко и съобщи:

— Този дебелак е собственикът. Казва се Мицутани.

Рейко и стражите ѝ се включиха в преследването. Тълпата им препречваше пътя, а изненадани от суматохата посетители възкликваха стреснати. Рейко и хората ѝ се промъкнаха с усилие по криволичещи пасажи, следвайки собственика по петите. Точно когато жената стигна до една врата, двамата самураи я сграбчиха. Тя изпищя. Мицутани дръпна робата ѝ, която се разтвори и откри сочните ѝ гърди и обръснатия венерин хълм. Той измъкна една платнена кесия изпод робата на жената, след което я зашлеви през лицето.

— Как смееш да ми крадеш парите, малка уличнице? — изкрещя той. — Хубаво я подредете, та да ѝ е за урок!

Самураите започнаха да я удрят. Тя пищеше, плачеше и размахваше ръце, напразно опитвайки да се предпази, а в това време зрителите крещяха насърчително и се смееха. Рейко нареди на стражите си:

— Спрете ги!

Хората ѝ пристъпиха напред и хванаха двамата самураи, които явно бяха ронин, наети да вършат мръсната работа на панаира.

— Достатъчно! — отсече лейтенант Асукай. Той и другарите му отделиха самураите от жената. — Оставете я на мира!

Тя побърза да излезе през вратата, хлипайки. Мицутани възкликна яростно:

— Ей, какво правите? Кой сте вие, та си позволявате да ми се месите в работата?

Рейко мислено го оприличи на костенурка — имаше къс врат и подобен на клюн нос, а очите му гледаха със студения стъклен поглед

на влечуго. Той се обърна към своите ронин.

— Изхвърлете ги от тук!

Наемниците извадиха мечове. Рейко се ужаси, че неволно бе предизвикала поредната обезпокоителна и опасна сцена. Лейтенант Асукай побърза да отговори:

— Хора сме на съдия Уеда.

Обзетият от яростно възмущение собственик изведнъж се стъписа, осъзнавайки, че стои пред служители на закона.

— А-а, добре, в такъв случай...

Той махна с ръка към двамата ронин. Те прибраха мечовете си в ножниците, а той побърза да се защити:

— Тази танцорка задържаше бакшишите на клиентите, вместо да ми ги дава. Не мога да позволя подчинените ми да ме мамят безнаказано, нали така?

— Остави това — каза Асукай. — Съдията е пратил тук дъщеря си по работа — и посочвайки Рейко, добави: — Тя желае да разговаря с вас.

Собственикът се обърна към нея и студените му очи премигаха недоумяващо. Той каза:

— Откога дъщерята на съдията работи за него?

— От този момент — отвърна лейтенантът.

Рейко му бе благодарна за подкрепата, макар че ѝ се щеше да има собствен авторитет.

— Познаваше ли Таруя? — попита тя.

На лицето на собственика на панаира се изписа обида, че една жена го разпитва тъй безцеремонно. Лейтенант Асукай добави:

— Каквото и да те пита, по-добре отговаряй, ако не искаш съдията да разпореде инспекция на панаира ти.

Очевидно стреснат от заплахата, Мицутани се предаде.

— Таруя бе мой съдружник.

— Значи панаирът е бил ваша обща собственост? — попита Рейко.

— Да. Преди осемнайсет години започнахме с един павилион. И го превърнахме ето в какво — и той обхвана с горд жест своето обширно, огласяно от глъчка притежание.

— А сега вече целият е твой — каза Рейко замислена и в същото време заинтригувана. — И как стана така?

— Таруя се забърка в неприятности. Спял с дъщеря си. Някой го издал на полицията. Понижиха го в хинин и му забраниха да се занимава с търговия, тъй че аз останах едноличен собственик.

Рейко хвърли поглед към търговците, събиращи пари от клиентите, които се тълпяха пред павилионите. Наказанието на Таруя се бе оказало печелившо за някогашния му ортак.

— Ти изкупи ли дела на Таруя?

— Не. Бяхме се споразумели още преди да пратят Таруя в селището на хинин. Аз трябваше да му пращам пари всеки месец и да ръководя нещата тук, докато му изтече присъдата. После, като се върнеше, двамата щяхме пак да си бъдем съдружници.

Мицутани облиза устни — езикът му изглеждаше сивкав и люспест. Изглеждаше притеснен, макар че според Рейко не бе от хората, които изпитваха вина, че са се възползвали от неприятностите на своя съдружник.

— Колко великодушно от твоя страна — отбеляза Рейко. — Само че той няма да се върне. Знаеш ли, че и е бил убит?

— Да, чух. Каква ужасна история. Даже до мен достигна слух, че дъщеря му Югао ги била намушкала всичките — и него, и майката, и сестрата.

Съжалението в гласа на Мицутани прозвуча фалшиво. Очите му не изразяваха никакво вълнение, а единствено желание да разбере целта на посещението на Рейко.

— Има известни съмнения по този въпрос. Смяташ ли, че тя го е извършила?

Мицутани сви рамене:

— Че откъде да знам? Не съм виждал никого от тях, откакто се преместиха в селището. Но не се учудих, когато разбрах, че Югао е арестувана. Това момиче си беше бая странно.

— В какъв смисъл? — попита Рейко.

— Не знам — Мицутани видимо почваше да се дразни от разговора. — Нещо в нея не беше наред. Но всъщност аз не съм й обръщал кой знае какво внимание. Сигурно й е писнало Таруя да се намъква в тялото й.

— Но вероятно тя не е била единственият човек, и който е желаел смъртта му — отбеляза Рейко. — Тези месечни плащания тежаха ли ти?

— Разбира се, че не — Мицутани говореше така, все едно се бе засегнал от предположението. — Той ми беше приятел. Радвах се, че мога да му помогна.

Някъде от долната част на пасажа се разнесоха викове — беше избухнала свада. Неколцина мъже взеха да си разменят удари под окуражителните възгласи на зрителите. Мицутани пое към тях, следван от своите двама ронин.

— Хей, без сбивания тук! — изкрещя той. — Веднага престанете!

Хората му се хвърлиха към биещите се и ги разтърваха, докато собственикът се суетеше наоколо и наблюдаваше действията им.

— Искате ли да ви го доведе отново? — обърна се към Рейко лейтенант Асукай.

В този момент погледът ѝ бе привлечен от ярко цветно петно на улицата, която минаваше покрай панаира. През струпаното множество видя жената, която Мицутани беше бил. Приведена над едно корито за коне, тя си плискаше лицето.

— Не — отвърна Рейко. — Имам по-добра идея.

Тя изведе антуража си от панаира. Щом се приближиха, жената ги усети и се обърна с лице към тях.

Устата ѝ бе подута от ударите на Мицутани, а по устните ѝ бе избила кръв. Рейко извади кърпичка от пояса си.

— Ето — каза тя.

Жената изглеждаше обзета от подозрение, че една непозната проявява към нея загриженост, но пое кърпичката и си избърса лицето.

— Как се казваш? — попита я Рейко.

— Лили — отвърна танцьорката. Бе по-възрастна, отколкото първоначално бе предположила Рейко — някъде над трийсетте. Трудностите бяха огрубили гласа ѝ, както и красивите ѝ черти. — Кои сте вие?

Когато Рейко се представи, в очите на жената се мярна страх.

— Взех му само няколко медни монети. На него не му трябваша, а аз имах нужда от тях... той ми плаща толкова малко — тя отстъпи назад, вперила напрегнат поглед в стражите на Рейко. — Видях ви да говорите с него. Каза ли ви да ме арестувате?

В гласа ѝ затрептяха сълзи и тя събра молитвено ръце.

— Моля ви, недейте! Имам малко момченце. И бездруго стана толкова зле, че загубих работата си, но отида ли в затвора, съвсем няма да има кой да се грижи за него!

— Не се тревожи, няма да те арестуваме — успокой я Рейко. — Искам само да поговорим.

Стана ѝ жал за жената, а към Мицутани изпита неприязън. Това разследване непрестанно ѝ напомняше, че много хора живееха на ръба на оцеляването, изцяло зависими от благоволението на по-заможните от тях.

Макар и все още предпазлива, Лили се поотпусна.

— За какво?

— За доскорошния ти работодател.

— Да не е загазил нещо? — попита тя, озарена от надежда.

— Може би — отвърна Рейко. — Ти работеше ли в панаира, докато е бил със съдружника си Таруя?

— Да. Бях там четиринайсет години — върху отеклото ѝ насинено лице се изписа мрачно съжаление. — Цели четиринайсет години и той ме изхвърля, защото съм взела пари, които сама съм си изкарала!

— Как се разбираха двамата? — попита Рейко.

— Вечно се караха за пари.

И разпратата бе окончателно разрешена в полза на Мицутани. Рейко каза:

— Колко удобно за Мицутани, че някой е издал Таруя за кръвосмешението с дъщеря му.

— Така ли ви каза Мицутани... че някой друг е издал Таруя? — в гласа на Лили прозвуча присмех. — Беше той. Лично той го стори.

Това със сигурност променяше нещата.

— Откъде знаеш?

— Когато Мицутани си правеше увеселения вкъщи, аз обикновено прислужвах на гостите. Чувах разни неща, които си говореха. Една вечер му гостуваха двама дошин. Той им каза, че хванал Таруя и дъщеря му Югао в леглото заедно.

Една мисъл обезпокои Рейко.

— Истината ли е говорел Мацутани, когато е казал, че е станал свидетел на кръвосмешението?

— Не знам. Но самата аз никога не бях чувала за нещо особено в отношенията между Таруя и Югао. Нито пък някой друг в панаира. Всички бяхме сащисани.

Рейко се запита дали Мацутани не бе измислил цялата история. Без кръвосмешението Югао нямаше видима причина за убийство. Върху лицето на Лили се изписа надежда.

— Може ли Мицутани да си има неприятности, ако е излъгал?

— Ако го е сторил, ще бъде наказан — заяви Рейко.

Баща ѝ ненавиждаше фалшивите обвинения и щеше да е безкомпромисен към твърдение, станало причина цяло семейство да бъде наказано така сурово.

— Чух, че Югао е убила баща си. Наистина ли го е сторила тя, или може да е бил Мицутани?

— Това се опитвам да установя — Рейко се сети за думите на уличния чистач, което я наведе на друга мисъл. — Ако Таруя не бе станал жертва на убийство, присъдата му щеше да изтече след шест месеца. Как се отнасяше Мицутани към този факт?

— Не изгаряше от нетърпение Таруя да излезе от селището на хинин. И това за никого не беше тайна — отбеляза Лили с язвителен смях. — По време на войната панаирът не вървеше добре. Мицутани загуби доста пари. Направи големи дългове и лихварите все го заплашваха, че ще му строшат краката, ако не им се изплати. Чувала съм го да казва, че сега само това му липсвало — Таруя да излезе и да си поиска половината от бизнеса. И тези негови думи далеч не бяха всичко.

Тя млъкна за момент и Рейко я подкани:

— Е?

— Не мога да разговарям повече. Трябва да си намеря нова работа или момченцето ми ще гладува — тя се втренчи умолително в Рейко. — Ако аз ви помогна, ще трябва и вие да го сторите.

Рейко дори не можеше да си представи какво би било тя и Масахиро да загубят препитанието си и да им се налага сами да се грижат за себе си. Освен това чувстваше, че жената разполага с важни сведения.

— Ако ми помогнеш, ще ти платя.

Лили кимна, благодарна и доволна от собствената си находчивост.

— Миналия месец зърнах Мицутани и двамата му ронин да разговарят в павилиона за танци. Спрях се отвън и ги подслушах. Човек не подозира какви неща може да научи — лукава усмивка повдигна отеклата ѝ устна. — Мицутани рече: „Днес се видях с Таруя. Той няма търпение да си получи дела от панаира. Казах му, че това не е честно, след като през всичкото това време съм го управлявал аз. Но той ми вика, че уговорката си била уговорка“. Единият ронин им напомни, че Таруя все още имал приятели тук и че това били гангстери, които можели да причинят сериозни главоболия на Мицутани, ако не си спазел обещанието.

Тогава Мицутани им каза: „Има един-единствен начин да развалим сделката. Ами ако внезапно умре?“

Тръпки на вълнение раздвижиха кръвта на Рейко.

— Какво още си казаха?

— Не знам. Мицутани ме видя, че подслушвам, и сме изгони. Не чух останалото.

В съзнанието на Рейко изникна нова картина на престъплението.

Единият ронин се промъква в селището на хинин. Влиза незабелязано в колибата на Югао и наръгва баща ѝ, както спи. Когато майка ѝ и сестра ѝ се събуждат и се опитват да го спрат, той убива и тях. Възнамерява да намушка и Югао, но уличният чистач Ихей се появява от навеса и ги изненадва. Виждайки станалото, чистачът побягва ужасен. Ронин не иска да остави свидетели, но чува как на улицата почват да се събират хора. Измъква се от бордея и се скрива в задния двор, когато отговорникът на селището пристига и арестува Югао, след което потъва в нощта. На сутринта съобщава на господаря си, че работата е свършена.

— Е, доволна ли сте? — попита Лили нетърпеливо.

— Само още един въпрос — каза Рейко. — Ти познаваше ли Югао?

— Не особено. Таруя държеше децата си далеч от такива като мен, дето му работеха — Лили изсумтя презрително. — Смяташе, че стоят твърде високо, за да си общуват с нас.

— Има ли човек, който да я е познавал истински?

— Едно момиче, което преди време ѝ беше приятелка. Бяха все заедно — Лили се намръщи в опит да си спомни. — Казваше се Тама.

Баща ѝ имаше чайна някъде наоколо — на лицето ѝ се изписа нетърпение. — Ще си получа ли възнаграждението?

Рейко ѝ плати от кесията, в която носеше пари в случай на нужда да подкупва информатори. Лили си тръгна значително по-ведра от преди.

— Става късно — обърна се загрижено лейтенант Асукай към Рейко. — Трябва да ви отведем у дома.

Тя бе твърде заета, за да забележи настъпващия здрач и потъмнялото небе. Увеселителният парк бе станал по-шумен и раздорен. Децата и жените си бяха тръгнали. Множеството вече се състоеше предимно от съмнителни младежи и свободни от дежурства войници.

— След малко — отвърна Рейко. — Искам да установя къде са били Мицутани и двамата му ронин в нощта на убийството... и да потърся Тама — приятелката на Югао.

[1] Голям плавателен съд с платна и три или четири палуби, използван като търговски или боен кораб от XV до XVIII в. — Б.пр. ↑

15 ГЛАВА

Когато Сано се прибра у дома същата вечер, Рейко и Масахиро го посрещнаха в личните помещения на семейството.

— Масахиро иска да ти покаже нещо — каза Рейко. Тя бе в твърде приповдигнато настроение, което тутакси събуди подозрение у Сано.

— Да вървим тогава — отвърна той.

Масахиро ги поведе към едно неизползвано крило на къщата. От дебелите греди на празна стая, пропита с мирис на прах, висяха паяжини.

— Виж, тате! — възкликна Масахиро и посочи към забит в стената нож. — Открих нов капан.

Той показа как бе изстрелял ножа, тупайки по и определено място на пода с дървен прът. Една от любимите му игри бе да търси капани, които Янагисава бе залагал из цялото имение. В деня, когато тримата се бяха преместили там, Масахиро бе паднал през един замаскиран капак в склад и от там — в една яма, предназначена да улавя крадци. Първоначално се бе уплашил, но впоследствие капаните се бяха превърнали в негова страст. Умираще си да пристъпва на пръсти из имението, въоръжен със своя прът, с който тропаше по стени и подове. И действително бе открил доста капани, които слугите бяха пропуснали, колкото и да се бяха старали да очистят мястото от тях. Животът за него там бе истинско забавление.

— Много добре, Масахиро — похвали го Сано и безмълвно благодари на небесата, че ножът бе прелетял над главата на Масахиро. Ако ръстът му бе като на възрастен, острието щеше да го убие. — Един ден от теб ще стане отличен детектив.

— В кръвта му е — каза Рейко.

Сано усети как сърцето му се изпълва с гордост и любов към Масахиро. С всеки изминал ден детето му все повече се оформяше като личност. Той си мечтаеше как Масахиро ще порасне и ще стане достоен самурай, ще си създаде име и ще има собствени деца.

— Не искам да му развалям удоволствието, но по-добре да наредя на хората си утре да огледат имението отново — каза той на Рейко с приглушен глас. Нищо не трябваше да застрашава прекрасния му син.

Двамата последваха Масахиро навън от къщата и от там в градината, където потъналият в сумрак пейзаж от дървета, валчести камъни, изкуствено езеро и каменни фенери се огласяше от песента на щурци. С подскоци момченцето се отдалечи от тях, гонейки проблясващи сред тревата светулки. Въздухът бе наситен с упойващия аромат на цъфтящия през нощта жасмин.

— Тук е тъй приятно и спокойно в сравнение с околния свят. Наистина е цяло щастие, че това е нашият дом — каза замислено Рейко и после попита Сано: — Как мина днешният ден от разследването ти?

Той ѝ разказа за срещите, които бе провел със семейството на Еджима, с подчинените му и с други хора, които се бяха виждали с него.

— Току-що разговарях с негови информатори. Всеки от тях е имал възможност да го убие, както и останалите, за които ти споменах. И също като тях отричат да са го сторили. А аз нямам основание да не им вярвам.

— Липсвала им е причина или начин?

— И двете — Сано мислено отбеляза, че Рейко проявява твърде голям интерес към неговия случай, особено при положение че не бе ангажирана с него. — Информаторите са обзети от недоволство дребни и служители, които са се опитвали да съсипят началниците си, като са доносничили за тях на Еджима. Той е бил на тяхна страна. И им е плащал щедро. А те далеч не ми правят впечатление на майстори по бойни изкуства. По-скоро ми приличат на самураи, които носят мечове като част от премяната си и никога не ги използват в сражение.

— Този капитан Накай ми се струва най-вероятният извършител.

Сано кимна.

— Очаквам сведения от детектив Тачибана, който все зае да го проследи. Искане ми се да можем да поставим всички заподозрени под наблюдение.

— Нали имаш властта да мобилизираш колкото хора са ти нужни — напомни му Рейко.

— Няма достатъчно надеждни, на които да разчитам, че ще свършат добра работа — Сано постепенно осъзнаваше ограниченията, които му налагаше новият пост. — Освен това възможно е Еджима и останалите жертви да са убити от човек, чието име още не бе изникнало.

Масахирос хукна към изкуственото езеро. Рейко извика:

— Внимавай да не паднеш във водата!

— А как мина твоето разследване?

Тя се напрегна, а привидната ѝ веселост угасна.

— Ами... ходих на местопрестъплението. Опасявам се, че възникнаха известни усложнения.

И Рейко с неохота описа как низвергнатите ги бяха нападнали. Сано си даде сметка, че тя се бе страхувала да му съобщи за станалото. Обзе го безпокойство, тъй като тя не бе успяла да проведе разследването си така незабелязано, както му се искаше.

— Съжалявам — каза тя разкаяна. — Моля те да ми простиш.

— Вината не е твоя — отвърна Сано искрено. — Повече ме тревожи твоята безопасност, отколкото собственото ми положение. По-добре повече не ходи в селището на хинин. Сториш ли го, следващия път отговорникът може и да не ти се притече на помощ в критичния момент.

Рейко кимна в знак на съгласие.

— Мисля, че научих там колкото бе възможно — тя се поколеба за миг и после си призна: — Ходих и на панаира — някогашна собственост на бащата на Югао.

Когато му описа какво бе установила, Сано с още по-голяма тревога осъзна, че разследването ѝ се бе придвижило не само извън границите на обитаваното от хинин селище, но и нагоре по социалната стълбица. Можеха ли още дълго да запазят действията ѝ в тайна? При все това нямаше право да я вини за действия, които и той самият би предприел на нейно място.

— Сега, след като разполагаш с нови заподозрени, както и с улики срещу Югао, каква ще бъде следващата ти стъпка?

— Разбрах, че през цялата нощ на убийствата бившият съдружник на баща ѝ и двамата наети от него ронин са играли на карти. Това може да ги поставя извън подозрение, но не със сигурност. Не успях да намеря Тама — приятелката на Югао. Но преди да

пробвам отново, смятам пак да се видя с Югао. Може би, когато разбере какво съм научила, ще бъде достатъчно стъписана, за да ми каже истината.

Може би това щеше да бъде краят на разследването ѝ.

— Успех в разкриването на истинския убиец, който и да се окаже той.

Рейко се усмихна успокоена, че съпругът ѝ не се разгневи.

— А ти как смяташ да действаш оттук нататък?

— Възнамерявам да пробвам нова теория. Досега проучвах живота на жертвите в дирене на заподозрени, които биха могли да владеят дим мак. Ами ако жертвите не са познавали своя убиец? Възможно е да е бил непознат, когото са срещнали на улицата. Ако е така, името му няма как да фигурира в списъка на уговорените срещи. Би могъл да бъде някой далеч извън крепостта Едо и административния район.

— Трябва да се проследи всяко тяхно действие и да се установи самоличността на всички, които са ги доближавали достатъчно, за да осъществят смъртоносното докосване. Това е огромна работа, но ако в най-скоро време не ни споходи щастливият шанс, май ще е по-добре да се захващаме здраво. И ще насоча издирването си към бойци, владеещи дим мак.

Масахиро дотича при Рейко и я дръпна за ръката.

— Гладен, иска ям!

— Ще вечеряш ли с нас? — попита съпруга си Рейко.

Сано трудно можеше да отдели толкова време, но пък отдавна не се беше хранил със семейството си.

— Да, но после имам работа в кабинета си.

Трябваше да установи какво се бе случило в негово отсъствие, и да се погрижи за неотложните проблеми. Освен това очакваше владетелят Мацудайра да го повика, за да изслуша доклада му за хода на разследването. Натовареността му бе нараснала стократно в сравнение с началото. Случаят с убийствата го бе подмладил, но енергията му почваше да се изчерпва.

Щом тримата влязоха в къщата, Сано се огледа. Звездите на черното небе примигваха ярки като светулки над покривите. Нощта скриваше от погледа му двореца на хълма. Всичко бе потънало в

покой, но той имаше чувството, че долавя биене на бойни барабани. Нежният аромат на цветята внезапно се смеси с мирис на барут.

— Поне няма ново убийство — каза той.

* * *

С напредването на нощта луната се уголеми и увисна над Едо бяла, кръгла и сияйна. Нощни постове охраняваха складовете, а войници на коне патрулираха по бързо опразващите се улици. Зад прозорците на къщите пламъчетата на лампите примигваха и изчезваха, сякаш угасени от преминал през града внезапен полъх. При портите към всяка махала стояха стражи; от време на време сгъстяващата се тишина се огласяше от воя на бездомни кучета. Градът потъваше в сън. Мракът обгръщаше все по-плътно хълмовете и оризовите ниви в околността.

Но районът около храма Асакуса нагоре по реката сияеше от светлина. От стрехите на храмовите постройки, светилища и закрити сергии на тържището висяха цветни фенери. Множество поклонници се събираха да честват Санджа Мацури — фестивала, с който се ознаменуваше основаването на храма преди хиляда години. Хората се стичаха в главната сграда, за да отправят молитви за добра реколта, докато навън мъже изпълняваха древни свещени танци. Старейшините на селата от околността минаваха тържествено през шумните опиянени тълпи, изпълващи просторния двор. Мъже бутаха коли с натоварени върху тях огромни барабани и гонгове, които биеха, пораждайки оглушителна врява от гръмовен бумтеж и дрънчене. Свещеници крачеха пред преносими миниатюрни светилища, всяко от които окичено със звънящи пиринчени камбанки, позлатени украшения, морави копринени шнурове и увенчано със златен феникс. Всяко светилище бе закрепено върху дебели дървени прътове, поставени на рамене от стотина младежи, чието оскъдно облекло се изчерпваше с препаска и лента на главата. Носачите припяваха с високи дрезгави гласове, пристъпвайки бавно под тежкия си товар. Голата им плът лъщеше от пот. След тях вървяха тълпи от поклонници, които прииждаха от всички посоки. Стиснали в ръце дървени купи, наоколо кръжаха просяци и молеха богатшите за милостиня, които,

развълнувани от празничната атмосфера, проявяваха необичайна щедрост.

Сред множеството просяци имаше един, който не правеше никакво усилие да събира приношения. Купата му бе празна, а той самият стоеше безмълвен. Предрешен в дрипаво кимоно и сламена шапка, скриваща лицето му, странникът не обръщаше внимание на празнуващите. Обут в прокъсани плетени сандали, — той се промъкваше през тълпата, следвайки неотклонно група самураи, които се движеха на десетина крачки пред него.

Те спряха при сергията на един винопродавец. Просякът застина на място недалеч от тях. Внимателният му поглед бе втренчен в самурая в средата на групата — набит мъж с месесто лице, вече почервенияло от алкохола, в пищна копринена роба и с богато украсени мечове на кръста. Останалите бяха в обикновено облекло, явно негови помощници. Той и хората му си купиха чаши вино, вдигнаха наздравица, пиха и избухнаха в гръмък смях. Докато ги наблюдаваше, в гърдите на просяка избликна едва сдържана ярост. Самураят, високопоставен служител от бакуфу, бе един от най-омразните му врагове, потъпкали честта му. Духът му се изпълни със страстно и кръвожадно желание за мъст, вдъхновило самотната му свещена битка.

Барабаните думкаха и гонговете звъняха във все по-устремно и гръмко темпо. Две светилища се устремиха едно към друго. С резки викове носачите ускориха крачка и занизаха още по-бързо монотонните си слова. Светилищата се заклатиха и се наклониха застрашително над избухналите във възторжени викове зрители. Започваше ритуален дуел. Служителят от бакуфу и хората му се приближиха, за да наблюдават. Просякът ги последва незабелязано като един от хилядите присъстващи. Щеше да постигне своето отмъщение вечерта... стига да успееше да се приближи достатъчно, за да може да докосне своя враг.

Както вървеше, той пусна купичката си за милостиня. Пое дълбоко въздух и го издиша, после отново и отново, бавно и ритмично. Желаният покой се надигна в него, взе да го изпълва, обгърна съзнанието му и се разля в цялото му същество като гладка огледална повърхност на езеро. Постепенно се отърси от всякакви мисли и чувства. Вътрешните му сили се задвижиха и той изпадна в транс, който се бе научил да постига чрез безкрайни медитации и

дългогодишни упражнения. Полезрението му се разшири и се стесни едновременно. Той видя цялата обширна блестяща панорама около храма Асакуса, в центъра на която се открояваше движещата се фигура на врага му. Сетивата му се изостриха до такава степен, че сред песнопенията, звъна на камбанките върху светилищата и всеобщия хаос той долавяше пулса на своя враг.

Високопоставеният служител и хората му забавиха ход, възпрени от блъскащите се възторжени тълпи. Но просякът се промъкна през тях като течаща между камъни вода. Хората го поглеждаха и после му правеха път, сякаш отблъснати от някаква заплашителна аура, която излъчваше. Той изви гръбнак, окръгли рамене и вдлъбна гърди в ритуална поза, извличаща енергия от най-дълбоката и първобитна негова част. Крайниците му се отпуснаха и олекнаха, но по тях плъзна готовност за действие. Енергията запулсира в кръвта му. Луната и звездите сякаш забавиха своето пътуване по небесния свод; светът като че ли стана изцяло подвластен на волята му. Той се взря във врага си и стопи разстоянието помежду им, а енергията вътре в него се насочи навън. Намеренията му преустроиха реалността. Хората се задвижиха като кукли на конци под контрола му, избутвайки преследвания враг. Отделиха го от помощниците му и го повлякоха със себе си. Той хвърли поглед назад към хората си, които напразно се мъчеха да го настигнат, възпирани от тълпата. Просякът го последва с лекота.

Светилищата се открояваха над главите им, а под тях — пъхтящите, гърчещи се и крещящи носачи. Просякът направи четири крачки и се озова точно зад врага си. Мощта плъзна нагоре, по гръбначния му стълб, подобно на пара във вътрешността на вулкан. Той бе нейният съсъд, а съзнанието му — господарят ѝ. Гърбът на врага пред очите му се разшири и изпълни цялото му зрително поле; всичко друго наоколо избледня. Погледът му проникна през одеждите на мъжа. Видя гола кожа и под нея мускули, скелет, органи и кръвоносни съдове. Пътечките на нервите оформяха светеща сребриста мрежа, която обединяваше и вдъхваше живот на цялото. Пресичаха се в определени възли по тялото. Погледът му набеляза един от тях между два прешлена на гръбначния стълб.

Той ускори крачки и продължи напред, докато от жертвата му вече го отделяше една ръка разстояние. Пое въздух тъй дълбоко, че

ребрата му едва не изпращаха. Духовна и физическа мощ гръмовно се сляха в едно, натрупвайки смъртоносна сила. Времето спря.

Жертвата и всички, освен него замръзнаха неподвижни.

Звуците секнаха, отстъпвайки място на внезапна свръхестествена тишина.

Той издиша и в същия момент освободи тялото си от контрол. Ръката му се изстреля с такава скорост, че стана почти невидима, изнасяйки напред юмрука му, който се разтвори миг преди да достигне целта си.

Върхът на показалеца му докосна върху гръбначния стълб на врага му със силата на довяно от вятъра перце. Енергията изригна от вътрешността му. Силата на освобождаването ѝ тутакси отдели нозете му от земята. Образът пред очите му се разби на хиляди късчета от светлина. Тялото му се разтресе и той почти припадна, връхлетян от наподобяващ върховна сексуална наслада екстаз.

Животът отново запулсира в света. Светилищата възобновиха своя дуел. Носачите пак подхванаха и своите песнопения; гонговете забиха, барабаните задумкаха и камбанките зазвъняха. Тълпите избухнаха във възторжени аплодисменти. Просякът пое рязко въздух, изтощен от усилието. Видя как врагът му се обърна към него.

Върху лицето на вишестоящия служител бяха изписани недоумение и предпазливост. Макар и без да почувства реално докосването върху гърба си, той го бе уловил със сетивата си, както и наличието на непосредствена опасност. Допирът не му бе причинил никаква болка, служителят дори не бе трепнал. Просякът остави тълпата да ги раздели и да го увлече със себе си. Отдалеч проследи с поглед как самураят забеляза своите помощници и всички заедно продължиха да си пробиват път през мелето. Изглеждаше си румен, жизнен и в приповдигнато настроение както преди. Но просякът видя в мислите си как енергията от удара му протича по нишките на нервите и стига до мозъка, където спуква една вена. Представи си как кръвта почва да изтича, а с нея и жизнената сила. Бе обладан от триумф, който повдигна духа му.

Врагът му вече бе крачещ мъртвец, поредната жертва на неговата свещена битка.

16 ГЛАВА

Изгревът завари Сано на писалището му да преглежда книга на светлината на фенер, който бе горял цяла нощ. Щом удари печата с подписа си на поредния документ, изведнъж установи, че щурците бяха престанали да цвъртят в градината и тя вече се огласяше от птича песен. Чу тракане и суетене откъм прислугата, тъй като имението отново се събуждаше за живот. Детективите Маруме и Фукида влязоха в кабинета му, следвани от Хирата и детективите Иноуе и Арай.

— Снощи май сте забравили да си легнете? — попита Маруме.

Сано се прозя, протегна схванатите си мускули и разтърка замъглените си очи.

— Натрупа ми се доста работа и трябваше да наваксам.

Бе успял да прегледа само една нищожна част от кореспонденцията и докладите, затрупали кабинета му по време на отсъствието му, макар че главният помощник Козава бе свършил немалко. А предишната нощ, когато бе уведомил владетеля Мацудайра за хода на разследването си, той му бе заповядал да продължава, определяйки издирването като задача от първостепенна важност. Сано изпита искрено съжаление, че нямаше как да удвои или поне да увеличи броя на часовете в денонощието.

Появи се Козава и той му даде нареждания, между които и това да отложи всички съвещания. Освободи го с указания да се грижи за маловажните въпроси. После разясни на Хирата и на детективите плана си за предстоящите им действия.

— Ще насочим усилията си към установяване самоличността на хората, които са се срещнали с жертвите, но не фигурират сред познатите им, както и към издирването на майстори по бойни изкуства, които биха могли да владеят дим мак — Сано прегледа записките, които си бяха водили той, Хирата и детективите. — Установихме, че в двата дни преди смъртта си всички жертви са прекарвали някакво време извън крепостта и административния район. Хирата сан, искам ти и хората ти да посетите всички места, на които са били, и да разберете

кой, освен приятелите, семействата и колегите им са ги приближавали достатъчно, за да могат да осъществят допир.

Сано имаше тревожното предчувствие, че ако не действат бързо, убиецът ще нанесе нов удар.

— Маруме, Фукида и аз ще се заемем с издирването на майстори по бойни изкуства. Знаем едно място, което е добро начало.

* * *

Сано и детективите минаха през портите, без да слизат от конете, и навлязоха в една махала на границата на търговския район Нихонбаши. Пазачът ги поздрави по име. Районът бе населен със семейства със самурайско потекло, но загубили своето положение в обществото поради война или други нещастия, те бяха станали част от простолюдието и се бяха захванали с някаква търговия. Сано вървеше начело, следвайки познатия път по един мост над канал, чиито брегове бяха обрасли с кичести върби. Всеки път, когато дойдеше тук, му се струваше, че е пропътувал огромно разстояние. По улицата със скромни дюкяни, къщи и сергии за храна хората се усмихваха и му се покланяха. Подобни почести на това място го караха да се чувства като измамник. Някои от възрастните хора тук навремето го бяха гълчали за бели. Той подмина група малки момчета, които играеха и се заливаха от смях. Наистина ли бяха минали трийсет години, откакто бе един от тях?

Той слезе от коня на тясна странична уличка. Задните дворове на дюкянните и жилищата на собствениците бяха разделени от дървени огради. Близката порта се отвори и от нея излязоха две жени с кошове в ръце. Едната бе прехвърлила петдесетте, сивокоса и облечена в семпло пепеляво кимоно; другата бе възрастна, с вече побелели коси. Сано се отправи към тях, а хората му останаха да го чакат по-надолу по улицата.

— Здравей, майко — каза той.

Сивокосата жена вдигна поглед изненадана.

— Ичиро! — възкликна тя и набразденото ѝ от бръчки лице се озари от ласкава усмивка.

Сано поздрави прислужницата на майка си и нейна приятелка, която работеше за семейството му още отпреди раждането му.

— Здравей, Хана сан.

Двете току-що бяха излезли от дома, в който Сано бе живял като дете. Баща му бе станал ронин, когато преди четирийсет години третият шогун от клана Токугава бе конфискувал земите на неговия господар владетеля Ки, принуждавайки клана Сано и останалите васали да се грижат сами за прехраната си. Преди смъртта си шест години по-рано баща му се бе обърнал към близък на семейството, бе поискал услуга и бе успял да осигури за своя единствен син поста полицейски командир. Впоследствие поредица от изключителни събития бяха издигнали Сано до настоящото му положение.

— Радвам се да те видя — каза майка му. — Не си идвал у дома повече от два месеца.

— Знам — отвърна Сано с чувство за вина, тъй като бе пренебрегнал дълга си към нея.

Когато бе станал сосакан сама на шогуна след кратка служба в полицията, се бе преместил в крепостта Едо и бе взел майка си със себе си. Но промяната я бе разстроила до такава степен, че той се бе оказал принуден да я върне в къщата, където бе прекарала почти целия си живот. Сега тя си живееше тук доволна с щедрата издръжка, която той ѝ осигуряваше.

— Как са моят внук и почитаемата ми снаха?

Майка му обожаваше Масахиро, а Рейко изпитваше към нея страхопочитание и това я притесняваше. След като Сано ѝ отвърна, че са добре, тя каза:

— Двете с Хана тъкмо отивахме на пазара, но можем да го сторим и по-късно. Влез да хапнеш нещо.

— Благодаря ти, но не мога да остана.

Тя забеляза хората му, които го чакаха на конете си малко по-надолу.

— А-а, зает си. Не бива да те задържам.

Те се разделиха и Сано се отправи към ъгъла. Там се намираше семейната школа по бойни изкуства, която се помещаваше в дълга ниска дървена постройка с кафяв керемиден покрив и обезопасени с решетки прозорци. Също както много други ронин бащата на Сано бе останал на улицата без занаят и единствените умения, които владееше,

бяха по бойни изкуства. Той бе основал школата и бе успял да осигури оскъдна прехрана за себе си и за семейството си. Докато Сано бе малък, школата нямаше нужния престиж и привличаше само самураи с ниско обществено положение. Но днес той виждаше да се стичат към портите й момчета и млади мъже, носещи гербовете на Токугава и едни от най-великите кланове на даймио. Неговото име, високият му пост и фактът, че бе усвоил собствените си, вече признати умения именно тук, бяха издигнали чувствително репутацията на школата. Сега тя бе една от най-добрите в Едо.

Сано влезе в школата. В помещението за тренировки облечени в широки памучни панталони и къси кимона ученици играеха спаринг един срещу друг. Насред шумотевицата от тракащи дървени мечове, тропачи нозе и бойни викове инструктори даваха отривисти наставления. Сенсей^[1] Аоки Коемон избърза към Сано да го посрещне.

— Поздрави — рече той със сърдечна усмивка.

Набит симпатичен самурай, Коемон бе връстник на Сано, горедолу на неговите трийсет и шест години. Двамата бяха израснали заедно и Коемон бе бивш помощник на бащата на Сано, който бе оставил школата на него. Сано понякога завиждаше на своя приятел и другар от игрите в детството за обикновения живот, който щеше да бъде негов, ако не бяха амбициите на баща му за собственото му издигане в обществото. Коемон взе два дървени меча от един рафт на стената.

— Отдавна не си идвал на тренировка. Да не си дошъл сега да наваксваш?

— Всъщност дойдох, защото търся един човек.

В школата практикуващите бойни изкуства постоянно си обменяха новини и това я правеше ценен източник на информация, до който Сано прибегваше често. Но когато Коемон му хвърли единия дървен меч, той го хвана. Двамата застанаха един срещу друг, вдигнали оръжия. Сано не се беше сражавал повече от месец и мечът в ръцете му го изпълни с приятно чувство.

— Кой е той? — попита Коемон, докато се обикаляха, а групата край тях продължаваше тренировката си.

— Боец, владеещ докосването на смъртта.

Коемон пристъпи рязко напред, очертавайки с меча си рязка дъга. Сано отстъпи и едва успя да избегне удар в бедрото.

— При цялото ми уважение рефлексите ти чувствително са забавени — отбеляза Коемон. — Не познавам човек, който да практикува дим мак.

Те възобновиха въртенето в кръг.

— Е, има такъв — Сано нанесе серия от камшични удари, които Коемон парира с лекота, като същевременно му разказа за убийствата. — И се намира в Едо.

— Странно — Коемон атакува Сано с бърза и отривиста игра на меч, която го изтласка до стената.

Останал без дъх от изтощение, Сано контраатакува, извоюва си пространство за маневра и рязко заобиколи Коемон. Когато отново застанаха с лице един срещу друг, от челото му струеше пот. Сега мечът тежеше в ръцете му, особено там, където по дланите му вече бяха избили пришки.

— Да си чувал за някакви майстори по бойни изкуства, наскоро пристигнали в града?

Може би убиецът бе сред онези ронин, които скитаха из Япония, сражаваха се в дуели, преподаваха и събираха ученици. Такива имаше с хиляди след битката при Секигахара^[2] преди деветдесет и четири години, по време на която Йеясу — първият шогун от клана Токугава — бе сразил вражеските владетели, чиито армии бяха разбити и разпилени, но през годините броят им все повече намаляваше.

— Не и напоследък — отвърна Коемон.

— От друга страна, това би могъл да бъде и някой от постоянно пребиваващите в града — Сано имаше предпочитание към тази теория. — Възможно е убиецът да е враг на жертвите... или на владетеля Мацудайра... който досега е пазел в тайна уменията си да прилага дим мак.

Сано атакува и нанесе рязък удар. Докато Коемон отскачаше, острието на Сано бръсна ръкава му.

— Добре, почваш да загриваш — отбеляза Коемон.

Внезапна мисъл промени изражението му.

— Току-що си спомних нещо. Познаваш ли свещеника Озуно?

— Името не ми звучи познато — отвърна Сано, докато двамата се атакуваха и парираха ударите си.

— Кой е той?

— Самурай от едно време. Когато загубва господаря си, става монах и влиза в манастира към храма „Енриаку“ на връх Хией^[3].

Хией бе свещен връх близо до имперската столица. Храмът „Енриаку“ бе представлявал могъща будистка крепост на войнстващи свещеници допреди неколкостотин години, когато неговото политическо влияние и бойна мощ се превръщат в сериозна заплаха за военачалника Ода Нобунага и той го срива със земята. Впоследствие храмът е възстановен, но традициите постепенно отмират.

— Свещениците обучават Озуно на техните древни тайни — мечът на Коемон се стовари върху Сано. — Когато слиза от планината, той вече е майстор по мистичните бойни изкуства и много търсен като учител.

— Тази история се разказва от разни самураи, които се опитват да си повдигнат реномето или да привлекат повече ученици — отбеляза Сано. — Ако е истина, тогава защо Озуно не се е прочул?

— Той е самотник, който мрази известността. Освен това много внимателно подбира кого да обучава. Взема само по един ученик и го тренира с години. Изисква от всичките си възпитаници да положат клетва, че няма да разкриват наученото или да издават техниките, които са усвоили от него.

Този ореол на тайнственост бе в съответствие с онова, което Сано знаеше за дим мак и за онези, които го владееха. Изтощен от усилието да се брани, той се приведе и острието на Коемон изсвистя над главата му.

— Къде мога да намеря Озуно?

— Когато е в града, живее ту в един храм, ту в друг. Чувам, че имал приятели, които му подсигурявали подслон. Не знам дали още преподава. Трябва да е към деветдесетгодишен, но казват, че и досега, щом го обхване желанието за странстване, продължава да броди из страната.

Сано се замисли над тази надеждна следа и вниманието му се отклони от сражението. Острието на Коемон го уцели в корема и той се преви на две, стреснат от удара и засрамен от внезапното поражение.

— Моите извинения — каза Коемон с разкаяние.

— Няма защо. Ти спечели честна победа.

Те се поклониха един на друг, оставиха дървените мечове на рафта и отпиха вода от една керамична кана. Сано благодари на Коемон за информацията и за тренировъчната битка.

— Пак заповядай — рече приятелят му. — Ще спомена, че търсиш Озуно, и ако науча нещо, ще ти пратя вест.

Щом излезе от шкодата, Сано намери детективите на една сергия за хранене. Бяха спрели там, пиеха чай и ядяха юфка. Той отиде при тях и докато обядваше, им разказа за тайнствения свещеник. Заинтригуван, но и обзет от съмнения, Маруме слушаше и тъпчеше уста, сърчно боравейки с пръчиците.

— Дори ако този приятел е в достатъчно добра форма, за да убие и на деветдесетгодишна възраст, трудно мога да повярвам, че по някакъв начин е свързан с началника Еджима и с останалите.

— Или пък с владетеля Мацудайра — добави Фукида.

— Но някой от тайните му ученици може да е. Във всеки случай мисля, че си заслужава да поговоря с него — Сано приключи с обяда си и остави настрана празната купичка. — Връщаме се в крепостта Едо и започваме да издирваме Озуно. Може вече да има новини от Хирата и детектив Тачибана.

[1] Учител, преподавател (яп.). — Б.пр. ↑

[2] Решителна битка, преломен момент — по наименованието на мястото, където през 1600 г. Токугава Йеясу (1542–1616) разгромява феодалите от западните провинции и слага край на продължителната война. — Б.пр. ↑

[3] Разположен на североизток от Киото, на границата между префектурите Киото и Шига. — Б.пр. ↑

17 ГЛАВА

Рейко крачеше из стаята в имението на баща си, където бе разпитвала Югао два дни по-рано. Пристигайки тази сутрин, бе помолила съдия Уеда да ѝ позволи да проведе втори разговор с Югао и бе пратила хора до затвора да я доведат. Беше почти пладне, когато вратата се отвори. Двама стражи въведоха Югао. Ръцете ѝ бяха във вериги; тя носеше същата мръсна роба. Видя Рейко и на лицето ѝ се изписаха изненада и недоволство.

— Пак ли ти! — възкликна тя. — Какво искаш?

Стражите я бутнаха да коленичи пред Рейко и после си тръгнаха, затваряйки вратата след себе си.

— Искам да поговорим отново — каза Рейко.

Югао поклати глава упорито.

— Казах всичко, което имах да казвам.

След поредната нощ в затвора Едо тя изглеждаше още по-зле. Вратът ѝ бе осеян с точки от ухапвания на бълхи, очите ѝ бяха гуреливи, червени и подути. Рейко изпита към нея неприязън и едновременно с това съжаление.

— Трябва да обсъдим някои нови неща.

Югао вдигна ръце, за да почеше нахапаните от бълхите места, и зачака в изпълнено с подозрение мълчание.

— Вчера посетих дома ти — съобщи Рейко.

Стеклите очи на Югао примигаха в изненада.

— Ходила си в селището на хинин? — както седеше, изпъна рамене и се втренчи в Рейко. — Защо?

— Ти не искаше да ми кажеш какво се е случило в нощта, когато семейството ти е било убито — каза Рейко, — затова реших да проуча сама. Разговарях с отговорника и със съседите ти.

Югао поклати глава, видимо озадачена. Взе да потърква нервно ръце, а коленете ѝ конвулсивно се притиснаха едно в друго. Рейко си помисли, че може би усилията ѝ са убедили Югао в искреното ѝ

желание за помощ. Може би тя вече не изпитваше такава неприязън към нея и сега щеше най-накрая да ѝ се довери и да проговори.

— Отговорникът ми каза защо баща ти е бил понижен в хинин — пробва напосоки Рейко.

Внезапно лицето на Югао погрозня от изближналата ярост.

— Вряла си носа си в моите работи! Вие самураите вършите каквото си искате, без да се интересувате, че другите също имат право на личен живот. Мразя ви до един!

Този неочакван изблик смути Райко, която бе огорчена, че разговорът не се развива в желаната посока. Но въпреки това продължи:

— Когато един мъж извърши кръвосмешение със своята дъщеря, това е не само просто престъпление, но и предателство по отношение на любовта ѝ към него. Баща ти причини ли ти го и през онази нощ?

— Няма да говоря за баща ми! — отсече Югао с яростно негодувание.

— Тогава да поговорим за майка ти и сестра ти. Може би са сторили нещо, което те е наранило? — в главата на Рейко изникна нова теория. — Или са се държали жестоко с теб, защото са смятали, че са принудени да живеят като низвергнати по твоя вина?

— И за тях няма да говоря! — заяви Югао.

Докато се опитваше да овладее раздражението си, Рейко изведнъж съзря друга вероятна причина за отказа на Югао да говори. Може би до такава степен се срамуваше от мерзкия си живот, че предпочиташе по-скоро да умре, отколкото да го разкрие пред чужди хора. Може би смяташе, че вината за това е нейна, и искаше да бъде наказана, въпреки че не тя бе убила семейството си. Щом законът клеймяваше като виновни роднините и приятелите на престъпника, беше логично те да смятат, че това наистина е така.

— Помисли си пак — посъветва я Рейко. — Ако си намушкала баща си, докато те е насилвал, това е различно от убийство. Ако майка ти и сестра ти са се нахвърлили върху теб, защото си се бранила, ти си имала правото да им отвърнеш. Извършеното при самозащита убийство не се смята за престъпление. И няма да бъдеш наказана. Съдията ще те освободи.

Всеки друг обвинен в престъпление, когото Рейко някога бе виждала, с радост би се вкопчил в това обяснение като възможност да

спаси живота си. Но Югао извърна лице и отсече със студен, изпълнен с непокорство глас:

— Нищо подобно не се е случило.

— Тогава ми кажи какво стана — подкани я Рейко.

— Ръгах баща ми с ножа, докато издъхна. После намушках майка ми и сестра ми. Аз ги убих. И не съм длъжна да казвам защо.

Мислено Рейко възстанови картината на убийствата, която бе изникнала в съзнанието ѝ, докато беше в коптора. Представи си как Югао замахва с ножа, чу писъците, усети мириса на кръвта. Но за съжаление нямаше никакви доказателства, че изградената във въображението ѝ версия, провокирана от самопризнанието на Югао, отговаря на истината.

— Чуй ме, Югао — каза Рейко. — Баща ми заобиколи закона, отлагайки присъдата ти на делото. Заради теб аз значително превиших правата си. Това те задължава да ми кажеш истината.

Югао изкриви устни в презрително пренебрежение.

— Не съм молила нито теб, нито съдията да ме спасявате. Готова съм да понеса наказанието си. За това се махай, преди да съм те наплюла отново.

Рейко zakрачи нервно из стаята в опит да се овладее. Започна да оценява ползата от изтезания. Малко изсипана върху Югао разтопена мед със сигурност щеше да поправи обноските ѝ, както и да преодолее мълчанието ѝ.

— Няма да си тръгна, докато не ме убедиш, че си виновна — заяви Рейко, обикаляйки около Югао. — И ако наистина целта ти е такава, ще трябва да се постарая повече, особено след онова, което научих вчера.

— Сега пък какви ги плещиш?

Тонът на Югао бе нагъл, но Рейко долови в него с прикрит страх.

— Ти и семейството ти не сте били единствените хора в къщата в нощта на убийството. Приятелят на сестра ти Ихей призна, че също е бил там и е спял с нея в пристройката. А момчето, дежурило на противопожарната кула, го е видяло да бяга след убийствата.

Югао изсумтя презрително.

— Ихей е сакат слабак. Ако се опита да наръга някого, по-скоро ще нарани себе си.

— А надзирателят от затвора Едо? — попита Рейко. — По-рано същата вечер и той е бил у вас. С баща ти са се скарали. Него никой не би го нарекъл слабак.

— Ама ти наистина ли си мислиш, че някой от тях двамата го е сторил? — попита рязко Югао. — Да не би да са ги арестували? — тя прочете отговора върху лицето на Рейко и се изсмя. — Нямаш с какво друго да ги оплескаш, освен с това, което вече каза, нали? Ако баща ти изправи пред съда и трима ни, ще трябва да осъди мен преди тях. Аз бях задържана в къщата с нож в ръка.

Нищо от опита на Рейко с престъпници и престъпления не й даваше ключ към поведението на жена, която бе тъй твърдо решена да умре заради извършените убийства. Тя пробва друга стратегия:

— Нека се разберем. Аз ще кажа на баща ми, че ти си виновна, ако ти ми кажеш защо уби близките си.

В отговор на това странно предложение Югао само прихна отново.

— Аз пък си мислех, че вече си нагласила всичко — баща ми е извършил кръвосмешение с мен, а майка ми и сестра ми са ме нападнали.

— Това е само предположение — каза Рейко. — Вече се съмнявам, че е имало кръвосмешение. Всъщност питам се сега дали баща ти не е бил осъден и понижен в хинин несправедливо.

Югао се навъси, заподозряла някаква уловка.

— Ходих в „Театър сто дни“ и се срещнах там с бившия съдружник на баща ти. Знаеш ли, че Мицутани е бил човекът, който е докладвал за кръвосмешение между теб и баща ти? — Рейко чакаше Югао да каже нещо, но тя остана безмълвна, а изражението й не подсказваше никакъв отговор. — Може би цялата тази история е негова измислица. Нищо чудно да е наел някого да убие баща ти, за да му попречи да се върне в увеселителния парк и да изиска дела си, както и останалите от семейството ти, защото са станали очевидци на престъплението.

— Не! — отсече Югао.

— Искаш да кажеш, че обвинението му към баща ти не е фалшиво? Че баща ти действително е извършил кръвосмешение?

Югао заяви с гневна омраза:

— Искам да кажа, че можеш да си вземеш уговорката и да си я тикнеш в сладкото си задниче! Писна ми от теб! А колкото до мен, аз приключих с разговора.

И тя тръсна ръце в скута си, стисна уста и се втренчи в стената. В отчаянието си Рейко изрече единствената друга теория, която ѝ се струваше смислена:

— Значи поемаш вината заради друг? И се опитваш да защитиш този човек, който и да е той?

Югао остана безмълвна, упорито стиснала устни. Рейко чакаше. Времето минаваше. Тъгълът и яркостта на слънчевите лъчи, струящи през прозореца, се промениха, по коридорите отвън идваха и си отиваха хора. Но Югао изглеждаше готова да чака, докато и двете умрат от старост и скелетите им се разпаднат на прах. Накрая Рейко въздъхна.

— Печелиш — рече тя. — Но аз ще науча истината, искаш или не, ако не от теб, от някой друг.

Югао посрещна думите ѝ с презрително изражение, все едно Рейко се опитваше да я измами.

— Вече може ли да се върна в затвора?

— Засега, докато издиря старата ти приятелка Тама.

— Тама ли? — повтори троснато Югао, но в гласа ѝ се прокрадна тревога.

Тя обърна глава към Рейко. Щом погледите им се срещнаха, Рейко видя как предизвикателството в позата на Югао се стапя.

— Да. Помниш Тама, нали? Какво мислиш, че може да ми каже за теб?

И бездруго бледа от престоя си в затвора, Югао преbledня още повече, когато изсъска през зъби:

— Стой далеч от Тама!

— Защо не искаш да говоря с нея?

— Просто я остави на мира! — кресна Югао.

— Страх ли те е от онова, което може да ми каже?

— Престани да ме тормозиш!

Югао се изправи на крака с усилие и се запрепъва през стаята. Стигна до вратата и заблъска по нея с окованите си ръце:

— Пуснете ме! — след което се разкрещя и избълва грозни ругатни.

Вратата се отвори. На прага стоеше съдия Уеда, съпроводен от двама пазачи. Изражението му бе сурово и неодобрително.

— Осъди ме на смърт! — изрече умолително Югао. — Накарай я да ме остави на мира!

Без да ѝ обръща внимание, съдия Уеда каза на пазачите:

— Пазете я, докато поговоря с дъщеря си.

Той даде знак с поглед на Рейко да го последва. Двамата излязоха в малък двор, ограден от складове, чиито дебели хоросанови стени и метални покриви и врати предпазваха от пожар ценна документация. Стените и настилката бяха изсветлели от слънцето. Рейко чуваше писъците на Югао в постройката.

— Да смятам ли, че днес Югао не е по-сговорчива от предишния път? — попита съдия Уеда.

— Да — отвърна Рейко.

— Ти реши ли дали е виновна?

Рейко се замисли, опирайки се на цялото си скрито познание, после каза:

— Понякога правилният отговор е и най-очевидният. Смятам, че Югао наистина е убила семейството си.

— Щом мислиш така, това стига — каза съдия Уеда. — Имам доверие в преценката ти, а и тя потвърждава моята собствена. Освен това се постарахме най-съвестно да открием истината за Югао.

— Но все още не разбирам защо го е сторила.

— Може да е невменяема.

Рейко поклати глава.

— Тя определено се държи като такава, но мисля, че си е съвсем нормална. Смятам, че има някакви скрити основания за поведението си. Само ако можех да разбера какви са!

— Законът не изисква мотивът за едно престъпление да е изяснен, преди обвиненият да бъде осъден — напомни ѝ съдия Уеда.

— Зная — каза Рейко, — но може би вече съм на път да открия какво е тласнало Югао към подобно крайно действие. Тя много се разстрои, когато ѝ споменах Тама — приятелката ѝ от детството. Интересно ми е да науча какво знае Тама, което Югао не иска да стигне до мен. Подозирам, че има някаква връзка с убийствата.

— Ти още ли не си говорила с тази Тама? — когато Рейко му описа безплодните си усилия да открие приятелката на Югао, съдия

Уеда доби тревожно изражение. — Не мога повече да забавям присъдата. Трима души са заклани по най-брутален начин, а Югао изглежда безспорният извършител. Докато не я осъдя на смърт, аз пренебрегвам дълга си да въздавам справедливост и с право заслужавам порицание. Бих добавил, че не е честно при наличие на хиляда престъпници да се прави изключение за един, особено при положение, че тя дори не го оценява.

Рейко кимна — не можеше да оспорва гледната точка на баща си. Но някакво вътрешно чувство за незавършеност не ѝ даваше мира. Не искаше да прекратява разследването си, дори и да заявеше категоричната си убеденост във вината на Югао. Търсеше аргументи, с които да подкрепи необходимостта да продължат.

— Смятам, че причината, поради която Югао е убила семейството си, надминава по важност факта, че тя е извършителят. Мисля, че ако не я установим, Югао ще представлява по-голяма заплаха за законността, реда и благоденствието на обществото, отколкото ако я пуснеш на свобода.

— На какво се основава това твое убеждение?

— На интуицията ми.

Съдия Уеда отправи поглед към небето. Рейко си спомни колко пъти в детството си бе твърдяла упорито, че нещо е истина, само защото някакво вътрешно чувство ѝ бе подсказвало, че е така. Преди той да може да възрази, както някога, че емоциите не са факти и че жените са непостоянни и нелогични същества, тя добави:

— Досега интуицията ми неведнъж се е оказвала правилна.

— Хм — върху лицето на баща ѝ се изписа неохотно съгласие.

При разследването на едно убийство в храма „Черният лотос“ на пръв поглед лишеното от основания подозрение на Рейко се бе оказало истина. Сега тя каза:

— Смятам, че каквото и да крие Югао, то е прекалено опасно, за да ѝ позволим да го отнесе в гроба си, а ако го стори, по-късно ще съжаляваме. Моля те, дай ми още малко време да открия Тама. Изчакай поне да чуя какво има да ми каже, преди да осъдиш Югао.

Баща ѝ се усмихна с обич и в същото време с раздразнение.

— Никога не ми е било леко да ти кажа „не“, дъще. Разполагаш с още един ден за разследване. Утре по това време ще възобновя делото. Ако не можеш да представиш доказателства, оневиняващи Югао... или

оправдаващи необходимостта от продължаване на разследването... съм длъжен да пратя Югао на терена за екзекуции.

Един ден не изглеждаше достатъчно време за разгадаването на мистерията, в която на везните бяха поставени справедливостта и животът на една млада жена. Но Рейко си даваше сметка, че бе оказала натиск върху баща си да превиши правомощията си и че Сано щеше да бъде още по-недоволен от първия път, когато бе научил за нейното разследване.

— Благодаря, татко. До утре ще се сдобия с отговорите, които са ти нужни.

18 ГЛАВА

Следобедното слънце сипеше лъчи върху върволица от войници, служители и слуги, която се точеше по широкия път вЪн от крепостта Едо и стигаше до самите порти. Преди да пуснат всеки един от тях, стражите проверяваха личния му документ, който се състоеше от свитък с името, поста и печат с подписа на шогуна. Обискираха минаващия и проверяваха вещите му за скрити съобщения или бомби. В стражницата над масивните порти с железен обков други пазачи, въоръжени с пушки, наблюдаваха от обезопасени с решетки прозорци, следейки зорко уличното движение. В покритите проходи върху каменните зидове, които ограждаха постройките в крепостта и се виеха нагоре по склоновете до двореца, часовои оглеждаха града през бинокли. Владетелят Мацудайра, подтикван от страха си от нападение, бе увеличил обичайните мерки за сигурност и бе превърнал крепостта Едо в най-безопасното място в Япония.

Съпровождан от детективите си, Сано се отправи яздейки към челото на опашката. Мъжете там, притиснати от множеството, се поклониха и вежливо му сториха път. Той чу някой да го вика по име, обърна се и видя Хирата, който препускаше към него заедно с Иноуе и Арай. Сано даде знак на хората си да изчакат. Хирата и детективите ги настигнаха.

— Имаме новини — съобщи той.

Стражите при портите разпознаха Сано и придружителите му и им махнаха да влизат, без да проверяват документите им. Групата подмина войниците, които обискираха влизащите и ровеха в дисаги и сандъци в стражницата, и пое нагоре по хълма през закритите проходи.

— Проследихме стъпките на всички жертви, с изключение на финансовия министър Мориваки — докладва Хирата. — Поради навика му да се измъква тайно и да броди сам това бе невъзможно. Колкото до съдебния надзорник Оно, васалите, които са го съпровождали извън крепостта, не са забелязали някой да го докосва, нито са регистрирали присъствие на непознат със странно поведение.

— А какво е положението с пълномощника по междуградските пътища Сасамура и с началника Еджима?

— С тях имахме късмет — отвърна Хирата. — Два дни преди смъртта си Еджима е посетил дюкян за тамян. Един от телохранителите му каза, че някакъв странстващ свещеник се блъснал в Еджима в тълпата и съборил пакета с тамяна от ръцете му. Еджима се навел да го вдигне. Възможно е тогава свещеникът да го е докоснал.

— Но телохранителите не са го видели?

— Множеството по улицата го е скрило от погледа им.

— Получихте ли описание на свещеника? — попита Сано.

— Носел е шафранова роба и сламена шапка и е стискал в ръце купичка за милостиня — Хирата поклати глава със съжаление. — Както всеки друг свещеник в Япония. В един момент е бил там, а в следващия се е стопил в тълпата.

— И пълномощникът по пътищата ли е имал случайна среща със странстващ свещеник преди смъртта си?

— Не, но се е видял с другиго в някакъв лихварски дюкян. Един от стражите е бил охрана пред магазина и е видял някакъв водопродавец да се навърта наоколо, докато Сасамура е бил вътре. Това само по себе си не би било необичайно, само дето пазачът е забелязал, че ведрата му за вода са били празни. Предположил е, че непознатият е предрешен бандит, който е дебнел да ограби някой от взелите заем клиенти. И го е прогонил.

— Не е изключено това да е бил убиецът, маскиран като водопродавец и свещеник, и да е следял Еджима и Сасамура, за да избере най-подходящия момент да ги премахне — каза Сано замислено. — Което означава, че тези „случайни“ срещи всъщност са били преднамерени.

— Мисля, че са били с цел нападение — обади се Хирата. — За жалост пазачът не можа да ни опише водопродавеца, само каза, че по нищо не се различавал от всички други като него.

— Искам да знам къде е бил капитан Накай, когато Еджима е отишъл в дюкяна за тамян, а Сасамура е посетил онзи лихвар — каза Сано. — Между другото разполагаме с евентуална нова следа — и той разказа на Хирата за свещеник Озуно.

По каменната настилка зад тях се разнесе бърз тропот на конски копита и нечий глас извика:

— Почитаеми дворецов управителю!

Сано и съпровождащите спряха и се обърнаха. Видяха, че към тях се приближават двама конници. Единият беше от стражите на крепостта Едо, а другият — юноша самурай, облечен в черно атлазено кимоно на зелени върбови клонки и сребристи вълни, все едно пременен за някакъв празник. Двамата спряха конете си и се поклониха на Сано. Стражът каза:

— Моля да ни извините за намесата, но това е Дайкичи — паж на полковник Ибе от армията. Той ви носи важно съобщение.

Пажът изрече припряно на един дъх:

— Идвам във връзка със заповедта ви при случай на каквато и да било внезапна смърт да ви докладваме лично.

— Нима има следваща? — попита Сано и двамата с Хирата си размениха тревожни погледи.

— Да — гласът на момчето трепна и ясните му младежки очи плузнаха в сълзи. — Господарят ми умря току-що.

Сано изтръпна.

— Къде?

— В Йошивара.

* * *

Прословутият квартал на удоволствията се намирал в северните покрайнини на града. Много мъже, тръгнали към Йошивара — единственото място в Едо, където проституцията бе официално разрешена, пътуваха дотам с ферибот по река Сумида, но Сано, Хирата и детективите поеха на коне, избирайки по-краткия път по сушата. Отвъд Дигата на Япония — дългия, вървящ върху насипа път, по който яздеха, се простираха залетите с вода оризови ниви, потънали в тучна зеленина. В тях газеха селяни, скубеха плевели и ловяха с мрежи змиорки. В обраслия с върби канал Саня, където в придошлите от пролетните дъждове води важно стърчаха чапли, цъфтяха перуники и лилии. В прозрачното тюркоазно небе с присмехулен грак се рееха чайки. Но Сано мислено отбеляза, че дори тази пасторална картина носеше отпечатъка на непримиримите политически борби.

Отряди въоръжени войници съпровождаха яздещите самураи държавни служители. Пътуващите в паланкини търговци бяха охранявани от наети за целта ронин. Докато минаваше покрай чайните, разположени от двете страни на пътя към портите на Йошивара, Сано забеляза около тях да се навъртат войници с герба на владетеля Мацудайра, наблюдавайки за избягали бунтовници. Йошивара бе център на изискана мода, разточителни забавления и великолепии, но Сано знаеше, че мястото не е застраховано и срещу прояви на насилие. Преди две зими той бе разследвал там убийство; преди шест години бе предотвратил опит за покушение. Сега кварталът се оказваше сцена на нова насилствена смърт.

Той и другарите му оставиха конете си в една конюшня до рова около Йошивара и прекосиха моста. Цивилна охрана ги въведе през червената порта с керемиден покрив във високия зид, издигнат срещу евентуални бягства на куртизанките. Вътре поека покрай заведенията за развлечение, разположени от двете страни на главната улица „Наканочо“. От изпълнените с мъже чайни току се разнасяше гръмък смях; въздухът трептеше, наситен с мелодичните звуци на шамисен. Наоколо се разхождаха клиенти и оглеждаха жените, които седяха на показ зад препречените с решетки прозорци на всеки публичен дом, с изключение на един — „Мицуба“. Той бе разположен в най-отдалечения край на улицата, който не се ползваше с добро име, и обслужваше клиенти, търсещи жени на по-ниска цена или за по-груби забавления от тези, които се предлагаха в останалите заведения. Тук според пажа бе умрял полковник Ибе. Прозорците бяха покрити с бамбукови щори. Постройката бе обгърната от погребална пустота.

Детектив Маруме повдигна завесата на входа и извика:

— Има ли някой вътре?

На прага се появи самурай. Беше сивокос мъж с тънки правилни черти, но впечатлението от благородното му излъчване се разваляше от цвета на страните му — червендалеста от прекомерно пиене. Той вежливо поздрави Сано и каза:

— Аз съм лейтенант Ода, главен помощник на полковник Ибе. Вероятно сте получили съобщението.

— Да — отвърна Сано. — Благодаря, че ме уведомихте тъй бързо. Къде е полковник Ибе?

— Ще ви заведе.

Той и другарите му влязоха във вестибюла, където седеше пазачът. Откъм вътрешността на постройката се долавяха приглушени гласове. Лейтенант Ода пое начело към дъното на коридора. Вляво имаше две стаи. В едната седяха неколцина самураи, а в другата — група жени, пременени в ярки кимона и гримирани с руж и оризово белило, свити до няколко мъже и възрастни жени. Вероятно това бяха собственикът на бордеа и слугините. Сано различи върху нечийи лица примирение или нетърпение, върху други — страх.

— Задържах всички, които са били в заведението, когато полковник Ибе е умрял, и забраних достъп на други клиенти — поясни лейтенант Ода.

— Благодарен съм ви за съдействието — каза Сано.

Ода плъзна една врата встрани в отсрещната стена на коридора. Сано влезе в неголям салон. На пода бяха разхвърляни възглавници, музикални инструменти, кани за саке и чаши. Полирани подноси стояха отрупани с чинии с недоядена храна, което предполагаше, че пиршеството е било прекъснато. Полковник Ибе бе на колене, сам и неподвижен, а горната част на тялото му се бе захлупила върху един поднос. Сано, Хирата и детективите се втренчиха в трупа. Полковник Ибе бе прехвърлил петдесетте и в събраните му на кок коси се забелязваха сиви нишки. Сано се бе запознал с него преди няколко месеца на едно съвещание, но сега той му се стори почти неузнаваем. Вратът му бе извит настрана. Очите му бяха отворени, но със стъклен поглед. Лицето му, кръгло като месечина, бе замръзнало в изненада. В устата му се виждаше не погълната храна. Як и набит, той бе по халат на червени и златни райета, който бе пристегнат в кръста, но бе смъкнат от раменете, оголвайки горната част на тялото му.

— Веселбата сигурно е била доста разюздана.

Детектив Маруме вдигна от пода мъжка препаска и бяла женска долна роба. Наоколо бяха разхвърляни и други дрехи.

— За наш късмет — каза Сано, давайки си сметка, че Ода слухти при вратата, но доволен, че няма да им се налага да измислят как да огледат трупа, без да нарушават закона. — Ето там се вижда следата от дим мак.

Той посочи гърба на полковника — бледа синина с форма на пръстов отпечатък между два прешлена. Обзет от тревога, лейтенант Ода дойде при тях и се взря в петното.

— Значи е бил убит също както началникът на мецуке? — попита той.

— За съжаление да — отвърна Сано.

— Значи е истина. Има някой, който владее силата да убива само с едно докосване — удивен, лейтенант Ода се озърна, сякаш се страхуваше за собствената си безопасност. — Кой може да е?

— Точно това трябва да установя — каза Сано.

След пет поредни убийства мисията му ставаш по-неотложна от всякога. Още един човек бе мъртъв, защото той все още не бе заловил убиеца. Потиснат от съзнанието за неизпълнено задължение, Сано прикри емоциите си зад непроницаемо изражение. Дъхът на смъртта се бе смесил с мириса на вино и застояла храна. Сано почувства присъствието на зла сила, макар че убиецът бе някъде далеч във времето и в пространството. Той отиде до външната врата и я отвори рязко, за да пусне вътре свеж въздух от градината, след което се обърна към Ода:

— Имам нужда от помощта ви.

— Разбира се.

Лейтенантът изглеждаше потресен; лицето му бе останало без цвят.

— Дайте ми имената на всички, които са имали някакъв контакт с полковник Ибе през последните два дни.

— Знам някои, но не всички... не съм го придружавал навсякъде — каза Ода, — но телохранителите му го следваха неотклонно. Те са в стаята от другата страна на коридора. Да ги доведе ли?

Сано прие предложението и Ода въведе в салона двама млади самураи. Те изброиха дълъг списък от имена на роднини, колеги и подчинени, чиито пътища се бяха пресекли с тези на полковника през критичния период. Когато свършиха, Сано впери поглед в Хирата и двамата поклатиха глава — доколкото си спомняха, нито един от споменатите не съвпаднаше с хората, които се бяха срещали с останалите четири жертви. Сано се обърна към телохранителите:

— Имаше ли време, в което да сте загубвали полковник Ибе от поглед?

Мъжете се спогледаха, явно засрамени, тъй като бдителността им се бе оказала недостатъчна и допуснатата грешка вероятно бе довела до смъртта на господаря им. Единият изтърси:

— Беше само за миг.

— Снощи, на Санджа Мацури — поясни другият. — Загубихме го в тълпата.

Сано благодари на телохранителите и на лейтенант Ода за информацията, позволи им да отнесат тялото на господаря си в дома му и им нареди да уведомят собственика на публичния дом, че може отново да посреща клиенти. Той, Хирата и детективите се отправиха надолу по улицата към портата.

— Този празник превръща храма „Асакуса“ в арена на разюздано сбирание — каза Хирата. — Идеалното място за убиеца да издебне полковник Ибе и да го умъртви с докосването на смъртта.

— И то без никой да го е видял до момента — подчерта Сано.

Спря при портата, обърна се и погледна надолу по „Наканочо“. Телохранителите точно изнасяха на носилка увитото тяло на полковник Ибе. Наоколо взеха да се събират хора. Сано долови жуженето на възбудени разговори и видя как множеството на улицата се скупчва на групи, разпространявайки новината. Куртизанки притискаха лица до решетките на прозорците си, гуляйджии се изсипваха от чайните, нетърпеливи да научат причината за разразилия се наоколо смут.

— Смятате ли, че е бил капитан Накай? — попита Хирата.

— Трябва да установим къде е бил снощи — каза Сано. — И по-добре да се връщаме в крепостта Едо и да докладваме за това последно убийство на владетеля Мацудайра.

Тръпки го побиха само като си представи реакцията му.

19 ГЛАВА

Рейко посещаваше четиринайсетата поред чайна, откакто бе излязла от съдилището. До момента тя бе търсила някогашната приятелка на Югао във всички чайни около „Театър сто дни“, но никой от клиентите, собствениците или слугите не познаваше Тама. Разширявайки издирването из околните махали, Рейко слезе от паланкина си пред въпросната чайна на една улица с квартири над два реда магазинчета, в които се продаваха мариновани зеленчуци и плодове. Заведението по нищо не се различаваше от всички останали, които вече бе посетила. От стрехите бе провесена завеса, наполовина закриваща отворената предна част. На колона в края на повдигнатия дъсчен под се бе облегла унила и отегчена прислужница. Помещението зад нея бе празно, ако не се смяташе собственикът — мъж на средна възраст, клекнал до кана саке, гарафи и чаши. Жената забеляза стражите на Рейко и лицето ѝ се проясни.

— Ей, здравейте — извика тя към лейтенант Асукай. — Може ли да сервирам на вас и приятелите ви по питие?

Вече не бе в първа младост, но фигурата ѝ бе сладна. Очите ѝ засияха пред възможността за мъжка компания и големи бакшиши.

— Благодаря — отвърна Асукай. — Впрочем моята господарка има някои въпроси, на които те моли да отговориш.

Любопитна, но и нащрек, жената изгледа Рейко.

— Както желаете.

Собственикът сипа саке и докато прислужницата поднасяше на мъжете, Рейко каза:

— Търся млада жена на име Тама. Работи в чайна някъде наоколо. Случайно да я познаваш?

— О, да — отвърна прислужницата. — Преди време работехме заедно тук. Тази чайна някога бе собственост на баща ѝ.

Рейко се въодушеви.

— Можеш ли да ми кажеш къде да намеря Тама?

Но прислужницата поклати глава.

— Съжалявам, не съм я виждала от... о-хо... близо две години. Премести се със семейството си, но не знам къде. Баща ѝ продаде чайната на него — и тя махна към собственика, който седеше с придружителите на Рейко и се опитваше да води с тях вежлив разговор. — Ей, какво стана с Тама?

Той поклати глава в неведение. Разочарована, Рейко продължи настоятелно.

— Познаваш ли млада жена на име Югао? Били са приятелки с Тама.

— Не... — прислужницата се замисли и после се поправи: — О, да, имаше едно момиче, което се отбиваше тук на гости — но когато я попита за характера на Югао и за семейството ѝ, тя не можа да ѝ даде никаква информация. — Кажете, защо са всички тези въпроси? Да не би Тама да е сторила нещо лошо?

— На мен поне не ми е известно — отвърна Рейко, — но трябва да я открия. Къде живееше, преди да напуснат квартала?

Прислужницата я упъти към една къща на известно разстояние и после каза:

— Може и да успея да разбера какво се е случило с нея. Ще разпитам наоколо, ако искате.

И тя разтърси кесията, която носеше на пояса си, намеквайки за подкуп. Рейко ѝ даде една сребърна монета.

— Ако намериш Тама, прати вест за госпожа Рейко в съдилището на съдия Уеда и ще ти платя двойно.

После се качи в паланкина си и нареди на носачите да поемат към къщата, където бе живяла Тама. Времето до определения от баща ѝ краен срок се топеше и Рейко имаше натрапчивото усещане, че трябва да разкрие истината около престъпленията преди екзекуцията на Югао, в противен случай последствията щяха да се окажат неподозирано тежки.

* * *

Покрай килиите в затвора Едо минаваше тесен коридор, сумрачен и влажен като изкопан в земята тунел. По него тежко крачеше тъмничар и носеше няколко дървени подноса с храна.

Спираше, колкото да мушне по един през процепа под всяка заключена врата. Затворниците посрещаха появата на храната с шумни викове.

В една от килиите осем жени се нахвърлиха върху яденето като освирепели от глад котки. Блъскаха се, деряха се една друга и надаваха писъци, докато се биеха за ориза, маринованите зеленчуци и сушената риба. Югао успя да докопа едно оризово кюфте. Избяга в отдалечения ъгъл на килията, която бе само десетина крачки на дължина и ширина, осветена от едно-единствено, препречено с решетки прозорче близо до тавана, и се сви там да яде. Другите жени коленичиха и лакомо взеха да гълтат плячката си. Косите им висяха на сплъстени кичури около лицата им. Те облизваха пръсти и ги бършеха в мръсните си конопени роби. Югао впи зъби в твърдия лепкав ориз. Каква гадост, че няколкото дни в затвора бяха превърнали нея и съкилийничките ѝ в диви животни! Но тя си напомни, че сама бе избрала съдбата си! Това бе част от плана ѝ. Трябваше да издържи и щеше да успее.

След като свърши с храната, Югао се пресегна към каната с вода. Но Сачико — една крадла, която си чакаше делото — я докопа първа. Беше грубовато грозно момиче, израсло по улиците на Едо и живяло с банда гангстери, преди да го арестуват. Тя надигна каната и отпи, след което втренчи войнствен поглед в Югао.

— Какво има? — попита. — Да не си жадна?

— Дай ми я! — Югао се пресегна рязко към каната.

Сачико отдръпна ръката си така, че Югао да не успее да я достигне, и се изсмя.

— Ако ме помолиш учтиво, може и да ти дам малко.

Останалите жени наблюдаваха с интерес случващото се. Те всички се подчиняваха на Сачико, тъй като се страхуваха от нея. Югао ги презираше за слабостта им и ненавиждаше Сачико. Нямаше да преклони глава пред тази побойничка.

— Не ме дразни — каза Югао с тих заплашителен глас. — Аз съм убийца. Утрепах трима души. Дай ми водата, че да не ти видя сметката и на теб!

Внезапен страх изтри наглата усмивка на Сачико. Югао знаеше, че собственото ѝ престъпление, най-сериозното от всички, предоставяше особено положение в затвора. Останалите жени я смятаха за луда и по тази причина за особено опасна. Откакто ги бяха затворили в една килия, Сачико все си търсеше повод за сблъсък с нея

и ако искаше да си задържи мястото на главна в тази килия, не можеше да позволи на Югао да я изплаши.

— Сигурно се мислиш за по-добра от нас — каза Сачико. — Чух пазачите да казват, че съдията ти отложил произнасянето на присъдата и че вчера те изведоха, защото искал да те види отново. За какво? Накара ли те да му духаш?

Тя изобрази с движения фелацио и прихна; останалите жени покорно се присъединиха към смеха ѝ.

— Явно не си се справила добре, щото иначе нямаше да те връща тук, а щеше да те пусне.

Югао вътрешно кипеше от гняв, но знаеше, че Сачико ѝ завижда, и то с основание. За разлика от останалите жалки създания тук тя имаше шанс да избегне наказанието. Просто трябваше да изфабрикува историята, че някой друг бе убил семейството ѝ. Тази глупачка госпожа Рейко щеше да ѝ повярва и да каже на съдията да я освободи. Но Югао не се изкушаваше да се откаже от самопризнанията си и да се пазари за живота си. Все едно виновна или не според тях, тя искаше убийствата да се смятат за нейно дело. Това бе подаръкът ѝ за човека, който бе по-важен за нея от всичко на света. Само как ги ненавиждаше, че се опитваха да я подмамят да се разприказва и да го предаде! Мразеше ги, че забавяха смъртната ѝ присъда и удължаваха престоя ѝ в този ад. Ненавистта ѝ към тях възпламени гнева ѝ към Сачико.

— Затвори си грозната уста — кресна ѝ Югао, — да не ти я затворя аз! Дай ми тази вода.

— Щом толкова ти трябва, ето ти я! — отвърна Сачико с презрение.

И засили каната срещу Югао. Водата плисна в лицето ѝ и намокри робата ѝ. Убийствена ярост завладя Югао и тя се хвърли към Сачико. Сблъсъкът събори и двете на земята. Югао заблъска с юмруци Сачико по лицето и посегна да издере очите ѝ. Сачико засипа с удари главата на Югао и заскуба косите ѝ. Другите жени се разкрещяха:

— Дай ѝ да се разбере, Сачико! Покажи ѝ кой командва тук!

Сачико бе по-едра от Югао и знаеше как да се бие. Скоро вече бе върху нея. Притисната към пода, Югао блъскаше и размахваше ръце към Сачико, която успя да я докопа за гърлото. Югао се закашля и взе да се дави, когато Сачико стисна с всички сили и я остави без дъх. Но Югао бе обзета от непоколебима решимост да не умира на това място,

в някакво тъпо затворническо сбиване, а да остане жива и да понесе заслужената си смъртна присъда на терена за екзекуции. Както размахваше ръце, тя напипа тежката керамична кана за вода. Сграбчи я и фрасна с нея Сачико през лицето. Сачико изкрещя от болка, пусна Югао и се строполи по гръб. От носа ѝ струеше кръв. Югао се хвърли върху нея и заблъска главата ѝ с каната.

— Спри! — изкрещя Сачико, хлипайки от болка и ужас. — Стига толкова! Печелиш!

Но Югао бе обзета от дива жажда за отмъщение и продължаваше безмилостно да удря Сачико.

— Махнете я от мен! — запищя Сачико.

Вместо да го сторят, останалите жени заудряха по вратата и закрещяха:

— Помощ! Помощ!

Обладана от своя пристъп на лудост, Югао почти не чу как някой дръпна металните резета от външната страна на вратата и как един от тъмничарите попита:

— Какво става тук?

Внезапно килията се изпълни с мъже. Издърпаха я от Сачико, а тя продължаваше да крещи и да се съпротивява. Сачико остана да лежи, стенойки; другите затворнички се скупчиха в един ъгъл. Пазачите извлякоха Югао от килията.

— Сега ще те научим да се държиш прилично! — каза надзирателят.

Той и пазачите я натиснаха да застане на четири крака в коридора. Тя се дърпаше, но те я държаха здраво. Вдигнаха робата ѝ и единият от пазачите се озова зад нея. Тя усети твърдия му орган до задните си части и се замята диво. Той грубо проникна в нея. Тя затвори очи и стисна зъби от силната болка. Един след друг мъжете ѝ се изредиха. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя си каза, че това е нищо в сравнение с позора и страданието, което бе изживял той. Трябваше да търпи заради него, докато дойдеше мигът да му отдаде и живота си.

Далечен звън на камбана я върна към реалността. Чу как един от пазачите каза:

— Сигналът за пожар!

Мъжът, който я насилваше в момента, се отдръпна; останалите я пуснаха. Югао рухна на пода, дишайки тежко. Пазачите хукнаха

надолу по коридора. Сваляха резетата на вратите и ги отваряха една след друга, викайки:

— Пожар! Всички вълн!

Сред крясъци на ужас и въодушевление затворниците се втурнаха от килиите си нататък по коридора, подминавайки Югао. Тя усети мирис на дим от пламъци някъде наоколо. Един от пазачите я скрита в ребрата, поел след затворниците навън от постройката.

— Ставай и се махай, ако не искаш да изгориш тук! — каза ѝ той.

Законът повеляваше затворниците да бъдат освобождавани в случай на опасен пожар. Това бе едно проявление на милост в иначе жестоката правна система. С удивление Югао осъзна, че внезапно всичко се бе променило. Доскоро си мислеше, че единственото, което можеше да му предложи, бе собствената ѝ смърт на терена за екзекуции и че двамата ще се срещнат отново едва в рая, който се намира отвъд смъртта. Сега съдбата се бе намесила.

Макар и с мъка, тя се изправи на крака. Изпълни я радост, въпреки че куцаше от болка. Без да обръща внимание на кръвта, която се стичаше по нозете ѝ, тя се озова заедно с другите затворници в един вътрешен двор, където слънчевата светлина тутакси я заслепи. Облаци от лютив дим се издигаха над покривите на затвора току зад самите му стени, но въздухът бе по-свеж, отколкото в килията ѝ. Югао вдъхна с признателност. В двора се стичаха затворници от другите крила на постройката. Пазачите припряно ги пускаха през главната порта.

— Не забравяйте да се върнете, щом пожарът бъде угасен — подвикваха стражите след търчащото навън множество.

Щом Югао премина моста над канала, градът се ширна пред нея ярък, красив и приканващ. Какъв удивителен дар на съдбата! Можеше да живее, да живее с него и за него. Замаяна от неочакваната свобода и надежда, тя хукна напред, изпреварвайки останалите затворници, и потъна в уличките на бедняшките квартали около затвора Едо, без дори да хвърли и поглед назад.

20 ГЛАВА

— Казвах ви, че някакъв убиец дебне новоназначените служители! — възкликна владетелят Мацудайра, когато Сано му докладва за смъртта на полковник Ибе.

Той хвърли тържествуващ поглед към шогуна и Йоритомо, които седяха на подиума над него, както и към двамата старейшини, коленичили наблизо.

— Сега вече вярвате ли ми?

— Да. Прав си бил — отстъпи Ихара. Маймунските му черти бяха сбръчкани от недоволство.

Като кимна с неохота, която подобното му на маска лице не бе в състояние да скрие. Седнал до Хирата на пода вдясно от шогуна, Сано улови тревожните погледи, които си размениха двамата старейшини. Те бяха обезпокоени, защото последното убийство бе добавило достоверност към теорията на владетеля Мацудайра за наличие на заговор срещу неговото управление.

Владетелят Мацудайра изгледа гневно Сано.

— Твоето задължение беше да заловиш убиеца! А вместо това ми съобщаваш, че е нанесъл поредния си удар. Как смееш така да ме подвеждаш, след като съм ти оказал доверие?

— Хиляди извинения, господарю — Сано бе покрусен, но прие критиката стоически, както повеляваше кодексът на един самурай. — Не мога да кажа нищо за свое оправдание.

Старейшините изглеждаха удовлетворени от неговия позор и доволни, че не те, а той бе станал мишена на гнева на владетеля Мацудайра. Хирата и Йоритомо не криеха безпокойството си.

— Аз... ъ-ъ... си позволявам да не се съглася — каза шогунът със същата opakост, която нееднократно бе проявявал към владетеля Мацудайра. — Сано сан безспорно има... ъ-ъ... основателно оправдание. Той разследва убийствата... ъ-ъ... едва от два дни. Не бива да припираш толкова за резултати, братовчеде.

С горчивина Сано мислено отбеляза иронията в настоящото положение — шогунът, който винаги бе изисквал от него незабавни резултати, сега го защитаваше. Върховният господар явно бе разгневен от непрестанния контрол, който владетелят Мацудайра се опитваше да упражнява над него, и тутакси се бе възползвал от възможността да му се възпротиви. Може би Йоритомо го бе подтиквал да подкрепи Сано.

— Негово превъзходителство е прав — каза владетелят Мацудайра, прикривайки раздражението си зад фалшиво угризение. — Извини ме, дворцов управителю Сано. Последното убийство не е по твоя вина — мрачният му поглед към старейшините обяви недвусмислено чия според него бе вината за престъплението. — Уведоми ни докъде си стигнал в разследването по залавянето на убиеца.

— Открих нов заподозрян — обяви Сано.

Владетелят Мацудайра се наклони напред.

— Кой е той?

Сано видя как Като и Ихара се напрегнаха в очакване на обвинение срещу собствената им клика.

— Капитан Накай.

По лицата на владетеля Мацудайра, старейшините и Йоритомо се изписа изненада. Шогунът се навъси, сякаш се опитваше да си спомни кой бе Накай.

— Но капитан Накай... — подхвана Ихара и после млъкна. — ... се би на страната на владетеля Мацудайра по време на войната между фракциите. Как може той да е човекът, опитващ се да срине новия режим?

Неизречените думи отекнаха в помещението.

— Защо подозираш капитан Накай? — попита владетелят Мацудайра.

Сано обясни, че капитан Накай бе имал срещи с началника Еджима и финансовия министър Мориваки през критичния период преди смъртта им.

— Освен това е недоволен, че не е почетен по достойнство за последните си дела.

Владетелят Мацудайра присви очи и потърка брадичка, схващайки какво имаше предвид Сано. Старейшините не успяха да

скрият облекчението си, че вместо тях е обвинен един от собствените му хора.

— Нека да чуем какво има да ни каже самият капитан Накай — рече владетелят Мацудайра. — Къде е той?

Сано би предпочел да разпита Накай насаме, но позициите му вече бяха достатъчно отслабени.

— Трябва да е дежурен при главния пост на крепостта.

— Доведете го! — нареди владетелят Мацудайра на един от помощниците.

Не след дълго капитан Накай влезе в залата за аудиенции. Докато коленичеше и се покланяше, той сияеше от гордост.

— Ваше превъзходителство... владетелю Мацудайра... за мен е чест.

Сано си даде сметка, че капитанът се е заблудил и очаква най-накрая да получи възнаграждението, което тъй силно желаше. После Накай забеляза мрачното изражение на владетеля Мацудайра и коленичилиия наблизо Сано. В очите му се прокрадна безпокойство.

— Може ли да попитам за какво става въпрос?

— Убит е полковник Ибе. Ти ли го извърши? — попита направо владетелят Мацудайра, прескачайки всякакви формалности.

— Какво? — зяпна капитан Накай изумен, което се стори на Сано съвсем неподправено.

— Твое дело ли са и убийствата на началника на мецуке Еджима, на финансовия министър Мориваки, на съдебния надзорник Оно и на пълномощника по пътищата Сасамура? — продължи настоятелно владетелят Мацудайра.

— Не! — капитан Накай погледна Сано и изумлението му се смени с обида. — Заявих ви, че съм невинен. Кълна се, че е така — изведнъж прозря истината и се стъписа от ужас. — Казаха сте на негово превъзходителство и на владетеля Мацудайра, че съм виновен!

— Е? — владетелят Мацудайра отправи предизвикателен поглед към Сано. — Той ли е извършителят или не?

— Има един начин да разрешим този въпрос. Трябва да ви помоля да изчакате за момент — Сано прошепна на детектив Маруме: — Ако детектив Тачибана си върши работата, трябва да е някъде наблизо. Иди и го доведи.

Маруме излезе. Мина кратко време, през което владетелят Мацудайра и старейшините чакаха в мрачно мълчание. Йоритомо заговори тихо на шогуна, обяснявайки му случилото се. Капитан Накай местеше поглед от човек на човек, сякаш диреше спасение. Той отвори уста да заговори, но после прехапа устна. Мускулите му потръпваха, ръцете му мърдаха неспокойно. Цялата му физическа сила, която го бе превърнала в герой на бойното поле, сега не можеше да му помогне. Страхът му, че ще бъде съсипан и екзекутиран, бе пропил въздуха като зловоние. Сано усети как напрежението в залата нараства и почва да става непоносимо. В този миг детективите Маруме и Тачибана пристигнаха.

— По всяка вероятност убиецът е докоснал полковник Ибе вчера на празненството в храма „Асакуса“ — каза Сано и после се обърна към капитан Накай: — Къде бяхте снощи?

По лицето на капитан Накай премина нещо подобно на облекчение, примесено с предизвикателство.

— Бях си вкъщи.

Сано се обърна към детектив Тачибана:

— Истина ли е?

— Да, почитаеми дворецов управителю — отвърна Тачибана, напрегнат в присъствието на толкова вишестоящи, но уверен в отговора си. — Бил си е у дома през цялата нощ, изобщо не е напускал къщата.

— Бях поставил капитан Накай под наблюдение — обясни Сано на присъстващите. — Изказването на моя детектив потвърждава алибито му.

— Наредили сте на хората си да ме следят? — Накай впери гневен поглед в Сано, наново слисан и оскърбен.

— Трябва да сте му благодарен — намеси се Като. — По този начин той ви оневинява.

— Наистина — замислен, владетелят Мацудайра сведе неодобрителен поглед към Сано.

Йоритомо прошепна нещо на шогуна, който кимна и после каза:

— Капитан Накай, изглежда... ъ-ъ... ти не си убиецът, когото търсим. Върни се на поста си.

Изумен, Накай не помръдна.

— Това ли е всичко? — попита, обръщайки се към Сано. — Вие ме обвинявате пред всички, стъпквате честта ми в калта и после ме отправяте, все едно нищо не се е случило? Как ще си държа главата вдигната пред хората?

Сано изпита угризения, че бе накърнил репутацията на един невинен човек. Освен това имаше и сериозни основания да съжалява, че Накай не е истинският убиец.

— Моля те да приемеш искрените ми извинения. Ще се погрижа всички да научат, че честта ти е неопетнена, и да бъдеш обезщетен за евентуалните неудобства, които може да понесеш.

Накай побесня и избухна срещу владетеля Мацудайра:

— След всичко, което сторих за вас, вие позволихте да бъда опозорен, когато трябваше да ме възнаградите?

— Предлагам да се подчиниш на заповедта на негово превъзходителство и да напуснеш, преди устата ти да те е вкарала в бяла — заяви хладно владетелят Мацудайра.

Капитанът стана, дишайки тежко от наранена гордост:

— Вие така и не забравихте, че имам връзки с клана на враговете ви. И вечно го използвате срещу мен, макар че самият аз нямам никаква вина за това! — и гневно напусна залата.

За момент присъстващите останаха безмълвни в очакване отровната атмосфера да се разсее. Но Сано знаеше, че тепърва предстоят още неприятности. Почувства сходен на собствения му ужас, скрит зад стоически замръзналите лица около себе си. Само шогунът, вечно несведущ, остана спокоен.

— За мен не е изненада, че капитан Накай е невинен, и мога да го заявя открито — обади се накрая владетелят Мацудайра, без да изразява и най-малко недоволство. — Накай е благословен от съдбата. Други нямат този късмет.

Като и Ихара се опитаха да прикрият безпокойството си, че подозренията му отново се насочиха към тяхната фракция. Шогунът смушка Йоритомо, подканвайки го да му поясни значението на токущо разменените реплики, но Йоритомо бе вперил ясните си, изпълнени със страх очи в Сано.

— Ти също имаш проблем, почитаеми дворецов управителю — продължи със същия заплашителен тон владетелят Мацудайра. — Сега, след като главният ти заподозрян е оневинен, разследването ти се

озовава отново в началната си точка... без да имаш и най-малка представа за самоличността на убиеца.

Макар и обезпокоен от загубените позиции, Сано не можеше да си позволи да остави владетеля Мацудайра с убеждението, че положението е така безнадеждно, както изглеждаше.

— Разполагаме и с други улики — започна той.

Владетелят Мацудайра го прекъсна с нетърпелив жест:

— Не ме занимавай с тях, преди да си доказал, че са по-състоятелни от изложените досега.

Той стрелна с поглед двамата старейшини, а след това и Сано с подтекст, който не оставяше основания за съмнение — каквито и нови улики да откриеше Сано, по-добре щеше да е за него те да сочат към враговете му.

— Ако убиецът нанесе и следващ удар, във висшия ешелон на режима ще се наложат промени. Не си ли съгласен, че на остров Хачиджо има място за повече от един изпратен в изгнание дворецов управител?

— Да, господарю — отвърна Сано, умишлено запазвайки спокойно изражение и тон.

Макар че се бе издигнал толкова високо в бакуфу, на практика нищо не се бе променило; рангът му не го освобождаваше от Пътя на война. Той потисна гнева си, тъй като все още му се налагаше да понеса обвинения, колкото и да бяха незаслужени.

Жестоко задоволство просветна в очите на владетеля Мацудайра, когато долови вътрешната борба на Сано.

— Но не се притеснявай, че остров Хачиджо ще ти се стори твърде уединен. Ще си имаш достатъчно компания — и той прониза с поглед Хирата, който неволно потръпна. — Където господарят, там и васалът му.

Лицето на Хирата придоби изражението на елен, видял как ловецът е насочил стрелата си право в него. Владетелят Мацудайра се обърна към шогуна:

— Смятам, че можем да разпуснем това заседание, уважаеми братовчедо.

Шогунът кимна, твърде объркан, за да възрази.

Щом всички му се поклониха и станаха да си вървят, Сано почувства във въздуха обреченост подобно на приближаваща

гръмотевична буря. Владетелят Мацудайра каза:

— Надявам се утрешният ден да ни донесе повече удовлетворение.

Вън от двореца Сано пое с Хирата през градините. Залезът бе обагрил в тъмночервено ивицата небе над западните хълмове; облаци подобно на стена от дим замъгляваха луната и звездите. Сенките нарастваха и с насекомите жужаха пронизително под дърветата, събиращи нощ в короните си. В каменните фенери трептяха пламъчета. Носени от патрулиращи стражи факли припламваха сред потъващия в мрак пейзаж наоколо.

— Съжалявам, че не успях да открия убиеца — каза Хирата, а в гласа му прозвуча готовност да поеме цялата вина.

— Аз пък съжалявам, че те въвлякох в разследването. Но засега нека не се отчайваме. Провървя ни, че владетелят Мацудайра ни даде още един шанс. Възможно е някоя от останалите ни улики да ни отведе до убиеца. А и последното престъпление може да ни предостави нови.

— Какви са ви нарежданията за утре?

За пореден път му се прииска да можеше да освободи Хирата от случая. Но съдбата на васала му, както и неговата собствена вече зависеха от изхода на разследването и нямаше право да откаже на Хирата възможността да спаси своя пост и своята чест.

— Издирете свещеника, който се е блъснал в Еджима, и водопродавеца, дето се е навъртал около пътническия посредник Сасамура.

Хирата кимна, стоически приемайки изнурителната работа по издирването на свидетели из целия град.

— Ще се опитам да установя и дали някой е забелязал убиецът да дебне полковник Ибе.

— Всякакъв инцидент би могъл да ни предостави пробива, от който се нуждаем — каза Сано, макар и да не хранеше надеждата, която прозвуча в гласа му. Той нареди на детективите Маруме и Фукида да се присъединят към тях. — Веднага щом се приберем у дома, организирайте издирването на свещеник Озуно. Ангажирайте и войници от армията. Искам храмовете да бъдат претърсени до един. Откриете ли го, задръжте го на място, от което не може да се измъкне, и незабавно уведовете мен или Хирата сан.

Всички заедно излязоха през портата, която извеждаше от района на двореца. След като Сано и Хирата си пожелаха лека нощ, Хирата пое с Арай и Иноуе през прохода, водещ към административния квартал. Сано тръгна с Маруме и Фукида към собственото си имение. Там трябваше да пресее за пореден път информацията относно контактите на жертвите и да подири нови заподозрени с надеждата да установи, че те са във връзка с враговете на владетеля Мацудайра. При тази мисъл Сано усети, че го връхлита умора. Предстоеше му поредната безсънна нощ.

Щом пристигнаха в имението, Сано установи, че алеята отпред е съвсем безлюдна; единствено пазачите се въртяха около портите. Гледката бе тъй впечатляваща, че той, Маруме и Фукида застинаха намясто. Макар че бе отложил срещите си, все още бе твърде рано и отпред би трябвало да го чакат служители, в случай че все пак се появише. Вътре в двора стъпките им отекнаха зловецко в странната тишина.

— Къде са всички? — попита Фукида.

— Уместен въпрос!

Сано бе обзет от неприятното чувство, че нещо не е наред. Срещнаха помощника му, който се навърташе около входа към къщата, и Сано го попита:

— Какво става тук?

— Нямам представа — отвърна Козава, не по-малко озадачен от Сано.

— Цял ден ли беше така?

— Не, почитаеми дворецов управителю. Рано сутринта си беше обичайната навалица. Но до пладне се стопи. Откакто следобедът взе да превалня, няма никакви посетители... чак до сега.

Неприятното предчувствие у Сано се засили.

— Кой е тук?

— Полицейският началник Хошина. Чака ви в преддверието заедно с двама свои командири.

Сано почувства как и бездруго неуспешният ден обещаваше да завърши още по-зле.

— Искате ли да го изхвърля? — предложи Маруме.

Макар и изкушен, Сано си спомни, че Хирата го бе предупредил за Хошина. По-добре да разбере какво ново кроеше срещу него

отколешният му враг.

— Не — отвърна той и се обърна към Козава: — Ще приема началника на полицията в кабинета си.

Детективите го съпроводиха до помещението. Той им нареди да държат под око хората на Хошина и седна зад писалището си, дишайки дълбоко в опит да се отърси от напрежението, натрупано по време на срещата с владетеля Мацудайра. Не след дълго Козава отвори вратата и в кабинета влезе Хошина.

— Поздрави, почитаеми дворецов управителю — каза той с нагла усмивка.

Бе оставил меча си според изискването за посетители, но въпреки това се държеше горделиво и пренебрежително.

— Влизай. Какво те води насам?

Хошина се поклони превзето. После коленичи пред Сано и се озърна из стаята. Сано забеляза горчивата носталгия, която обагри изражението му, и си даде сметка, че Хошина вероятно си припомняше времето, в което бе любовник и главен васал на предишния неин обитател.

— А-а, просто реших да се отбия и да видя как я караш.

— Струва ми се, че не си дошъл само заради удоволствието да си побъбрим.

Хошина се подсмихна, подминавайки намека на Сано да говори по същество.

— Ужасно тихо е тук наоколо. Не е ли удивително, че само няколко думи, изречени уж случайно в един непринуден разговор, могат да имат такъв впечатляващ ефект?

Стомахът на Сано се преобърна, когато схвана връзката между Хошина и опустелия си кабинет.

— За какво говориш?

— Днес най-случайно срещнах някои наши общи познати — Хошина провлачваше думите, без да бърза, наслаждавайки се на безпокойството на Сано. — И им подхвърлих, че си имаш неприятности около разследването на тези убийства и че смъртта на полковник Ибе ти е дошла като капак. Те бяха заинтригувани да научат, че владетелят Мацудайра е изключително недоволен от работата ти, което излага на сериозен риск благоразположението му

към теб. Плъховете са известни с това, че първи напускат потъващия кораб.

Хошина поклати глава в престолено съчувствие. Очите му проблясваха дяволито. Сано осъзна какво бе станало. Хошина, който имаше шпиони навсякъде, бе проследил разследването му, предупреждавайки хората, че най-вероятно Сано ще се провали в разкриването на този случай, та да го имат предвид и да ограничат контактите си с него, за да не се наложи да споделят наказанието му. В случай че замисълът му успееше, а понастоящем, изглежда, ставаше точно така, Сано щеше да загуби влиянието си сред висшите служители на Токугава, както и сред феодалните владетели. Страхът му, че в един момент ще се окаже изолиран и ще загуби контрол над правителството и държавата, заплашваше да се превърне в нова и ужасяваща реалност. Трябваше да предвиди, че врагът му ще го атакува по този непочтен начин, когато е най-уязвим. Той впери гневен поглед в Хошина, който седеше усмихнат в очакване на реакцията му.

— Не съм точно изненадан от новините ти — Сано си наложи да остане спокоен. — Поведението ти недвусмислено показва, че няма да престанеш с опитите си да ме унищожеш, колкото и да се старая да постигна примирие помежду ни. Онова, което ме с изненада, е методът, който си избрал този път.

— И защо? — попита Хошина, горд със своята находчивост.

— Намесата в моята работа ще саботира действията на новото управление, оглавявано от владетеля Мацудайра — поясни Сано. — Играта ти може да се окаже по-опасна за теб, отколкото за мен. А това, че ме уведомяваш за нея, ми дава възможност да отвърна на удара с удар. Хошина се засмя.

— Ще поема този риск.

Сано предположи, че самоувереността на Хошина стигаше дотам, че бе решил да предупреди Сано само за да види реакцията му. Хошина не беше най-умният в бакуфу, но със сигурност бе сред най-безразсъдните и предпочиташе по-скоро да умре, отколкото да се откаже от надеждата да се добере до върха. Сега полицейският началник стана и закрачи из стаята.

— Винаги съм харесвал този кабинет — каза той, хвалейки удачните му пропорции, високия декоративен таван, стените, заети с книги и карти, изкусните метални фенери. — Когато се провалиш

окончателно, шогунът ще има нужда от нов дворецов управител и аз ще бъда готов за тази възможност. Трябва да отбележа, че много вишестоящи служители и даймио са обещали да ме подкрепят пред владетеля Мацудайра срещу услуги, когато получа поста ти.

Сано усещаше, че не просто амбицията караше Хошина да организира този заговор срещу него, а други, по-лични причини. След като Янагисава вече го нямаше, Хошина се нуждаеше от мишена за гнева си към някогашния си любовник. Атакувайки Сано и печелейки поста, принадлежал преди време на Янагисава, той би могъл да засити жаждата си за мъст.

— Сега, след като ти ми сервира собственото си предупреждение, аз ще ти поднеса моето — каза Сано. — Ако се надяваш да се измъкнеш от това безнаказано, жестоко грешиш — той със задоволство забеляза, че в изражението на врага му се прокрадна несигурност. — Колкото до този кабинет, скоро няма да стане твой.

Той погледна недвусмислено към вратата. Хошина разбра намека и пое към нея, но преди това каза:

— Радвай му се, докато все още е твой — и се поклони с прекомерна вежливост. Замълча за момент и в очите му проблесна лукавство. — А-а, забравих да ти кажа... научих нещо интересно. Отнася се за госпожа Рейко.

— За съпругата ми? — Сано бе пронизан от неприятна изненада, че Хошина си позволява да я споменава.

— Че коя друга — отвърна Хошина. — Видели са я да се мотае около селището на хинин и из района за забавление Рюоку Широкоджи. Източниците ми от съдилището на съдия Уеда ми съобщиха, че разследвала някаква жена от низвергнатите, обвинена в убийство. Разправят, че търсела доказателства да я оправдае, въпреки че вината ѝ била несъмнена. Госпожа Рейко не просто се намесва в правораздаването, тя го прави по твое нареждане, защото смяташ, че законът трябва да бъде по-снизходителен към престъпниците.

Единственото, което Сано успя да направи, бе да скрие тревогата си. Подвизите на Рейко да привлекат вниманието на врага му! Но той каза с равен тон:

— Трябва по-внимателно да си подбиращ източниците. Не вярвай на всичко, което чуеш.

Хошина му хвърли поглед, изразяващ нескрито презрение към думите му като жалък опит да отрече очевидното.

— Димът е сигурен знак за пожар, както се съгласиха новите ми приятели, когато им споменах за съмнителните дейности на госпожа Рейко. Освен това те се съгласиха, че дворецов управител, който заобикаля закона, когато му скимне, и праща жена си да му върши мръсната работа, не заслужава този пост. Това бе ключовият момент, който ги убеди да прекратят връзките си с теб.

Преди Сано да измисли отговор, Хошина каза:

— Госпожа Рейко ми направи услуга. Моля те, предай ѝ искрените ми благодарности... и благопожеланията ми на вашия син.

Той се засмя язвително и с наперена походка напусна кабинета. Сано остана на мястото си, без да помръдне. Чу как Хошина каза нещо на хората, с които бе дошъл, и после как Козава ги проводи навън от къщата. Чак след това опря лакти на писалището и отпусна глава в шепите си. Струваше му се, че нещата не могат да се влошат повече.

21 ГЛАВА

Една врата, скрита зад цветна фреска, се плъзна встрани с едва доловим, преднамерено приглушен звук. Сано вдигна поглед и видя Рейко, която бе застанала при пасажа към личните им помещения. Тя се приближи до съпруга си със сериозно изражение и предпазливи стъпки.

— Чух какво каза полицейският началник Хошина. Съжалявам, че ти причиних толкова неприятности.

Както стоеше пред Сано, тя събра молитвено ръце в израз на разкаяние. Сано нямаше как да не съжалява, че ѝ бе позволил да разследва убийството в селището на хинин, но не можеше да я вини, че несъзнателно бе обслужвала тайния замисъл на Хошина. Тя изглеждаше тъй съсипана, че сърце не му даваше да ѝ се ядоса. Освен това бе изразил недвусмисленото си съгласие за нейното разследване.

— Няма значение. Ти не си виновна — той стана и взе ръцете ѝ в своите.

— Но ти ме предупреди, че онова, което правя, може да ти се отрази зле — възрази Рейко, все тъй разстроена. — Аз не ти повярвах, а трябваше. Ще ми се изобщо да не бях чувала за Югао.

Сано изпитваше същото, но въпреки това каза:

— Поведението ти е само един фактор в проблемите ми. Ако не беше ти, Хошина щеше да намери друго оръжие, което да използва срещу мен.

— Той спомена Масахиро. Прозвуча като заплаха. Дали наистина може да причини зло на сина ни? — върху лицето на Рейко се изписа страх. — Не и докато аз съм тук — увери я Сано.

Той не ѝ каза какво би могло да се случи, ако бъдеше изместен. Семейството на един победен самурай се смяташе за опасност от надвилия го противник. Рейко вероятно щеше да оцелее, тъй като Хошина не би взел една жена за достатъчно важна, за да я атакува; но синът би могъл, когато порасне, да потърси отмъщение за злините, сторени на баща му. Хошина никога нямаше да остави Масахиро да

доживее до тази възраст. При все това смъртта не бе единствената съдба за Масахиро, която изпълваше Сано с такъв страх. Момчетата без покровител бяха използвани и малтретирани сексуално и другояче от мъжете на власт. Йоритомо, синът на Янагисава, бе късметлия, че бе успял да стане изключителна собственост на шогуна, след като бе загубил баща си. Сано не можеше да понесе мисълта за това, какви страдания щеше да причини на Масахиро сегашният полицейски началник, камо ли да сподели опасенията си с Рейко. Можеше единствено да стори всичко, което бе по силите му, за да успее отново да спечели надмощие и да се надява, че Рейко няма да предоставя повече бойни припаси на Хошина.

— Как мина днес разследването ти? — попита той. — Вече вижда ли му се краят?

* * *

Рейко долови в гласа на Сано надеждата, че диренията ѝ ще престанат, преди да са нанесли още щети. Тя знаеше, че съпругът ѝ се страхува за нейната безопасност, за Масахиро, за роднините им и за всички васали, които зависеха от него, далеч не само за своите собствени. Всички те щяха да пострадат, ако той бъдеше пратен в изгнание, както и жителите на цяла Япония, ако този себичен, корумпиран и безразсъден Хошина станеше вторият по ранг след шогуна. Рейко продължаваше да изпитва ужас от последствията, до които биха довели търсенето на истината и желанието ѝ да служи на справедливостта; освен това нямаше търпение да вдъхне увереност на Сано.

— Научих достатъчно подробности, които да ме убедят във вината на Югао — каза Рейко. — Утре вечер баща ми ще възобнови обвинението и ще я осъди. Не планирам повече разследвания из града.

— Радвам се да го чуя — каза Сано.

В гласа му прозвуча искрено облекчение и Рейко не посмя да сподели, че според нея установяването на мотива, тласнал Югао към подобно престъпление, е достатъчно важно, за да оправдае по-нататъшните ѝ издирвания. Той нямаше да се довери на интуицията ѝ, не и в сегашния момент. А тя не беше сигурна дали опасността

тайните на Югао да останат неразкрити действително надвишаваше заплахата, която представляваше Хошина. От този момент нататък щеше да ѝ се наложи да поддържа безукорно поведение. Ако искаше да разбере истината за Югао, трябваше да изчака неприятностите около съпруга ѝ да се разсеят.

— Е — каза Сано, пускайки ръцете ѝ. — Трябва отново да се залавям за работа.

В този миг устата му зейна в неволна прозявка, тъй широка, че челюстите му изпукаха. Рейко забеляза със загриженост, че очите му са замъглени от умора.

— Ела първо малко да си починеш.

— Няма време. Освен че ми се налага да започна разследването си отначало, трябва да измисля и как да осуемя замисъла на Хошина да ме измести от поста.

— Но ти изобщо не си мигнал снощи. Трябва да пазиш силите си. Поне дремни малко — подкани го Рейко. — После ще можеш да мислиш по-ясно.

Видя как Сано се поколеба за миг и после отстъпи:

— Може и да си права — и се остави да го поведе към спалнята.

Сано рязко отвори очи, когато от дълбок сън изведнъж премина в състояние на пълна будност. Лежеше от своята страна на леглото. Стаята бе тъмна, само през прозореца проникваше бледа лунна светлина. Насред тишината на къщата долови песента на щурците и жабите в градината. Рейко спеше до него под завивките и почти не се виждаше. Бавното ѝ ритмично дишане се долавяше едва-едва. Даде си сметка, че дрямката му е продължила доста по-дълго от намеренията му. Но насред яда, че е пропилял часове, които трябваше да оползотвори в работа, изведнъж бе пронизан от смразяващо усещане. Самурайският му инстинкт даде сигнал за тревога. В стаята, освен него и Рейко имаше още някой. Остана да лежи напълно неподвижен, преструвайки се, че спи, без да смее да помръдне. Усети слаб и непознат мирис на чужд човек и чу дишане, което не бе нито негово, нито на Рейко. Кожата му регистрира почти недоловимите въздушни потоци в обгърнатата от покой стая. Те се завихряха около твърдо тяло, което се мерзелееше зад гърба му. От него се излъчваше жива топлина. Съзнанието му породило неясен образ на надвесен над него

мъж. Нямахме никакво съмнение, че натрапникът се бе озовал там със зли намерения.

Тези мисли и усещания го връхлетяха в един-единствен миг, последвал събуждането. С рязко движение той се претърколи по гръб, грабна меч си, който винаги държеше до леглото, и замахна. Неканеният гост отскочи точно навреме, за да избегне удара на острието. Строполи се с трясък на пода и после с трескаво шумолене в тъмнината се втурна към вратата.

Стресната, Рейко тутакси седна в леглото до Сано.

— Какъв е този шум? — възкликна тя.

Сано вече скачаше от леглото с вдигнат меч, мотаейки нозе в полите на нощната си роба.

— В къщата има чужд човек! — изкрещя той. — Извикайте стражите!

Той препречи вратата. Непознатият се втурна към плъзгащата се преграда, която отделяше едната част от стаята. Хвърли се направо през нея, хартията се разкъса, дървената решетка се разтроши и той падна в коридора от външната страна. Сано чу как Рейко закрещя за помощ. Скочи през дупката, пробита от натрапника. Външните врати от другата страна на коридора бяха оставени отворени, за да влиза свеж въздух. Сано изскочи на верандата към градината. Под множеството дървета мракът бе тъй гъст, че не се виждаше нищо. Но по застланата с чакъл пътечка захрущяха нечий припрени стъпки, последва шумолене на храсти.

До Сано изникнаха двама пазачи с фенери в ръце. Той посочи към мястото, откъдето идваше шумът от бягащия нападател.

— Ето там!

Пазачите се втурнаха надолу по стъпалата, следвани от Сано. Вдигнали фенери, претърсиха градината. В мрака зад облите камъни и цветните лехи Сано долови движение. Идваше откъм отдалеченото крило на къщата.

— Натам!

Той и хората му се втурнаха, но вече не долавяха нито движение, нито шум откъм натрапника. После Сано чу шумолене някъде отгоре. Както тичаше, вдигна поглед и видя неясна форма върху наклонената стреха на постройката.

— На покрива е! — извика той.

Стигна до къщата, но в този миг неясната маса се превърна в човешка фигура, която изчезна от полезрението му. Пазачите оставиха фенерите си, прехвърлиха се през парапета на верандата, изкатериха се по колоните и от там на покрива. Сано тикна меч в пояса си и ги последва. Покривът се ширна пред него подобно на море от керемиди, свързващо многобройните крила на постройката; заоблените му вълнички бяха застинали неподвижни и блестящи на лунната светлина. Видя натрапника да се придвижва със сигурна бърза крачка по издатини и островърхи стрехи. Стражите хукнаха след него, но взеха да се препъват, подхлъзваха се и падаха. С несигурни крачки Сано пое след тях. Грубите ръбове на керемидите деряха босите му нозе. Натрапникът изкатери поредния връх на покрива в далечината.

На известно разстояние пред Сано се издигаше стражница, разположена върху зида, ограждащ имението. Пазачите в нея се надвесиха през прозорците с фенери в ръце, за да видят каква е тази бъркотия. Сано им извика:

— Там на покрива има злосторник! Застреляйте го!

Пазачите опънаха лъкове от прозорците. Нощта се изпълни с бръмченето на носещи се във въздуха стрели, които с тракане се посипаха по керемидите. Сано трескаво оглеждаше околните покриви, но от натрапника вече нямаше и следа. Стражите се върнаха при него, останали без дъх и сили.

— Избяга — изрече запъхтян единият.

— Сигурно е скочил върху зида и от там се е прехвърлил навън — предположи друг.

— Поне не нарани никого, нали? — попита капитанът на нощния патрул.

Когато си спомни как се бе събудил в мрака с неканения гост до себе си, го прониза една мисъл. В сърцето му избликна смразяващ, неподправен ужас.

— Искам да го заловите. Идете при командира на охраната на крепостта. Кажете му, че държа всички стражи незабавно да се включат в издирването.

— Ще го пипнем — увери го капитанът на нощния патрул, тръгвайки да изпълни заповедта. — Няма как да се измъкне от крепостта.

* * *

Но макар че издирването продължи през цялата нощ и в него се включиха хиляди войници, които претърсиха всеки ъгъл от крепостта Едо, това не доведе до залавянето на неизвестния нападател.

Сано, който бе чакал в главния охранителен пункт, се прибра вкъщи призори грохнал и сломен. Рейко го посрещна на вратата. Надеждата в изражението ѝ мигом угасна, щом прочете отговора върху лицето на Сано.

— Значи е успял да избяга?

— Като с магия. Не знам как го направи, но понастоящем може да е навсякъде из града.

Ужасът му, който бе нараснал неколккратно по време на дългото нощно дирене, го бе обсебил като зъл дух. Ако заговореше за него, самообладанието, което бе поддържал пред хората си, щеше да рухне и той щеше да се срине. Мина бързо покрай Рейко и влезе в къщата.

— Кой мислиш, че е? — попита Рейко, следвайки го.

— Не мога да го назова — отвърна Сано, докато крачеше по коридорите към личните им помещения, — но кой друг би се промъкнал тайно и би нападнал висш служител от новия режим на владетеля Мацудайра?

— Убиецът, който е отнел живота на началника на мецуке и на останалите? — предположи Рейко, останала без дъх от изненада и от усилието да не изостава от Сано. — Мислиш ли, че е дошъл тук да те убие?

— Убеден съм.

Дори и в този момент Сано чувстваше смъртоносното намерение на нападателя като отрова в кръвта си. Молеше се споменът да е единственото, което се убиецът бе оставил у него.

— Това означава ли, че е някой от управлението?

— Може би. Което би обяснило как се е промъкнал в крепостта.

— Защо вървиш толкова бързо? — попита Рейко, когато двамата подминаха припряно прислужниците, които сновяха по коридорите.

Сано влетя в спалнята.

— Запали всички фенери! — нареди ѝ той.

— Защо? Какво има? — попита тя, явно озадачена.

— Поне веднъж в живота си направи каквото ти казвам, без да се разправяш! — избухна той.

Рейко зяпна слисана, но се подчини. Фенерите изпълниха стаята с гореща димяща светлина. Сано отвори трескаво шкафа, измъкна едно огледало и се взря в напрегнатото си, сякаш обсебено от зла сила лице. После остави огледалото и се съблече гол. Протегна ръце и взе да ги върти, оглеждайки до най-малката подробност кожата си от раменете до върховете на пръстите. По същия начин провери тялото, краката и стъпалата си.

— Но какво правиш?

Сано се обърна с гръб към нея и попита рязко:

— Виждаш ли някакъв белег по мен?

— Белег ли? — тя прокара ръце по него. — Не — отвърна, още по-озадачена.

Естествено, че бе твърде скоро — издайническата синина не можеше да се появи толкова бързо. Щом се обърна отново към Рейко, видя в очите ѝ ужас. Тя се бе досетила и стъписана притисна ръка до гърлото си.

— Милостиви Небеса! — прошепна съпругата му. — Той докосна ли те?

Двамата се взряха един в друг, парализирани от страх, че той ще е шестата жертва на дим мак.

— Не знам — отвърна Сано, — но мисля, че успя. Според мен това ме събуди.

— Не! — Рейко стисна ръцете на Сано, отчаяно съпротивявайки се на подобна възможност. — Сигурно грешиш. Не чувстваш нещо да е станало вътре в теб, нали?

Сано поклати глава.

— Само че според мен и останалите не са усетили нищо. Не са подозирали нищо лошо, докато...

В съзнанието му отново изникна картината, как нападателят се навежда над него, докато той спи в леглото, и крадешком протяга ръка. Цялото му тяло изтръпна от усещането за фаталното докосване. Това въображение ли беше или действителност?

Останала без дъх, в трескаво отчаяние, Рейко възкликна:

— Незабавно ще повикам лекар!

— Няма смисъл. Ако ми е приложил смъртоносното докосване, злото е сторено. Никакво лечение не може да ме спаси.

В очите на Рейко заблестяха сълзи.

— Сега какво ще правим?

Сано бе изумен от това, че съдбата можеше така внезапно да се обърне фатално. Ако убиецът наистина го бе докоснал, той щеше да е обречен още преди владетелят Мацудайра да го накаже за неуспеха му да залови престъпника или Хошина да му нанесе съкрушителния удар. Мисълта, че му остават броени мигове живот, че ще остави обичната си съпруга и син, го ужаси. Не беше в състояние да предложи на Рейко кой знае какво успокоение.

— На този етап нищо — отвърна той. — Просто трябва да изчакаме два дни и да видим какво ще се случи.

22 ГЛАВА

Гъста утринна мъгла забулваше Едо, заличавайки границата между земя и небе. Невидими лодки плаваха по реки и канали. Гласовете на хората, прекосяващи мостовете, бяха брънки в нанизите от звуци, прехвърлящи водната повърхност.

В бедняшкия квартал, досами зидовете на затвора Едо, четири карета бяха превърнати в развалини. Струи пушек продължаваха да се вият над изгорелите дървени греди, почернелите паднали керемиди и купчините пепел там, където доскоро се намираха множество къщи. Неутешими обитатели ровеха из отломките, опитвайки се да спасят поне част от имуществото си. Но отвъд развалините самият затвор се издигаше цял и невредим. По моста и през портите му се точеше върволица от затворници, освободени в началото на пожара предишния ден. Те се завръщаха доброволно, за да излежат присъдите си или да изчакат делото си в съда. Двама надзиратели, застанали редом с пазачите при портала, брояха пристигащите и ги отмятаха по списък.

След като и последният затворник влезе, единият надзирател каза:

— Странно. Обикновено се връщат всички. Този път един липсва.

* * *

Рейко се взираше през прозорчето на паланкина си, който я отнасяше извън крепостта Едо, но нито гледката отвън, нито звуците стигаха до съзнанието ѝ. Страхът, че съпругът ѝ е обречен на смърт, бе обсебил мислите ѝ като зловещо присъствие, изключвайки света около нея. Сподавеното ридание в гърлото ѝ с всеки изминал миг ставаше все по-неудържимо. Мисълта да изгуби Сано или да живее без него бе отвъд поносимото.

Когато ѝ бе казал за ужасната възможност убиецът да му е приложил докосването на смъртта, бе изпитала желание да се притисне в него, да го скачи здраво за себе си и за живота. По-късно ѝ бе заявил, че той трябва да излезе, и тя бе обладана от неистова тревога.

— Къде? — бе попитала. — Защо?

— Да продължа издирването на убиеца.

— Сега?

Спокойна безпристрастност бе заменила доскорошния му ужас.

— Преди това ще се измия, ще се облека и ще хапна нещо.

— Налага ли се? — попита Рейко, бързайки след него. Не искаше да го изпуска от поглед.

— Все още не съм си свършил работата.

— Но ако ти остават само два дни живот, трябва да ги прекараме заедно — запротестира Рейко.

В банята Сано изсипа едно ведро с вода върху тялото си и се изтърка.

— Владетелят Мацудайра и шогунът няма да приемат това извинение. Те ми заповядаха да заловя убиеца и аз трябва да се подчиня.

Рейко изпита внезапна яростна омраза към бушидо, който предоставяше на началниците му правото да се отнасят с него като с роб. Никога до този момент самурайският кодекс не бе ѝ се струвал толкова жесток.

— Ако има някакъв момент, в който да откажеш да се подчиниш на заповеди, той е именно сега. Кажи на владетеля Мацудайра и на шогуна, че вече достатъчно си се жертвал за тях и затова да ходят да си залавят убиеца сами — извън себе си от отчаяние, тя възкликна умолително: — Остани си вкъщи с мен и Масахиро!

— Ще ми се да можех.

Сано влезе в пълната вана, изплакна тялото си, излезе и се избърса с кърпата, която Рейко му подаде.

— Но сега имам повече причини от преди, да изправя убиеца пред съда. Не всяка жертва има шанса да отмъсти на убиеца си, преди да умре. На мен ми се предоставя уникална възможност — той започна да се смее.

— Как можеш да се смееш в такъв момент? — възкликна Рейко.

— Ако не се смея, трябва да се разплача. И не забравяй, възможно е убиецът да не ме е докоснал. В такъв случай съвсем скоро и двамата ще се смеем на случилото се. Даже ще ни стане неудобно, че сме се тревожили за нищо.

Но Рейко видя, че той не си вярваше. Нито пък тя.

— Моля те, не излизай! — възкликна тя, докато го следваше към спалнята.

Той се облече.

— Разполагам с твърде кратко време да заловя убиеца и да предотвратя следващи смъртни случаи. И ще го сторя, дори и това да е последното нещо, което ми предстои да свърша.

Никой от тях не изрази гласно страха си, че можеше да се окаже точно така. Сано се обърна към нея и я прегърна силно.

— Освен това, ако не го направя, само ще се упреквам и ще се чувствам нещастен. Това не е начинът, по който би искала да прекарам последните два дни от живота си, нали? — и добави нежно: — Ще се върна скоро, обещавам.

Рейко го бе оставила да тръгне, защото, макар и наранена, че той не иска да остане с нея, не желаше да му отнеме възможността да прекара скъпоценното време, което му оставаше, както той намереше за добре. После бе решила, че е по-добре да свърши собствената си работа, вместо да се коси за съдба, която самата тя бе безсилна да промени.

Шествието ѝ спря в мъглата пред имението на съдия Уеда. Тя слезе от паланкина си, бързешком мина през портата и прекоси двора, съвсем пуст в този ранен час. Влезе в къщата, където завари баща си зад писалището в кабинета му. Пред него бе коленичил пратеник. Съдия Уеда четеше един свитък, който явно бе донесен току-що. Навъси се, бързо написа нещо и го подаде обратно на пратеника, който се поклони и си тръгна. Съдия Уеда вдигна поглед към Рейко.

— Идваш рано, дъще.

Навъсеното му лице се отпусна в усмивка, която тутакси се стопи, щом забеляза изражението на Рейко.

— Какво има?

— Убиецът се вмъкна в дома ни снощи и... докато съпругът ми спеше...

Не можа да продължи, защото буцата в гърлото я задавяше. Тя видя разбиране и ужас в очите на баща си. Той понечи да се изправи и протегна ръце, сякаш да я прегърне, но тя го възпря с жест, тъй като всякакво съчувствие би я сринало.

— Не знаем дали се е случило — каза тя с глас, напрегнат от усилието ѝ да се владее. — Сано се чувства добре. Най-вероятно се тревожим напразно.

— Сигурен съм, че е така — въпреки успокоителния тон изражението на съдия Уеда остана сериозно.

— Но не съм дошла за това — Рейко припряно смени темата. — Тук съм, за да ти кажа, че приключих с разследването си — Сано поне нямаше защо повече да се тревожи, че ще му причини нови неприятности. — Излишно е да отлагаш повече произнасянето на присъдата на Югао.

Съдия Уеда въздъхна шумно и поклати глава.

— Опасявам се, че и бездруго съм длъжен да го сторя.

— Защо? Какво се е случило?

— Пратеникът, който току-що беше тук, ми донесе обезпокоителни новини. Вчера в близост до затвора Едо е избухнал пожар. Затворниците са били освободени. Тази сутрин всички са се върнали, с изключение на Югао.

Рейко така се слиса, че почти забрави собствения си проблем.

— Югао е изчезнала?

Съдия Уеда кимна.

— Възползвала се е от пожара и е избягала.

Ужасена, Рейко се отпусна на колене. Югао имаше склонност към насилие и се държеше като невменяема. Спокойно можеше да убие отново.

— Предполагам, не бива да се изненадвам, че Югао е избягала. Цяло чудо е, че не бягат всички затворници, когато ги пускат заради някой пожар.

— Предполагам, че е така. Повечето от осъдените на смърт са толкова покрусени, че приемат съдбата си с примирение. И знаят, че ако все пак избягат, ще бъдат преследвани и изтезавани. Освен това всички затворници са наясно, че не могат да се върнат там, откъдето са дошли; чиновниците по места или информаторите на полицията ще докладват за тях. Дребните престъпници биха предпочели да изтърпят

наказанието си. Животът във вечно бягство е тежък. Бегълците са принудени да прибегнат до просия или проституция, иначе са обречени на гладна смърт.

— Вината е моя — каза Рейко. — Ако не бях тъй твърдо решена да разбера защо Югао е убила семейството си... ако не настоявах толкова за отсрочка, за да установя причината... тя щеше да бъде екзекутирана преди пожара.

— Не се обвинявай — каза съдия Уеда. — Решението да се заемеш с разследването на убийствата беше мое и никой от нас не би могъл да предвиди пожара. Ако се върнем назад, аз просто трябваше да приема самопризнанията на Югао и незабавно да я осъдя на смърт. Отговорността за бягството ѝ е моя.

При все това Рейко изпитваше мъчително чувство за вина.

— Какво ще правим сега?

— Пратил съм нареждане до полицията за издирването ѝ.

— Но как могат да открият човек сред милион жители на града? — възкликна Рейко, обзета от отчаяние. — В Едо има толкова места, където може да се укрие един беглец. А и в полицията са тъй заети да преследват бунтовници, че едва ли ще положат особено старание да намерят Югао.

— Така е, но какво друго може да се направи?

Рейко стана.

— Аз лично ще се заема с издирването на Югао.

Върху лицето на съдия Уеда се изписа съчувствие, но и съмнение.

— За теб това ще е още по-трудно, отколкото за полицията. Те поне разполагат с достатъчно служители, цивилни помощници и отговорници по места, които могат да пратят по дирите на Югао, докато ти си сама жена.

— Да — съгласи се Рейко, — но така поне ще правя нещо, а няма просто да чакам да я заловят. А хората, които са я виждали, може да се окажат по-склонни да разговарят с мен, отколкото с полицията.

— Ако настояваш да се включиш в издирването, желая ти успех — каза съдия Уеда. — Трябва да призная, че откриеш ли Югао, ще ми окажеш ценна помощ. Фактът, че една убийца е на свобода, защото аз съм забавил екзекуцията ѝ, е черно петно в досието ми. Ако не бъде заловена, мога да загубя поста си.

Рейко не желаше да навреди на Сано... особено сега, когато бе заплашен собственият му живот, нито пък искаше изборът ѝ да повлияе на брака им. При все това не можеше да остави баща си да страда, както и да позволи една убийца да избегне наказанието. Интуицията ѝ подсказваше, че сега по-важно от всякога бе да разбере какъв бе мотивът за престъплението на Югао. А и самото издирване щеше да я отвлече от страха ѝ, че Сано ще умре.

— Ще я намеря, татко — каза Рейко. — Обещавам.

* * *

Първата спирка на Сано бе в административния квартал на крепостта Едо. Заедно с детективите Маруме и Фукида той слезе от коня си пред портата на Хирата, където пазачите ги поздравиха. Мъглата бе потискаща, а улиците — странно пусти, ако не се смятаха няколкото слуги и патрулиращите войници. Щом прекосиха двора и влязоха в къщата, където бе живял преди време, Сано почувства внезапна носталгия, която го прониза тъй силно, че изпита физическа болка.

Спомни си времената, когато се бе прибирал у дома на това място изтощен, обезсърчен и обзет от страх за живота и честта си. Бе издържал всичко, поддържан от физическата сила на тялото си. Дори когато бе раняван, никога не бе губил увереността си, че ще се възстанови. Бе приемал доброто си здраве за даденост и нито за миг не бе допуснал, че може да умре, макар че често му се бе налагало да поглежда смъртта в очите. Тези отминали времена му се струваха като идилия. Сега го бе обсебила смъртта. Представяше си експлозията в главата си при спукването на някой кръвоносен съд, виждаше живота си угаснал като духнат пламък на свещ. Ако убиецът наистина го бе докоснал, цялата му мъдрост, политическата власт и богатството нямаше да бъдат в състояние да го спасят. Сано потисна порива си да хукне с всички сили в напразен опит да избегне смъртоносната сила, вкарана в собственото му тяло. Трябваше да насочи всичките си усилия в това да залови убиеца. Беше длъжен да спаси следващите жертви, дори и наистина да бе белязан със знака на смъртта.

Хирата го посрещна пред къщата. Предишната вечер Сано бе проводил пратеник да го уведоми за нападението на убиеца и главният му васал изглеждаше съсипан от вестта.

— Сано сан, аз...

Вълнение удави думите, които бе възнамерявал да изрече. Той падна на колене пред Сано и сведе глава в поклон. Сано бе трогнат, че Хирата може да скърби за него, макар че самият той бе станал причина за ужасната му рана. Той каза с привидно весел глас:

— Ставай, Хирата сан! Още не съм умрял. Запази този опечален вид за погребението ми. Сега ни предстои работа.

Хирата се изправи, видимо ободрен от отношението на Сано.

— Желаете ли все още да открия свещеника и водопродавеца, както и онзи, който вероятно е дебнал полковник Ибе?

— Да — отвърна Сано. — И ще продължим с останалите задачи, които планирахме вчера.

— Дватамата с Маруме вече организирахме издирването на свещеник Озуно — рапортува Фукида.

— Ще сторя всичко, което е по силите ми, за да заловя убиеца — заяви Хирата. — Това вече става лично.

— Ако отмъстиш за смъртта на господаря си още преди да е умрял, ще си спечелиш място в историята — каза Сано.

Хирата и детективите посрещнаха шегата с дежурен смях. Сано чувстваше бремето на усилието да поддържа висок и техния, и своя собствен дух.

— Нека да гледаме нещата откъм добрата им страна. Всяко нещастие носи със себе си неподозирана облага. Случилото се снощи ни предостави нови следи, по които сега се каня да поема.

* * *

Централният щаб на армията на Токугава се помещаваше в малка кула в крепостта Едо, която се издигаше от разположен високо на хълма зид и представляваше квадратна конструкция, чиято предна част бе измазана с бял гипс. Над всеки от трите ѝ етажа стърчаха издадени керемидени покриви. Генерал Исогай, главнокомандващият армията, имаше свой кабинет на най-горния етаж. Сано и детективите Маруме и

Фукида стигнаха до кулата по закрит коридор, който минаваше покрай зида. Докато крачеха нагоре, тримата поглеждаха през обезопасените с решетки прозорци в проходите под тях. Сано с изненада констатира присъствието единствено на патрулите и стражите на пропускателните пунктове. Служителите, които обикновено изпълваха пасажите, сега бяха изчезнали.

— Мястото е опустяло подобно на имението ви — отбеляза Маруме. — Някак си не мога да приема, че полицейският началник Хошина има пръст и в това — обади се Фукида.

Сано също бе обзет от неприятно предчувствие. Тримата влязоха в кулата и се изкачиха по стълбите, подминавайки войници, които им се покланяха. Сано застана на прага на кабинета, в който генерал Исогай водеше съвещание на армейски командири. Димът от лулите им изпълваше въздуха с кълбета, които плавно излизаха навън от прозореца и се сливаха с мъглата. Генерал Исогай зърна Сано, кимна почтително и освободи хората си.

— Поздрави, почитаеми дворецов управителю. Моля, заповядайте.

Сано нареди на Маруме и Фукида да изчакат отвън и влезе при генерала. По стените се виждаха рафтове с наредени върху тях мечове, копия и пушки, както и карти на Япония с разположението на армейските гарнизони.

— Мога ли да ви бъда в услуга? — попита вежливо генералът.

— Да, можете — отвърна Сано, — но първо, моля, приемете моите съболезнования за смъртта на полковник Ибе.

Ведрото изражение на генерала помръкна.

— Ибе беше добър войник. И добър приятел. С него се издигахме заедно. Ще ми липсва — генералът се засмя скръбно. — Помните ли последната ни среща? Бяхме толкова самоуверени, защото държахме нещата под контрол. Сега един от най-добрите ми хора е убит, а вие сте в немилост пред владетеля Мацудайра, защото не сте успели да заловите извършителя.

Той отиде до прозореца.

— Забелязахте ли колко пуста е крепостта? — когато Сано кимна, генералът поясни: — Всички разбраха, че снощи убиецът се е добрал до вас. Тук, на мястото, което всички смятахме за безопасно. Хората се страхуват да излизат. Не искат да бъдат следващите жертви.

Всички се крият въщи, обградени от телохранители. Бакуфу е парализирано.

Сано си представи как връзката между Едо и останалата част от Япония се прекъсва, как режимът на Токугава губи контрол над провинциите. Анархията би довела до бунтове. Оцелелите от фракцията на Янагисава тукати биха се възползвали от възможността да си върнат властта, а освен това не беше изключено и даймио да въстанат срещу управлението на и Токугава.

— Всичко това може да се окаже пагубно. Издайте заповед за военна охрана и защита на висшите служители при изпълнение на служебния им дълг — каза Сано.

Генералът се навъси, обзет от колебание.

— Армията вече покрива твърде голям периметър и числеността ѝ се оказва недостатъчна.

— Тогава наемете войници от даймио. Мобилизирайте и военна сила от провинциите.

— Както кажете — отстъпи генерал Исогай, макар и с неохота. — Между другото научихте ли, че убиецът вече си има прякор? Хората го наричат Призрака, защото издебва жертвите си и ги убива, без да го вижда никой — той махна към прозореца. — Дайте ми явен враг и ще пратя по дирите му всички свои стрелци и воини с мечове. Но армията ми не може да се сражава с призрак — когато се обърна с лице към Сано, в лукавите му очи проблесна отчаяние. — Вие сте детективът. Как да го открием и обезвредим?

— Със същата стратегия, която бихте използвали, за да поразите всеки друг враг — отвърна Сано. — Първо анализираме информацията, с която разполагаме за него. После го поваляме на земята.

Изражението на генерал Исогай стана скептично.

— Какво знаем за него, освен че най-вероятно е луд?

— Нападението му срещу мен ме научи на две неща. Първо, целта му е да унищожи владетеля Мацудайра, като убива негови ключови служители.

— Та вие не подозирахте ли същото още когато началникът на мецуке умря по време на конните състезания?

— Да, но сега вече това е сигурно. Аз не познавах добре никоя от жертвите му, не сме имали едни и същи приятели, сътрудници,

семејни контакти или лични врагове. Единственото общо между нас е, че всички до един сме назначени в новия режим на владетеля Мацудаира.

Генерал Исогай кимна:

— В такъв случай убиецът трябва да е поддръжник на опозицията. Но нали не смятате, че е в съюз с главните старейшини Като и Ихара и бандата им? — върху лицето му се изписа недоверие. — Много ги бива в политическите игри, но не мога да повярвам, че имат смелостта за нещо толкова рисковано, като неколкократно убийство.

— Като и Ихара засега не са извън подозрение, но аз имам друга теория, която ще ви изложа след малко. Второто нещо, което научих за убиеца, е, че е майстор не само по мистичните бойни изкуства, а и в незабелязаното придвижване.

— Явно, след като е проникнал в имението ви и се е промъкнал досама леглото ви — съгласи се генерал Исогай.

— След като умее това, значи би могъл да се промъкне и в крепостта отвън. Няма защо да е някой от вътре.

Генерал Исогай се намръщи, съпротивявайки се на идеята, че мощната защита на крепостта може да бъде преодоляна, но все пак каза:

— Допускам, че е възможно.

— В такъв случай кой е експерт по тайното промъкване и принадлежи към опозицията? Стигам до специалните елитни части на Янагисава.

Тези части включваха майстори по невидимо придвижване и по бойни изкуства, които Янагисава бе наел, за да се поддържа на власт. Подозираха ги за извършени политически убийства на негови врагове, но никой не бе заловен — прикриваха следите си твърде умело. Генерал Исогай вдигна вежди изненадан.

— Знаех, че са опасна порода, но никога не съм чувал, че могат да убиват с докосване.

— Ако притежават тези умения, със сигурност биха ги пазили в тайна — тревожна мисъл връхлетя Сано. — Питам се колко ли случая е имало през годините, с които са изглеждали като естествена смърт, а и всъщност са били убийства, поръчани от Янагисава — но в това отношение Сано нямаше какво особено да стори. — Причината,

поради която съм тук, е да ви попитам какво стана с елитните му части след изпращането му в изгнание.

— Дошли сте на точното място.

Генерал Исогай отиде до един списък, окачен на стената, в който се изброяваха трийсет имена. Осемнайсет от тях бяха зачеркнати с червена черта, а в полето имаше някакви бележки. Сано не разпозна нито едно от имената.

— Те съвсем преднамерено се стараеха да останат незабелязани — каза генерал Исогай. — Когато пътуваха, използваша чужди имена. По тази причина движението им бе трудно да се проследи — той посочи имената, зачеркнати с червено. — Тези загинаха в битката, когато нападнахме имението на Янагисава. Моите хора убиха половината от тях. Останалите се самоубиха, за да не бъдат заловени. Но останалите дванайсет не бяха в района в онзи момент и успяха да избягат. Залавянето им бе задача от първостепенна важност, защото според нас те са водачи на нелегалното движение и са отговорни за нападенията срещу армията. Сано бе доволен, че се сдобива с нови заподозрени, но и стреснат от мисълта, че трябва да преследва дванайсет души.

— Заловили ли сте някого до момента?

— Тези петима — отвърна генерал Исогай и чукна с пръст върху имената. — Миналата зима ни провървя. Пипнахме един техен човек. Изтезавахме го и той ни каза къде да ги открием. Завардихме скривалищата им, заловихме ги и ги ексекутирахме.

— Това стеснява периметъра — каза Сано с облекчение. — Имате ли някакви следи за останалите?

В случай че разполагаше само с два дни да хване убиеца, преди да умре, трябваше да действа бързо.

— Тези последни седмици са най-изкусните от групата. Все едно наистина са призрци. Промъкваме се към тях и... — генерал Исогай сграбчи шепа въздух и после отвори празната си ръка. — Всичко, с което разполагаме напоследък, са няколко възможни места за наблюдение — получени са от информатори, които не са особено надеждни.

Той отвори една книга на писалището си и прокара пръст по колона от йероглифи.

— Всичките са в разни чайни из града. В някои от тях преди войната хората на Янагисава са имали обичай да се събират на питие. Ще ви ги препиша с адресите и имената на седмината елитни войници, които все още се числят към бегълците — генерал Исогай топна една четчица в мастило и преписа данните върху лист хартия, попи го и го връчи на Сано.

— Много благодаря — каза Сано с надеждата, че вече разполага с името на убиеца и с ключа към местонахождението му.

— Ако Призрака е от елитните части на Янагисава, пожелавам ви повече късмет в залавянето му, отколкото имахме ние — каза генералът.

Те се поклониха един на друг и Сано се обърна да си тръгва, когато генерал Исогай добави:

— Между другото, ако тръгнете с хората си срещу тези дяволи, бъдете предпазливи. По време на нападението срещу имението на Янагисава осемнайсетимата убиха трийсет и шест мои войници, преди да ги разбием. Опасни са.

Очите на генерала проблеснаха присмехулно:

— Но вероятно вече го знаете от личен опит.

23 ГЛАВА

Минаваше пладне и слънцето бе стопило мъглата, когато Рейко напусна селището на хинин след безуспешно издирване на Югао. Никой там не бе виждал жената, откакто бе арестувана. Обезсърчена и въпреки това твърдо решена да постигне целта си, тя се отправи към квартала за развлечения Рюгоку Хирокоджи.

Съпровождана от лейтенант Асукай и останалите стражи, тръгна пеша по шумната, изпълнена с хора широка улица. Помисли си за полицейския началник Хошина и хвърли поглед през рамо, за да види дали някой не я следи. Докато се чудеше кого да попита за Югао, вятърът залюля фенерите по сергиите и те загракаха. Пискюли, откъснати от оръжията по време на битка, се затъркаляха по земята, оваляли в прах. Гъсти буреносни облаци плъзнаха по небето като мастило по мокра хартия. Рукна топъл дъжд. Рейко, ескортът ѝ, както и стотиците търсачи на удоволствия побързаха да се подслонят под покривите на сергиите. Вятърът довя талази от дъжд, които заляха празната улица и я покриха с локви. Сергията, където се бяха скрили Рейко и стражите, предлагаше евтини играчки като награда за търкаляне на топки нагоре по рампа с дупки. Още един човек бе намерил там подслон от дъжда — мъж с маймунка, която държеше на ремък.

Маймунката изписка към Рейко. Беше в миниатюрна бронирана туника, с шлем и меч. Стражите ѝ прихнаха. Тя бе тъй изненадана от маймунката, че почти не забеляза господаря ѝ, докато той не се обади:

— Простете лошите маниери на моя приятел.

Сега Рейко видя, че той бе не по-малко забележителен от своя спътник. Беше висок колкото нея, със сплъстени черни коси и косми, които покриваха лицето, ръцете и краката му. Очи като мъниста срещнаха стъписания поглед на Рейко, под черните мустаци лъснаха в усмивка остри зъби. За свое още по-голямо учудване тя го позна.

— Ти май си Плъха? — попита тя.

— Самият аз. На вашите услуги, красива госпожо.

— Ние имаме общ познат — каза Рейко. — Казва се Хирата и е личен следовател на шогуната.

Хирата ѝ бе казал, че Плъха е родом от северния остров Хокайдо^[1], чиито местни жители бяха известни с буйната си телесна растителност.

Той търгуваше с информация, която събираше, пътувайки из Япония в дирене на други особняци за собственото си шоу в квартала за забавления на отсрещния бряг на реката. Плъхът беше информатор на Хирата.

— О, да — възкликна той. — Чух, че Хирата сан бил ранен в битка. Как е сега?

— По-добре.

Стражите ѝ се опитаха да погалят маймунката. Тя измъкна миниатюрния си меч и го размаха към тях. Те се отдръпнаха със смях. Плъхът изгледа Рейко с любопитство.

— А вие коя сте? Не ми казвайте — трябва да сте госпожа Рейко, съпругата на дворецовия управител.

— Как разбра? — попита Рейко огорчена.

— Плъхът си има начини — отвърна той с мъдър поглед.

— Моля те, не казвай на никого, че си ме видял тук! — възкликна тя.

Плъхът премига и сложи пръст на устните си.

— Аз не разнасям клюки за приятелите си, а приятелите на Хирата сан са и мои приятели. А какво прави изискана дама като вас на това място?

Рейко се обнадее.

— Търся един човек. Може би ти ще успееш да ми помогнеш.

— С удоволствие, а и за вас ще се откажа от обичайната си плата. Кой е той?

— Една жена на име Югао. Вчера е избягала от затвора на Едо — Рейко описа Югао. — Да си я виждал и някъде?

Плъхът поклати глава.

— Съжалявам. Но ще си отварям очите.

Маймунката отново изписка, размахвайки меч срещу телохранителите на Рейко, които бяха извадили своите оръжия и на шега се сражаваха с нея.

— Ей, да не го нараните! — обърна се към тях Плъха и после попита Рейко: — За какво са пратили Югао в затвора?

— Убила е с нож баща си, майка си и сестра си.

Лицето на Плъха се оживи от интерес.

— Странно как не съм чул за това. Къде се е случило?

— В селището на хинин.

— А-ха.

Интересът на Плъха угасна, сякаш престъпленията сред хинин бяха нещо обичайно и не заслужаваха внимание.

— А защо съпругата на дворецовия управител издирва някаква си избягала низвергната?

Вместо да му разказва цялата тъжна история, Рейко обясни:

— Баща ми ме помоли да открия Югао. Той е магистратът, който я съди за убийствата.

Плъхът сбърчи рунтавите си вежди, подканвайки я за повече разяснение. Рейко замълча. Маймунката цапна капитан Асукай по крака с меч си и той извика от болка. Другарите му избухнаха в смях.

— Така ви се пада, като дразните горкото животно — възнегодува Плъха и после каза: — Законът следва странни пътища, а и кой съм аз да го оспорвам? Но тъй като имам привилегията да разговарям с дъщерята на съдията, може би ще ми кажете дали онези, другите убийства вече са разкрити.

— Какви други убийства? — попита Рейко, все по-нетърпеливо чакайки дъждът да спре, за да може да продължи издирването си. Мисълта ѝ се отвлече към я Сано и страхът отново я скова. Дали смъртоносното докосване на убиеца можеше да подейства още преди да изтекат двата дни?

— Тия, дето са се случили тук преди около шест години — поясни Плъха. — Трима души са били намушкани смъртоносно през няколко месеца.

Рейко се сепна и отново насочи вниманието си към него:

— Какво? Кой са били жертвите?

— Войници на Токугава. Много от тях идват тук да се забавляват, когато не са на дежурство.

— Как е станало?

— Както разбрах, пийнали здраво в чайните и излезли навън да се облекчат. После ги намерили проснати мъртви наред локва от кръв.

Странно чувство прониза Рейко. Убийствата са се случили, докато Югао е живяла в квартала, а жертвите са били наръгани точно както и членовете на семейството ѝ.

— И убиецът не е бил заловен?

— Не, доколкото ми е известно — отвърна Плъха. — Последното, което чух, бе, че според полицията войниците най-вероятно са били убити от някакъв скитащ бандит. Кесиите им били изчезнали.

Вероятно бе съвпадение, че Югао се бе озовала на същото място и по същото време, в което бяха станали убийствата. Наистина често се случваше бандити да убиват и да ограбват. Пък и как можеше една жена да убие силен, при това въоръжен самурай? И все пак Рейко не вярваше в съвпадения.

Бурята стихна. Проливният дъжд отслабна и вече само тихо ръмеше, макар че небето остана затулено от облаци. Хората взеха да излизат изпод прикритията на сергиите и да се стичат към западната улица.

— Беше ми приятно да си поговоря с вас — каза Плъха. — Ако чуя нещо за вашата избягала затворница, ще пратя вест — той дръпна ремъка на маймунката си и заяви на стражите: — Край на забавленията.

Рейко цял час разпитва хора от квартала за забавления, но никой не бе виждал Югао. Явно бе твърде умна, за да се появи на място, където имаше вероятност полицията да я издирва. Все пак съществуваше възможност да се навърта из района около дома си, тъй като нямаше къде другаде да иде. Рейко разшири периметъра на издирването си в махалите около Рюгоку Хирокоджи и накрая се озова на позната улица с квартири и дюкяни. Видя една чайна, която позна незабавно. Жената, с която бе разговаряла предишния ден, се бе облегнала на същата колона.

— Я виж кой се връща — каза тя и протегна към Рейко ръка с отворена длан. — Дължите ми пари. Открих къде е онова момиче Тама.

* * *

Носачите на Рейко оставиха паланкина ѝ на земята в един уединен участък на търговския квартал Нихонбаши. Над двуетажните къщи ръмеше ситен дъжд; в просторните градини, скрити зад бамбукови огради, растяха борове и червени кленове. Улиците бяха тихи и пусти, незасегнати от суетнята и оживлението, които царяха в търговската част само няколко пресечки по-нататък.

— Наскоро се отби наш клиент от едно време. Разказа ни, че бащата на Тама се бил пропил и умрял, оставяйки Тама без пукнат грош — бе казала на Рейко жената от чайната. — Тя отишла да работи като слугиня в къщата на богат лихвар.

Рейко се бе озовала на това място, следвайки указанията на жената от чайната. Може би Тама щеше да ѝ помогне да открие Югао, както и да хвърли светлина върху убийствата. Рейко наблюдаваше през прозорчето на паланкина си как лейтенант Асукай слезе от коня си, отиде до най-голямата къща на улицата и почука на портата. Отвори му един слуга.

— Искам да говоря с Тама — каза лейтенант Асукай. — Прати я тук навън.

Не след дълго от вътре излезе една жена. Тя бе толкова дребна, че приличаше на дете. Въпреки това Рейко знаеше, че Тама е някъде на възрастта на Югао, около двацет и пет годишна. Младата жена носеше обикновено кимоно в индигов цвят, а косите ѝ бяха прибрани с бяла кърпа. Лицето ѝ бе бузесто и гладко като на кукла. Щом видя лейтенант Асукай и другите стражи, невинните ѝ очи се разшириха от ужас. Той я отведе при паланкина на Рейко.

— Здравей, Тама сан — каза тя. — Казвам се Рейко и съм дъщеря на съдия Уеда. Бих искала да поговоря с теб — тя отвори вратичката на паланкина си. — Ела вътре, за да не се намокриш.

Изпита инстинктивен порив да се погрижи за Тама, която изглеждаше твърде мила и беззащитна, за да оцелее в този свят. Тама се подчини покорно. Качи се в паланкина и се огледа, сякаш се бе озовала на непознато място. Рейко предположи, че ѝ се случваше за първи път — слугите не се возеха в паланкини, а ходеха пеша. Тя коленичи колкото бе възможно по-далеч от Рейко и мушна ръце в ръкавите си.

— Не се страхувай — успокои я Рейко. — Няма да ти сторя зло. Тама срамежливо избягваше погледа ѝ.

— Искам да ти задам няколко въпроса за приятелката ти Югао.

Тама се напрегна. Хвърли поглед към вратичката, сякаш ѝ се искаше да изскочи навън, но не смееше.

— Аз... аз не познавам никаква Югао — прошепна тя тъй тихо, че Рейко едва я чу. Лицето ѝ, честно и прозрачно, не успя да прикрие лъжата в думите ѝ.

— Знам, че двете с Югао сте били приятелки — възрази Рейко мило. — Виждала ли си се с нея?

Тама поклати глава. Очите ѝ умоляваха Рейко да я остави на мира. Тя прошепна:

— Не. От три години, когато тя...

— ... се е преместила да живее в селището на хинин?

Тама кимна и Рейко се запита дали не я лъжеше отново. Момичето бе тъй напрегнато, че трудно можеше да се прецени дали не казваше истината, или я просто бе срамежлива с непознати и се страхуваше, че връзката ѝ с една убийца може да ѝ причини неприятности.

— Не се безпокой, няма да ти се случи нищо лошо — увери я Рейко. — Просто искам да намеря Югао. Вчера е избягала от затвора и е опасна. Имаш ли някаква представа, къде може да е отишла?

— От затвора? Югао е била в затвора?

— Да — отвърна Рейко. — Убила е родителите си и сестра си. Ти не знаеше ли?

Тама застина с втрепен поглед, зяпнала от ужас — беше очевидно, че едва сега научаваше за станалото. Рейко предположи, че престъпленията в селището на хинин не се оповестяват. Тама зарови лице в шепите си и зарίδα.

— Ох, не, не!

Рейко хвана ръцете ѝ и внимателно ги дръпна надолу, принуждавайки я да открие лицето си, което бе обляно в сълзи. Тама се взря безпомощно в Рейко.

— Не знам къде е Югао — изплака тя. — Моля ви, повярвайте ми!

— Имаш ли някаква представа, къде може да е отишла? Има ли някакви места, на които двете сте ходили като деца?

— Не! — Тама издърпа ръце от Рейко и избърса сълзи в ръкава си.

— Опитай се да помислиш — настоя Рейко. — Югао може да нарани някого, ако не я заловим.

Тама само поклати глава хлипайки. Рейко сграбчи момичето за раменете.

— Ако знаеш нещо, което може да ми помогне да открия Югао, трябва да ми го кажеш!

— Нищо не знам — изхленчи Тама. — Пуснете ме. Причинявате ми болка!

Засрамена, че упражнява насилие над това невинно безпомощно момиче, Рейко я пусна.

— Добре, съжалявам. Но чуи, има още нещо, което искам да те попитам. Каква може да е причината, поради която Югао е убила семейството си?

Тама се сви в ъгъла на паланкина неподвижна и безмълвна като малко птиче, което се надява, че котката ще се отегчи и ще си отиде, ако то изчака достатъчно дълго.

— Кажи ми — каза Рейко мило, но настоятелно.

Волята на Тама се скърши под натиска на Рейко.

Накрая тя прошепна:

— Мисля... мисля, че той я е докарал дотам.

— Кой? Баща ѝ ли имаш предвид?

Тама кимна.

— Той... когато бяхме деца... той се вмъкваше в леглото ѝ през нощта.

За момент Рейко изпита удовлетворение от това доказателство на теорията ѝ за мотива на Югао да извърши убийствата.

— Югао ли ти го каза?

— Не — отвърна Тама. — Нямаше защо. Аз сама го видях.

— Как? Какво се случи?

С много подканване от страна на Рейко Тама поясни:

— Една нощ останах у Югао. Бяхме десетгодишни. След като си легнахме, баща ѝ се надвеси над нас и се вмъкна под завивките до нея.

Рейко си представи майката, бащата, сестрата, Югао и Тама легнали в една стая, както бе при семействата, които живееха натясно. Видя как мъжът става и в тъмното отива на пръсти до Югао. Бе шокирана, че е дръзнал да извърши кръвосмешение с нея в присъствието на приятелката ѝ и цялото си семейство. Мъжът

заслужаваше наказанието си и съдружникът му не го бе обвинил неправилно.

— Той мислеше, че съм заспала — продължи Тама. — Аз затворих очи и не помръдвах. Но ги чувствах как се движат в леглото до мен и как подът скърца, докато той лежеше върху нея. Чух я да плаче, когато той...

Тама не можеше да греша. Децата от нейната класа най-вероятно често ставаха свидетели на съвкупленията на своите родители и тя със сигурност бе разбрала, че бащата прави с дъщеря си онова, което би трябвало да върши единствено със съпругата си.

Сигурно Югао е ненавиждала баща си за болката, която ѝ е причинявал, каза си Рейко, вероятно през всичките тези години го е мразела.

— На следното утро споделих с нея, че знам какво е сторил баща ѝ. Казах ѝ, че ми е мъчно за нея, но тя ми отвърна, че нямала нищо против — очите на Тама изразяваха изненадата и недоумението, което изпитваше и самата Рейко. — Каза ми, че щом той я желаел, си било добре, защото тя го обичала и било нейно задължение да го направи щастлив. И, изглежда, наистина беше така. Все ходеше подире му. Качваше се в скута му и го прегръщаше.

Все едно, че са били любовници, а не баща и дъщеря, помисли си Рейко.

— Той също беше влюбен в нея — продължи Тама. — Правеше ѝ много подаръци — кукли, сладкиши, красиви дрехи.

С тях си е плащал за сговорчивостта на Югао, за страданията и мълчанието ѝ.

— Ако имаше човек, когото Югао наистина мразеше, това бе майка ѝ — каза Тама.

— Защо?

— Оплакваше се, че майка ѝ вечно я хокала. Все била недоволна от нея. Веднъж я видях да удря Югао така силно, че от носа ѝ бликна кръв. Не знам защо беше тъй зла.

Рейко заключи, че майката е ревнувала дъщеря си, задето ѝ бе отнела любовта на съпруга ѝ. И тъй като не е можела да накаже мъжа, от когото е била зависима за препитанието си, е изкарвала гнева си върху Югао.

— И колко време продължи всичко това?

— Докато станахме на петнайсет — отвърна Тама. — Мисля, че тогава баща ѝ престана.

Това сигурно е било около три години преди семейството да бъде изпратено в селището на хинин. Рейко се запита дали бе възможно Югао да е спотайвала злобата си толкова време.

— Откъде знаеш? Тя ли ти каза?

Тама поклати глава.

— Един ден отидох на гости у Югао. Тя плачеше. Попитах я какво ѝ е. Тя не поиска да ми каже. Аз обаче забелязах, че малката ѝ сестра Умеко има нова кукла. Беше седнала в скута на баща си и го прегръщаше точно както Югао преди време. А той изобщо не обръщаше внимание на Югао.

Рейко се слича. Мъжът бе извършил кръвосмешение с двете си дъщери, не само с едната. Изглежда, Югао му бе омръзнала и Умеко я бе заместила като негова любимка и жертва на похотта му.

— Югао се промени — каза Тама. — Почти престана да говори. Все беше ядосана. И вече не беше забавно с нея.

Макар че баща ѝ бе престанал да я насилва, тя вероятно бе смазана и вбесена от предателството му.

Рейко попита:

— Какво се случи след това?

— Югао вечно седеше у нас. Когато работех в чайната на татко, тя ми помагаше.

Рейко си представи как Югао се е опитвала да избягва собствения си дом, където е била принудена да вижда баща си, който я е отхвърлил, майка си, която вечно я е наказвала несправедливо, и сестра си, която вероятно я е изпълвала с луда ревност. Тама е била нейното убежище. Но когато Югао и семейството ѝ са били изпратени в селището на хинин, всички са били затворени заедно и тя е загубила приятелката си. Нямало е къде да отиде. Напрежението вътре в семейството вероятно е достигнало критичната си точка и е експлодирало чрез убийствата.

— Клиентите в чайната я харесваха — въздъхна Тама. — Тя често излизаше с тях отвън и...

Недовършената реплика извика у Рейко картина, как Югао се съвкупява с мъже в някоя тъмна уличка. Рейко подозираше, че тя е търсела в тях любовта, която не е можела да получи от баща си.

— Някои от тях се влюбваха в нея — каза Тама. — Искаха я за жена. Но тя се държеше грубо с тях. Излизаше навън с други мъже буквално пред очите им.

Може би е изпитвала копнеж да отмъсти на баща си, когото е удовлетворявала, наранявайки ухажорите си, помисли си Рейко.

— Но после се появи един мъж... Самурай... — Тама пое рязко въздух през зъби.

— Какво има? — попита Рейко.

— Беше страшен.

— В какъв смисъл?

Бърчейки чело, Тама прерови паметта си.

— Очите му... бяха тъй черни... и враждебни. Когато ме погледнеше, имах чувството, че мисли как да ме убие. И гласът му. Не говореше много, но когато го правеше, звучеше като съсък на котка.

Тама потръпна. После на лицето ѝ за миг се изписа недоумение.

— Не знам защо Югао пожела да има нещо общо с него. И двете бяхме наясно, че е опасен. Веднъж някакъв друг клиент се блъсна в него. Той го тръшна на пода и опря меч в гърлото му. Не бях виждала човек да се движи тъй бързо — благоговение и страх премрежиха погледа ѝ. — Мъжът взе да се моли за милост и онзи го пусна. Но можеше да го убие като нищо.

— Може би Югао е копнеела за друг мъж, който да ѝ причинява болка — предположи замислено Рейко.

— Той се държеше така, все едно нея я нямаше — продължи Тама. — Мълчеше и си пиеше. Тя седяше до него и му говореше, но той никога не ѝ отговаряше... просто се вираше в празното пространство. Но тя се влюби в него. Заставаше пред чайната всеки ден и гледаше кога ще дойде. Когато си тръгваше, тя тичаше след него. Случваше се да не я виждам с дни, защото изчезваше нанякъде с него.

Рейко си даде сметка, че Югао бе прехвърлила несподелената любов към баща си върху загадъчния самурай. Допускаше че бе продължила да поддържа връзка с него и след преместването им в селището на хинин. Ако това бе истина, възможно бе да е отишла при него след бягството си от затвора. Тя попита с тръпка на надежда:

— Кой е този човек?

— Наричаше се Джин — отвърна Тама. — Не разбрах нищо повече.

Без името на клана щеше да е трудно да го открие.

— Кой е господарят му?

— Не знам.

Рейко се опита да потисне разочарованието си.

Тайнственият самурай бе единствената нишка към местонахождението на Югао.

— Как изглеждаше?

Тама се смръщи в усилие да си спомни.

— Красив, струва ми се.

След многократни усилия да изкопчи по-добро описание от Тама Рейко се отказа.

— Знаеш ли къде са ходели, след като са си тръгвали от чайната?

Момичето поклати глава, после внезапно спря, сякаш ѝ бе хрумнало нещо.

— Преди да дойда тук, работех в една странноприемница. От време на време, когато имаше празна стая, ги пусках там, за да бъдат заедно.

Ако Югао и любовникът ѝ се бяха срещнали, не беше изключено да са се върнали на познато за тях място.

— Как се казва тази странноприемница? Къде се намира?

Тама я упъти.

— Нарича се „Нефритената вила“ — после се примъкна към вратичката. — Вече може ли да си вървя? Ако отсъствам твърде дълго, господарката ще се ядоса.

Рейко се поколеба, после кимна:

— Благодаря ти за помощта — и я пусна да си ходи.

Докато я наблюдаваше как бърза обратно през портата на господарите си, се запита дали бе чула всичко, което Тама знаеше за Югао. Имаше чувството, че покорната мила Тама бе успяла да скрие нещо от нея.

Лейтенант Асукай мушна глава в прозорчето на паланкина.

— Чух какво ви каза момичето — рече той. — Отиваме ли в „Нефритената вила“ да търсим Югао?

Това бе първата мисъл на Рейко, но ако Югао наистина бе със своя тайнствен самурай, а той бе толкова опасен, колкото твърдеше Тама, тогава Рейко трябваше да се подготви за неприятности. Стражите ѝ бяха достатъчно добри бойци да я бранят от бандити и

войници бунтовници от противниковата фракция, но тя не искаше да ги изправя срещу една убийца и странник с неизвестни възможности.

— Първо ще си доведем подкрепление — каза тя.

[1] Разположен в Северна Япония, втори по големина след о. Хонсю. — Б.пр. ↑

24 ГЛАВА

На запусната уличка в квартал Хонджо Сано и детективите Маруме и Фукида възседнаха конете си пред една чайна. Червени фенери, окачени на стрехите ѝ, светеха в мъгливия здрач, а отраженията им в останалите след дъжда локви сякаш ги обагряха с кръв. Сано наблюдаваше как стражите му извеждат от чайната възрастния собственик и трима пияни клиенти. Те изглеждаха уплашени и притеснени, защото той ги бе разпитал и арестувал, както бе сторил с всички, които бе открил на още пет места от списъка на генерал Исогай.

— Не вярвам, че някой от тези хора е Призрака — каза детектив Маруме.

— И аз — подкрепи го Фукида. — Не приличат на такива, които биха могли да знаят тайната на дим мак или да бъдат част от елитните части на Янагисава.

Сано бе принуден да се съгласи с тях. Глождеше го неудовлетвореност, защото бе прекарал цял ден в това издирване, а хората, които бе задържал при останалите проверки, не вдъхваха повече надежда, че някой от тях може да е убиецът. Но каза:

— Изхождаме от постановката, че Призрака пътува предрешен. Няма да рискувам да го заловя и да го оставя да ме подведе да го пусна — той се обърна към стражите: — Отведете ги в затвора на Едо и ги сложете при останалите, които арестувахме по-рано.

— Ще пробваме ли следващото място в списъка? — попита Фукида.

Сано хвърли поглед към затуленото от облаци небе, което бързо потъмняваше. С това темпо никога нямаше да залови убиеца до утре вечер. Възможно бе да умре, преди да успее да спре господството на ужас, наложено от Призрака, и да изпълни своя дълг. Нервите му бяха опънати до скъсване от постоянния натрапчив порив да проверява тялото си за синина с формата на пръстов отпечатък — предвестника на смъртта. Не можеше да си позволи да пропилява нито миг. При все

това, ако му оставаше малко повече от ден живот, не искаше да го прекара в преследване на един фантом по мокрите пусти улици, когато дори не можеше да бъде сигурен, че Призрака е един от седмината оцелели воители от елитната част на Янагисава. Испита неистова потребност да види Рейко и Масахиро. Времето до утрешния ден можеше да се окаже последната му възможност да бъде с тях.

— Първо ще спрем у дома.

* * *

Когато пристигнаха в крепостта Едо, вечерта се бе спуснала над града. Горящите факли при портите разпръскваха пушек в мъглата. Дим от запален някъде огън се стелеше над безлюдната алея за разходка. Сано и хората му язدهа през проходите, напълно опустели, ако не се смятаха стражите при пропускателните пунктове. В собственото си имение Сано остави детективите си при казармите и незабавно се отправи към личните помещения на семейството си.

Масахиро се втурна към него по коридора с разперени ръце и възторжени викове:

— Тате! Тате!

Сано вдигна сина си и го притисна до себе си. Зарови лице в меките му косици и вдъхна свежия му сладък мирис. Възможно ли бе да му е за последен път? Със свито от мъка сърце попита:

— Къде е мама?

— Мама отиде въвн — отвърна Масахиро.

— Така ли?

Сано се разтревожи, че Рейко е навън по мръкнало в тези смутни времена, и изненадан, че след нападението срещу него предишната нощ все пак бе отишла да си върши работата, все едно нищо не се бе случило. Не трябваше ли да си е у дома и да го чака? Чу леки стъпки, които бързо приближаваха по прохода, и в следващия миг видя Рейко. Бе облечена в протрито наметало върху семпли дрехи. Лицето й изглеждаше уморено и унило, но тутакси засия, когато го видя заедно с Масахиро.

— Толкова се радвам, че си у дома — възкликна тя. Масахиро се пресегна към нея и тя го пое от Сано. — Опасявах се, че няма да се

върнеш.

— А ти къде беше? — попита строго Сано.

Усмивката на Рейко угасна от резкия му тон.

— Ходих при баща ми да му кажа, че съм приключила с разследването.

Сано бе изненадан и засегнат — значи според нея тази задача бе тъй важна, че заради нея бе излязла от къщи. Можеше изобщо да не я види, преди да поднови издирването на убиеца. Можеше да проводи вестта по пратеник.

— И си чакала до това време?

— Е, не — Рейко се поколеба за миг и после каза предпазливо: — Ходих сутринта. Но после татко ми каза, че в близост до затвора е избухнал пожар и че Югао е избягала. Помислих си, че ще е по-добре да се опитам да я открия. Това правих цял ден.

— Чакай, да не би да искаш да кажеш, че продължаваш да се занимаваш с онези престъпница от низвергнатите? След като ми заяви, че си приключила с нея?

— Знам, че беше така. Но се почувствах длъжна да я потърся — опита да се защити Рейко. — Моя е вината, че тя избяга. Не можех просто да си седя ѝ да бездействам.

Макар че обяснението ѝ бе разумно, обидата му се разгоря в гняв, защото бе пренебрегнала желанието му.

— Знаеш в какво положение се намирам! — викна той. — Не мога да повярвам, че си толкова егоистична и упорита!

Очите на Рейко заискриха гневно:

— Не ми викай! Ти си егоистът и инатът. Предпочиташ да оставя на свобода една убийца, вместо да направя каквото мога, за да я заловя, само защото те е страх от полицейския началник Хошина. Къде ти е самурайската смелост? Почвам да си мисля, че си я загубил, откакто стана дворецов управител!

Думите ѝ бяха достатъчно силни да го понижат право в сърцето.

— Как смееш да ме обиждаш! — възкликна той, извисявайки разгневен глас. — През тези четири години непрестанно ми създаваш проблеми. Ще ми се да не се бях женил за теб!

Рейко се втренчи в него безсловесна, със застинало лице, все едно я беше зашлевил. После чертите ѝ я се сгърчиха. По страните ѝ потекоха сълзи. Тя гушна Масахиро, който се разплака, разстроен от

свадата. Яростта на Сано премина в ужас, че бе изрекъл такива жестоки думи към нея.

— Не исках да кажа това.

Тя задруса Масахиро, за да го успокои, като в същото време непохватно избърса сълзи в ръкава си.

— И аз — прошепна тя пресекливо. — Моля те да ми простиш.

Сано я прегърна и тя се притисна до него. Той почувства как тялото ѝ потръпва от риданията.

— Ще ти простя, ако и ти ми простиш.

— Не биваше да ти казвам такива ужасни неща — изхлипа тя. — Толкова съм уплашена, разстроена и притеснена, само че това не е извинение.

— Прекарах цял ден, търчейки от едно място на друго, в напразни опити да заловя убиеца, но и това не е извинение — каза Сано. — Хайде да кажем, че сме квит.

Ако му оставаше само един ден живот, не искаше да го пропиляват в гневни разпри. Рейко кимна. Очите ѝ преливаха от любов, разкаяние и страх. Двамата сложиха Масахиро да спи, след което отидоха в стаята си. Сано рухна на леглото, което прислужниците бяха приготвили. Тялото и съзнанието му пулсираха болезнено от умора. Той се опита да не мисли за работата, която го очакваше цялата нощ, нито да си представи какво би било, ако смъртта го поразеше утре, и какво би станало със семейството му. Рейко коленичи до него.

— Ще престана да търся Югао. Така ще се тревожиш за един проблем по-малко.

— Не — Сано не можеше да приеме омиротворителното ѝ предложение. — Вече мисля другояче. Смятам, че трябва да продължиш. Така е правилно.

Във всяко зло има и по нещо добро, даде си сметка той. Ако смъртта го застигнеше на следващия ден, кроежите на Хошина нямаше да му навредят.

— Сигурен ли си?

Той долови надежда в гласа на Рейко и видя неверие в очите ѝ.

— Да. Как мина издирването днес? — попита, симулирайки интерес.

— Намерих приятелката на Югао от детските години — Тама.

Докато тя му разказваше какво бе научила от Тама за семейната история, която според нея бе тласнала Югао към убийствата, Сано се опита да слуша, но умората му го надви и той задряма.

— Тама ми спомена за едно място, където може да е отишла Югао. Една странноприемница на име „Нефритената вила“.

В паметта на Сано прозвуча тих звън. Той изведнъж се разбуди. Защо името му се струваше познато?

— Върнах се вкъщи да видя дали мога да взема някои от твоите войници, за да дойдат с мен да заловим Югао — продължи Рейко.

Сано внезапно седна в леглото, защото си спомни къде бе чул да се споменава „Нефритената вила“. Той бръкна в пояса си и извади списъка, който му бе дал генерал Исогай.

— Нещо не е наред ли? — попита Рейко озадачена.

— Какво правиш?

Прониза го вълнение, докато прокараваше пръст по хартията.

— Мисля, че убиецът е войник от елитната част на Янагисава. Седмина от тях все още не са заловени — думите „Нефритената вила“ изскочиха в съзнанието му. — Това е списък на местата, които са посещавали в миналото. Сред тях е и странноприемницата, в която смяташ, че се намира Югао.

Двамата с Рейко се втреничиха в списъка, после един в друг, удивени, че техните независими разследвания внезапно се бяха смесили. Чертите на Рейко се изостриха.

— Югао е имала любовник самурай. Двамата са се срещали в странноприемницата. Мислиш ли...

— Не. Не може той да е Призрака — сърцето на Сано заби учестено.

Възможността съпругата му да се бе натъкнала на връзка към убиеца му се струваше твърде неоснователна надежда.

— Защо не? — възкликна Рейко, а очите ѝ заблестяха от оживление. — Тама го описа като опасен човек. Станала свидетел как за малко да убие някакъв клиент само защото другият случайно се бил блъснал в него. Не ти ли се струва, че такъв човек би могъл да се окаже с твоя убиец?

Сано мислено се възпря от порива да приеме желанието си за действителност.

— Това описание може да пасне на стотици самураи. Нямаме основание да смятаме, че двамата с Югао са свързани. Как е възможно една жена хинин да стане любовница на воин от елитната част на Янагисава? Как изобщо биха могли да се срещнат?

— Югао невинаги е била низвергната. Срещнала е своя човек в една чайна близо до Рюгоку Хирокоджи, където баща ѝ преди време е бил съсобственик на панаир — Рейко погледна внимателно списъка. — Чайната не е спомената тук, но военните не знаят всичко. Въпреки това може да са я посещавали войници на Янагисава.

— Възможно е — каза Сано, оставяйки се Рейко да го убеди въпреки липсата на доказателства. — Какво друго си установила за този тайнствен мъж? Името му надявам се?

— Наричал себе си „Джин“. Говорел шепнешком. Звучал като съскаща котка — добави Рейко. — Югао е имала връзки с много мъже. Призракът може да е онзи, в когото според Тама Югао се е влюбила.

— Във всеки случай „Нефритената вила“ си струва да бъде проверена — Сано стана от леглото. — Може и да е следващото място, на което ще потърся Призрака.

Рейко го придружи до вратата.

— Знаех си, че има някаква причина, поради която трябва да продължа разследването — възкликна тя сияеща от вълнение. — Ако те отведе до Призрака, надявам се това да компенсира неприятностите, които съм ти създала.

— Заловя ли го в „Нефритената вила“, никога повече няма да ти преча да правиш каквото поискаш.

Той допускаше, че Рейко може да го помоли да я вземе със себе си, но тя не го стори. Вероятно си даваше сметка, че ако Призрака се окажеше там, Сано би ѝ казал, че е твърде опасно за нея и че не бива да е наоколо, а и тя не искаше нова разправия, макар че бе открила нещо, което, изглежда, бе следа от изключителна важност.

— Нямам търпение да разбера какво става! — бяха единствените ѝ думи.

— Ти първа ще научиш.

На сбогуване двамата се прегърнаха пламенно.

— Ако Югао е там... — подхвана Рейко.

— Ще ти я заловим — обеща Сано, докато вървеше към казармите, за да извика детективите Маруме, а Фукида и малък отряд

войници. Почувства се зареден с надежда; умората му се изпари в мъглата. Дори взе да му се струва съвсем реално да оцелее и след утрешния ден.

25 ГЛАВА

В лампата на стая, чиито капаци бяха плътно затворени за външния свят, гореше трепкащ пламък. Трещяха гръмотевици; по покрива отвън плющеше дъжд. На дюшек на пода голи лежаха един до друг Югао и нейният любовник. Той беше по гръб, изпънал неподвижно слабото си мускулесто тяло. Тя го бе прегърнала, притиснала гърди в него и метнала крак връз неговия, а косите ѝ се бяха разпилели върху тях. Голата им плът сияеше златиста на светлината на лампата. Югао нежно галеше лицето му. Сърцето ѝ преливаше от обожание, докато пръстите ѝ се плъзгаха ласкаво по острите като нож кости на челото, скулите и челюстта му. Докосваше с благоговение устните му, тъй непоколебими и сурови. Той бе най-красивият мъж, когото бе виждала някога, нейният самурай герой.

През дните, прекарани в затвора, и годините в селището на хинин се бе молила да го види отново. Споменът за него ѝ бе вдъхвал сили във всичките ѝ несгоди. Сега тя се взря с копнеж в очите му. Тяхната тъмнота и дълбочина я замайваха, сякаш пропадеше в тях. Но те гледаха през нея, някъде отвъд. Тя не успяваше да го доближи дори когато го докосваше, тъй като той пазеше своя дух някъде далеч, сякаш не забелязваше присъствието ѝ.

Позната самота натъжи Югао. В отчаяно желание да предизвика някаква реакция у него, да получи някакъв знак, че го е грижа за нея, тя притисна устни до белезите, нашарили гърдите му — спомени от безброй сражения. Раздразни връхчетата на гърдите му с език и почувства как се втвърдяват. Докато плъзгаше уста по корема му, той потръпна. Тя погали мъжествеността му, която набъбна и се изви нагоре. Той въздъхна с наслада. Желанието за него запулсира в Югао, обагри кожата ѝ, загъделичка гърдите ѝ, изпълни с горещина слабините ѝ. Но когато го пое в уста, той грубо я отблъсна. Седна в постелята и грабна късия меч, който винаги държеше до леглото. Вдигна острието пред лицето ѝ.

— Люби него — нареди той.

Гласът му прозвуча като рязко свистене, което ѝ напомни за съскащ в пламъци лед, за змия, която се готви да нападне жертвата си. Гърлото му бе засегнато в битка и затова можеше да говори единствено шепнешком. Югао бе чула тази история в чайната, където се бяха запознали, от другарите му. Той никога не бе споделял с нея нещо лично. Сега погледът му заповядваше да се подчини на желанието му. Стоманеното острие блещукаше с отраженията на пламъка от лампата, сякаш беше живо. Югао знаеше този ритуал, който двамата бяха разигравали многократно. Той не обичаше тя да го докосва и доколкото бе възможно, отбягваше близостта с нея. По време на секс винаги предпочиташе тя да обсипва с ласките си не тялото му, а оръжието му. Югао се страхуваше да попита защо, тъй като можеше да го ядоса, но трябваше да му се подчини, както правеше всеки път.

Тя коленичи и прокара пръсти нагоре и надолу по хладното гладко острие. Лицето ѝ, жалко заради потребността ѝ от неговото одобрение, се отразяваше в лъскавата стомана. Той я наблюдаваше, а в очите му припламна възбуда. Гърдите му засвистяха, а дишането му ставаше все по-бързо. Собственото ѝ желание забушува в нея като пожар. Тя се приведе над меча с изваден език и бавно взе да ближе острието от основата към върха по плоската му страна. После го прокара по острия като бръснач ръб. Бе изтръпнала от страх да не се пореже, но видя, че мъжествеността му се вдига от възбуда. Неговата наслада бе и нейна. Тя изстена от вълнение.

Навън изтрещя светкавица, разтърси пода, стресна Югао и тя трепна. Езикът ѝ се отплесна и острието се вряза леко в меката плът. Тя изстена и усети соления вкус на кръв. Отметна глава, седна на пети и неволно посегна към устата си. Той я дръпна на дюшека и с меч върху гърлото ѝ грубо проникна между краката ѝ. Югао извика от наслада и ужас, когато той се задвижи вътре в нея, а стоманеното острие се притисна до кожата ѝ. Той знаеше, че всякаква принуда бе излишна — тя би му позволила да прави с нея каквото си поискаше. Но имаше нужда от насилие, за да се задоволи. Решеше ли, можеше да я пореже. Беше го правил в миналото. Дори когато се вкопчи в него и се надигна, за да посрещне тласъците му, тя с писък изви шия, за да избегне меча. Лицето му се напрегна, чертите му се сгърчиха, движенията му ставаха все по-бързи и резки, погледът му се впи в нейния.

Тя се понесе в черния водовъртеж на очите му. В тъмнината проблясваха откъслечни спомени. Тя бе малко момиче в дома на семейството си. Баща ѝ лежеше върху нея, притиснал с ръка устата ѝ, за да задуши виковете ѝ, докато я обладаваше. На сутринта върху завивките имаше кръв. Майка ѝ я обсипа с ругатни и я наби.

Но онези дни и хората, които я бяха наранявали, вече ги нямаше. Тя се притисна в любимия си. Той отметна глава назад, с вик проникна още по-дълбоко в нея и свърши. Собственото ѝ освобождаване я разтърси, връхлитайки я на талази от неистов екстаз. Тя почувства как най-накрая духът ѝ докосва неговия, и от гърдите ѝ се изтръгнаха диви, необуздани виковете.

Твърде бързо, още преди усещането ѝ да угасне, той се отдръпна от нея. Коленичи на пода в другия край на стаята с гръб към Югао, докато тя лежеше потънала в общата им пот и трепереща от внезапния студ на неговото отсъствие. Допълзя до него и боязливо постави ръка на рамото му. Втренчен в празното пространство, той не ѝ обърна внимание.

— За какво мислиш? — попита тя.

След един дълъг миг той отвърна:

— Идването ти тук беше грешка.

Укорът в шепота му я жегна.

— Защо? Тихо е, удобно и уединено. Имаме си всичко необходимо — и тя посочи с жест към леглото, меките възглавници на пода, мангала, пълен с дървени въглища, купичките с храна, стъклениците с вода и вино.

— Тук не е безопасно. И е по-добре да тръгна без теб.

Той тръсна рамо, за да се освободи от ръката ѝ. В съзнанието на Югао внезапно изникна картина, в която баща ѝ държи Умеко в скута си и я гали, а тя ги гледа изоставена и изгаряща от ревност.

— Но на нас ни е писано да бъдем заедно — възпротиви се тя, засегната от отношението му. — Съдбата отново ни събра.

Той се изсмя — звук, наподобяващ стържене на метал в метал.

— Съдбата ще ни затрие и двамата. Ти си издирвана престъпница. Полицията ще те търси. Ще доведеш враговете ми право при мен.

— Не, няма! — Югао бе покрусена, защото той я смяташе за бремена, а тя го обичаше повече от всичко на света. — Бях много

предпазлива. Няма да ни открият тук. Никога не бих те изложила на опасност. Обичам те. Ще направя всичко, за да те защитя.

Би го крила, хранила и би му се отдавала, както и да се държеше с нея. Тя бе негова робиня въпреки всичко, което знаеше за него.

Когато го бе срещнала в чайната, с цялото си сърце бе пожелала да спечели любовта му. Той беше различен от останалите мъже там. Повечето от тях бяха с по-добри обноски от неговите, но те не я интересуваха. Тях можеше да прелъсти с една-единствена усмивка или съблазнителен поглед. Мизерни глупаци! Но той сякаш не забелязваше усилията ѝ да го привлече. Това я накара да го пожелае с копнеж, който никой мъж не бе събуждал у нея. За първи път в живота си изпита физическо желание. Постепенно я обзе непоколебима решимост да го има. Появеше ли се в чайната, тя флиртуваше с него с всички средства, които владееше. Понякога извеждаше някой друг мъж отвън на улицата с надеждата да го накара да ревнува. Напразно.

За разлика от самураите от неговия ранг той обикновено се придвижваше пеша, вместо да язди, и веднъж, когато си тръгна от чайната, тя изтича след него. Той се спря, обърна се към нея и изсъска: „Махай се! Остави ме на мира!“

Но това само разпали желанието ѝ. Следващия път го проследи, като внимаваше да не я забележи сред множеството по улиците. Дни наред го следваше из цяло Едо. От разстояние наблюдаваше как се среща и разговаря скришом с разни мъже. Беше любопитна да разбере какво прави, и една нощ успя.

Беше студена и влажна есенна вечер. Тя го следваше през мъглата, надвиснала над града, по пустеещите улици към една махала близо до реката. Той се бе спрял на известно разстояние от една ярко осветена чайна и се бе спотаил, притиснат до вратата на затворен за през нощта дюкян. Тя се бе скрила зад ъгъла. Треперейки в студената влага, наблюдаваше как той не изпускаше от очи чайната. Клиенти идваха и си отиваха. Часовете се точеха един след друг; после от чайната излязоха двама самураи и поеха надолу по улицата покрай Югао.

Той се отдели от заслона на вратата и ги последва крадешком.

Сърцето на Югао заби учестено, тъй като беше сигурна, че ще се случи нещо вълнуващо. Мъглата бе тъй гъста, че едва не загуби от поглед двамата самураи и преследвача им. Бяха неясни сенки, които

бързо се стапяха, макар че вървяха на не повече от двайсетина крачки пред нея. Гласовете им долитаха до нея глухи и неясни. Тя не разбираше какво си говореха, но тонът им бе напрегнат, пропит от страх. Стъпките им се ускориха и преминаха в бяг. Югао забърза, но скоро ги изгуби. После долови сподавен вик, който проследи до тясна уличка между два склада. Отправи поглед по посока на гласа.

Бризът откъм реката разпръсна мъглата. На земята лежеше сгърчено тяло. Нататък по уличката две фигури се бяха вкопчили една в друга и се налагаха в яростна прегръдка. Югао чу вик на болка. Едната фигура се строполи на земята. Другата остана неподвижна. Югао зяпна стъписана. Той бе дебнал тези самураи и току-що бе убил и двамата!

В този момент той я забеляза.

— Какво правиш тук? — попита рязко.

Югао осъзна, че възнамерява да убие и нея, за да не може да каже на никого какво бе сторил. Но не избяга. Силата и дързостта му я изпълваха с благоговение. Желанието ѝ да го има се разпали в неистов глад. Почти в несвяст, тя се отправи към него и разтвори робата си, поднасяйки му голото си тяло.

Той пусна меча си. Сграбчи я и я облада, притискайки я до стената на склада, докато жертвите му лежаха мъртви край тях. Бруталността на убийствата и опасността да бъдат хванати възбудиха и двамата до дивашка страст. За първи път Югао изпита удоволствие с мъж. Не я интересуваше, че е убиец. Когато достигнаха до върховния миг, тя изпищя победоносно, защото най-накрая го бе спечелила. На следващия ден го попита защо бе убил двамата самураи.

— Бяха врагове — бе всичко, което ѝ отвърна.

По-късно чу за убийствата от разговорите в чайната. Двамата самураи се оказаха васали на владетеля Мацудайра. Той бе издал заповед, според която всеки, притежаващ някаква информация за убийствата, бе длъжен незабавно да окаже съдействие. Югао не се впечатляваше от факта, че любовникът ѝ бе търсен за такова сериозно престъпление. Тя му се възхищаваше още повече от това, че се опълчва срещу такъв могъщ враг, като владетеля Мацудайра. Не я беше грижа защо. Харесваше ѝ, че мъсти на хората, които му бяха сторили зло. Гордееше се, че притежава мъж с такава смелост.

Но скоро стана ясно, че той изобщо не ѝ принадлежи. След онази нощ двамата се срещаха често, винаги в евтини странноприемници около Едо, и той я обучи на сексуалните ритуали, които обичаше, но извън спалнята продължаваше все така да не я забелязва точно както по-рано. Нито веднъж не прояви към нея някакво чувство. Отчаяно дирейки любовта му, Югао прибегна към крайни действия.

Онова, което тя стори, по-скоро го вбеси, отколкото му хареса. Той я заряза и изчезна яко дим. Югао бе съсипана. После я връхлетя ново бедствие. Баща ѝ бе понижен в хинин. Семейството ѝ се премести в селището. Тя често излизаше да го дири, но той бе изчезнал безследно.

Войната преобърна късмета ѝ. Месец след като битката бе приключила, Югао се събуди посред нощ от тих глас, който съскаше името ѝ отвън пред прозореца. Това бе гласът, който така бе копняла да чуе. Тя скочи от леглото и изтича на двора. Намери го да лежи на земята полумъртъв, потънал в кръв, която бликаше от няколко тежки рани. Югао така и не разбра какво му се бе случило, нито как бе успял да я открие. Той никога не ѝ каза. Единственото, което я интересуваше, бе, че се бе върнал при нея. Тя го прибра вътре и го сложи да легне в малката пристройка, където сестра ѝ Умеко забавляваше мъже. Умеко не скри недоволството си.

— Това е моята стая — рече тя. — Махни от тук този мръсен и болен негодник.

Както винаги, баща им взе страната на Умеко.

— Ако ни пипнат, че сме приютили беглец, ще загазим — каза той на Югао. — Ще отида и ще съобщя за него в полицията.

— Направиш ли го, аз пък ще им кажа, че не си спрял да извършваш кръвосмешение — отвърна рязко Югао. — И ще ти удължат присъдата.

Заплахата ѝ накара двамата да си замълчат. Цялата зима тя укриваше любовника си и се грижеше за него, докато го изправи на крака. Щом позакрепна, той започна да излиза през нощта. Нито веднъж не ѝ каза защо, но Югао знаеше, че най-вероятно продължава своята война срещу владетеля Мацудайра. Понякога се връщаше чак на следващото утро, друг път изчезваше с дни. Югао чакаше, всеки път в неистов страх, че повече няма да го види. Ужасяваше се, че може да е убит. Последния път, след като не се върна цял месец, тя тръгна да го

търси по местата, където се бяха срещали някога. Накрая го откри, но появата ѝ по-скоро го ядоса, отколкото го зарадва. Макар че студенината му я разплака, той я отблъсна с думите:

— Имам да върша важна работа. Ти ще ми пречиш. Ако пак ми потрябваш, ще те потърся.

— Моля те, нека да остана с теб — изплака тя, — поне за малко.

Съблече се и се опита да го прелъсти. Той извади меч си и отрязва лявото ѝ зърно. Когато тя се разпищя, ужасена от кървящата рана, той изкрещя:

— Махай се и да не съм те виждал отново, иначе следващия път ще те убия!

Най-накрая бе успял да ѝ внуши истински страх от себе си. С разбито сърце тя се подчини, смятайки, че връзката им е приключила завинаги. Върна се в бордея, където семейството ѝ не прояви и най-малко и съчувствие.

— Отгървал се е — каза баща ѝ.

— Ти си твърде грозна, за да задържиш някой мъж — отсече презрително сестра ѝ.

А майка ѝ се изсмя на мъката ѝ.

— Така ти се пада!

— Някой ден ще си платиш за начина, по който се отнасяш с мен! — изкрещя Югао в бясна ярост.

Сега вече не можеха да я наранят. Огънят, който ѝ бе върнал свободата, я бе дарил с нова надежда да прекара живота си с него. Но след като бе успяла да го издири, той за пореден път ѝ се изплъзваше. Сега се облече и каза:

— Не биваше да ти позволявам да ме доведеш тук. Полицията ще претърсва местата, където си ходила, и ще разпитва хората, които са общували с теб. Не мога да рискувам да те намерят и да ме спипат случайно.

Докато той надничаше през цепнатините в капаците на прозорците, за да види дали враговете му не дебнат отвън, у Югао се надигна паника.

— Ако не ти харесва тук, ще отидем другаде — каза тя, макар че ѝ бе неприятно да напусне тази света обител.

Започна бързо да навлича собствените си дрехи — евтина долна роба и кимоно, което бе откраднала от един магазин. Презрението в

погледа му я срязва като с нож.

— Няма да тръгваме заедно. Не искам да се влача с такъв опасен товар. Време е да се разделим.

— Не! — ужасена, Югао се вкопчи в него. — Няма да ти позволя да ме изоставиш! Не и след онова, което сторих за теб!

Той се изтръгна от нея с гневно възклицание и ѝ обърна гръб, но тя се притисна в него. Той се извърна рязко. Въздухът между двамата вибрираше с историята на другите неща, които бе правила, за да спечели любовта му, освен че се бе грижила за него и му бе осигурила подслон. Югао почти долавяше мирис на кръв във въздуха, остър и метален.

— Никога не съм те молил за това — в очите му проблесна ярост.

— Но не си ли доволен, че го сторих? Те бяха врагът.

— Ти беше твърде непредпазлива. Можеха да те хванат. Хората знаеха за връзката ти с мен. Ако полицията бе разкрила стореното от теб, щяха да ни арестуват и двамата за заговор, макар че ти действаше на своя глава.

— Само че не успяха. Съдбата е на наша страна. Тя ни закриля.

Той поклати глава и от устата му се разнесе съссъкът на недоверчив смях.

— Милостиви Небеса, ти си луда! Колкото по-скоро се отърва от теб, толкова по-добре!

Той окачи мечовете на кръста си, след което прибра допълнителен кат дрехи и още няколко свои вещи в един вързоп.

— Чакай! — викна Югао като обезумяла. — Ти каза, че дворецовият управител и войниците му те издирват. Чу, че вече са претърсвали места, където си се крил. Ако си тръгнеш от тук, къде ще отидеш?

— Това е моя работа, не твоя — но ръцете му трепнаха, докато връзваше възела на вързоба.

Югао засили натиска, усетила преимуществото си.

— Известно време трябва да се спотайваш. Дворцовият управител ще реши, че си напуснал града. Ще се откаже да те издирва в Едо. А дотогава това е най-безопасното място за теб.

Той се намръщи. Югао усети как се съпротивява на логиката и на самата нея. Тя добави:

— Може и да намериш някоя пещера да се скриеш, но кой ще ти носи храна? Другарите ти са мъртви или разпилени из цялата страна. Кого друг имаш, който може да ти помогне, освен мен?

Във внезапен изблик на ярост той запрати нещата си в отсрещния край на стаята. Вързопът се удари в стената и тупна на пода. Когато се отпусна на колене, изражението му бе неразгадаемо. Югао не се вълнуваше от това, че той мразеше да зависи от нея за оцеляването си. Коленичи до него, прегърна го и опря страна в неговата, макар че той не помръдна.

— Всичко ще бъде наред — каза тя, — с общи усилия ще разбием нашите врагове. После ще бъдем щастливи заедно точно както ни е писано. Повярвай ми!

26 ГЛАВА

„Нефритената вила“ не заслужаваше елегантното си име. Представляваше порутена странноприемница, кукнала на насипа над река Нихонбаши, и осигуряваше подслон на пътници с ограничени средства и на работници от шлеповете. Странноприемницата имаше четири построени от талпи крила с рошав сламен покрив, свързани с покрити коридори. Каменни стъпала водеха надолу до реката, чиято мазна и черна повърхност проблясваше в мрака, набраздена от леки вълнички. Покрай брега бяха закотвени лодки къщи. С приближаване на полунощ мъглата все повече изтъняваше, разкривайки луната, която бе подобна на сияйна шамандура, уловена в скъсана рибарска мрежа.

Сано, Хирата, детективите Маруме, Фукида, Иноуе и Арай, съпроводжани от шестима стражи, се приближиха до входа на „Нефритената вила“. Той се намираше на тясна уличка с разположени от двете ѝ страни сергии за храна и дюкяни за морски принадлежности, до един тъмни и пусти. Двайсетимата войници, доведени от Сано, обградиха странноприемницата. Над входа гореше фенер, но вратата бе залостена. Сано почука. От постройката подаде глава навън набит плешив ханджия.

— Ако търсите стаи, моите извинения, господари — каза той. — Тук всички са заети.

— Издирваме един беглец — каза Сано. — Пуснете ни вътре, без да вдигате шум.

Той и хората му влязоха през портата, минаха през един пасаж и се озоваха в градина с потънали във влага храсти и избуяла трева. Въздухът бе пропит с миризмата на нужници, риба и отпадъци. Постройките, предлагащи подслон за гости, бяха с веранди. Сано и хората му извадиха мечове и бързешком се озоваха горе. Отваряха рязко вратите с викове: „Това е проверка! Всички навън!“

Откъм стаите се разнесоха възклицания и шумно суетене. Залитайки, наизлизаха мъже в нощни роби, а някои и чисто голи, които мигаха сънено или уплашено. Хирата и детективите ги строиха в

редица отвън. Останалите войници се втурнаха в градината, догонвайки онези, които се бяха опитали да избягат през я прозорците.

— Съобщете имената си — наредиха Хирата и детективите.

Гостите се подчиниха, смесвайки гласове в паническа какофония.

От една стая не излезе никой. Сано се взря в обгърнатата от мрак празнота. Ханджията се щуреше в градината с лампа в ръка. Сано му викна:

— Ти май каза, че всички стаи са заети.

— Така беше, господарю — отвърна ханджията.

Сано взе лампата от ръката му и влезе в стаята. Ноздрите му потръпнаха от тежката смрад на болест и гнилоч. На пода лежеше дюшек, покрит с мръсен, намачкан юрган. Мухи бръмчаха около пълно нощно гърне и поднос с ориз, чай и супа, които изглеждаха отдавна изстинали. Сано се наведе и пипна дюшека. На прага се появи Хирата.

— Мъжете, които хванахме, са екипажи от речните шлепове. Ако Призрака е тук, това трябва да е неговата стая.

Хирата огледа празното пространство и изражението му отрази разочарованието, изписано върху лицето на Сано.

— Значи е изчезнал?

— Бил е тук допреди миг. Леглото още е топло.

Сано усети смазващо разочарование, тъй като бе успял да стигне толкова близо, но въпреки това плячката му бе избягала.

— Но как е успял да се измъкне? — Хирата огледа внимателно стаята. — Има само една врата и ако е излязъл през нея, щяхме да го видим. А капациите на прозорците за залостени отвътре. Не може да е...

Сано вдигна ръка, прекъсвайки Хирата, тъй като вниманието му бе привлечено от едва доловим шум.

— Какъв е този звук?

Двамата застинаха неподвижни и безмълвни, наострили слух. Сано го чу отново — хъхрене, последвано от стенание. Погледна Хирата, който кимна и после попита беззвучно: Откъде идва? Изчакаха. Суматохата отвън постепенно стихна и на вратата се появиха Маруме и Фукида. Сано сложи пръст на устните си, предупреждавайки ги да мълчат. Отново хъхрене и после стенание. Този път Сано посочи към вградения в стената шкаф. Маруме и Фукида прекосиха стаята на пръсти и застанаха от двете му страни с извадени мечове в ръка. Сано имаше чувството, че долавя как сърцата на хората му започват да бият

учестено, в ритъм с неговото собствено, че усеща как притаяват дъх. Фукида плъзна вратата на шкафа и го отвори.

Вътре бе празно, ако не се смятаха рафтовете с наредени върху тях свещи, завивки, сгънати дрехи и разни други безобидни вещи. Макар че разочарованието намали напрежението у Сано и хората му, те отново доловиха хъхренето и стенанието, този път даже по-силно. Сано огледа дъното на шкафа. Една от дъските бе леко изкривена. Маруме я вдигна и я захвърли настрана. Отдолу се откри празно пространство с форма на квадрат, някъде около пет стъпки на ширина и четири стъпки на дълбочина. Сано, Хирата е и детективите се надвесиха над дупката и тутакси се задавиха от вонята на урина, пот и гнилоч, която ги връхлетя. Сано поднесе лампата към вътрешността.

Пламъкът освети мършащо лице, втренчило в тях очи, изпълнени с ужас. Беше на мъж, който бе облечен в тъмни дрехи и лежеше свит на една страна. Той поемаше въздух, хъхрейки, и го изпускаше със стенание. В треперещата си ръка стискаше меч, който немощно размаха към тях.

— Хвърли оръжието! — заповяда Сано. Той и хората му насочиха мечове към затворника. — Излизай!

Затворникът се сгърчи в конвулсия; тялото му потрепери, а крайниците му се разтресоха. Той затвори очи, стисна зъби и изстена в агония.

— Какво ти има? — попита Фукида.

Затворникът не отговори. Пристъпът отмина, тялото му се отпусна и мечът падна от ръката му. Той лежеше и дишаше тежко.

— Сигурно е болен — каза Сано. — Не мисля, че представлява някаква опасност за нас. Извадете го от там.

Маруме и Фукида се пресегнаха предпазливо към затворника и го вдигнаха. Той изкрещя:

— Не! Не ме пипайте! Боли!

Той беше невероятно измършавял, целият само сбръчкана кожа и кости. Десният му крак бе превързан от пръстите до коляното, а светлата памучна превръзка бе цялата в петна от кръв и гной. Сано предположи, че противната смрад на гнилоч и агонията на затворника се дължаха на скритата отдолу рана. Детективите стовариха затворника на леглото и той остана да лежи там безпомощен и ридаещ.

— Да не би това да е Призрака? — попита Хирата със съмнение в гласа.

Сано не можеше да повярва, че този инвалид бе убиецът, подложил на такъв терор новия режим. Клекна до леглото, приближи лампата и го огледа по-внимателно. Мръсни и рошави, косите на непознатия отзад и отстрани бяха дълги, но темето му бе покрито с къса четина, което означаваше, че преди време е било обръснато — явно беше самурай. Фукида вдигна меча, който бе извадил от дупката. Беше скъпа и изкусна изработка, дръжката му бе увита с черна копринена нишка и украсена със златни инкрустации — безспорен белег за висок ранг.

— Кой си ти? — попита го Сано.

Очите на затворника — хлътнали, обкръжени от тъмни сенки и мокри от сълзи на болка — блеснаха враждебно към Сано.

— Аз знам ти кой си — прошепна той между хъхрене и стенания. — Дворцовият управител Сано, вярното куче на владетеля Мацудайра. Хайде, убий ме! Нищо няма да ти кажа!

„Поне заяви принадлежността си към вражеския лагер“, помисли си Сано. В този момент затворникът бе връхлетян от нова конвулсия. Той изкрещя:

— Помогнете! Спрете това! Моля ви!

Хирата клекна до Сано. Той показа на затворника полиран в черно фиал^[1].

— Това е опиум. Той ще уталожи болката ти. Отговори на въпросите на дворецовия управител Сано и ще ти го дам.

Затворникът се втрени във фиала с неистов копнеж. Спазъмът отмина и по бледата му кожа изби пот. Той кимна немощно.

— Кой си ти? — повтори Сано.

— Ивакура Санджуро.

Това име фигурираше в списъка на генерал Исогай.

— Той е от елитната част на Янагисава — каза Сано на хората си, след което попита Ивакура: — Как те раниха?

— Бях прострелян — изстена самураят — по време на последната ни атака срещу войските на владетеля Мацудайра.

Раната бе гноясала, отравяйки кръвта му, заключи Сано. Сега имаше треска, която причиняваше конвулсии, немощ и смърт.

— Кога се случи това?

— През третия месец на тази година. Значи преди един месец.

— Откога си зле?

— Не помня — Ивакура потръпна и изстена. — Струва ми се, цяла вечност.

Сано погледна Хирата и заяви:

— Той не е Призрака.

— Вече е бил твърде слаб, за да издебне и да убие началника Еджима или полковник Ибе — съгласи се Хирата. — И със сигурност снощи не е бил способен да ви нападне в собственото ви имение и да избяга.

Макар и обзет от разочарование, Сано си даде сметка, че все пак плененият можеше да му бъде от някаква полза. Той попита Ивакура за местонахождението на останалите войници от специалния отряд на Янагисава, като ги назоваваше по име. Ивакура отвърна, че единият бил мъртъв, а четирима други потърсили убежище в провинциите предишната зима и оттогава той нямал връзка с тях.

— А Кобори Банзан? — попита Сано.

Ивакура изстена. Гърлото му се сви.

— Тук.

— Тук? — навъси се Сано изненадан. — В „Нефритената вила“?

Той, Хирата и детективите се спогледаха, питайки се дали единият от мъжете, които бяха заловили, бе последният от липсващите седмица... и Призрака.

— Не сега — отвърна Ивакура. — Криехме се в тази стая. Но той си тръгна.

— Кога? — попита Сано.

— Вчера. Или онзи ден. Не си спомням — делириум забули очите на Ивакура.

Сано отчаяно се надяваше Кобори да е Призрака, защото, ако се окажеше, че не е, вече не знаеше кой друг можеше да е убиецът и къде да го издирва.

— Кобори владее ли техниката на дим мак?

Минаха няколко мига, в които Ивакура остана със стиснати очи, водейки безмълвна битка с болката. Сано каза на Хирата:

— Дай му малко опиум.

Хирата отвори стъкленницата и капна няколко капки от лекарството в устата на Ивакура. Скоро болката утихна и Ивакура се

отпусна. Сано повтори въпроса си. Ивакура кимна.

— Аз не знаех. Той го е пазел в тайна. Но вчера... или когато там беше... — погледът му се замъгли, а мисълта му се отнесе. — Преди да тръгне, аз го помолих да ме убие. Умирам, от мен вече няма никаква полза. Поисках да ми пререже гърлото и да ме избави от мъките. Но той ми отказа... така щял да си навлече неприятности.

Подобна смърт щеше да изглежда като убийство, което би привлякло вниманието към обитателите на тази стая. А Кобори беглецът не е искал това да се случи.

— Но каза, че ще ми помогне. Докосна главата ми. Каза, че скоро ще умра. Щяло да изглежда като естествена смърт.

Сано приближи лампата до главата на Ивакура. Там, върху тънката восъчна кожа до слепоочието, различи бледа синина, подобна на пръстов отпечатък. Вътрешно изруга лошия си късмет. Беше изпуснал убиеца за малко!

— Къде отиде Кобори? — попита той.

— Не знам. При него дойде една жена. Той замина с нея.

Сано се напрегна.

— Коя е тя?

Ивакура се разтресе и застана в нова конвулсия.

— Мисля, че я наричаше Югао.

Това бе потвърждение, че Югао и Призрака бяха заедно точно както бе предположила Рейко. Сано изпусна шумно въздух, удивен, че нейното разследване се бе пресякло с неговото. При все това, когато притисна Ивакура да си спомни дали двамата бяха споменали нещо, което да подсказва къде възнамеряват да отидат, мъжът изскърца със зъби:

— Казах ти всичко, което знам. Дай ми опиума!

Сано кимна на Хирата, но Ивакура внезапно се сгърчи в нова конвулсия. Тялото му се вдърви, очите се затвориха и животът го напусна. Допирът на смъртта бе подействал. Докато гледаше трупа, Сано си помисли: Скоро и с мен може да стане същото.

— Само ако бяхме пристигнали по-рано — изрази гласно съжалението си Хирата.

— Но поне вече знаем кой е Призрака — каза Сано, обнадежден въпреки разочарованието. — Това е голям напредък. Освен това знаем,

че е заедно с Югао. Една двойка се намира по-лесно, отколкото сам мъж.

[\[1\]](#) Малка стъкленаца. — Б.пр. ↑

27 ГЛАВА

Когато Сано и Хирата се върнаха в крепостта Едо, превалеше пладне. Докато яздеха през проходите със своите детективи, слънцето все още грееше, но зад хълмовете в далечината се скупчваха облаци. Студеният вятър довяваше от реката тежък мирис на блато. Крепостта не бе тъй пуста, както предишния ден — охранявани от войници, служителите си вършеха работата. Но когато се покланяха на Сано, в маниера им личеше смирена потиснатост — страхът от докосването на смъртта все още властваше в крепостта. Сано зърна капитан Накай, който се шляеше близо до един пропускателен пункт. Погледите им се срещнаха и Накай като че ли се канеше да го заговори, но Сано се извърна от своя първоначален главен заподозрян. Този човек го изпълваше с неудобство, тъй като му напомняше за погрешната насока, в която бе поело разследването му още от самото начало. Когато пристигна в имението си, от къщата излезе Рейко и забърза към него да го посрещне.

— Какво стана? Намерихте ли ги? — лицето ѝ излъчваше радост, че го вижда жив.

Сано видя как изпълненото с надежда очакване, което съпругата му излъчваше, се стопи при вида на унилите им лица.

— Беше права за Югао и Призрака, само че пристигнахме твърде късно — и той ѝ разказа за случилото се в „Нефритената вила“.

— Цяла нощ ли ги издирвахте?

— Да — отвърна Сано. — Разпитахме останалите гости в странноприемницата, но докато е живял там, Кобори не е общувал с никого, тъй че нямаше кой да ни каже къде може да са заминали.

— Пазачите при портите на три махали в близост до „Нефритената вила“ са видели двойка, която отговаря на описанието им — каза Хирата. — Но не успяхме да открием други свидетели, които да си ги спомнят.

— Вероятно са си дали сметка, че заедно се набиват на очи, и са се движили поотделно — предположи Сано. — Разпратил съм хора да

претърсват навсякъде. Наредил съм да почнат от района на „Нефритената вила“ и да предупреждават лично всички отговорници и пазачи при порти да си отварят очите на четири за Кобори и Югао.

Изведнъж Сано се почувства изтощен и се поддаде на унинието. Това масирано издирване бе като да търсиш игла в купа сено.

— Прибрахме се, за да пратим още хора на улицата.

— Хубаво, че си дойде, защото се получиха някои спешни съобщения за теб — каза Рейко. — От сутринта владетелят Мацудайра три пъти провозда тук свои пратеници. Иска да те види и почва да губи търпение.

Сано помръкна още повече. Представяше си как щеше да реагира владетелят Мацудайра, когато разбереше за снощния епизод.

— Нещо друго?

— Пристигна и един от твоите детективи, Хирата сан — каза Рейко. — Намерил свещеника, когото сте издирвали.

Сано бе тъй изморен, че трябваше да помисли за момент, за да се сети за кого ставаше дума.

— Озуно — каза накрая той. — Скитащият свят човек, който може би владее тайната на дим мак.

— Къде е той? — обърна се Хирата към Рейко.

— В храма „Чион“, район Иначиро.

Два дни по-рано, когато Сано чу за пръв път за Озуно, свещеникът му се струваше от изключителна важност за разследването, но сега нещата стояха другояче.

— След като вече знаем кой е Призрака, не се нуждаем от Озуно да ни го посочи.

— Все пак може да ни е от полза — каза Хирата. — Двама бойци, владеещи изкуството на дим мак, при това и двамата в Едо... най-вероятно се познават. Може свещеникът да ни помогне да открием Призрака.

— Прав си. Иди в храма „Чион“ и говори с Озуно. Аз ще разширя периметъра на издирването, а после ще се срещна с владетеля Мацудайра.

Сано се готвеше за удар. Може пък да рухнеше мъртъв, преди владетелят Мацудайра да успее да го накаже.

— Все пак смятам, че Тама — приятелката на Югао — знае повече, отколкото ми каза вчера — обади се Рейко. — Ще отида отново

при нея.

* * *

Районът, известен като Иначиро, граничеше с околността на храма „Асакуса“. Хирата и детективите му яздеха през улици, които гъмжаха от поклонници. В дюкяни се предлагаха будистки олтари, броеници, свещници, статуи, вази с лотосови цветове от позлатен метал и погребални табелки за имената на починалите. В малките скромни храмове, изникнали в Иначиро, биеха гонгове. Въздухът на ясения следобед бе изпълнен с диалектната реч на поклонниците, с виковете на пътуващите амбулантни търговци и с дима от крематориумите.

— Храмът „Чион“ трябва да е някъде наоколо — каза Хирата.

Точно минаваха покрай едно от многобройните гробища в района, когато погледът му бе привлечен от необичайна гледка. Срещу него по пътя се движеше старец. Десният му крак беше сакат и той накуцваше, опирайки се на дървена тояга. Имаше дълги сплъстени коси и сурово обветрено лице, набраздено от дълбоки бръчки. Носеше кръгла черна шапчица, късо дрипаво кимоно, широки панталони, нашарени с езотерични символи, и платнени гамаша. На кръста му се полюшваше къс меч. Босите му нозе бяха обути в оръфани сламени сандали. На гърба си носеше дървено сандъче, което бе увесил на праметнат през рамото му ремък, украсен с оранжеви топчета.

— Това е ямабуши^[1] — каза Хирата, разпознавайки в стареца свещеник от малобройната затворена секта Шугендо, която практикуваше езотерична смесица от будистка и шинтоистка религия с добавка от китайско магьосничество. Той и детективите му спряха, вперили поглед в свещеника.

— Храмовете на тази секта не са ли в планината Йошино^[2]? Питам се какво ли дири чак тук — каза детектив Арай.

— Сигурно е на поклонение — предположи детектив Иноуе.

Ямабуши бяха известни с това, че извършваха дълги и трудни пътувания до древни свещени места, където изпълняваха странни ритуали, които включваха седене под леденостудени водопади в опит да постигнат божествено просветление. Според слуховете те бяха или

шпиони на заговорници, които се бореха срещу режима на Токугава, или таласъми в човешки образ.

— Истина ли е, че ямабуши имат мистични способности? — попита Арай, докато свещеникът куцукаше към тях. — Вярно ли е, че могат да прогонват демони, да говорят с животни и да гасят пожари само със силата на мисълта си?

Хирата се засмя:

— Това вероятно е само стара легенда.

Ямабуши бе просто един сакат човек също като самия него, помисли си той мрачно.

От една чайна срещу гробището с вяла стъпка излязоха петима самураи. Носеха гербовете на различни кланове даймио и Хирата видя, че са от онези разпуснати младежи, които все гледаха да се измъкнат от задълженията си, за да бродят заедно из града и да си търсят белята. Навремето, докато още работеше в полицията, той бе задържал мнозина като тях за улични сбивания. В този момент групата зърна ямабуши. Те се промъкнаха през минаващите тълпи и наобиколиха свещеника.

— Ей, старче — викна му единият от самураите.

Друг му препречи пътя.

— Накъде смяташ, че си се запътил?

Ямабуши спря с невъзмутимо изражение.

— Пуснете ме да мина — каза той с рязък, странно звучен глас.

— Не ни нареждай какво да правим — заяви му първият самурай.

Той и другарите му започнаха да го побутват и да му се присмиват. Дръпнаха праметнатия на рамото му ремък. Дървеното сандъче падна на земята. Самураят го вдигна и го запрати в гробището. Ямабуши остана безучастен, облегнат на тоягата си.

— Махайте се — рече той спокойно. — Оставете ме на мира.

Очевидната липса на страх, която проявяваше, вбеси бандата. Те размахаха мечове. Хирата реши, че забавленията им бяха стигнали твърде далеч. Някога той лично щеше да се притече на помощ на свещеника и да прогони хулиганите, но сега нареди на детективите си:

— Прекратете това!

Арай и Иноуе скочиха от конете си, но преди да стигнат до групата, един от хулиганите замахна с меч към свещеника. Хирата

трепна в очакване на звука от стомана, посичаща плът и кости, и на бликнала кръв.

Но мечът се удари в дървената тояга, която свещеникът бе вдигнал така мълниеносно, че Хирата дори не успя да го види. Хулиганът извика от изненада. Ударът в меча му го накара да загуби равновесие, той политна назад и падна на земята, препречвайки пътя на детективите Иноуе и Арай, които се бяха втурнали на помощ на свещеника. Хирата застина с отворена уста.

— Убий го! — закрещяха останалите хулигани.

Побеснели, те се нахвърлиха с извадени мечове върху ямабуши. Тоягата му парира всичките им удари с прецизност, която Хирата рядко бе виждал дори при най-добрите бойци сред самураите. Около свещеника се завихри тайфун от мятащи се тела и оръжия, докато хулиганите се опитваха да го посекаат. Той се въртеше в средата, а ръката му, стиснала тоягата, извършваше бързи, почти неуловими движения, докато строгите му черти излъчваха бдителност и в същото време спокойствие. Противниците му сякаш отхвърчаха от тоягата. Един от тях падна в несвят от удар по главата. Друг влетя в гробището, където се блъсна в един надгробен камък и се строполи на земята стенойки. Другите трима решиха, че им е дошло твърде много, и побягнаха в ужас насинени и окървавени.

Хирата, Иноуе и Арай наблюдаваха удивени. Откъм зрителите, които се бяха събрали да гледат битката, се разнесоха сподавени възгласи на благоговение. Ямабуши закуцука към гробището да си прибере нещата. Хирата слезе тежко от седлото.

— Отнесете тези ранени самураи до най-близката порта на махалата. Наредете на някой от пазачите да повика полиция, за да ги арестуват — каза той на детективите си.

После забърза към свещеника.

— Как го направихте?

— Какво? — попита свещеникът, докато мятеше ремъка през рамо и окачваше сандъчето на гърба си.

Той дори не се беше задъхал от битката. Изглеждаше по-раздразнен от намесата на Хирата, отколкото от нападението.

— Как успяхте да надвиете петима силни и здрави самураи?

— Не съм ги победил аз — отвърна свещеникът и хвърли поглед към Хирата, с който сякаш за миг го прецени, запамети необходимото

и загуби интерес. — Те сами се победиха.

Хирата не разбра скрития смисъл на отговора му, но осъзна, че току-що бе видял доказателство, че този ямабуши наистина притежава тайнствена сила, чието съществуване самият той бе отхвърлил със смях само няколко минути по-рано. Освен това изведнъж си даде сметка, че свещеникът най-вероятно е човекът, когото бе дошъл да види.

— Вие ли сте Озуно?

Свещеникът само кимна.

— А вие кой сте?

— Сосакан сама на шогуна — отвърна Хирата и назова името си.
— Търся вас.

Озуно не изглеждаше изненадан, нито заинтригуван. Вероятно бе като себеподобните си — саможив и неприветлив.

— Ако ще ми висиш тук и ще ме зяпаш, аз ще тръгвам.

— Разследвам едно престъпление — поясни Хирата. — Попаднах на името ви, дирейки човек, който би могъл да помогне. Познавате ли Кобори Банзан?

В невъзмутимия поглед на Озуно се мярна неясна емоция.

— Вече не.

— Но някога сте го познавали?

— Беше мой ученик — отвърна Озуно.

— Вие ли го обучихте на изкуството на дим мак?

Озуно се изсмя презрително.

— Обучих го на бой с меч. Дим мак просто е мит.

— И аз така смятах преди време. Но в последно време петима души бяха убити чрез докосването на смъртта — шестима, ако Сано се окажеше следващата и жертва, помисли си Хирата. — Аз видях доказателства. Тайната ви е разкрита.

Презрението, изписано върху лицето на свещеника, се стопи, и той придоби вид на ранен в битка самурай, който запазва спокойствие единствено чрез силата на волята си.

— Значи вие смятате, че убиецът е Кобори?

— Сигурен съм, че е така.

Озуно коленичи до един надгробен камък. Изведнъж видът му стана безпомощен и уязвим като на повечето старци. При все това,

макар и явно потресен, той не изглеждаше изненадан, все едно се бе сбъднало някакво известно нему предсказание.

— Трябва да заловя Кобори — каза Хирата. — Знаете ли къде е?

— Не съм го виждал от единайсет години.

— И оттогава не поддържате никакви отношения?

— Никакви — отвърна Озуно. — Аз се отрекох от Кобори.

Връзката между учител и ученик бе почти свещена и Хирата знаеше, че отричането е краен акт на неодобрение от страна на учителя и ужасен позор за ученика.

— Защо?

Озуно стана и се втренчи в далечината.

— Съществуват редица погрешни схващания за дим мак. Едно от тях е, че това е просто техника. Но дим мак принадлежи към широк набор от мистични бойни изкуства, включващи боравене с оръжия и правене на заклинания.

Шокът от вестта, че неговият бивш ученик е издирван престъпник, бе нарушил съдържаността му. Хирата си даде сметка, че Озуно му казва неща, които малцина смъртни бяха чували някога.

— Друго погрешно схващане е, че дим мак е зла и магия, създадена за убийци. Но не такава е било намерението на древните, които са развили това умение. Те са имали предвид докосването на смъртта да се използва почтено, като средство за самозащита в бой.

— Вероятно са били наясно, че дим мак може да се използва и за убийство от корисни подбуди — каза Хирата.

— Така е. Затова наследниците им толкова ревностно са охранявали това познание. Ние представляваме тайно общество, чиято цел е да го съхраним и предадем на следващото поколение. Даваме обет за мълчание, който ни забранява да го използваме, освен в случаи на крайна нужда или да го разкриваме на когото и да било, с изключение на нашите внимателно подбрани ученици.

— Как ги избирате? — попита Хирата заинтригуван.

— Проучваме младите самураи сред васалите на Токугава, свитите на даймио и ронин. Те трябва да притежават характер, както и природни дадености на бойци.

— Но понякога се допускат грешки? — заключи Хирата.

Озуно кимна със съжаление.

— Открих Кобори в една школа за бойни изкуства в провинция Мино. Той беше син на уважаван, но обеднял клан. Притежаваше висши умения в бойните изкуства и рядко срещана решимост. Нашето обучение е безпощадно, но Кобори го прие така, все едно бе преродена душа на някой древен учител.

— Тогава какво се случи?

— Аз не бях единственият, забелязал уменията му на боец. Те привлякоха вниманието и на дворцовия управител Янагисава, който също оглеждаше самурайската класа за бойци. Докато се обучаваше при мен, Кобори получи предложение за място в елитната част на Янагисава. Скоро след това се случи инцидентът, който доведе до разрива помежду ни.

По лицето на Озуно премина сянката на болезнен спомен.

— Известно е, че тези елитни бойци бяха убийци, които поддържаха Янагисава на власт. Чувал си за негови противници, които били нападани и убивани от бандити някъде по междуградските пътища?

— Такава бе неизменната официална версия — каза Хирата, — но всички знаят, че въпросните смъртни случаи всъщност са били убийства, поръчани от Янагисава. Елитните бойци бяха твърде умни, за да допуснат да бъдат заловени, и никога не оставяха следи, които биха могли да уличат тях или него в престъпление.

— Кобори не им отстъпваше по ум, а и беше майстор в изкуството на прикритото придвижване. Един ден чух, че някакъв враг на Янагисава неочаквано рухнал мъртъв без всякаква видима причина. Смяташе се, че е умрял от внезапен пристъп. Но аз имах други подозрения.

Попитах Кобори дали не му е приложил докосването на смъртта. Той не отрече, че е използвал нашето тайно умение, за да извърши хладнокръвно убийство. Всъщност изпитваше гордост от стореното — изражението на Озуно помръкна. — Каза, че използвал придобитото познание за добри практични цели. Аз му напомних, че неговият дълг е да усвои тайните техники и някой ден да ги предаде на свой ученик. Но той ми заяви, че това било безполезно. Истината бе, че го изкушаваха възбудата при самото убийство и престижът, който му носеше службата при Янагисава. Тогава му заявих, че не може да

продължава да се обучава при мен и в същото време да служи на Янагисава.

— И той избра Янагисава?

Озуно кимна.

— Каза ми, че вече нямал нужда нито от мен, нито от обществото ни. В този ден аз се отрекох от него и го изключих от нашето общество.

— И това бе последният път, когато сте го видели? — попита Хирата.

— Не, срещнахме се още веднъж — отвърна Озуно. — Нашето общество си има начин да се справя с измамниците. За да не допуснем някой да злоупотреби с тайното познание или да го издаде, ние го премахваме.

— Имате предвид, че го убивате ли?

— Един мъртвец не може да върши зло, нито да издава тайни — поясни Озуно. — Когато Кобори наруши клетвата си, той сам се беляза със знака на смъртта. Разпратих вест до всички членове на обществото ни. Премахването на Кобори бе грижа на всички ни, но главната отговорност бе моя, защото той бе мой ученик.

— Тогава как така е още жив?

Върху лицето на Озуно се изписа огорчение.

— Бях го обучил твърде добре. Тръгнах след него и накрая се бихме. Той ме рани и избяга — поглеждайки към куция си крак, Озуно добави: — Другите членове на обществото така и не успяха да го приближат достатъчно, за да го убият. Отговорността за новите убийства, които е извършил, пак е моя. Той е грях, който ще ме измъчва хиляда живота напред.

— Може би има начин да го изкупите още в този живот — Хирата започваше да съзира решение на собствените си проблеми, което се съчетаваше с усилията му да залови убиеца. — Бихте ли ми казали как да заловим Кобори, когато го открием?

— Най-добрата ви стратегия е да заведете там колкото се може повече войници — отвърна Озуно. — И после да сте подготвени много от тях да загинат, докато той оказва съпротива на опитите ви да го заловите.

Това разрешение очевидно не удовлетворяваше Хирата.

— А какво ще кажете за двубой с него?

— Всеки си има уязвимо място. Аз така и не успях да открия кое е то у Кобори, но това е единствената ви надежда да бъде победен в единоборство. Съветвам ви да не пробвате.

— Бихте ли ме обучили на някои от вашите тайни техники, които да използвам срещу него?

Озуно го изгледа дълбоко обиден.

— Не мога. Обетът, който съм дал, ми забранява.

— Още хора ще загинат, ако не ми предоставите някакви средства да защитя себе си и войниците си.

Хирата изпита неистова потребност да научи тайните, които позволяваха на един сакат и крехък човек да победи петима здрави и силни самураи.

— Добре — отстъпи Озуно с неохота. — Ще ви покажа няколко уязвими места, в които да атакувате Кобори, ако го приближите достатъчно.

Той хвана ръката на Хирата и докосна две точки на китката му.

— Натискаш силно тук, за да извадиш въздуха от белите му дробове и да го обезсилиш.

После запретна ръкава му и леко стисна ръката над лакътя в една вдлъбнатина между два мускула.

— Притискаш тук и спираш потока на жизнената му енергия. Това ще го събори. Тогава можеш да нанесеш смъртоносния удар.

Озуно докосна гърлото на Хирата, точно под брадичката и леко вдясно.

— Внезапен удар тук ще спре притока на кръв поставяйки пръст на гърдите му, той посочи едно място и после друго: — Удряш тук и тук — и спираш сърцето му — после разтвори робата на Хирата и докосна една вдлъбнатина в коремните му мускули близо до пъпа. — Силен ритник в сърцевината на духа му ще го убие моментално.

Очарован, Хирата слушаше много внимателно. Но той не беше забравил нападението на размирниците по пътя към моргата на Едо, както и безбройните битки, които бе водил с меч в ръка. Техниките за ръкопашен бой нямаше да помогнат в подобни ситуации.

— Можете ли да ме обучите на някои хватки при бой с меч, като онези, които използвахте, когато хулиганите се нахвърлиха върху вас?

— Ама, разбира се. За броени минути ще ти предам умения, които изискват години обучение и тренировки! — възкликна Озуно,

възвръщайки предишното си неприязнено отношение. Проницателният му поглед прониза Хирата. — Подозирам, че нетърпението ти да научиш моите тайни произлиза от цел, която не е свързана със залавянето на Кобори.

— Прав сте — каза Хирата засрамен, тъй като Озуно го бе разкрил толкова лесно. Падна на колене между гробовете и се поклони. — Озуно сан, горещо бих желал да изучавам бойни изкуства при вас. Бихте ли ме приели за свой ученик, моля ви!

Озуно изсумтя подигравателно:

— Ние не приемаме всеки, на когото му хрумне да ни помоли. Вече ти разказах каква е системата ни за подбор на ученици.

Отказвайки да приеме отрицателен отговор, Хирата възрази:

— Системата ви се е пропукала с избора на Кобори. Аз съм подобър избор.

— Така твърдиш ти — отвърна рязко Озуно. — Аз пък изобщо не те познавам. Знам за теб само онова, което виждам, а виждам, че си безразсъден и безочлив.

— Характерът ми е благ — настоя Хирата, изгаряйки от желание да го убеди. — Дворцовият управител и шогунът ще гарантират за мен.

— Хвалиш се сам, а това е признак на самонадеяност — заяви презрително Озуно. — Освен това си я твърде стар. Личността ти вече е изградена. Ние винаги избираме момчета, които можем да възпитаваме според нашите норми на живот.

— Но аз притежавам бойни умения и опит, който младежите нямат. Това ми предоставя известно предимство.

— По-вероятно е да си усвоил толкова грешки, че да са нужни години, за да бъдеш обучен по правилния начин.

Хирата в никакъв случай не искаше да остави тази възможност да му се изплъзне.

— Моля ви! — възкликна той, изправи се с мъка и сграбчи ръката на Озуно. — Нуждая се от вашето обучение. Вие сте единствената ми надежда някога да мога да се бия отново. Ако не усвоя вашите тайни, ще си остана завинаги безпомощен, мишена за нападения, обект на всеобщо презрение.

Той разпери ръце, за да може Озуно да види осакатената развалина, която представляваше тялото му. Едва успявайки да сдържи сълзите си, засрамен от това, че трябва да моли, възкликна:

— Няма да успея да изпълня дълга си към своя господар. Ако не ми помогнете, ще загубя честта си и препитанието си.

Озуно го изгледа с безмилостно презрение.

— Целите, заради които настояваш за това познание, са погрешни. Искаш да усвоиш няколко техники, за да печелиш битки, да удовлетвориш гордостта си и да спечелиш материални облаги, а не в името на честта и дълга да се съхранят нашите древни традиции. Твоите нужди не ме вълнуват. Те със сигурност не те определят като достоен да влезеш в нашето общество — и той махна нетърпеливо с ръка. — Но тази дискусия е безполезна. Дори да беше идеалният кандидат, пак нямаше да мога да те обучавам. Заклех се повече да не преподавам, след като Кобори ни предаде. Никога повече няма да рискувам да създам друг лишен от морал убиец.

Макар и тонът на свещеника да подсказваше, че решението му е окончателно, Хирата бе твърде отчаян, за да се предаде.

— Но съдбата ме срещна с вас! — извика той. — Трябва да станете мой учител. Така ни е писано!

— Съдбата значи? — засмя се Озуно с язвителен хумор. — Е, ако е така, предполагам, че няма да мога да я избегна. Ето какво ще се разберем — срещнем ли се отново, почваме с уроците ти.

— Добре — съгласи се Хирата.

Едо бе достатъчно малък, за да не се съмнява, че ще види свещеника отново. Прочел мислите на Хирата, Озуно се усмихна подигравателно.

— Не и ако аз те видя пръв — после пое навън от гробището куцайки. На пътя се сля с тълпа от поклонници и изчезна.

[1] Онези, които спят в планината (яп.). — Б.пр. ↑

[2] Намира се в област Йошино на о. Хоншу и се смята за свещена от векове и за център на религиозните практики на ямабуши. — Б.пр. ↑

28 ГЛАВА

Рейко похлопа на портата пред къщата, където работеше Тама. Отвори ѝ сърдита сивокоса жена, която каза:

— Да?

— Искам да видя Тама — изрече Рейко тъй припряно, че гласът ѝ затрепери.

— Искате да кажете слугинята в кухнята? Коя сте вие?

Жената я изгледа с нескрито любопитство. След като Рейко се представи, тя добави:

— Тама я няма.

Рейко едва се сдържа да не се разплаче от разочарование. Ако Сано наистина бе обречен да умре скоро, намирането на Югао можеше да се окаже последното, което тя би могла да направи за него.

— А къде е?

— Готвачът я изпрати на рибния пазар. Аз съм икономката. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не мисля. Кога ще се върне?

Тъй като си даваше сметка, че никога не би могла да открие момичето наред огромния многолюден рибен пазар, Рейко се опита да запази спокойствие. Поддадеше ли се на отчаянието, нямаше да помогне на Сано.

— А-а, сигурно ще се забави няколко часа — отвърна икономката, докато оглеждаше Рейко с явен интерес. — Защо толкова ви е притрябвала? Какво е сторила?

— Може би нищо — отвърна Рейко. Предчувствието ѝ, че предишния ден Тама бе скрила от нея важна информация, можеше да се окаже само плод на желанието ѝ. При все това не можеше да се откаже — Тама бе единствената ѝ следа към Югао. — Всъщност и вие можете да ми помогнете. Да сте забелязали нещо странно около Тама напоследък?

Икономката се замисли за момент, сбърчила чело, и после отвърна:

— Май да. Онзи ден излезе от къщата без позволение. Господарката я скастри и я наби. Това не е обичайно за Тама. Обикновено тя е такава хрисима и покорна душица и никога не нарушава никакви разпоредби.

Рейко съзнателно се възпря от прекомерни надежди.

— А защо излезе?

— Заради едно момиче, което дойде да я види.

— Какво момиче? — Рейко затаи дъх, тъй като надеждата ѝ се развихри, а сърцето ѝ заблъска в гърдите.

— Каза, че се казвала Югао.

Такова щастливо облекчение я заля, че въздишката ѝ я остави без дъх. Тя се вкопчи в стълба на портата за опора.

— Разкажете ми всичко, което се е случило след пристигането на Югао! Много е важно!

— Ами тя се появи на задната порта — каза икономката, която явно се наслаждаваше на вниманието на Рейко и съвсем съзнателно гледаше да разтегли историята си. — Попита за Тама. Когато поисках да разбера коя е, не пожела да ми каже друго, освен името си и че е отдавнашна приятелка на Тама. Слугите нямат право на посетители, но на мен ми е жал за Тама, защото е сам-самичка на този свят, и си помислих, че няма нищо лошо, ако я пусна да се види с приятелката си само веднъж. Тъй че отидох и доведох Тама. В първия миг тя страшно се зарадва, че вижда Югао. Прегърна я, заплака се и ѝ обясни колко ѝ е липсвала. Но после двете почнаха да говорят. И Тама нещо се притесни.

— Какво си казаха? — Рейко заби нокти в дланите си.

— Не знам какво ѝ каза Югао, защото шепнеше. Но Тама отвърна: „Не, не мога. Ще загазя“.

Сега Рейко си обясни защо Тама толкова се бе разстроила, когато чу от нея, че приятелката ѝ от детството е избягала от затвора убийца. Югао най-вероятно ѝ бе представила някаква друга история, за да обясни защо се е появила да търси помощ от Тама.

— Но Югао продължи да говори — поде отново икономката — и да притиска Тама. Накрая тя отстъпи и каза: „Добре. Ела с мен“. И двете хукнаха нанякъде.

— С тях имаше ли някакъв мъж? — попита Рейко, изгаряйки от нетърпение.

— Поне аз не видях.

При все това Рейко бе сигурна, че Призрака се е спотайвал някъде наблизо. След напускането на „Нефритената вила“ двамата с Югао са се нуждаели от друго скривалище. Югао най-вероятно се е сетила за Тама — единствения човек, който можеше да бъде убеден да ѝ направи услуга. Освен това Рейко бе сигурна, че Югао не би изоставила мъжа, когото бе обичала така всеотдайно.

Икономката се приведе съвсем близо до Рейко и прошепна:

— Не съм казала на господарката, че преди да тръгнат, Тама открадна една кошница с храна от килера.

— Къде отидоха? — попита Рейко.

— Не знам. Когато Тама се прибра, я попитах, но тя не пожела да ми каже.

— Колко време я нямаше?

— Чакайте да помисля — икономката потупа с пръст по повехналата си буза. — Беше почти мръкнало, когато тръгна. Едва успя да се прибере, преди да затворят портите на махалата.

Рейко се обезсърчи. За времето между надвечер и среднощ Тама би могла да измине значително разстояние дори пеша и натоварена с провизии. Това предполагаше претърсването на огромен периметър, за да открие къде Тама бе скрила Югао и Призрака.

— Благодаря за помощта — каза Рейко, готвейки се да си върви.

— Да кажа ли на Тама, че сте идвали? — попита икономката. — Или че ще дойдете пак?

Неволята роди вдъхновение. Рейко си помисли за храната, която Тама бе откраднала, и внезапно хрумналата ѝ нова стратегия отново разпали надеждите ѝ.

— Не — извика тя, докато бързаше към паланкина и стражите си, — моля ви, не казвайте на Тама!

Но щеше да се върне. И тогава щеше да открие къде точно се криеха Югао и Призрака.

* * *

Сано се отби в седалището на мецуке за досието на Кобори — то включваше приблизителната му височина и теглото му, както и

нескопосана скица на лицето му. След посещението си при генерал Исогай, от когото нае войници за екипи по издирването, Сано хукна към двореца.

Още щом влезе в залата за аудиенции, той вече знаеше, че се намира в по-голяма беда, отколкото бе очаквал. Заел обичайното си място, владетелят Мацудайра бе надянал такова свирепостно изражение, че напомняше гравирани в храм демон. Над него върху подиума се бе свил шогунът, уплашен и разстроен. Йоритомо, който седеше до шогун, отправи предупредителен поглед към Сано. Разположените покрай стените стражи бяха замръзнали неподвижни, с втренчен пред себе си поглед, сякаш не смееха да помръднат. Старейшините отсъстваха. На тяхното място върху издигнатия под се бе настанил полицейският началник Хошина, който изгледа Сано с хладна и леко присмехулна невъзмутимост.

Сано забави крачка при вида на врага си. Щом коленичи отляво на шогун и се поклони, владетелят Мацудайра избухна:

— Къде, по дяволите, се бави толкова време?

— Трябваше да се погрижа за някои спешни дела — отвърна Сано, макар и да бе наясно, че никакво извинение не бе достатъчно убедително за владетеля Мацудайра. — Хиляди извинения!

Какво се бе случило за по-малко от два дни, та да го срина в очите на владетеля Мацудайра и да издигне Хошина? Сано се съмняваше, че причината бе само в неуспешния му опит да залови Призрака предишната вечер, което явно бе стигнало до ушите на владетеля Мацудайра. В края на краищата Хошина не бе постигнал нещо повече.

— Ще ми трябват повече от няколко хиляди, за да те извиня! — отвърна рязко владетелят Мацудайра с нарастващ гняв. — Правилно ли съм разбрал, че си изискал стотици войници за охрана на длъжностни лица?

— Да — призна Сано. С периферното си зрение долови, че Хошина се наслаждава на неудобството му. — С безпощаден убиец на свобода и служители, които се страхуват да излязат от домовете си, това ми се стори единственият начин да запазя управлението в действие.

Шогунът кимна в хрисимо съгласие, но владетелят Мацудайра не му обърна внимание и продължи:

— Е, явно не си се спрял да помислиш, че мерките за безопасност ще бъдат драстично отслабени, след като си изтеглил тези хора от обичайните им постове. Докато са се правили на бавачки на шепа страхливци, кой според теб е трябвало да поддържа реда в града? Да не си решил, че разполагаме с безбройна армия?

— Пратих за подкрепления от провинциите — каза Сано в безплоден опит да се защити. Йоритомо закърши ръце. — Наредих на даймио да ни отпуснат васалите си за патрули по улиците.

— А-а, така ли? А знаеш ли какво се случи междувременно? — владетелят Мацудайра скочи на крака, неспособен повече да сдържа гнева си. — Докато яздех през града днес сутрин, бях издебнат и нападнат от банда размирници. Оказа се, че превъзхождат по численост телохранителите ми. Само че наоколо нямаше къорав войник!

Сано гледаше втренчено, загубил дар слово от тревога — макар и неволно, той бе изложил на риск живота на владетеля Мацудайра.

— За щастие полицейският началник Хошина и хората му случайно минаваха оттам и разгониха бунтовниците — довърши владетелят Мацудайра. — Ако не бяха те, сега щях да съм мъртъв.

Сано отправи удивен поглед към Хошина, който посрещна недоумението му с тържествуваща усмивка.

— Колко навременна помощ за вас — рече Сано. Нямаше да се учуди, ако Хошина сам бе организиран нападението, с цел да се изяви като спасител на владетеля Мацудайра, за да заслужи признателността му, вследствие на което да получи опрощение за грешките си.

— Да, съвсем навременна — очите на Хошина искряха от злобно задоволство. — Всички престъпници бяха убити в сражението, ако случайно се чудиш.

Което означаваше, че не би могло да се установи дали не ги бе наел Хошина, даде си сметка Сано. Хошина се бе подсигурил. Беше се възползвал успешно от всички неприятности, сполетели Сано по време на разследването.

— Чух, че тази сутрин си изискал още войски, дворецов управителю Сано — заяви владетелят Мацудайра, подминавайки размяната на реплики между Сано и Хошина. — За какво са ти, по дяволите? Защо задълбочаваш още повече глупавата си и опасна грешка?

— Нужни са ми за издирването на убиеца, когото вие ми наредихте да заловя. Вече знам кой е. Казва се Кобори и е бил в елитната част на моя предшественик. За да го открия, ми трябва повече жива сила, отколкото е числеността на собствените ми войници.

Новината, че Сано бе разкрил самоличността на Призрака, сепна владетеля Мацудайра, накара го да млъкне и изтри гневната гримаса от лицето му.

Йоритомо се усмихна на Сано с облекчение и задоволство.

— Значи ти... ъ-ъ... си разгадал тази загадка — усмихна се шогунът на Сано. — Поздравявам те.

Той отправи към владетеля Мацудайра тържествуващ поглед, явно доволен от факта, че Сано бе отбелязал точка срещу братовчед му, макар и без да схваща точно смисъла на ставащото.

— Не му вярвайте, ваше превъзходителство — обади се Хошина припряно. — Може и да не е истина, че този Кобори е убиецът. Спомнете си как доскоро дворецовият управител Сано подозираше капитан Накай, който се оказа невинен. Може пак да греши — Хошина се обърна към владетеля Мацудайра: — Според мен той така отчаяно се стареа да ви угоди, че се опитва да припише убийствата на човек, който по всяка вероятност е мъртъв.

— Кобори е жив — възрази Сано. — Намира се в Едо, както сам установих, най-малко от два дни. Снощи направих проверка в странноприемницата, където се е криел. Изпуснах го за малко. Измъкнал се бе предишния ден.

— Какво доказателство имаш, че той е убиецът? — владетелят Мацудайра изглеждаше раздвоен между недоверието и желанието си да повярва, че залавянето на Призрака е неминуемо.

Сано описа събитията в „Нефритената вила“.

— Добре, дори и Кобори да е убиецът, ти си го оставил да се измъкне — заяви му Хошина. — Нищо чудно вече да е напуснал Едо. Почитаеми владетелю Мацудайра, защо да пращаме войници да дирят в конюшните, след като коня вече го няма? Нуждаем се от тях, за да поддържаме сигурността и да залавяме поставените извън закона бунтовници.

— Не можем да приемем, че Кобори вече не е тук, само защото на теб така ти се иска — заяви Сано. — Освен това той е по-важна мишена от останалите размирници.

Хошина се изсмя презрително.

— Те са убили много повече хора от него.

— Но той се цели във висшия ешелон на режима — каза Сано.

— Нека ти напомня, че вече е отнел живота на петима вишестоящи служители. Ако не насочим всичките си усилия към залавянето му, той ще ни избива един по един, докато духът отслабне до такава степен, че режимът рухне. Трябва да го заловим, преди да е взел поредната си жертва.

Той почувства дамгата на смъртта върху самия себе си. Неволни спазми разтърсиха тялото му, все едно издайнически синини бяха избили навсякъде по кожата му главата му се пръскаше от болка и той се запита дали мозъкът му не е почнал да кърви. Несигурността и чакането бяха толкова труднопоносими, че той почти пожела да се увери, че Кобори наистина го е докоснал. Но ако умреше утре, кой щеше да защити режима от хора като Хошина, тъй тласкани от собствената си амбиция, че да оставят смъртоносна сила, като Кобори, да се вихри на свобода?

— Следващата му жертва може да е някой от присъстващите в тази зала — реши да заложи Сано на себичността както на шогуна, така и на владетеля Мацудайра. — Позволете да взема тези войници за следващите два дни. Това време ще ми стигне да заловя Кобори.

— Това ми се струва... ъ-ъ... приемлив компромис — обади се шогунът, нетърпелив да сложи край на свадата.

Владетелят Мацудайра претегли аргументите само за миг и после каза:

— Дворцовият управител Сано е напълно прав, че залавянето на Призрака трябва да се смята за задача от първостепенна важност — лицето на Хошина посърна. — Но полицейският началник Хошина също е прав, че не можем да пренебрегваме безопасността, за да преследваме само един от мнозина престъпници. Отзови войниците от издирването и ги върни на обичайните им постове, дворецов управителю Сано. Направи всичко, което е по силите ти без тях. И не забравяй, че разчитам на теб.

Хошина се усмихна самодоволно, осъзнавайки, че едно такова решение предопределя провала на Сано, а на него самия предоставя предимство. Сано разбра, че няма смисъл да спори повече с владетеля Мацудайра. Сега само един човек можеше да надделее над него.

— Ваше превъзходителство — обърна се той към шогуна, — този въпрос е толкова важен, че вероятно вие бихте желали да го разрешите лично, вместо да го оставяте на нас. Казахте, че според вас е добра идея да разполагам с подкрепление за издирването на Призрака. Ако това е мнението ви, можете да го обявите като заповед и тя ще бъде изпълнена.

Шогунът изглеждаше разтревожен, че е поставен в центъра на конфликта, и в същото време доволен от признанието за собствената му върховна власт. Владетелят Мацудайра и Хошина се втрениха гневно в Сано. Йоритомо се приведе към шогуна и прошепна нещо в ухото му.

— По-добре някои хора да не се намесват — заяви владетелят Мацудайра с тих заплашителен глас. — Иначе на други на някой далечен остров може да им се случи фатално произшествие.

Йоритомо се отдръпна и сведе глава пред заплахата към изпратения му на заточение баща.

— Е? Какво ще кажете? — обърна се владетелят Мацудайра към шогуна. — Чий съвет ще приемете — моя или на дворцовия управител Сано?

Лишен от подкрепата, която му бе тъй необходима, за да отстои собственото си мнение, шогунът посърна.

— Твоя, братовчеде — промърмори той, избягвайки погледа на Сано.

Сано посрещна поражението с отчаяние, което трудно успя да скрие. Хошина си отдъхна. Владетелят Мацудайра каза:

— Преди да си тръгнеш, уважаеми дворецов управителю, имам да обсъдя с теб още нещо. Чувам, че през последните няколко дни почти не се мяркаш в приемната си. Доста служители споделят, че никога не си на разположение, за да се срещнат с теб. Не отговаряш на кореспонденцията им и оставяш на подчинените си, да се справят със задачи, които не са по силите им.

Сано се обърна към Хошина. Полицейският началник вероятно бе накарал новите си приятели да поднесат тази информация на владетеля Мацудайра. Хошина сви рамене и се усмихна самодоволно.

— Ти, изглежда, смяташ, че задълженията на втория по ранг към нацията са под достойнството ти — заяви на Сано владетелят Мацудайра. — Ако не си промениш отношението, негово

превъзходителство може да се окаже принуден да те смени, както вече препоръчаха мнозина висши служители. Ясно ли е?

Задушавайки се от гняв, Сано отвърна:

— Да, владетелю Мацудайра.

Той хвърли жлъчен поглед към Хошина, който е седеше тържествуващ и изгарящ от нетърпение да наследи поста му. Оживееше ли, реши Сано, щеше да намери начин да се отърве от този враг, колкото и да не обичаше политическите битки.

— Време е да закрием съвещанието — обърна се владетелят Мацудайра към шогуна.

— Съвещанието е закрито — обяви шогунът.

* * *

— Сега какво ще правим? — попита Маруме, докато двамата със Сано прекосяха градината на двореца.

— Ще мобилизираме армията и ще заловим Призрака — отвърна Сано.

Макар че владетелят Мацудайра му бе забранил да ползва войниците за издирването, Сано реши, че каквото и да правеше, вече бе обречен. Дали щеше да пренебрегне служебните си задължения, да наруши заповеди или да се провали в залавянето на Призрака, все едно — той щеше да загуби поста си изместен или от Хошина, или от някой друг. Чакаха го изгнание или екзекуция, което означаваше, че ще изложи Рейко и Масахиро на жестока опасност. Със същия успех можеше да завърши разследването. Особено след като съществуваше голяма вероятност да бъде последното в кариерата му. Той пое с детективите си надолу по прохода да вземат конете си от имението му. Ако умреше на следващия ден, поне щеше да прекара днешния, изпълнявайки дълга си и служейки на честта по най-добрия начин. Щеше да предаде Кобори на правосъдието и да постигне възмездие, дори и това да се окажеше последното му дело.

— Уважаеми дворецов управителю Сано!

Сано се обърна и видя към него да бърза капитан Накай. Изстена вътрешно. Макар че това бе последният човек, когото искаше да види в

този момент, реши да прояви великодушие след всичко, което Накай бе изстрадал заради него.

— Добър ден — рече Накай и тръгна редом със Сано. — Надявам се, че с вас всичко е наред?

Металният му шлем и бронираната туника блестяха на слънцето; той изглеждаше като въплъщение на съвършения самурай.

— Бива. А ти? — попита Сано от любезност.

— Не е зле — отвърна Накай с преднамерена веселост.

На Сано му хрумна, че когато един човек очаква смъртта да го споходи всеки миг, той би трябвало да поиска прошка от хората, които е засегнал. Ускори крачка, увличайки Накай на известно разстояние пред детективите, за да могат да разговарят насаме. После каза:

— Капитан Накай, искам да ти се извиня, че те заподозрях като извършител на убийствата. Съжалявам, че беше обвинен и принуден да изтърпиш това унижение в присъствието на шогуна и владетеля Мацудайра. Моля те да ми простиш.

— А-а, няма нищо — отвърна Накай. — Това вече е минало. Не съм злопаменен — той се усмихна и потупа Сано по рамото. — А и почвам да си мисля, че всяко зло е за добро. В края на краищата това ми предостави привилегията да се запозная с вас.

Сано си даде сметка, че капитан Накай гледа на него и като на човек, който може да му помогне да осъществи амбициите си.

— Познанството ти с мен може и да не се окаже такава благодат, каквато ти се иска.

Накай се засмя, все едно Сано се бе пошегувал.

— Твърде скромни сте, почитаеми дворцов управителю — той явно не знаеше нищо за несигурното и положение на Сано. — Между другото как ви върви разследването? Разкрихте ли кой е Призрака?

— Да — отвърна Сано, поддържайки този разговор, но ускорявайки крачка с цел скоро да го приключи. — Казва се Кобори. Бил е нает от предишния дворцов управител. За залавянето му съм постановил повсеместно издирване.

— Кобори? — капитан Накай се спря наскоро крачка. На лицето му се изписа изумление. — Значи ето кой е бил — измърмори той на себе си.

— Защо, какво има? — Сано бе тъй озадачен от тази странна реакция, че също спря.

— Значи казвате, че Кобори е Призрака? И се опитвате да го хванете? — изрече Накай на един дъх, трескав да провери дали бе чул правилно. Когато Сано и кимна, той прошепна: — Милостиви Небеса, та аз го видях.

— Наистина ли? — бе ред на Сано да се изненада. Той се втренчи в Накай, същото сториха детективите Маруме и Фукида, които ги бяха застигнали. — Къде? Кога?

— Тази сутрин — отвърна Накай. — На улицата, в града.

За момент Сано се запита възможно ли е Накай да си измисля тази история, за да спечели благоволенieto му. При все това в думите на капитана звучеше искреност.

— А ти как разбра, че е точно Кобори? — попита Сано, макар че в сърцето му взе да се надига безумна надежда.

— Познавам го от едно време — отвърна Накай. — Помните ли, бях ви казал, че имам връзки с Янагисава по роднинска линия. Братовчед ми беше негов оръжейник. Убиха го в битка. Ходех му на гости в имението на Янагисава. Мислех, че може да ми помогне в кариерата, тъй като беше близо до дворцовия управител. Понякога ме запознаваше с хора, които се появяваха там. Един от тях беше Кобори.

Капитан Накай се усмихна с изражението на човек, който току-що бе разкрил загадка, която го бе затруднила.

— Когато зърнах Кобори днес, не можах да си спомня кой е и къде съм го виждал по-рано. Срецаха сме се само веднъж, преди години. Но когато споменахте името му, изведнъж си спомних.

Казаното не беше лишено от логика, но на Сано му бе трудно да повярва, че Кобори — обект на всеобщо издирване — просто се е разхождал из града, където внезапно се е натъкнал на свой случаен познат.

— А как стана така, че го забеляза?

— Точно яздех, вършех си работата — отвърна Накай. — Бях чул, че владетелят Мацудайра възнамерява тази сутрин да слезе в града. Давах си сметка, че съм му направил лошо впечатление на съвещанието онзи ден, и исках да се представя в по-добра светлина. Затова щом пое с антуража си към града, аз ги последвах.

Сано си представи как Накай следи владетеля Мацудайра, все така петимен за повишение и по-храбър от всякога. За момент лицето на Накай помръкна.

— Е, телохранителите му ме предупредиха да се махам, че иначе щели да ми хвърлят един здрав бой. Тъй че се обърнах, за да поема обратно към крепостта, и точно тогава видях Кобори. Стоеше край пътя сред тълпа от хора, които очакваха да мине владетелят Мацудайра.

Сано едва си пое дъх от шока, когато си даде сметка, че Призрака явно е следял владетеля Мацудайра, докато той самият е претърсвал улиците около „Нефритената вила“ в напразни опити да го открие.

— Къде точно го видя?

— На главната улица.

— Говори ли с него?

— Не. Махнах му, но той не ме видя. И се отдалечи.

— Предполагам, че нямаш представа, къде е отишъл — каза Сано.

Едно случайно виждане не го приближаваше до залавянето на Призрака. Кобори можеше да е отишъл навсякъде през този половин ден, откакто го бе видял Накай.

Капитан Накай вдигна пръст и се усмихна.

— Напротив, знам. Исках само да се сетя кой е, и си помислих, че още един поглед отблизо би могъл да освежи паметта ми. Освен това няхах с какво друго да запълня времето си. Затова поех след Кобори. Той отиде в една къща. Някакво момиче го пусна вътре.

Сано изживя втори, още по-голям шок, когато осъзна какво бе видял Накай — Призрака, отиващ в бърлогата си, която дели с момиче, по всяка вероятност Югао. Безцелното скитане из града на един бунтар бе довело до по-добър резултат от целенасоченото и щателно издирване. Сано поклати глава, удивен от тайнствените превратности на съдбата. Неговият първоначален основен заподозрян да се появи с диря, която ще го отведе при убиеца!

— Къде е тази къща? — попита Сано, обзет от въодушевление при мисълта, че е на път да залови Кобори.

Накай понечи да отговори, после рязко стисна устни. Очите му блеснаха лукаво, когато осъзна, че притежава информация, жизненоважна за Сано.

— Ако ви кажа къде е къщата, вие ще трябва да ми предложите нещо в замяна. Искам повишение в полковник и заплата, двойно по-голяма от тази, която получавам в момента — след което добави

припряно в пристъп на ненаситност: — Освен това искам пост в антуража ви.

Без да могат да повярват на ушите си, Маруме и Фукида избухнаха в пренебрежителен смях.

— Доста си нахален — заяви Маруме.

— Би трябвало да се срамуваш, задето се опитваш да изнудваш за услуги дворцовия управител — добави Фукида.

Сано се засегна от безцеремонността на Накай, но отчаяно се нуждаеше от информацията и освен това му дължеше услуга. Въпреки недостатъците в характера му не би му отказал място в свитата си. Самият той би се справил доста по-зле от човек, способен в битка да убие със собствените си ръце четирийсет и осем вражески войници.

— Много добре. Когато имам време, ще ти връча официалното повишение и ще увеличи възнаграждението ти. Но от този момент нататък си под мое разпореждане, а сега ти заповядвам да ми кажеш къде се намира къщата.

— Благодаря ви, почитаеми дворецов управителю!

Задъхан и преизпълнен с въодушевление, Накай се поклони. Той не забеляза мрачните погледи, с които го пронизаха Маруме и Фукида. Гледаше Сано със смесица от алчност, страхопочитание и пламенно желание да угоди.

— Ще сторя нещо повече от това да ви кажа къде се крие Призрака. Ще ви отведе там лично.

29 ГЛАВА

Старица в мърляво дрипаво памучно кимоно и смачкана сламена шапка на главата прекоси задната уличка, която минаваше между два реда къщи в търговския квартал Нихонбаши. Сякаш прегърбена от десетки години изнурителна работа, тя пристъпваше едва-едва. Метлата ѝ събираше обелки от зеленчуци, разпилени от кофите за боклук, и довени от вятъра отпадъци. Нозете ѝ в сламени сандали се тътреха през локви вода, която капеше от прането, проснато на въжета, опънати от балконите през улицата, и от изтичащите от кофите на нужниците нечистотии. През задните порти на къщите влизаха и излизаха слуги, но никой не ѝ обръщаше внимание. Уличните чистачи бяха буквално невидими за гражданите, които стояха над тях в обществото.

Рейко надзърна изпод шапката, която скриваше лицето ѝ, наблюдавайки за Тама. Чистеше тази улица от два часа, като се движеше напред и назад, смяташе едни и същи отпадъци в лопатата си и после ги разпиляваше, но Тама все още не се бе върнала от рибния пазар. Наближаваше привечер, небето избледня и уличката потъна в сенки.

Няколко часа по-рано, като си тръгна от къщата, Рейко бе сигурна, че Тама не само укрива двойката, но и че в някакъв момент ще трябва да им отнесе още храна. Бе разпределила част от охраната си в близост до къщата, после се бе предрешила като улична чистачка и се бе върнала на улицата пеша. Останалата част от ескорта ѝ я бе последвал на известно разстояние. Стражите, които бяха останали да чакат, се бяха престорили, че не я познават, но скришом ѝ бяха дали знак, поклащайки глава, че Тама все още не се е появила.

Рейко вече чувстваше болки в гърба от привеждането. Призляваше ѝ от зловонието, бе запомнила всяка обелка от репичка и всяка коричка, която бе помела. На улицата се появи бездомно куче, подуши сандъците за боклук, после клекна и изпразни черва. Рейко сбърчи нос от вонята на кучешки изпражнения, докато куцукаше

покрай него с надеждата, че Тама ще се появи скоро. Откъм къщите се разнасяха тракане и гласове на прислужници, които приготвяха вечерята и си бърбеха. Над Рейко се носеше пушек, наситен с миризма на чесън и соев сос. Коремът ѝ куркаше от глад. Бе стигнала единия край на улицата и вече се обръщаше, за да подхване поредното еднообразно метене, когато я видя — Тама идваше към нея от противоположния край, следвана от носач, който бе натоварен с покрито дървено ведро. Рейко застана нащрек. Докато Тама и носачът влизаха през портата, Рейко държеше главата си сведена, премитайки с привидно старание, и мислено се предупреждаваше, че може да ѝ се наложи да чака още дълго, докато Тама я отведе при бегълците.

Но скоро портата се отвори и Тама се измъкна предпазливо. Беше с наметало и носеше някакъв вързоп. Пое забързана надолу по улицата, поглеждайки крадешком към къщата, от която току-що бе излязла. Мина покрай Рейко, без изобщо да я забележи.

Рейко нарами метлата си, взе лопатата за събиране на боклука и я последва. Вън от уличката кварталът бе пълен с граждани, които бързаха да се приберат у дома преди мръкнало. Търговци дърпаха плъзгащите се врати, които закриваха витрините на дюкяните им. Войници от нощния патрул изпълваха улиците. Рейко бързаше през тълпата, напрегната да не изпусне от поглед дребната пъргава фигура на Тама. Озърна се за ескорта си.

— Точно зад вас сме — успокой я с глух глас лейтенант Асукай.

Те проследиха Тама през едно тържище. Търговци се пазаряха с няколко последни клиенти или опаковаха непродадени зеленчуци. Докато бързаше покрай сергиите, Рейко чу рязък мъжки глас:

— Ей, ти! Метачката!

Някой я сграбчи за ръката. Беше едър тромав търговец.

— Измети тия боклуци тук! — нареди ѝ той, сочейки към няколко повехнали зелени листа, разпилени на земята.

— Пуснете ме! — замахна с метлата към него Рейко.

Търговецът се приведе, пусна я и изруга.

— Какво си мислиш, че правиш? — и се спусна към нея.

Лейтенант Асукай го хвана го блъсна върху една сергия с Мариновани репички. Търговецът падна, а около него с трясък се посипаха буркани. Рейко хвърли метлата и лопатата и хукна. Лейтенант Асукай я настигна.

— Къде отиде? — извика Рейко, връхлетяна от паника.

В другия край на тържището един от стражите ѝ замаха с ръка, след което посочи нещо. Рейко видя Тама да бърза по една пътечка между два реда сергии. Заедно с ескорта си тя продължи преследването. Озоваха се извън Нихонбаши, в северните покрайнини на града. Тук къщите бяха по-отдалечени една от друга и разпръснати между дървета и малки стопанства. Над потъналия в покой пейзаж бавно се спускаше здрач, обагрен със златисто. По пътищата нямаше толкова движение, виждаха се само патрулиращи войници и селяни, които носеха дърва за огрев или тикаха колички. Рейко поизостана от Тама, обезпокоена, че момичето може да забележи нея или хората ѝ.

Но Тама нито веднъж не се обърна. Тя изглеждаше по-скоро напрегната да стигне там, където се бе запътила, отколкото предпазлива да не би някой да я следи. Бързаше по пътя, който вървеше нагоре по лекия баир. Стопанствата останаха назад и на тяхно място се появи разположена върху хълм гора. Откъм дърветата, чиито клони се протягаха над пътя, създавайки отрязъци от мрак, където гаснещото слънце не можеше да проникне, се носеха пронизителни птичи трели. Фигурата на Тама бе като неясна сянка, която се движеше бързо пред Рейко. Пътят бе пуст, ако не се смяташе тяхната колона. С нарастването на височината и приближаването на нощта въздухът ставаше все по-студен. Рейко почувства как топлината от усилието изтича от тялото ѝ; взе да трепери в тънките си одежди. Чуваше как Тама запъхтяна се катери нагоре по хълма, и се стараше да приглуши собственото си тежко дишане и натежали стъпки. От време на време долавяше пукот на клонка или шумолене на листа откъм хората си, които я следваха, макар че, когато хвърли поглед назад, те почти не се виждаха в мрака. Насред гората над пътя тук-там се открояваха отдалечени една от друга къщи, но Рейко нито чу, нито видя никакви признаци на живот. Откъм града в подножието на хълма отекна мощен звън на храмов гонг. Някъде съвсем близо до Рейко се разнесе вой на вълк или куче.

Внезапно Тама изчезна. Рейко избърза напред разтревожена, защото си помисли, че е загубила момичето. В следващия миг видя пътека, която се отбиваше от главния път, минаваше през самата гора и се виеше нагоре по хълма. Чу как Тама задъхана се и препъваше някъде напред в мрака. Лейтенант Асукай и четиримата стражи се

запромъкваха заедно с нея нагоре по пътеката, която ставаше все по-стръмна и макар че бе отгпкана от многобройни нозе, падналите клони затрудняваха движението им. Тук тъмнината бе почти непрогледна и те крачеха предпазливо. Тама вдигаше толкова шум, че според Рейко едва ли би могла да ги чуе. Излязоха от гората и се озоваха наред открито пространство, осветено от бледото сияние на небето. Рейко спря за миг и видя, че пътеката върви покрай тъмен дол. Обраслите с храсти склонове се спускаха рязко към дъното му, където между камъните бълбукаше поток. Рейко и охранителите ѝ видяха Тама да бърза по пътеката, която описваше дъга в местността, и забелязаха крайната цел на и пътешествието ѝ.

Беше къща, построена на три нива върху очистена от дърветата земя. На първото ниво имаше веранда, с която вървеше по протежение на цялата фасада и бе издадена над дола и потока. Стърчащите сламени покриви наподобяваха назъбени върхове. Къщата не бе голяма, но построяването ѝ вероятно бе коствало немалко усилия и пари. През деня от балконите на задните, по-високи нива сигурно се разкриваше великолепна гледка към Едо. През един от прозорците струеше светлина, която се разсипваше върху верандата. С последни сили Тама изкачи стъпалата към къщата. Звукът от стъпките ѝ върху дъските отекна над дола.

— Какво ще правим? — прошепна към Рейко лейтенант Асукай.

— Нека да се приближим. Трябва да разберем дали Югао и Призрака са там — Рейко трябваше да е сигурна, преди да каже на Сано.

Тя и стражите ѝ побързаха след Тама, като използваша укритието на дърветата покрай пътеката, и се спотаиха в храстите в основата на стъпалата. Тама бързешком прекоси верандата, остави вързопа си и заблъска с юмруци по вратата. Тя се отвори със скърцане. От мястото си Рейко имаше добра видимост към верандата и Тама, но тъй като линията на погледа ѝ вървеше успоредно на фасадата на къщата, не можа да различи фигурата на прага.

— Крайно време беше да си тук — прозвуча гласът на Югао. — Умряла съм от глад. Какво ми носиш?

Рейко се изпълни с ликуване. Мислено отправи молитва за благодарност.

Югао прекрачи прага навън и Тама отстъпи назад. Светлината от къщата падаше върху двете жени и те се виждаха съвсем ясно.

— Той тук ли е? — попита Тама, задъхана от изтощение и напрежение.

— Кой? — Югао клекна и взе да развързва вързопя.

— Онзи самурай. Джин.

Югао застина неподвижна. Профилът ѝ се очерта като отсечен с острие. Миг по-късно тя се изправи, обърна се с лице към Тама и отвърна:

— Да. Тук е. И какво?

Рейко едва се сдържа да не ахне от възторг. Бе открила Призрака.

— Защо не ми каза, че е с теб? — възкликна Тама, засегната от измамата.

— Реших, че не е важно — отвърна Югао, но в гласа ѝ прозвуча нотка на предпазливост. — Какво значение има?

— Знаеш, че не ми е позволено да пускам никого в тази къща. Казах ти, че ако господарят и господарката разберат какво съм сторила, ще ме пребият. Предума ме да те оставя да се скриеш тук. Но да вмъкваш тайно този ужасен човек в... — думите на Тама секнаха, прекъснати от ридание. — Ще си загубя работата. Ще ме изхвърлят на улицата, без да имам къде да отида!

— Не се тревожи — каза Югао. — Никой няма да разбере. Сама каза, че господарите ти идват в тази къща само през лятото. Дотогава ще сме си тръгнали. Нуждая се от помощта ти само още известно време.

Тя протегна ръка към Тама в умолителен жест, но момичето се сви.

— Това не е единственото, което си скрила от мен. Каза ми, че си избягала от къщи и ти трябва подслон. Само дето не ми каза, че си избягала от затвора!

Ръката на Югао застина във въздуха. Тя внимателно я отпусна.

— Мислех, че така е по-добре. Ако полицията ме хване с теб, няма да бъдеш обвинена, че си помогнала на избягал затворник, защото ти просто не си знаела, че съм такава.

Тя лъжеше. Рейко нямаше никакво съмнение въпреки убедителния ѝ тон. За да защити себе си и любовника си, Югао умишлено и безсрамно се бе възползвала от Тама и я бе измамила.

— Тъй ли? — Тама изхълца. — Затова ли не ми каза, че си убила родителите си и сестра си?

— Не съм — отвърна Югао припряно, отбранително и категорично. — Обвиниха ме несправедливо.

Рейко изведнъж прозря истината със замайваща яснота. Югао отново лъжеше. Най-накрая вече нямаше никакво съмнение, че Югао бе действителният извършител на престъплението. Тама изгледа Югао с недоумение, изписано върху обляното ѝ в сълзи лице.

— Само че са те арестували. Ако не си ги убила ти, тогава кой?

— Надзирателят от затвора — отвърна Югао. — Вмъкна се вкъщи, докато спяхме. Наръга татко, после майка и накрая сестра ми. Аз го видях. Трябваше да избяга, преди да го хванат, иначе щеше да убие и мен.

Рейко бе удивена как лъжите на Югао разкриваха истината по-ясно от собствените ѝ самопризнания. Можеше и никога да не разбере истинската причина, довела до тези престъпления, но вече беше убедена, че Югао наистина е убийцата точно както самата тя бе твърдяла през цялото време.

— Арестуваха ме, защото бях там и бях жива — продължи Югао. — Полицията не си направи труда да разследва убийствата, защото съм хинин. Беше много удобно да ми лепнат тези убийства. Но аз съм невинна — сега тонът ѝ стана умолителен; тя сложи ръка на сърцето си и после я протегна към Тама. — Познаваме се от деца. Знаеш, че никога не бих извършила подобно нещо. Не можех да ти кажа по-рано, защото бях твърде разстроена. Ти си най-добрата ми приятелка. Не ми ли вярваш?

Макар че Рейко безмълвно се изсмия на театъра, който Югао разиграваше, Тама прегърна Югао и се разрида.

— Разбира се, че ти вярвам. Ох, Югао, толкова съжалявам за всичко, което си преживяла!

Двете се прегърнаха. Гърбът на Тама бе към Рейко. Момичето не можеше да види лицето на Югао, но Рейко различи съвсем ясно лукавото ѝ самодоволно изражение.

— Съжалявам, че бях толкова недоверчива — избъбри Тама. — Трябваше да знам, че ти никога не би причинила зло на родителите си или на сестра си, както и да са се отнасяли с теб. Когато дъщерята на съдията каза, че ти си ги убила, не трябваше да ѝ вярвам.

— Дъщерята на съдията ли? — попита Югао изненадана и стъписана. Отдръпна се от Тама. — Госпожа Рейко ли ти е казала за убийствата?

— Да, тя дойде да се види с мен вчера — каза Тама.

— Попита ме дали не знам къде си.

— Ти каза ли й, че си ме виждала? — попита рязко Югао.

— Не — уплашена и напрегната, Тама добави: — Казах й, че не сме се виждали от години.

Югао се приближи съвсем близо до Тама, която о отстъпи и опря гръб в парапета на верандата.

— Какво още си казала на госпожа Рейко?

— Нищо.

Но гласът й затрепери. Тя взе да мести трескаво поглед, без да смее да погледне Югао. Беше отчайваща лъжкиня. Югао я сграбчи за ръцете, хвърли поглед към дола и Рейко схвана мислите й тъй ясно, все едно Югао ги бе изрекла. Тама бе твърде слаба и простидушна, за да удържи на повече въпроси за Югао. Затова се превръщаше в заплаха за двамата бегълци, независимо че те се нуждаеха от нея за храна и подслон.

Едно-единствено рязко движение над парапета и Тама никога нямаше да отведе враговете им при тях.

— Махни се от там! — едва се сдържа да не изкрещи Рейко на Тама. — Тя ще те убие!

Но предупредеше ли Тама, Югао щеше да разбере за присъствието й. Не можеше да допусне Югао да узнае, че е разкрила скривалището й и да им предостави възможност да избягат.

Югао се поколеба, но после пусна Тама. И Рейко отново разчете мислите й — падането можеше да не убие Тама, храстите по склона можеха да я спасят.

След като разбереше, че Югао се е опитала да я убие, Тама щеше да избяга; дори можеше да издаде Югао на полицията. А тогава къде щяха да отидат Югао и Кобори? Рейко въздъхна с облекчение.

— По-добре влез вътре — каза Югао на Тама.

Следващ пристъп на тревога накара Рейко отново да поеме рязко въздух. Тама отвърна:

— Не мога. Трябва да се прибирам.

— Само за малко — настоя Югао.

Това „малко“ щеше да даде възможност на Югао да накара Тама да замлъкне завинаги. Бягай! Бягай! — увещаваше я мислено Рейко. Влезеш ли там, повече никога няма да излезеш!

— Ако господарката разбере, че съм излязла от къщи без позволение, ще ме накаже — каза Тама, отстъпвайки към стъпалата.

Рейко усети, че тя се страхува от любовника на Югао, а може би и от самата Югао. Югао побърза след нея и я хвана за ръката.

— Моля те, остани! Искам да поседиш с мен за компания. Поне седни и почини, преди да поемеш обратно към града.

— Добре — прие Тама с неохота.

Тя се остави Югао да я поведе към вратата. Югао взе вързопа с храна и двете с Тама изчезнаха във вътрешността на къщата. Рейко чу как вратата изскърца и се затвори.

Долът бе потънал в тишина, нарушавана единствено от заглъхваща птича песен и шумоленето на вятъра в клоните на дърветата. Небето бе добило кобалтовосин оттенък, осеяно с блещукащи звезди и окичено с подобна на наранена перла луна. Рейко осъзна, че е изложила милата лековерна Тама на смъртна опасност, и се почувства зле. Обърна се към придружителите си и каза:

— Бързо да се прибираме в града. Трябва да доведем тук съпруга ми и войниците му.

Петима неопитни бойци и тя самата не бяха достатъчни да заловят Югао и Призрака. Те поеа предпазливо обратно по пътеката покрай дола, после се спуснаха надолу по хълма през гората, която вече бе потънала в мрак, тъй гъст, че вървящите не се различаваха един друг, нито виждаха къде стъпват. Но когато излязоха на пътя, Рейко зърна просветващи в подножието му светлилки и долови предпазливи стъпки.

— Някой идва — прошепна тя.

30 ГЛАВА

От тъмнината внезапно изникнаха човешки фигури и обградиха Рейко, лейтенант Асукай и спътниците им. Рейко усети как нечии силни ръце я сграбчиха и с безпощадна сила започнаха да извиват ръцете ѝ на гърба. Тя извика, взе да рита и да се гърчи в опит да се отскубне. След кратка шумна схватка и размяна на яростни удари придружителите ѝ бяха заловени.

— Хванах го! — изкрещя въодушевен мъжки глас.

Онзи, който държеше Рейко, викна:

— Тая тук е жена. Май сме спипали Кобори и любовницата му.

Рейко с изненада установи, че гласът ѝ е познат, макар че не можеше да се сети кой е притежателят му. Друг познат глас попита:

— Ако ти си заловил Кобори, тогава кой е този, дето съм го спипал аз?

Последва шумна суматоха. Засвяткаха светлини, които за миг заслепиха Рейко. Идваха от пламъчетата на горящи метални фенери в ръцете на войници. Бяха малка армия, която изпълваше пътя и бе обградила Рейко. Някои бяха въоръжени с лъкове и стрели, други — с мечове. На земята до нея детектив Фукида бе седнал върху лейтенант Асукай. Войници се бореха с останалите стражи на Рейко. Рейко се извърна и видя, че мъжът, който я държеше, бе детектив Маруме. Двамата се втренчиха един в друг, разпознавайки се с изненада.

— Извинете — рече Маруме, смутен и навъсен. Пусна я и викна към другарите си: — Това са съпругата на дворецовия управител Сано и ескортът си. Пуснете ги!

Фукида и войниците се подчиниха. Лейтенант Асукай и другите стражи станаха и се изтупаха от праха. Рейко видя Сано да бърза към тях между множеството войници, които отстъпваха, за да му сторят път. Куцукайки, след него вървеше Хирата. Двамата носеха шлемове и брони, сякаш подготвени за битка. Лицата им изразяваха същия шок, който бе връхлетял и Рейко.

Двамата със Сано възкликнаха едновременно:

— Какво правиш тук?

— Проследих Тама — приятелката на Югао — отвърна Рейко. — Тя ме отведе при къщата нагоре по онази пътека. Югао и Кобори са там.

Рейко посочи към хълма, искрено щастлива от появата на Сано. Беше жив. Не само я бе намерил, но и бе довел със себе си войската, необходима за залавянето на бегълците. Щеше да му се хвърли в обятията, ако не бяха мъжете, които ги гледаха.

— Знам — каза Сано. — Тръгнаха сме да ги арестуваме.

Двамата се втренчиха един друг, слисани, че техните независими разследвания ги бяха довели до едно и също място.

— Но ти как разбра? — попита Рейко, удивена от свръхестествената им поява.

— Капитан Накай ми разказа — отвърна Сано, сочейки към застаналия до него снажен и красив самурай.

— Капитан Накай? — повтори Рейко озадачена. — Той не беше ли първият ти заподозрян?

— Да, но вече е най-новият ми васал. Ще ти обясня по-късно. Сега трябва да щурмуваме къщата.

Сано даде заповеди на войниците. Те поеха по пътеката, водени от капитан Накай, придвижвайки се почти безшумно. Само фенерите им, просветващи между дърветата, издаваха присъствието им.

— Чакай! — викна Рейко, обзета от тревога. — Югао и Призрака не са сами. Тама е с тях.

Сано доби загрижено изражение.

— Сигурна ли си?

— Да. Видях я да влиза в къщата — напрегната, Рейко добави припряно: — Мисля, че Югао се кани да я убие. Трябва да я спасим!

— Ще се опитам — каза Сано. — Но не мога да обещаю. Задачата ми е да заловя Призрака.

Макар и ужасена, Рейко кимна. Заповедите, които Сано бе получил от владетеля Мацудайра и от шогуна, бяха по-важни от всичко останало, в това число от безопасността на обикновените граждани. Ако Тама станеше поредната жертва на Югао или загинеше при щурма на къщата, Рейко трябваше да приеме съдбата. При все това ѝ се искаше да може да стори нещо, за да спаси Тама, която нямаше да бъде в опасност, ако не беше тя!

— Сега искам да си отидеш у дома — каза Сано и се обърна към лейтенант Асукай: — Погрижи се да се прибере невредима.

— Моля те, нека остана! — възкликна Рейко. — Искам да видя какво ще се случи. А и не мога да те изоставя!

— Е, добре — отстъпи Сано, — но трябва да ми обещаеш, че няма да се намесваш.

Можеше да се окаже, че това е последната им нощ заедно, дори и той да я прекараше в битка за залавяне на убиеца, а тя да гледаше отдалеч.

— Обещавам! — изрече тя тутакси с пламенна искреност.

Спомени за общото им минало изпълниха Сано с основателни съмнения. При все това се надяваше, че този път съпругата му ще удържи на думата си и няма да доближава Призрака. Последното, от което се нуждаеше в този момент, бе притеснението за нейната безопасност.

— Тогава да тръгваме.

Двамата последваха армията нагоре по пътеката. Преди да стигнат края на гората, войниците изгасиха фенерите си. Крачеха покрай дола в безмълвна колона по осветения от луната път. Сано усети как вълнението запулсира в него и в хората му, сякаш всички деляха едно сърце, настроено за битка. Спомни си онова, което свещеник Озуно бе казал на Хирата за Призрака.

Най-добрата ви стратегия е да заведете там колкото се може повече войници. И после да сте подготвени много от тях да загинат, докато той оказва съпротива на опитите ви да го заловите.

При все това Сано чувстваше увереност в своята армия и в себе си — един човек не можеше да победи всички. Възможно бе вече да е обречен, но тази нощ щеше да спечели битката. Както вървяха, усети ръката на Рейко да докосва неговата и побърза да се отърси от мисълта, че това можеше да се окаже последното им пътуване заедно. В следващия момент видя къщата и светлината от прозореца, но никакви други признаци за присъствие. Присъедини се към войниците си в гората на петдесетина крачки от стъпалата. Двамата с Хирата и детективите се взряха нагоре към трите нива на къщата.

— Сложна конструкция — отбеляза тихо Хирата.

— Предоставя много възможности за укритие добави Фукида. — Как ще го заловим там?

— Можем да му викнем да излезе навън и като се появи, да го арестуваме — пошегува се Маруме.

— Вероятно има и още толкова начини да се измъкне незабелязано — каза Хирата, докато оглеждаше многобройните прозорци и балкони.

— Което работи и в наша полза, не само в негова. Ще ги използваме, за да проникнем вътре и да го издебнем — Сано раздели хората си на екипи по трима. — Първо ще обградим имота, така че ако Кобори все пак успее да се измъкне от къщата, да не може да избяга. И тогава влизаме — той разпредели екипите по позиции и задачи. — Не забравяйте, че Кобори е много по-опасен от всеки боец, когото познавате. Дръжте се заедно в група и не влизайте в схватка сами.

Един екип остана да наблюдава предната част на къщата, другите поеха нагоре по хълма и потънаха в мрака. Сано каза:

— Маруме и Фукида сан, вие сте в моя екип. Хирата сан, ти оставаш тук.

— Не... идвам с вас — възрази Хирата, видимо обезпокоен от перспективата да бъде задължен да остане.

Сано си даваше сметка, колко усилия бе положил Хирата да не изостава в разследването и колко щеше да му е неприятно да пропусне заключителните действия. Но и двамата знаеха, че той не е в състояние да се катери по неравен терен в тъмнината, камо ли да се изправи срещу безпощаден убиец. Тръгнеше ли с тях, щеше да забави екипа им или да изложи на опасност останалите. Сано се хвана за единственото извинение, което можеше да спаси гордостта на Хирата:

— Разчитам на теб да надзираваш този екип и да охраняваш съпругата ми.

Макар че Хирата кимна, в очите му проблесна унижение. Беше ясно, че тримата от екипа можеха да се справят и сами, а стражите на Рейко щяха да я охраняват по-добре от него.

— Помните ли техниките за бой на стария свещеник, които ви показах? — попита той Сано, Маруме и Фукида.

Те кимнаха. Преди да тръгнат от Едо, Хирата беше изнесъл пред тях и войниците един кратък урок. Сано имаше съмнения относно ползата от него, но така поне Хирата щеше да се почувства удовлетворен, че има някакъв свой принос в мисията.

— Е, тогава успех! — пожела им Хирата.

Маруме го потупа по рамото.

— Щом всичко това свърши, ще излезем да пийнем по нещо.

Той и Фукида поеха към края на гората. Сано се обърна към Рейко. Лунната светлина посребряваше чертите ѝ. Той плъзна поглед по тях, запечатвайки ги в паметта си, макар че нейният образ вече бе гравирани в духа му. Тя му се усмихна с треперещи устни.

— Бъди внимателен!

Красотата ѝ и страхът, че скоро ще бъдат разделени завинаги, го пронизаха.

— Обичам те! — прошепна той.

— Не! — отвърна тя с едва доловим пресеклив глас.

Сано разбираше, че с казаното тя не отхвърля любовта му. Рейко знаеше, че съпругът ѝ бе изрекъл тези думи, в случай че не оцелееше от мисията или после не разполагаше с достатъчно време да ѝ ги каже. Бяха като сбогуване, което тя не искаше да чува. Сано докосна бузата ѝ. Двамата си размениха прочувствени погледи, за да ги крепят до неговото завръщане... или докато се съберат отново в смъртта. После той се обърна и пое в нощта с Маруме и Фукида, за да отмъсти на човека, който според него му бе отнел живота.

* * *

В гората Рейко седна до Хирата. Стражите и групата войници приклекнаха наблизко. Никой не говореше. Всички бяха твърде напрегнати да се взират през дърветата в къщата и да се ослушват за шумове, които биха им подсказали какво става. Рейко разшири съзнанието си и го устреми към Сано. Двамата имаха удивителна духовна връзка, която им позволяваше да усещат другия като присъствие, мисли и чувства дори когато бяха разделени. Със сигурност щеше да разбере, ако той е в опасност, ранен... или мъртъв. Но тази вечер не чувстваше нищо, освен собствения си нарастващ страх за него. В сърцето ѝ зейна бездна от самота. Тя затвори очи, за да чува по-добре.

Нощта тъчеше платно от звуци, което заглушаваше шумовете от войниците на Сано. Виеха вълци, а вятърът стенеше в клоните на дърветата. Рейко долови крясъци на хищни птици и бълбукането на

потока в дола. Храмовите камбани биха полунощ. Когато отвори отново очи, къщата бе все така обгърната от покой. Светлината зад прозореца премигваше, сякаш в лампата вътре вече нямаше достатъчно масло. Луната достигаше зенита си. Звездите се въртяха върху колелото на небето, докато Рейко се питаше какво прави Сано. Въздухът бе станал мразовит, но тя не усещаше, че трепери от студ, докато Хирата не я загърна с наметалото си. Времето минаваше бавно, като вода, дълбаеща в камък. Всички бяха застинали в напрегнато очакване.

Внезапно тънък и далечен глас извика:

— Кой е там?

Рейко се вцепени. Усети как сърцето ѝ подскочи. Хирата, войниците и стражите застанаха нащрек.

— Отговори! — нареди гласът.

Беше креслив от паника и идваше откъм къщата.

— Това е Югао — прошепна Рейко тревожно. — Какво става?

— Вероятно е чула приближаващите войници — предположи Хирата обезпокоен. — Двамата с Призрака са разбрали, че са под обсада.

— Махай се! — извика Югао и този път гласът ѝ беше по-силен и отчетлив. — Остави ни на мира!

Рейко долови познатия шум от отваряне на врата. Югао се втурна на верандата. Гърбът ѝ бе приведен, ръцете извити като огромни нокти на хищна птица. Напомняше див подгонен звяр. Мина зад парапета и извика:

— Чуй ме, който и да си!

Дори и от разстояние въпреки оскъдната светлина Рейко видя ужаса и омразата, изкривили чертите на Югао. Очите ѝ трескаво изследваха мрака, дирейки невидимите врагове.

— Няма да ви дадем да ни заловите. Махайте се или ще съжалявате!

— Дворцовият управител Сано заповяда да хванем бегълците... живи или мъртви — каза Хирата. — Ето нашия шанс за единия — войниците вече бяха извадили лъковете си и сега насочиха стрели към Югао. — Щом се прицелите добре, стреляйте!

Макар и да знаеше, че Югао е убийца, която заслужаваше да умре, Рейко изтръпна при мисълта, че всеки миг ще бъде пролята

кръвта на една млада жена. Освен това, ако Югао умреше, щеше да отнесе своите тайни в гроба.

Югао млъкна. Избръмчаха три лъка. Три стрели със съсък пронизаха мрака и тупнаха върху дървената стена на къщата и парапета на верандата. Югао изпищя. Вдигна ръце, за да предпази главата си, приведе се и озъртайки се трескаво, се опита да види кой стреля в нея. Войниците пуснаха още стрели. Тя извика, падна по очи и Рейко си помисли, че е уцелена. Но в същия миг видя, че се е устремила към вратата, лазейки на четири крака. Примъкна се с пълзене в къщата и вратата зад нея се затвори, при което бе обсипана с нов залп от стрели.

Стрелците свалиха лъковете си и изругаха под нос. Хирата поклати глава. Рейко се разкъсваше между разочарованието, че Югао бе успяла да се скрие, и облекчението, че не бе погубен още един живот.

Югао изкрещя през вратата:

— Не можете да ме убие! Само да се опитате... — тя пристъпи навън, като държеше Тама плътно пред себе си като щит — ... аз ще убия нея!

Тама стоеше вцепенена, а кръглото ѝ кукленско лице бе застинало в ужас. Беше впила пръсти в ръката на Югао, която я притискаше през гърдите. Рейко изтръпна, когато Югао размаха нож, чието острие проблесна на светлината на лампата. Войниците се прицелиха отново.

— Не! — прошепна Рейко.

Обзелата я паника я накара да се изправи рязко. Войниците впериха погледи в Хирата, очаквайки заповед. Един от тях каза:

— Ако стреляме в Югао, ще уцелим другото момиче.

Последва мълчание, отмерено с един-единствен удар на сърцето, и Хирата каза:

— Не стреляйте. Аз ще поговоря с нея.

Рейко въздъхна с облекчение, а Хирата излезе от укритието на гората и закуцука по пътеката към къщата.

— Югао! — извика той.

Тя рязко се извърна по посока на гласа му, повличайки Тама, и след като претърси мрака с враждебен поглед, извика:

— Кой си ти?

— Сосакан сама на шогуна — отвърна Хирата.

— Спри намясто или тя ще умре!

Югао притисна острието във врата на Тама. Тя изпищя. Рейко ахна и ръката ѝ неволно се устреми към собственото ѝ гърло. Хирата замръзна на пътеката на половината път до стъпалата.

— Добре — рече той с престорено спокоен тон. — Ще стоя тук... ако пуснеш Тама и дойдеш с мен доброволно.

— Не! — кресна Югао с изтънял от тревога глас. — Махай се или ще ѝ прережа гърлото, кълна се!

— И да я убиеш, това няма да ти помогне — каза Хирата. — Къщата е обградена от войници.

— Заповядай им да се оттеглят! — нареди Югао.

— Не мога — отвърна Хирата. — Единственият ти шанс да оцелееш е да се предадеш.

— Никога няма да се предам! Никога!

— Тогава просто пусни Тама — настоя Хирата.

Рейко почувства, че търпението му почва да се изчерпва.

— Сториш ли го, няма да те нараним, обещавам!

— Лъжец! Не ти вярвам! — изкрещя Югао.

Загрижена да помогне, Рейко каза тихо на Хирата:

— Напомни ѝ, че Тама ѝ е приятелка. Тама не заслужава да умре.

Хирата повтори думите, викайки към Югао, при което тя изкрещя в отговор:

— Тама вече не ми е приятелка. Казала е на полицията къде съм — гласът ѝ бе изпълнен с гняв и ненавист. — Тя е причината вие да сте тук.

— Не съм! — изплака Тама, хлипайки, докато се опитваше да се отдръпне от острието. — Трябва да ми повярваш!

— Напротив — възрази ѝ Югао, без да отпуска хватката. Лицето ѝ се бе изкривило от жестокост. — Ти си предателка. Трябва да бъдеш наказана!

Рейко загуби надежда, че Хирата би могъл да предума Югао да прояви здрав разум или да спаси Тама. Югао бе отвъд всякакъв разсъдък. Макар че бе обещала на Сано да не се намесва, не можеше просто да стои и да бездейства. Тя изтича навън от гората, нагоре по пътеката и застана пред Хирата.

— Югао! — извика тя, макар и с угризение, че не бе удържала дадената на Сано дума.

— Какво правите? — възкликна Хирата разтревожен. — Върнете се!

Дръпна я за ръката. Тя се отскубна от него и възкликна:

— Моля те, остави ме да опитам! — погледът ѝ прониза тъмнината и срещна очите на Югао.

— Е, и ако това не е госпожа Рейко! — рече язвително Югао. — Ти за какво си дошла, да гледаш цирк ли? Нямах ли си друга работа?

— Тама не е довела войниците при теб — каза Рейко. — Аз бях. Аз я проследих.

— Ти! — избълва Югао, все едно от устата ѝ изригна фонтан от жлъч. — Трябваше да се досетя. През цялото време се преструваше, че искаш да ми помогнеш, а всъщност си крояла планове да ме унищожиш.

— Аз наистина исках да ти помогна — възрази Рейко. — И все още го желая.

Говореше с най-искрения си и убедителен тон. Нито за миг не бе успяла да спечели доверието на Югао, но бе длъжна да го стори сега, защото животът на Тама зависеше от това. Югао поклати глава в презрително недоверие.

— Тогава го докажи. Махни тези войници от тук.

— Добре — каза Рейко, макар че не можеше да направи такова нещо. — Но първо трябва да пуснеш Тама.

Пристъпи няколко крачки напред и стигна до основата на стъпалата. Хирата и стражите ѝ я последваха. Рейко протегна ръка към Югао.

— Спри! — викна ѝ Югао и стисна още по-здраво Тама, която изпищя и избухна в сълзи. — Ти май наистина ме смяташ за глупачка. Много добре знам, че в мига, в който пусна Тама, онези там ще се втурнат тук и ще ме убият. Тя е единствената ми закрила.

Рейко знаеше, че Югао е права, но възрази:

— Няма да те убият. Не и ако окажеш съдействие. Пусни Тама!

— Млъкни! Махай се или ей сега ще я заколя!

Югао прокара острието по гърлото на Тама. Върху кожата ѝ се откри тънка кървава ивица. Тама изпищя по-силно, стисна очи и

започна да дращи с нокти по ръката на Югао. Рейко усети, че ѝ призлява от отчаяние. Хирата каза:

— Няма смисъл. Тя няма да се предаде. А аз не мога да ѝ позволя да ни принуди да отстъпим. Пращам войниците срещу нея.

— Чакай! — възкликна умолително Рейко, макар и да знаеше, че решението на Хирата е основателно. — Дай ми още една възможност.

Тама бе просто едно момиче от простолюдието, чиято смърт би била нищожна цена за залавянето на двама убийци. При все това Рейко не можеше да я изостави, тя бе толкова мила и простодушна. Получените от нея сведения бяха помогнали на Сано да разкрие самоличността на Призрака. Рейко ѝ дължеше повече от това да я пожертва в името на залавянето на Кобори.

— Но последна — прие Хирата с неохота.

Рейко викна към Югао:

— Не те смятам за глупачка. Зная, че си достатъчно умна да разбереш, че ако задържиш Тама като заложница, това няма да спаси любовника ти. Съпругът ми е там отвъд, твърдо решен да залови Кобори. Той не би се поколебал да пожертва Тама, за да се добере до него. Така че я пусни! — тя пое дълбоко въздух и изрече единствените думи, които биха могли да спасят Тама: — И вземи мен на нейно място!

— Какво? — възкликна Хирата и се втренчи в Рейко.

Югао свъси вежди, обзета от подозрение.

— И за какво си ми ти?

— Защото, ако държиш мен, войниците няма да те докоснат — отвърна Рейко. — Аз съм съпругата на техния господар. Ако ме убият, докато се опитват да арестуват теб или твоя любовник, ще си имат големи неприятности.

Югао се замисли за миг над предложението и после отвърна:

— Добре. Ела тук горе. И аз ще пусна Тама.

Докато Рейко пристъпваше, Хирата се опита да я спре с яростен шепот:

— Не можете да направите това!

— Дължна съм — Рейко се спря и се обърна към него.

Снишавайки глас, за да не я чуе Югао, добави:

— Аз съм отговорна за залавянето на Югао. Ако убие отново, вината за пролятата кръв ще е моя.

— И това ще е собствената ви кръв! — Хирата се втрени в нея, все едно бе загубила разсъдъка си. — Югао ще ви убие!

— Няма — възрази Рейко. — Мога да се справя с нея.

В миналото бе заставала лице в лице и с други обезумели убийци, но бе оцелявала. Увереността, че и този път ще успее, ѝ даваше сили срещу смразяващия ужас, който плъзна по вените ѝ. Когато постави крак на първото стъпало, тя черпеше упование от прикрепения с ремък над лакътя ѝ кинжал.

— Стой! — викна ѝ Югао. — Запретни си полите! Вдигни ръце! Искам да се уверя, че не носиш оръжие. Завърти се!

Рейко бе подценила интелигентността на Югао. След миг колебание тя се подчини, като в същото време впи пръсти в подгъва на ръкава си, опитвайки се да скрие кинжала.

— Разпери пръсти — нареди ѝ Югао. — Вдигни си ръкавите. — Щом Рейко се подчини, Югао възкликна:

— Хвърли този нож!

Докато Рейко с неохота сваляше оръжието си, Хирата каза:

— Дворцовият управител Сано ми заповяда да ви охранявам. Няма да ви позволя да го сторите.

Рейко хвърли кинжала на земята. Той я сграбчи за ръката.

— Ако трябва, ще ви спра със сила. Това е мой дълг!

Но умолителният му поглед подсказа на Рейко, че блъфтира — никога не би си позволил да упражни насилие над нея. Тя внимателно освободи ръката си.

— Ако аз откажа да бъда закриляна, моят съпруг няма да обвини теб. Не се тревожи.

— Сега можеш да се качиш тук — рече Югао.

— А вашият дълг към съпруга ви? Не смятате ли, че трябва да зачитате желанията му? — попита Хирата. — Не си позволявайте това!

Рейко знаеше, че при всякакви други обстоятелства той никога не би си позволил да се обърне към нея така безцеремонно, камо ли да ѝ противоречи. Но в момента бе отчаян.

— Мой дълг е да помагам на мъжа си, а ще му бъда повече от полза, като отида там, отколкото като остана тук — Рейко вярваше в това, макар и да знаеше, че Сано би се възпротивил. — Ако отвлека вниманието на Югао, за него това ще означава един проблем по-малко.

В съзнанието на Рейко изникна образът на Масахиро, тъй реален, че почти почувства меката му нежна кожа и чу смеха му. Решимостта ѝ се разколеба, но само за миг. Родителският дълг не бе извинение за един воин да не се хвърли в битка, нито за Рейко да не направи нужното, за да предаде Югао на правосъдието. Всякаква мисъл, че може да се провали, само щеше да ѝ попречи.

— Нищо лошо няма да ми се случи — каза Рейко. — Бъди готов да пратиш войниците си, ако ти дам сигнал.

— Защо се бавиш толкова? — викна Югао. — Ако не побързаш, може да си променя решението.

Рейко се обърна с гръб към Хирата. Когато пое нагоре по стъпалата, усети че я дръпва за пояса. Първоначално си помисли, че се опитва да я спре, но после усети твърдата повърхност на къс нож, който бе мушнал под пояса и по линията на гръбнака ѝ, където Югао не можеше да го види.

— Дано Небесата те закрилят — прошепна Хирата. — Дано Сано сан не ме убие, че съм ти позволил да поемеш на тази безумна мисия!

От напрегнатото очакване с всяка стъпка нагоре с по стъпалата сърцето ѝ започна да бие все по-учестено. Югао и Тама я наблюдаваха безмълвно. Втренченият заплашителен поглед на Югао я теглеше нагоре. Очите на Тама бяха пълни със сълзи и с плаха надежда за спасение, когато Рейко достигна верандата.

Продължи напред, докато се озова на една ръка разстояние от Югао. Внезапно Югао се изхили зловецко. Без всякакво предупреждение тя преряза гърлото на Тама.

— Не! — изпищя Рейко.

Тама издаде смразяващ гъргорещ вопъл. Кръв избликна в горещ ален фонтан и опръска Рейко. Тя и възкликна ужасена и стъписана. Югао блъсна Тама към нея. Момичето рухна на верандата, сгърчи се стенойки и издъхна в нозете на Рейко. Кръвта ѝ се разля около тях. Рейко чу как Хирата и стражите с викове се втурнаха нагоре по стъпалата.

— Спрете! — кресна към тях Югао. Тя сграбчи Рейко за ръката и опря нож във врата ѝ. — Още едно движение — и ще заколя и нея!

Рейко почувства хладната стомана върху кожата си. Видя как мъжете замръзнаха неподвижни и безпомощни напред стъпалата.

Останала без дъх, на ръба на припадъка от преживяния шок, обляна в кръв, тя едва успя да намери сили, за да извие тялото си и да скрие ножа от погледа на Югао. Югао подкара Рейко покрай трупа на Тама към вратата на къщата. Докато влизаха, изсъска с отмъстително задоволство:

— Сега ще ми платиш за всички беди, които ми причини!

31 ГЛАВА

— Мисля, че подминахме къщата — каза Маруме, докато заедно с Фукида и Сано се катереха с усилие по гористия склон в мрака на нощта. — Имам чувството, че сме на половината път до небето.

Сано се спъна в един камък и едва не падна.

— Вероятно сме се отклонили.

Долови шумолене откъм придвижващите се войници на значително разстояние вдясно от мястото, където се намираха.

— Да свърнем оттук.

Криволичейки, тримата поеха напърно през склона, промъквайки се между клоните, които закачаха броните им. Скоро дърветата оредяха. Пред тях изникна открито пространство, озарено от бледа лунна светлина. Сано и хората му спряха в края, откъдето започваше теренът на самата къща. Към нея се спускаха градини, разположени върху три отделни тераси. Между декоративни дървета, цветни лехи, храсти и ниски постройки проблясваха малки изкуствени езера. Наоколо се носеше жужене на насекоми. Мъглата се стелеше като тънък белезникав воал над избуялата трева. Под градините се простираше покривът на най-високото ниво на къщата. Сано долови предпазливо движение в гъстата, потънала в мрак растителност на градината и мярна неясни отблясъци лунната светлина се отразяваше в шлемовете и мечовете на войниците му.

Той махна на хората си и се спусна към най-горната тераса. Гъстите сенки на дърветата предоставяха добро укритие. Сандалите и чорапите му подгизнаха от студената роса по тревата. Зърна приведените неясни фигури на неколцина от войниците си, които се придвижваха към следващата тераса. Нощта бе тиха, но царящият покой се нарушаваше от излезлия вятър и песента на насекомите, от вълчия вой, от шепота на трева и листа, от изпукването на клонка или шума под нечий стъпки. Но докато Сано, Маруме и Фукида заобикаляха една разположена на по-високо закрыта беседка, дрезгав

писък раздра тишината. Те инстинктивно приклекнаха до беседката, и — Какво беше това? — прошепна Маруме.

Отекна втори писък, изпълнен със страховита болка, която изпъна нервите на Сано. Нов вик, после още един в бърза последователност. Там долу настъпи хаос. Във всички посоки тичаха мъже, които бяха излезли от укритията си, изоставяйки всякаква предпазливост. Последвалите нови писъци изпълниха Сано с тревога. Заедно с Маруме и Фукида той се спусна по склона до по-ниската тераса, където изпод листака се носеше шум от боричкане и виковете продължаваха. До едно изкуствено езеро лежеше някакъв войник, който само стенеше, без да помръдва. Сано коленичи до него и надникна под шлема му.

Беше капитан Накай. Очите и устата му бяха зейнали от ужас. Лицето му бе смъртнобледо.

— Какво стана?

— Издебна ме в гръб и ме сграбчи — изрече Накай, като с мъка си поемаше дъх. — Мисля, че ми е счупил гръбнака.

Ужас обхвана Сано, когато се обърна към Маруме и Фукида, които бяха коленичили близо до него:

— Подгонили сме Кобори във от скривалището. Сега той дебне и напада войниците ни!

Сано чу нови виковете, които почти веднага секваха, сякаш прекъснати по средата, и той знаеше, че за разлика от Накай неколцина от хората му не бяха преживели срещата си с Призрака. Накай поклати немощно глава, но останалата част от тялото му не помръдна.

— Не мога да движа тялото си! — извика той. Парализиран съм!

Сано усети, че сърцето му се свива от жал към Накай — воинът, който бе посякъл четирийсет и осем души по време на последната си битка, бе рухнал само мигове след началото на тази. Сано му бе простил за грубостите и прекомерната амбиция. Накай вече му бе предоставил по-голямо доказателство за верността си, отколкото засвидетелстваха на господарите си повечето самураи. Беше го отвел при Призрака и се беше пожертвал за каузата им.

Край тях търчаха напред-назад войници и крещяха:

— Там е! Хванете го!

Разнасяха се дрънчене на мечове и шум от сблъсък на тела. Писъците отекваха със смразяващо нарастваща честота. Сано си даде

сметка, че макар и най-накрая да се бе озовал достатъчно близо до Призрака, за да може да го атакува, мисията му бе сериозно застрашена. Откъсна се с болка от Накай, стана и извика:

— Престанете да търчите като обезумели! Върнете и се в екипите си!

Осъзнаваше отлично какво правеше Кобори — първо разпиляваше хората, а после ги примамваше един по един и ги убиваше в сенките.

— Обградете мястото! — извика Сано. — Устройте клопка на Кобори!

* * *

Стаята бе гола, мебелите и сламените рогозки бяха прибрани до настъпването на лятото. Слои прах покриваше дъсчения под. В празната ниша висеше паяжина, окичена с мъртви насекоми. Рейко коленичи в един ъгъл треперейки и почти в несвяст от смъртта на Тама. Кръвта на момичето, вече студена и лепкава, се бе просмукала в дрехите ѝ чак до кожата. С всяко поемане на дъх Рейко вдишваше острия ѝ метален мирис. С отчаяни усилия потискаше пристъпите на гадене. Горчиво я измъчваше съзнанието за собствената ѝ вина.

Югао застана над нея с насочен така нож, че острият му връх почти докосна устните ѝ. Ножът, ръцете и робата ѝ бяха изцапани с кръв, погледът ѝ бе на обезумяла. Светлината от лампата трепкаше върху лицето ѝ, от което чертите ѝ оживяваха като от непрестанни нервни тикове.

Чувството на страх у Рейко се засилваше и се плъзваше в нея подобно на киселина, разяждайки духа ѝ. Югао бе убила четири пъти и нямаше да се поколебае да убие отново. Изцяло зависима от прищевките ѝ, Рейко не намираше кой знае каква утеха в ножа, който бе получила от Хирата. Тя долови мисли за убийство в главата на Югао, видя беглата зла усмивка, която изкриви устните ѝ, почувства бързината на рефлексите ѝ. Посегнеше ли към гърба си, за да извади собственото си оръжие от пояса, Югао щеше да се хвърли отгоре ѝ, преди да бъде в състояние да се защити.

— Няма защо да правиш това — каза Рейко. — Просто можем да излезем от тук. Ще бъдеш в безопасност.

Оцеляването ѝ зависеше от това, доколко щеше да успее да въздейства на Югао.

— Престани да дърдориш глупости! — прекъсна я рязко Югао. — Ти ще ме предадеш на баща ти. А той ще нареди да ме екзекутират.

Моментът не беше подходящ Рейко да изтъква, че доскоро самата Югао бе настоявала съдия Уеда да я прати на терена за екзекуции. Явно Югао бе променила решението си и не изглеждаше склонна да се върне към първоначалното си желание.

— Това няма да се случи! Аз вече казах на баща ми, че според мен ти си невинна, че не си убила семейството си. Той ми повярва. Ако не беше избягала, щяха да те освободят — лъжеше Рейко.

Югао се изсмя презрително:

— Никога не си му казвала подобно нещо. Още от самото начало смяташе, че съм виновна.

— Не е така. През цялото време се опитвах да ти помогна.

Ножът бе тъй близо до лицето ѝ, че усещаше мириса на желязо; побиха я тръпки, като си представи удара, болката, кръвта ѝ, която изтича от раната.

— Остави ме да го сторя сега.

— О, не ще и дума, щом баща ти разбере, че съм убила Тама, веднага ще ме освободи!

— Ще му кажа, че не си искала, че е станало случайно — изрече Рейко първото, което ѝ хрумна. — Твоите единствени грешки са, че си избягала от затвора и че си се свързала с престъпник. Просто ела да се върнем в Едо.

— И защо ми е? — попита Югао с презрение. — Нямам какво да правя там.

— Баща ми ще те оправдае. Можеш да започнеш нов живот. Вече няма да си хинин — Рейко предпазливо протегна ръка. — Само ми дай ножа.

В очите на Югао припламна внезапен гняв.

— Толкова ли ти трябва този нож? Е, добре тогава, ще ти го дам!

И тя замахна към ръката ѝ. Острието проряза дланта ѝ и жената изпищя. От дълбоката рана бликна кръв.

— Това да ти е за урок, задето ме правиш на глупачка — каза Югао със злобно задоволство. — А сега си дръж устата затворена, докато реша какво да правя.

* * *

Сано заповяда на хората си да се държат плътно един до друг и да преградят пътя за бягство на Кобори. Но наоколо цареше безредие, все едно Призрака бе омагьосал войниците и те бяха обезумели. Сано усещаше как истерията на хората му нарастваше с всеки нов вик, сигнализиращ поредната смърт от ръцете на Кобори. Той с мъка потискаше собственото си желание да даде воля на страха си. Сред храстите и дърветата се валяха трупове. В този момент и трима войници хукнаха от градината и изчезнаха в гората. Мнозина ги последваха в паническо бягство.

— Страхливците бягат — отбеляза Маруме разтревожен и отвратен. — Ей! — викна им той. — Върнете се! — после хукна след дезертъорите. — Не! Недей! — каза Сано, но бе твърде късно да спре Маруме.

Зад група храсти на терасата над тях се появи слаба, облечена в черно фигура. Стоеше бдителна, но невъзмутима подобно на тигър след успешен лов и наблюдаваше как войниците бягат. После се обърна и сведе поглед право към Сано и Фукида. Очите му заискриха, зъбите му проблеснаха в извита бяла линия, докато се усмихваше. Сърцето на Сано подскочи. Това беше Кобори.

— Ето го там! — възкликна Фукида.

С изваден меч той се втурна нагоре по склона, подгонен от лудостта, обхванала армията. Сано се хвърли след него, викайки:

— Трябва да сме заедно!

Не биваше да допускат грешката на останалите войници. Като екип имаха някакъв шанс срещу Кобори. Поотделно рискуваха да ги сполети съдбата на другарите им. Малкото останали бойци се присъединиха към преследването, втурвайки се към Кобори от всички посоки. Той изчака, докато Фукида изкатери терасата, а преследвачите се озоваха на десетина крачки от него. После изчезна в храстите.

Когато Сано стигна до мястото, хората му връхлетяха озадачени, викайки:

— Къде отиде?

Някой се блъсна в него. Нечий меч изсвистя във въздуха досами лицето му.

— Внимавайте! — изкрещя Сано.

— Избяга в гората! — съобщи Фукида с развълнуван глас.

Чупейки клони и газейки храсти и листа, групата се втурна след Призрака. Сано изруга отчаян. Никога нямаше да намерят Кобори там. Все едно беше избягал. Докато шумът от хората му, вършеещи из гората, постепенно заглъхваше в далечината, той прибра меча си в ножницата и приседна, отпусайки ръце върху коленете си изтощен и отчаян.

— Дворцов управителю Сано — прозвуча нечий шепот.

Гласът бе тих, но въпреки това криеше сила, благодарение на която звучеше отчетливо на фона на останалите шумове.

Като съскаща котка, както бе го описала Тама пред Рейко. Сано усети, че настръхва. Призракът беше тук. Вероятно беше заблудил преследвачите си и после се беше върнал.

Инстинктивен ужас смрази Сано. Единствено очите му се движеха, опитвайки се да различат Кобори сред сенките наоколо. Сърцето му заблъска във все по-забързания ритъм на страха. Но въпреки че чувстваше присъствието на Призрака като плъзнала из градините зловредна гнилоч, не го виждаше.

— Хората ти са заети да се преследват един друг в гората — каза Кобори. — По-точно онези, които все още не съм убил или не съм изплашил достатъчно, за да избягат.

Тонът му бе ведър и в същото време злокобен, фамилиарен и при все това заплашителен.

— Сега сме само ти и аз.

* * *

Рейко седеше в своя ъгъл, омотала ръкав около ранената си длан, която въпреки това продължаваше да кърви. Югао все още стоеше пред нея с нож в ръка. Двете се вслушваха във виковете и тичащите

нозе отвън. Югао припряно местеше поглед, все едно едва се сдържаше да погледне какво става, но не смееше да остави Рейко. Ръката ѝ трепереше и ножът помръдваше от напрежението, което Рейко усещаше, че се натрупва в нея. Лампата светеше все по-мъждиво — едно умиращо слънце, разпръсващо немошно жълтеникаво сияние и задушлив пушек. Въздухът бе наситен с миризмата на кръв и трескавата пот на Югао. Рейко знаеше, че рано или късно Югао щеше да рухне. Трябваше или да рискува живота си и да се опита да я предума да се предаде, или да мълчи и пак да умре.

— Чуваш ли тази суматоха? — попита Рейко. — Искаш ли да знаеш какво става?

— Млъквай — нареди ѝ Югао — или отново ще те порежа.

— Съпругът ми и войската му вече са нахлули в района на къщата — каза Рейко — и скоро ще влязат тук.

— Не, няма.

Подтикната да заговори, Югао отсече с непоколебима увереност:

— Те никога няма се промъкнат покрай него.

Рейко разбра, че Югао говори за Кобори, Призрака.

— Той е само един човек, а навън има стотици. Не може да ги победи всичките.

— Така ли мислиш? — изражението на Югао стана потайно и презрително. — Ти изобщо не го познаваш.

Внезапно се разнесе вик, който бе тъй силен, че сякаш прониза стените на къщата, и бе изпълнен с такава болка, че Рейко ахна.

— А ти чу ли това? — попита Югао. — Искаш ли да знаеш какво е? — тя открито дразнеше Рейко. — Той убива хората на съпруга ти. Чуй само! — разнесоха се още писъци. — Можеш да ги броиш, докато умират. Няма и не е имало по-добър боец от него!

Тя преливаше от възхищение към Кобори и от възбуда, която граничеше със сексуалната. Рейко внезапно изпита страх, че удивителните бойни умения на Призрака наистина биха могли да разгромят цяла армия. Даде си сметка, че разчита Сано да я спаси, но може би съпругът ѝ вече бе мъртъв. Помисли си за Хирата, който чакаше отвън. Повикаше ли го, Югао щеше да я убие, преди той да успееше да стигне до нея. Трябваше да се измъкне от това трудно положение със собствени сили.

— Колкото и да е добър, Кобори не може да удържи на толкова много войници. Накрая ще го убият. А ти ще бъдеш принудена да понесеш вината и за стореното от него.

Югао се изсмя.

— Доколкото виждам, не си много убедена в онова, което казваш. Защо трябва да ти вярвам?

— Истина е — каза Рейко, като се опитваше да звучи уверено. — Ще постъпиш по-добре, ако се отделиш от Кобори. Съпругът ми преследва него, не теб. Още не е късно да се спасиш, ако тръгнем сега.

И тя се надигна предпазливо, плъзгайки гръб по стената в ъгъла, вперила поглед в момичето.

— Сядай долу! — и Югао размаха ножа към Рейко, която бързо коленичи отново. — Никога няма да го изоставя. И повече няма да те слушам!

Рейко реши да рискува с друга тактика.

— Да речем, че Кобори наистина победи. Той ще си остане беглец завинаги. Владетелят Мацудайра никога няма да престане да го преследва. Какъв живот смяташ, че ще имаш с Кобори?

— Поне ще бъдем заедно. Аз го обичам. Нищо друго няма значение.

— А би трябвало. Кобори е убил най-малко петима висши служители на Токугава. Но може би това не ти е известно.

— Напротив. Знам всичко за него. Веднъж даже гледах, докато го правеше. Но може би това на теб не ти е известно — подигра й се Югао. — А и хич не ме е грижа какво мислят другите за стореното. За мен той е прекрасен! — лицето й сияеше от обожание към Кобори. — Той е най-големият герой, живял някога!

Рейко се замисли по какъв начин миналото на Югао бе оформило характера ѝ. Любимият ѝ баща я бе насилвал да извършва кръвосмешение с него. След като я бе отхвърлил, тя бе насочила своето обожание към друг тиранин — Кобори.

— Ръцете му са изцапани с кръвта на невинни жертви. Как можеш да понасяш да те докосва?

— Това е част от тръпката, докато се любим... — Югао облиза устни и прокара ръка по гърдите си. Споменът за ласките на Кобори я заля с похотлива наслада.

— Освен това тези хора не са били невинни. Били са му врагове. И са заслужавали да умрат.

Пренасоченото отмъщение бе друга наслада, която ѝ доставяше нейният любовник, осъзна Рейко. Тъй като Югао вероятно бе желала да отмъсти на родителите си и сестра си, които ѝ бяха причинили болка, как ли бе тържествувала, знаейки за подвизите на Кобори.

— Той не е герой. Ти укриваш престъпник.

— Правила съм и повече за него — заяви Югао гордо.

Зловещо предчувствие накара Рейко да изтръпне.

— За какво говориш?

— Когато живееш в квартала на забавленията Рюгоку Хирокоджи, войници на владетеля Мацудайра идваха да пийнат и да си избират момичета. Не беше трудно да ги подмамя в уличката. Дори не подозираха, че им мисля злото.

— Значи ти си убила онези войници...

Рейко си спомни разказа на Плъха за трите убийства и за окървавените трупове, открити в уличките зад чайните. Подозрението ѝ се бе оказало вярно. Югао се изпъчи гордо подобно на уличен фокусник, който току-що е извадил от ръкава си жива птица.

— Наръгах ги. Те дори не разбраха какво става.

Ужасът на Рейко нарасна, когато осъзна защо Югао не се интересуваше дали тя знаеше за нейните престъпления срещу владетеля Мацудайра — просто не възнамеряваше да я остави жива достатъчно дълго, че да я издаде.

— И преди съм му помагала да унищожава враговете си — продължи Югао. — А тази вечер ще унищожа онзи, който ни е довел войската.

С внезапно отривисто движение тя обърна ножа странично и го опря в гърлото на Рейко.

* * *

— Ето ме, дворецов управителю Сано.

Шепотът на Кобори сякаш идваше незнайно откъде и същевременно отвсякъде. Сано осъзна, че той притежава уменията да мести гласа си в пространството подобно на великите майстори на

бойни изкуства от легендите, които разпръсвали армии, като им внушавали страх и ги карали да обезумяват. Призракът излъчваше духовна сила, по-необятна и ужасяваща от всичко, което Сано бе усещал до момента. Той извади меча си и като се движеше в кръг, напрегна очи, за да различи Призрака.

— Насам — прошепна Кобори.

Сано се извъртя. Замахна с меча си към неясното очертание в мрака, откъдето бе дошъл гласът на Кобори. Острието му посече някакъв храст.

— Съжалявам, не уцели!

Сано нанесе нов удар. Този път мечът му се стовари върху безплътна сянка.

Кобори се изсмя — пронизващ звук като от потопен във вода нажежен метал.

— Виждаш ли ме? Аз те виждам прекрасно. Точно зад теб съм.

Гласът прати топъл съскащ дъх в ухото му. Сано извика, завъртя се рязко и нанесе удар. Но от Кобори нямаше и следа. Или се бе приближил и после бе избягал със свръхчовешка скорост, или присъствието му бе илюзия, която той умишлено създаваше. Смехът му се разнесе от терасата до къщата.

— Тук долу, почитаеми дворецов управителю — прошепна той.

Страхът набъбна в Сано като чудовищно образувание. Той прекрасно осъзнаваше, че през последните няколко минути Кобори е можел да го убие във всеки един момент. Изпита неистово желание да побегне, както бяха сторили войниците му. Но бе разгневен на Кобори, задето си играеше с него по този начин. А и бе единственият, който все още можеше да унищожи Призрака. Пренебрегвайки всякаква предпазливост, стиснал меча си в ръка, Сано се втурна надолу по склона.

Най-ниската тераса бе залесена с борови дървета, които пръскаха наоколо тръпчив аромат, а край тях имаше изкуствено езеро, чиято повърхност отразяваше дъгата на прехвърлящия го мост. Сано спря до езерото и вдигна меча си в знак на предизвикателство.

— Призовавам те да излезеш и да се изправиш срещу мен.

— Да-а, ама така ще разваля играта.

Всяка изречена от Кобори дума идваше сякаш от различно място. Гласът му рикошираше от дърветата към езерото и от там към небето.

Сано въртеше и накланяше трескаво глава в напразни опити да го проследи. Под бронята тялото му бе плувнало в студена пот.

— Тук съм — прошепна Кобори.

Сега гласът привлече вниманието на Сано към къщата. Верандата под увисналите стрехи бе пуста. Прозорците бяха закрити с капаци. Но вратата беше отворена — правоъгълник черно пространство, което приканваше Сано. От там се разнесе гласът на Кобори:

— Ела да ме хванеш, ако можеш!

Сано застина, връхлетян от противоречиви пориви. Здравият разум го предупреждаваше да не влиза в къщата. Кобори възнамеряваше да го примами в капан, да го измъчва и после да го убие. Нямаше значение, колко сурово щеше да го накаже владетелят Мацудайра, задето се е провалил в мисията си, в настоящия момент това бе за предпочитане пред смъртоносния капан. Животинският инстинкт за самосъхранение не позволяваше на Сано да влезе в къщата.

Но един достоен самурай никога не бяга от дуел, колкото и глупаво или безумно да изглежда това. Стореше ли го, Сано никога повече нямаше да може да застане с вдигната глава пред света, дори и никой друг да не научеше за това отстъпление пред страха. Той си помисли за Рейко, за Масахиро. Загубеше ли този дуел, повече нямаше да ги види. Откажеше ли се от него, позорът му щеше да е тъй ужасен, че повече нямаше да може да ги погледне в очите.

Според Йеясу — първия шогун от клана Токугава — имаше само два начина да се върнеш от битка — или с главата на врага си, или без своята собствена.

Освен това на изпитание бе поставена не само самурайската му чест. Този миг можеше да се окаже най-добрата възможност някой да се добере до Призрака, който иначе щеше да продължи да се укрива и да убива отново и отново. А и ако Кобори вече му бе приложил допира на смъртта, Сано можеше спокойно да влезе в сражение с него. Нямаше голямо значение, дали щеше да умре тази вечер или утре. Поне щеше да приключи живота си с ненакърнена чест. Той пое по пътеката към къщата, изпълнен с безразсъдността на обречен. Изкачи стъпалата към верандата, спря на прага и се съсредоточи в мрака от другата страна. Зрението му не можеше да проникне в него; слухът му

не долавяше никакъв звук. Но шестото му чувство регистрира присъствието на Кобори, застинал в очакване и готов да го посрещне. Разнесе се протяжен вълчи вой. Мразовит вятър набразди повърхността на езерото. Сано прекрачи прага и влезе в къщата.

32 ГЛАВА

— Не можеш да ме убиеш — каза Рейко, макар че се бе свила, опитвайки се да избегне опряното във врата ѝ острие. Бе разпознала унищожителното намерение в очите на Югао. — Аз ти трябва за защита.

Макар и да осъзнаваше, че Югао бе достатъчно обезумяла, за да я убие каквото и да ѝ кажеше, тя се опита да я разубеди:

— Войниците ще бъдат тук всеки миг. Не съм ли жива, и ти си мъртва.

Югао се изсмя, развеселена и безразсъдна.

— Нещо не ги чувам да идват, а ти? Той побеждава. Нямаме нужда от теб.

Рейко долови тропот на тичащи нозе, които се отдалечаваха от къщата. Армията дезертиреше. Ами Сано? Дори и да не беше мъртъв, дори и Хирата да му бе казал, че тя е вътре, дали би могъл с бой да си проправи път покрай Призрака и да я спаси? Обзе я отчаяние. Тя каза:

— Ще имаш нужда от мен, за да се измъкнеш от Едо. Вас двамата ви издирват навсякъде. Ако съм с теб, съпругът ми и баща ми ще искат да ме спасят... Ще можеш да се спазариш с тях — твоята свобода за моя живот.

Югао поклати глава:

— Той се движи като вятъра. Когато сме заедно, все едно сме невидими. Ще се промъкнем буквално между пръстите на войниците. Ти само ще ни забавиш.

Погледът ѝ се стрелна встрани, докато се опитваше да проследи ставащото навън. Тялото ѝ нервно потръпваше и ножът драскаше кожата на Рейко. Тя видя собствената си смърт да се приближава устремно. Мускулите на шията ѝ се свиха конвулсивно под острието на ножа. Но поне би могла да изясни важен и момент от разследването си.

— След като ще умирам, поне ми отговори на един въпрос. Защо уби семейството си?

Видя в очите на Югао смесица от възхищение и презрение.

— Ти май никога не се отказваш, а?

— След цялата работа, която съм свършила заради теб, най-малкото, което можеш да направиш като отплата, е да задоволиш любопитството ми.

Освен това колкото по-дълго говореха, толкова по-голям ставаше шансът на Рейко да се спаси. Югао размисли и сви рамене:

— Добре. Предполагам, че и да ти разкажа сега, вече не е опасно.

* * *

Лунната светлина проникваше във вътрешността на къщата само колкото да покаже на Сано тъмен коридор, преминаващ в черна пустота. Той притисна гръб до близката стена. Опипа я с лявата си ръка, а с дясната стискаше здраво меча си. Щом мракът го погълна, зрението му го изостави, но другите му сетива се изостриха. Чуваше и най-лекото изскърцване на пода под тежестта си. Нозете му усещаха тесните пролуки между дъските. Пръстите му проследиха извивките на дървена решетъчна преграда. В застоялия, пропит с миризма на плесен въздух долови слаб дъх на мъжка пот.

Кобори бе минал отгук преди броени мигове и бе оставил своята диря.

Сано разшири съзнанието си и го устреми навън, дирейки своя враг, като се придвижваше стъпка по стъпка. Почувства празните помещения зад преградата от другата страна на коридора, усети Призрака, който го дебнеше наблизко. Щом той можеше да долови миризмата на Кобори, значи и Кобори можеше да стори същото. Сърцето му блъскаше тъй силно, че сигурно го чуваше и врагът му. Освен това Кобори вероятно бе запомнил разположението на всяка част от къщата достатъчно добре, че да може да се движи из нея в пълен мрак. Мускулите на Сано се бяха стегнали в очакване на нанесен изневиделица удар. Не беше късно да се върне. Но мъжката доблест надделя над здравия разум и той продължи напред.

Хвърли поглед назад към неясните очертания на осветената отвън врата. Изглеждаше му от друг свят, макар че бе извървял едва трийсетина крачки. Плъзна крак и внезапно почувства, че подът под него е изчезнал. Пробва наоколо с палец, който докосна ръба и

следващото стъпало на стълбище, което водеше към долния кат на къщата. Вкопчен в парапета, бавно и предпазливо пое надолу. Щом се озова в основата на стълбата, отново пипнешком пое по друг коридор. Наоколо бе тъмно като в рог. Непрогледният мрак бе като жива плът, която издишваше към дробовете му плесен и прах. Сано имаше странното чувство, че границата между него и околното пространство се размива. Испита порив да докосне тялото си, за да се увери, че все още съществува.

— Продължавай да вървиш, почитаеми дворцов управителю — прошепна Призрака. — Остава ти още съвсем малко.

Стената под опипващата ръка на Сано свърши — бе стигнал до ъгъл. Заобиколи го. Няколко крачки по-нататък се озова на прага на врата към зейнало помещение. Коридорът го преведе покрай още стаи и покрай други ъгли. Сано си представи как се лута в безкраен лабиринт, а в това време Кобори стои в центъра, готов за атака. Изострените му възприятия граничеха със свръхестественото. Миризмата на оставената от Призрака диря бе тъй силна, че сякаш имаше вкус. Долови преместване на тежест някъде по пода — Кобори бе на същия кат на къщата, някъде с наоколо.

Подът изскърца веднъж, после още два пъти. Звучите не идваха от Сано. Той замръзна, заслушан в стъпките на Призрака, който се прокрадваше към него. Опита се да определи от коя посока.

— Ето ме, пристигам — прошепна Кобори.

Сано се обърна по посока на гласа. Стисна меча си с две ръце и го вдигна. Докато чакаше, се почувства невидим и едновременно с това открит и незащитен, ужасен от предстоящия сблъсък и в същото време с жадуващ за него.

Шумът от приближаващи се стъпки идваше от всички посоки, все едно Призрака се бе размножил в цяла армия. Кобори ли създаваше тази илюзия или собственото му съзнание? Сано никога не се бе чувствал тъй сам, объркан и уязвим. Високият му ранг и множеството му подчинени не можеха да го защитят. Фактът, че имаше власт буквално над всеки гражданин на Япония, тук беше без значение. Призрака го бе превърнал отново в онзи самурай без господар, какъвто бе някога, борец се за оцеляването си със собствени сили. Съпругата му, синът му и всичките му постижения сега му изглеждаха далечни и

нереални, все едно ги бе сънувал. Единственото, което притежаваше в момента също както някога, бяха мечовете му.

Макар и да бе наясно, че врагът му умишлено го кара да се чувства по този начин, за да сломи увереността му, чувството за уязвимост и самота се усили против волята му. Стъпките на Призрака се ускориха и го връхлетяха. В сляп устрем, препъвайки се, Сано премина през някаква врата. Шумът от стъпките изведнъж секна. Той усети зад гърба си топъл въздух. Беше телесната топлина на Призрака.

Връхлетя го паника. Преди да успее да реагира, усети потупване по гърба, под дясното рамо. По ръката му плъзна свирепа болка. Мускулите му се сковаха в спазъм. Пръстите му изпуснаха меча, който падна на пода. Преви се, стиснал зъби в агония, и тогава бе нападат в гръб. Нечии ръце плъзнаха по тялото му. Той замахна с читавата си лява ръка, но тя разсече само въздуха. Десницата му висеше безпомощна и тръпнеща от болка. Усети рязко дръпване в кръста и после чу бързи отдалечаващи се стъпки.

Кобори се бе появил и бе изчезнал.

Сам в мрака, Сано се отпусна на колене, разтърсен и останал без дъх от внезапната смазваща атака. Болката в ръката му премина в тежка вцепененост, все едно кръвообращението му бе прекъснато. Раздвижи пръсти, но изобщо не ги чувстваше. Кобори бе нанесъл удар в някаква важна точка, която бе обезсилила ръката му. Опипа пода около себе си в отчаяно усилие да си намери меча, преди Кобори да го нападне отново. Но ръцете му се плъзнаха по празен под. Посегна към късия меч на кръста си, но той също бе изчезнал. Кобори бе взел и двете му оръжия. Чу смеха му, пукащ като разгарящи се огнени пламъци.

— Хайде сега да видим как ще се биеш срещу мен без мечовете си — прошепна Кобори.

* * *

— Баща ми беше палач — започна Югао.

Тя отслаби натиска на ножа върху гърлото на Рейко, която предпазливо въздъхна и отпусна мускули.

— Връщаше се у дома и разказваше колко хора бил затрил и какво били сторили, за да загазят така. Разправяше ни как се държали, като ги довеждали на терена за екзекуции. Описваше ни какво изпитвал, като отсичал главите им.

Рейко впери поглед в лицето на Югао с надеждата да задържи вниманието ѝ, за да ѝ попречи да проследи ръцете ѝ.

— След войната много самураи от армията на Янагисава бяха заловени и екзекутирани. Те бяха негови приятели — очите на Югао засвяткаха от гняв заради любовника ѝ. — Мнозина от тях бяха убити от баща ми. Хвалеше се с това, защото те били знатни мъже, а той — хинин, само че те били мъртви, а пък той жив. Всеки път, щом убиеше някого от тях, правеше резка на стената.

Рейко си спомни резките в бордеа. Тя мръдна едва забележимо дясната си ръка встрани към ножа, скрит в пояса на гърба ѝ.

— Не можех да го оставя да продължи да ги убива — продължи Югао. — А онази нощ ми дойде до гуша да го слушам как се хвали. Затова го намушках. Нямах какво друго да сторя за моя любим.

Най-накрая Рейко проумя защо Югао бе пазила в тайна своя мотив — за да не споменава Кобори и да не разкрива престъпленията му. Освен това си даде сметка, че минали и настоящи болки в живота на Югао се бяха слели в едно и я бяха запратили отвъд границата на поносимостта. Години наред Югао бе потискала яростната омраза към баща си за това, че я бе насилвал и отхвърлил. Можела е да продължи да живее по този начин или да го намушка някой друг път, но оскърбленията му срещу другарите на Кобори накрая бяха тласнали нестабилната ѝ психика към отцеубийство.

— А защо уби майка си и сестра си?

Югао изкриви устни в презрителна усмивка:

— Докато аз го ръгах, те просто се бяха свили в ъгъла и ревяха — тонът ѝ стана свадлив. — Можеха да ме спрат. Ако ги беше грижа за него, щяха да го сторят. Окаяните страхливки заслужаваха да умрат.

Може би Югао е искала двете да я спрат, взе да разсъждава Рейко. Може би въпреки всичко не е преставала да обича баща си. Ако е било така, тогава ги е наказала за отказа им да го спасят от нея, както и за предишното им несправедливо отношение. Оставаше един последен неизяснен въпрос.

— А ти защо направи самопризнания? — попита Рейко.

— Заради него — отвърна Югао. — А и исках той да го знае. Не очаквах да го видя повече, но бях сигурна, че ще чуе какво съм направила. Щеше да разбере защо. Щеше да осъзнае, че съм умряла за него, и да ми бъде признателен.

Силата на самоизмамата ѝ удиви Рейко.

— Тогава защо промени решението си и избяга от затвора?

Рейко вече бе преместила ръце зад гърба си и пръстите ѝ докосваха дръжката на ножа.

— Пожарът бе знак от съдбата. Той ми подсказа, че ни е писано да бъдем отново заедно, а не да умра за него — Югао се навъси, обзета от внезапно подозрение към Рейко. — Какво правиш?

— Само се почесвам по гърба.

— Сложи си ръцете така, че да мога да ги виждам.

Рейко се подчини, като се сбогува с надеждата да нанесе първа своя удар. Прибягна към нова тактика.

— Ти си убила заради Кобори. И си била готова да жертваш живота си за него. А той какво е направил за теб?

Югао изгледа Рейко така, все едно въпросът ѝ бе пълна глупост.

— Обича ме.

— Той ли ти го каза?

— Не е нужно. Аз го знам.

— И откъде?

— Люби се с мен.

— Искаш да кажеш, че те използва, за да си достави удоволствие. Това не означава, че го интересува по друг начин, освен чисто физически.

— Той дойде при мен след края на войната. За него нямаше значение, че съм хинин. Искаше да бъде с мен.

За първи път у Югао пролича желание да докаже, че тя означава за Кобори също толкова много, колкото и той за нея. Рейко си помисли за поражението, което бяха претърпели през войната привържениците на Янагисава, и следвайки интуицията си, попита:

— Той беше ли ранен?

— Да. И какво от това?

— Значи е бил зле и просто не е имал къде другаде да отиде. Обзалагам се, че си е тръгнал веднага щом се е възстановил. Нали?

Болката, която пролича в изражението на Югао, ѝ подсказа, че предположението ѝ е правилно.

— Трябваше да замине. Имаше важни дела.

— По-важни от теб — отбеляза Рейко. — Каж ми, когато избяга от затвора, той зарадва ли се, че те вижда отново?

— Имаше си грижи! — сопна се Югао.

— И ти си станала една от тях — заключи Рейко. — Той е знаел, че можеш да го провалиш. И е бил прав. Ти отведе полицията при него. Ще те зарече при първа възможност.

— Не ме интересува — каза Югао, но очите ѝ заблестяха от сълзи и печал. Напереността ѝ бе изчезнала и гласът ѝ затрепери. — Той е всичко, което имам.

Най-накрая Рейко бе успяла да проникне през бронята на Югао и да стигне до душата ѝ. Житейският път на тази жена бе очертан от загуби и лишения. Тя бе загубила невинността си и любовта на майка си заради извратеността на баща си. Бе загубила дома си и охолния си живот като дъщеря на търговец, както и своето място в обществото. Бе лишена и от привързаността на баща си, който я бе отхвърлил заради сестра ѝ. След като бе погубила семейството си, тя бе загубила своя род и свободата си. Сега се бе вкопчила отчаяно в единственото нещо, което все още не бе загубила.

— Няма да ти позволя да ме откъснеш от него! — изкрещя тя.

Въпреки жалостта, която Рейко проявяваше към нея, Югао премига и прогони сълзите си. Познатият щит от враждебност отново втвърди погледа ѝ.

— Омръзна ми да те слушам!

Гласът ѝ бе груб, макар и със стаена болка. Очите ѝ пламтяха от омраза, която се бе засилила, защото Рейко я бе принудила да се разкрие.

— Време е да те накарам да замлъкнеш завинаги.

* * *

Обезоръжен, незрящ и безпомощен, Сано си даде сметка, че ако нещата продължат по този начин, той няма да има никакъв шанс. Беше длъжен да овладее положението. Преди всичко трябваше да се измъкне

от капана на Призрака. Запълзя по пода и стигна до стена от дървени плоскости. Взе да я опипва внимателно встрани и нагоре, докато ръката му попадна на една вдлъбнатина. Мушна пръсти в нея и дръпна. Плоскостта поддаде.

— Какво правиш? — тонът на Кобори подсказваше, че е наясно с решението на Сано да промени правилата на играта и това никак не му харесва.

Зад дървената плоскост имаше и друга, направена от хартия и обкована по края с летви. През нея се процеждаха струйки светлина, достатъчни само колкото Сано да се огледа и да види, че е съвсем сам в празна стая. Той плъзна панела встрани. От външната страна напипа заковани груби дъски. Лунната светлина проникваше през цепнатините между тях. Къщата бе обкована отвън с дъски като предпазна мярка срещу крадци. Сано опипа дъските с лявата си ръка — дясната продължаваше да е все така вдървена и безполезна. Когато дъските не поддадоха, той заблъска по тях.

— Не можеш да ми избягаш — прошепна Кобори.

Гласът му прозвуча по-близо, съпроводен от множество стъпки, които отекнаха из цялата къща. Сано се огледа отчаян и в единия ъгъл съзря паянтова стълба от дървени летви и колове. Устреми се към нея и пое нагоре.

— Къде отиваш? — гласът на Кобори стана по-рязък. Сано се добра до горния край на стълбата, която и свършваше с тясна плоскост близо до тавана. Натисна с всички сили дъските над главата си и успя да повдигне невидим капак. Или Кобори бе забравил да запечата този изход, или бе решил, че Сано няма да го намери. Сано подаде глава през отвора и се озова наред лунна светлина и свеж, чист вятър.

— Стой! — нареди Кобори с шепот, който премина в рязък съсък. — Върни се!

С мъка, като налягаше докрай мускули, Сано успя да се измъкне на покрива. Изправи се върху наклонената, покрита със слама повърхност и разтри дясната си ръка, която постепенно възвръщаше чувствителността си. Покривът бе стотина крачки на дължина и наполовина толкова на ширина и осеян с издатини и неравности. Сано виждаше над себе си неясните очертания на горния кат на къщата, балкона и стръмния горист склон. Под него се падаха покривът на най-ниското ниво, долът и хълмовете, които постепенно се снишаваха към

мъждивите, оскъдни на брой светлини на Едо. Лунният сърп бе увиснал ниско сред звездите, но продължаваше да свети ярко. Това не бе най-доброто бойно поле на света, но поне тук можеше да вижда врага си.

— Явно много съм ти бил нужен, след като се вмъкна в къщата ми — викна през отвора Сано. — Ако все още ти трябва, ще се наложи да се качиш горе.

— Ако аз ти трябва, слез тук вътре — отвърна рязко Кобори.

В настъпилия застой времето сякаш спря. Сано сви и отпусна мускулите на ръката си. Усещаше я изтръпнала, макар че сковаността преминаваше. Той осъзна една основна истина за причината, поради която Призрака убиваше крадешком. Не само защото бе добър в дим мак.

— Какво става, да не би да се страхуваш да се изправиш срещу мен? — викна Сано.

Никой самурай не би понесъл смелостта му да бъде поставена под съмнение. Кобори отвърна:

— Не ме е страх от нищо, камо ли от теб! Ти си този, който се бои от мен! — гласът му се извиси през капака като отровен дим. — Ти се криеш зад крепостните стени и войската си. Без тях си като трепереца от ужас жена, зърнала мишка!

— Ти се спотайваш в мрака, защото се ужасяваш да се покажеш — викна Сано. — Издебваш жертвите си в гръб, за да не могат да се бият с теб и да те сразят. Страхливецът си ти!

Настъпи мълчание. При все това Сано имаше чувството, че сламеният покрив под нозете му започва да гори, подпален сякаш от лумналия гняв на Кобори. Никой самурай не би изтръпял подобно оскърбление. Кобори трябваше да излезе и да защити безстрашието и честта си. Но Сано знаеше прекрасно, че Кобори няма просто да изникне в отвора, за да може той да го приклеци. Огледа внимателно покрива около себе си, без да пропуска островърхите му ъгли, в очакване на коварна атака. Взря се в покрива на долното ниво. Инстинктът му за оцеляване му подсказваше да бяга, докато все още имаше възможност. Но залогът беше висок — на карта бяха поставени собствената му чест и достойнство.

Когато се обърна, за да погледне, от балкона над главата му се отдели тъмна сянка и се хвърли върху него. Той нямаше време да

отстъпи. Кобори се стовари отгоре му. Коленете на Сано се подгънаха под тежестта на удара. Двамата с Кобори рухнаха с трясък. Макар и не едър, Кобори бе тежък и твърд като стомана, сух и жилест. Той сграбчи Сано в смазваща хватка. Двамата се затъркаляха по полегатата повърхност. Досами лицето си Сано видя изражението на Кобори, оголените в свирепа усмивка зъби, пламтящия поглед. Опита се да забие пети в сламата, за да се спре преди ръба, но не можа да устои на инерцията. Двамата с Кобори се претърколиха и паднаха от покрива.

Прелетяха през празно пространство. Навесът над балкона прекъсна падането им. Отскочиха от него със сила, която разтърси гръбнака на Сано, и продължиха да падат към покрива на най-долното ниво на къщата.

* * *

Стиснала ножа в две ръце, Югао шумно пое въздух. Разлюля острието над главата на Рейко. Чертите ѝ се изкривиха в жестока гримаса. Ужас и отчаяние връхлетяха Рейко. Тя се сви и вдигна ръце, за да се защити.

Върху покрива над главите им се разнесе трясък. Стаята се разтърси. Рейко и Югао подскочиха. От тавана върху тях се посипаха парчета гипс и прахоляк. Югао се поколеба, все още стискайки ножа във вдигнатите си ръце. Свирепата гримаса застина върху лицето ѝ. Нови трясъци, съпроводени с шум от боричкане, разтресоха къщата. Югао отклони поглед от Рейко и го насочи към тавана. Горе върху покрива вероятно се водеше битка, която за момент отвлече вниманието ѝ.

Рейко изпъна ръце и блъсна Югао в бедрата. Югао политна назад. На лицето ѝ се изписа изненада. Тя се препъна в края на робата си, загуби равновесие и падна на една страна.

— Ах ти, подла малка кучко!

Рейко скочи от своя ъгъл, като в същото време измъкна ножа си от задната част на пояса. Югао се изправи, залитайки, изкрещя от ярост и се хвърли към Рейко. Рейко се прости с надеждата да я залови. Стигаше ѝ да се измъкне жива от къщата. Хукна към вратата, но Югао скочи и ѝ препречи пътя, размахвайки диво ножа към нея. Рейко се

приведе и отскочи встрани. Острието разсече въздуха и срязва кимоното ѝ. Тъканта се разпра с рязък звук, когато Рейко размахва собствения си нож, парирайки ударите на Югао. Противничката ѝ се движеше тъй бързо, че сякаш около Рейко свистяха десетки остриета.

— Можеше да го спреш! — изкрещя Югао. — Но ти се правеше, че не виждаш. Остави го да го върши. А с мен се отнасяше така, все едно вината беше моя!

Тя разсече ръкава на Рейко, която изтръпна от пареща болка над лакътя и за миг застина. Югао бе вихър от размахващи се ръце, мятаци се коси и скверни ругатни. Ножът ѝ изсвистя покрай ухото на Рейко и тя усети как по врата ѝ плъзна топла струя кръв.

— Той беше мой! — изпищя Югао. — Ти ми го отне!

Обезумяла от ярост, тя погна Рейко из стаята. Рейко си представи кървавите следи от стъпки в бордея. Югао преживяваше повторно нощта на убийствата. Тя виждаше в Рейко майка си и сестра си.

— Ти не ме спря, остави ме да го убия! Сега е твой ред да умреш!

33 ГЛАВА

Върху покрива на долното ниво на къщата Сано се мяташе и размахваше ръце, опитвайки се да отхвърли от себе си Кобори, който се бе вкопчил в него. Противникът му удряше, дереше, ръгаше с лакти и колене по чувствителни места, представляващи съсредоточие на нерви. Енергията му избухваше по мускулите на Сано подобно фойерверки. Сано викаше от болка, докато двамата се блъскаха и дърпаха. В един момент успя да вдигне коляно и тласна себе си и Кобори с всичка сила. Загубил равновесие, Кобори политна назад. Строполи се по гръб, претърколи се през глава и после скочи на крака. Залитайки, Сано се изправи. Цялото му тяло пламтеше от болка. Клатушкаташе се като плашило на вятъра, а в това време Кобори вече бе заел поза за нова атака.

— Значи си мислиш, че можеш да ме победиш? Какво чакаш тогава? — подигра му се той.

Всеки дъх сякаш раздираше белите дробове на Сано. Боят без оръжие никога не бе представлявал силната му страна, а и шестте месеца зад писалището я не бяха допринесли особено за уменията му. Той си спомни колко скован бе по време на тренировъчната битка с Коемон, а и приятелят му не бе имал за цел да го убие. Съпротивявайки се на връхлитащата го паника, Сано се помъчи да отвлече вниманието на противника си и да не му позволи да съсредоточи телесната и психичната си енергия в докосването на смъртта.

— Чакам да осъзнаеш, че самоотвержената ти съпротива е безсмислена — отвърна Сано. — Войната свърши.

— Не и докато аз съм жив! — отсече Кобори. — Ти ще бъдеш най-голямото ми завоевание.

Те тръгнаха един към друг — Сано, скован от болка, а Кобори с уверена стъпка, обладан от непоколебимост. Сано вдигна ръце, готвейки се да нанесе удар или да се защити, доколкото му позволяваха силите. Кобори изви гръбнак. Придвижваше се със свити лакти,

вдигнал едната си ръка и отпуснал другата. Очите му добиха странен блясък. От него се излъчваше енергия подобно на трескаво трептене точно под прага на слуховото възприятие. Сано виждаше лицето и ръцете му съвсем отчетливо, все едно излъчваха собствена светлина на фона на черните му одежди. Само няколко крачки ги разделяха един от друг, когато Кобори скочи във въздуха. Краката му се устремиха към Сано. Едното му ходило го уцели в брадичката точно под долната устна.

Сано усети как зъбите му изтракаха, а главата му се отметна назад. Олюля се и падна на колене. Зрението му се замъгли, сякаш ударът — лек, но с мощно въздействие — бе разхлабил очите му. Кобори стоеше на същото място, където се бе намирал преди това. Бе атакувал и отстъпил с такава бързина, че все едно не бе помръдвал, а бе осъществил преместване на образа си в пространството, стоварвайки силата си върху Сано. Енергията му пулсираше; усмивката му проблесна в мрака — мимолетна и язвителна.

— Твой ред е — рече Кобори. — Или се отказваш?

Независимо колко безнадеждно бе положението му, Сано нямаше никакво намерение да се предава. Той замахна към Кобори, който обаче с лекота избягна удара. Сано пробва отново, после пак и пак. Кобори сякаш предугаждаше всяко негово действие още преди да го извърши. Никога не се намираше там, където Сано очакваше да го уцели. Изчезваше, след което отново се появяваше другаде, сякаш за миг изоставяше материалните си измерения и после пак се връщаше в тях. Обладан от ярост, Сано устреми юмрук към ребрата на Кобори, който с лекота блокира удара му. Кокалчетата му се забиха в китката на Сано.

Въздухът напусна дробовете на Сано със свистене. Гръдният му кош хлътна. Той се просна по очи, дишайки като риба на сухо, изумен, че ударът бе засегнал тялото му на такова разстояние от точката на съприкосновение. По всяка вероятност Кобори бе пратил поток енергия по нервите му от китката към белите дробове. Докато се мъчеше да си поеме дъх, Кобори заби пръсти в лицето му точно под дясното му око. Сано изведнъж почувства странна замаяност, все едно току-що се бе събудил на непознато място без никаква представа, къде се намираше или как се бе озовал там.

Кобори бе засегнал нерви, които бяха блокирали съзнанието му.

Сано бе връхлетян от разяждащ ужас. Всяка атака, която осъществяваше, се стоварваше отгоре му. Един-единствен път бе успял да достигне противника си, който обаче бе парирал удара му, като едновременно с това му го бе върнал. Сано се олюля, а Кобори го срита в краката и го смушка в гърба и раменете, като с всеки удар издишваше мощна струя въздух подобно на звука, който издава горяща прахан, поръсена с газ. Болката, която пронизваше цялото му тяло, сега бе съпроводена от замаяност и гадене. Сано замахна, но загуби равновесие. Вече политаше, когато Кобори го сграбчи за китката, праметна го и му нанесе удар точно под пъпа.

Сано почувства как ударите на сърцето му преминаха в мощно устремно барабанене. Кръвта нахлу в главата му с неистов тласък, сякаш всеки миг щеше да я пръсне. Той изкрещя, заглушавайки тътена в ушите си.

* * *

Югао замахна с ножа си към Рейко, която се завъртя, хвърли се и отвърна на удара ѝ. Тя беше печелила много битки, но никога не се бе сражавала с някого като Югао. В сравнение с досегашните ѝ противници Югао бе любител, нямаше нито подготовката ѝ, нито опита ѝ. Но пък компенсираше липсата на достатъчно бойни умения с непоколебимост и безразсъдност. Рейко бе наранила ръцете и лицето ѝ, но Югао сякаш бе неподвластна на болката и докато се биеха, дори не забелязваше как собствената ѝ кръв капеше по пода.

Блъскане и трясъци по покрива съпровождаха виковете им. Плувнала в пот и задъхана от изтощение, Рейко със сетни сили се привеждаше, отскачаше и се въртеше, нанасяйки удари с острието. Когато Югао за пореден път я нападна с несекваща, маниакална сила, Рейко настъпи усукано парче плат, което висеше от раздрания ѝ ръкав. Кракът ѝ се закачи в него, тя се препъна и падна по гръб. Югао мигом се хвърли към нея, стиснала с две ръце вдигнатия над главата ѝ нож. Лицето ѝ пламтеше от жестоко, злорадо тържество. Когато острието проряза въздуха в дъга, устремено към лицето ѝ, Рейко стисна собственото си оръжие и се надигна, за да посрещне удара.

Югао връхлетя право върху ножа ѝ. Рейко усети как острието се забива в жива плът. Югао нададе ужасяващ, пронизителен, изпълнен с неистова болка писък. Очите ѝ се изцъклиха. Ръцете ѝ пуснаха ножа и се замятаха трескаво. След миг тя се строполи върху Рейко. Тежестта ѝ притисна Рейко към пода. Острието потъна до дръжката в тялото на Югао. Рейко извика ужасена, осъзнавайки, че ръцете ѝ са притиснати до гърдите на Югао — бе потресена от усещането за пронизани вътрешни органи и топлата влага на кръвта. Югао размаха ръце. За момент лицето ѝ се озова досами нейното. Югао се втренчи в нея с изражение, което показваше шок, болка и ярост. Оттласна се от пода, дръпна се от Рейко и седна с протегнати напред нозе. Олюлявайки се, Рейко се изправи с биещо до пръсване сърце, готова в случай на нужда да бяга или да продължи да се бие. Грабна ножа, който бе изпуснала Югао. Първоначално Югао не помръдваше. Беше се втренчила със зяпнала уста в стърчащия от корема ѝ нож и в кръвта по робата си. После стисна дръжката. Ръцете ѝ трепереха, дишането ѝ бе хрипливо, бързо и повърхностно. С дрезгаво стенание дръпна и рязко и измъкна ножа от тялото си. Тукати от раната избликна нова струя кръв. Югао вдигна глава и срещна погледа на Рейко. Цветът на лицето ѝ бе смъртно блед, от устата ѝ се точеше кървава слюнка, но тя продължаваше да гледа с предишната ярост. Все така стискайки ножа, тя се повлече по пода към Рейко, но след миг рухна, останала без дъх и премаляла от болка. Със сетни сили запрати ножа по Рейко. Той падна на земята близо до нея. Югао се сгърчи, превита около раната си.

— Кобори сан! — извика тя.

Тялото ѝ се разтресе от ридания. Покривът отново затрепери от глух тропот и блъскане. Рейко поклати глава, твърде замаяна, за да може да си даде ясна сметка за чувствата и мислите си. Под привидното ѝ спокойствие тлееше лава от емоции. Откъм коридора се разнесоха приближаващи шумни стъпки. Детективите Маруме и Фукида влетяха в стаята, придружени от лейтенант Асукай и още двама стражи. След тях се появи и Хирата. Маруме възкликна:

— Госпожо Рейко!

Той и другите двама се втренчиха изненадани в Югао, която лежеше на пода, обляна в сълзи, и зовеше своя любим. После погледнаха към Рейко, която осъзна, че дрехата и е на парцали,

опръскана с кръвта на Югао, на Тама и с нейната собствена от множеството ѝ незначителни, но болезнени рани.

— Добре ли сте? — попила тревожно Фукида.

— Да — отвърна Рейко.

— Къде е дворецовият управител Сано? — попита Хирата.

— На покрива, бие се с Кобори.

Думите се откъснаха неволно от устата ѝ. Още щом ги изрече, тя знаеше, че са истина. Всички нейни инстинкти ѝ подсказваха, че шумът, който бе чула, идваше от жестоката схватка между съпруга ѝ и Призрака. Освен това почувства, че Сано е в смъртна опасност.

— Трябва да му помогнем!

Мъжете се втурнаха навън от стаята, а тя пое след тях по коридора.

* * *

Замаян от болка, Сано размахваше юмруци напосоки, мъчейки се да уцели Кобори, който този път го удари в ребрата. Тялото му се разтресе. Той падна сгърчен в неистови конвулсии, а Кобори се надвеси с над него и изсъска:

— Чувал съм, че си велик боец. Разочароваш ме!

Ужас замъгли зрението на Сано и сви света в ослепителен отрязък. Единственото, което виждаше, бе лъчистото лице на Кобори и очите му, пламтящи с тъмно сияние. Физическата сила на Сано бе изчерпана докрай. Докато се мъчеше да мобилизира психическата си енергия, той смътно си спомни какво бе казал на Хирата свещеник Озуно: Всеки си има уязвимо място. Аз така и не успях да го открия у Кобори, но това е единствената ви надежда да бъде победен в единоборство.

— И аз съм чувал за теб — каза Сано, почти неспособен да мисли, изричащ думите по инстинкт. Преглътна кръв и слюз и се надигна с мъка. — От един свещеник — казва се Озуно. Разбрах, че бил твой учител.

Сърцето му отмери един удар безмълвие.

— И какво ти каза той?

Тонът на Кобори звучеше с привидно безразличие, но Сано почувства старанието му да си даде вид, че не го е грижа за мнението на Озуно.

— Каза, че се е отрекъл от теб.

— Нищо подобно! — възкликна Кобори така припряно и трескаво, че Сано тутакси разбра — фактът, че Озуно го бе отхвърлил като свой ученик, и досега му причиняваше болка. — Ние изповядвахме различни философии. Поехме по собствени пътища.

Сано отпрати благодарствена възхвала към космоса за поднесената благодат — бе открил болното място на Кобори. Това бе самият Озуно.

— Присъединил си се към специалния отряд на Янагисава — продължи Сано. — Използвал си придобитите умения, за да извършваш политически убийства.

— По-добре от онова, което правеха Озуно и братството му от дъртаци. На тях им стигаше да съхраняват знанието за идните поколения. Каква загуба!

Сано с радост почувства как енергията на Кобори се отклонява от него. Силите му почнаха да се възвръщат. Макар и все още замаян, успя да се изправи на крака.

— Разбирам. Искал си повече, отколкото си можел да получиш от братството.

— А защо не? Нямах никакво желание да стана мизерен самурай в провинцията и да прекарам живота си, охранявайки земите на местния даймио, да гоня бандити и да строявам селяци, или пък да се посветя на безнадеждно остарелите традиции, отстоявани от Озуно. Заслужавах повече.

— И затова се продаде на Янагисава.

— Да! — Кобори побърза да се оправдае: — Янагисава ми даде шанс да стана някой. Да се движа в по-висшите кръгове. Да имам цел в живота.

Сано разбра, че мотивите на Кобори се простираха отвъд обичайния самурайски кодекс за подчинение на вишестоящия. Те бяха лични, както най-вероятно и причините му за войната, която водеше срещу владетеля Мацудайра.

— Е, сега, след като Янагисава вече го няма, с него се губи и целта ти. А без тях ти отново си нищо.

— Само че той не е изчезнал завинаги. Аз създавам такава паника в режима на владетеля Мацудайра, че скоро той ще рухне. И моят господар отново ще дойде на власт.

Сано си даде сметка, че Кобори води война в полза на Янагисава само защото интересите им съвпадаха. Ставаше въпрос за собствената му гордост, а не за честта, обвързваща самурая с неговия господар. Като боец той бе непобедим, но гордостта му бе неговата слабост. Тя бе понесла тежък удар, когато Озуно се бе отрекъл от Кобори, и после още един, когато Янагисава бе паднал от власт и по този начин бе провалил и него. Сега й трябваше още един — последен и съкрушителен.

— Искаш ли да знаеш какво друго каза Озуно за теб?

— Какво ме интересува? — възкликна Кобори подразнен, но явно и нетърпелив да разбере. — Пести си дъха и може и да оцелееш още малко.

Сано си помисли, че колкото по-дълго задържа Кобори да говори, толкова по-добри са шансовете му за оцеляване.

— Озуно каза, че ти така и не си успял да овладееш докрай изкуството на дим мак, защото не си довършил обучението си.

За миг върху лицето на Кобори се изписа негодувание.

— Аз напуснах, след като бях научил от него всичко възможно. Дори го надминах. Той спомена ли ти, че се опита да ме убие, само че аз го победих?

— Каза, че никога няма да успееш да развиеш заложибите си — продължи Сано, добавяйки свои думи към това, което бе казал Озуно. — Можел си да станеш най-големият майстор по бойни изкуства на всички времена. Но си пропилял наученото, таланта си и живота си. Не си бил нищо повече от хилядите разбойници ронин.

— Аз съм най-големият майстор по бойни изкуства! Тази вечер го доказах. Утре той вече ще знае, че е сбъркал в преценката си за мен. Ще долови пушека от погребалните кладни на всички, които съм убил тук — и без да може повече да удържи пристъпа на ярост, изкрещя: — Ще вдъхне и твоята пепел наред с тяхната!

Той се хвърли към Сано, умножавайки се в цяла армия, която го нападна. Но макар че се мятеше, дърпаше, въртеше и крещеше от болка, Сано усети, че Кобори е загубил самообладание. Оскърбленията, уязвили гордостта му, и страхът, че самотната му

война наистина е обречена, го бяха завладели. Той удряше, без да го е грижа дали цели смъртоносни точки, изливайки върху Сано гнева си към Озуно. Дишането му сега звучеше по-скоро като ридания, отколкото като разгарящи се пламъци. Сано почувства, че желанието на Кобори е да го измъчва, а не просто да го убие. Той събра сили да изтърпи болката в очакване на благоприятния момент.

Кобори забави движенията си, сигурен, ако не в собственото си бъдеще, то поне в окончателната си победа над Сано. Сано нарочно падна досами ръба на покрива. Кобори се пресегна да го дръпне. Очите на Сано бяха така плувнали в кръв и пот, че не виждаше почти нищо. Воден от сляп инстинкт, той се пресегна рязко и сграбчи Кобори за китката. Пръстите му напипаха две вдлъбнатини в костта. Той стисна с всичка сила.

Изненадан, Кобори издиша отривисто. Макар и за момент, мускулите му се отпуснаха, тъй като хватката на Сано бе източила енергията му. Сано го дръпна към себе си. Стегна другата си ръка и заби пръсти под брадичката му. Стреснат, Кобори изкрещя от болка и се дръпна рязко назад. Свободната му ръка се вдигна, за да стовари смъртоносен удар в лицето на Сано. В същото време Сано се устреми напред в последно, отчаяно усилие. Челото му се заби високо вдясно в гърдите на Кобори.

Шокът от сблъсъка отекна в черепа му. В очите му избухна ослепителна бяла светлина, все едно всички звезди на небето изведнъж се бяха пръснали. Преди да разбере дали ударът на Кобори се е стоварил върху него, вселената потъна в мрак и безмълвие.

* * *

Рейко, Хирата, стражите и детективите се носеха през тъмната, подобна на лабиринт къща.

— Трябва да има някаква стълба към покрива — каза Фукида.

Пред него лейтенант Асукай извика:

— Насам!

Те се втурнаха по стъпалата. Маруме избута един капак на тавана. Мъжете се промъкнаха през тесния отвор и се изкатериха на покрива. Лейтенант Асукай издърпа Рейко горе. Вятърът я блъсна в

лицето. На лунната светлина сламеният покрив изглеждаше като сивкав полегат пейзаж. Тя не долавяше звук — явно битката бе приключила. После различни очертанията на две тела, смазани и безжизнени, проснати едно до друго при островърхия край на покрива, сякаш запратени там от мощен пристъп на вятъра.

— Ето ги! — извика тя, сочейки.

Сърцето ѝ се сви от страх. Едната фигура се размърда и после несигурно се изправи на крака. Застана над другата, просната неподвижно фигура. Рейко усети, че ѝ призлява от ужас. Двама мъже се бяха сражавали в безпощадна битка. Единият бе победил и оцелял. Предполагаше кой.

— Не! — изкрещя тя.

Гласът ѝ отекна над хълмовете. Победителят бавно се извърна към нея. Когато луната освети лицето му, Рейко събра сили да разпознае в него Кобори — убиеца, който бе погубил съпруга ѝ. Но вместо него луната озари лицето на Сано. Беше тъй смазано, подуто и окървавено, че Рейко с мъка различи чертите му. Но беше Сано, оцелял и победил. Заля я такова неистово облекчение, че едва не загуби съзнание. Изстена и понечи да се хвърли към Сано, но той я спря с вдигната ръка.

— Не се приближавай повече. Кобори е жив.

Проснатата фигура се размърда. Маруме и Фукида се втурнаха към Кобори. Хванаха го и овързаха китките и глезените му с пояса му. Рейко се устреми към Сано. Хвърли се в обятията му и се разрида от радост.

— Мислех, че си мъртъв! — изплака тя. — Реших, че Призрака те е убил!

Сано прихна немощно, но тутакси се закашля болезнено.

— Трябва да ми имаш малко повече доверие.

Двамата се взряха в Кобори, овързан като отстрелян дивеч след лов. Лицето му не беше белязано от битката, но беше смъртнобледо и плувнало в пот. Дъхът му излизаше със свистене през стиснатите зъби. Съзнанието в тъмните му очи гаснеше като залята с вода жарава. Но той отпрати поглед към Сано и чертите му се оживиха от злорадство.

— Ти се мислиш за победител — прошепна той. — Но аз те победих още преди началото на битката помежду ни. Помниш ли

нощта, когато се промъкнах у вас? — гърдите му засвириха в беззвучен смях. — Докато спеше, аз те докоснах.

Сано и Рейко го гледаха безмълвни, твърде стъписани и ужасени, за да отронят и дума. В следващия миг Кобори склопи очи и издъхна.

34 ГЛАВА

Слънцето се носеше по сивкавото на разсъмване небе подобно на капка кръв, плуваща в океан от живак. Звънът на храмовите камбани отекваше над хълмовете, събуждайки Едо. По моста Нихонбаши се точеше неспирен поток от отиващи на работа граждани и пътници, натоварени с вързопи и въоръжени с тояги. По бреговете на канала рибарите разтоварваха улова от лодките. С грачене над тях прелитаха чайки. През тълпите, нахлуващи в рибния пазар, се промъкваше вестопродавец.

— Призрака и неговата любовница са сразени! — викаше той. — Прочетете тук цялата вълнуваща история!

Клиенти жадно разграбваха изписаните листове; монетите сменяха ръцете на притежателите си. Близо до основата на моста на мястото, където езекутираните престъпници се излагаха за назидание на гражданите, се беше събрало любопитно множество. Днес там имаше две отсечени глави, окачени на бесило. Едната беше на жена — дългите ѝ черни коси се вееха на хладния влажен бриз. Другата беше с бръснатото теме и високия кок на самурай. Лицата им бяха сбръчкани, изкълвани от птиците и полуразложени от четиридневното излагане на природните стихии. Устата и очните им кухини зееха, а около тях бръмчаха мухи. Гноясалите червени дупки гъмжаха от червеи. Костите на носа, бузите и челото белееха оголени. Земята под тях бе потъмняла от засъхнала кръв. Единствено табелите, прикрепени на бесилото, указваха самоличността на престъпниците. За жената пишеше:

ЮГАО, УБИЙЦА. РАНЕНА ПРИ СЪПРОТИВА ПО
ВРЕМЕ НА АРЕСТ. ОЦЕЛЯЛА И ВПОСЛЕДСТВИЕ
ЕКЗЕКУТИРАНА.

За мъжа надписът гласеше:

КОБОРИ, НАЕМЕН УБИЕЦ, СРАЗЕН В ЖЕСТОКА БИТКА.

Около главите се бяха събрали рояк малки момчета, които се смееха и ги обсипваха с подигравки. Едно от тях хвърли камък и уцели мъжката глава, при което момчетата побягнаха и изчезнаха в тълпата.

В крепостта Едо сановници излизаха от главните порти пеша, на коне или в паланкини. Те се стичаха към административния район Хибия, заети с делата си, успокоени от съзнанието, че Призрака вече не дебне из града и те не са изложени на опасност повече от обичайното. Вятърът, метящ улиците, довяваше пепел от погребалните клади, напомняйки за войниците, загинали в битката срещу Кобори. Черният креп, окачен на портите на крепостта, изразяваше почитта към тяхната доблест.

В имението на дворцовия управител Масахиро стоеше в градината, облечен в бяло късо кимоно и панталонки. Босите му пръсти надничаха през тревата. В ножница на пояса му бе окачен малък дървен меч. Лицето му бе застинало в тържествена съсредоточеност. Внезапно той изкриви черти в свирепа гримаса. Извади меча, нададе мощен вик, хвърли се и нанесе удар срещу невидимия противник.

— Много добре — каза Сано, когато Масахиро отправи към него жаден за одобрение поглед. — Сега опитай това.

Облечен също в бели одежди, той издърпа собствения си дървен тренировъчен меч и показа серия от движения. Масахиро ги повтори, влагайки повече сила, отколкото грация, но Сано изпита гордост от първите стъпки на малкия си син в овладяването на бойните изкуства. Радваше се на цъфналите около езерото морави перуники, на упойващия аромат на жасмин, на свежата хладина на утрото и на долитацията от къщата глас на Рейко, която разговаряше с прислугата.

Наслаждаваше се на факта, че е жив.

Бяха минали четири дни, откакто бе победил Кобори, и шест, откакто Кобори бе проникнал в спалнята му. Всяка нощ заспиваше със страха, че повече никога няма да посрещне зората. Всяка сутрин се събуждаше с мъчителното очакване за мощния взрив в тялото си, който да спре сърцето му и да угаси съзнанието му. Усещаше погледа

на Рейко, която го наблюдаваше с тревога, очаквайки да рухне мъртъв. Но това не се случваше въпреки тежките рани от ръката на Призрака.

Докато стигне до дома си след битката, болките му бяха станали тъй непоносими, че при портата бе изпаднал в несвяст. На следващото утро вече бе целият в синини и всичко го болеше тъй силно, че не можеше да помръдне. Урината му бе почервеняла от кръв. Рейко му даваше бульон с лъжица, защото дъвченето му причиняваше болка. Дишането също. Един доктор се бореше да го върне към живот с лекарства и масажи, а до постелята му припяваше молитви свещеник. Неотложни призовки от владетеля Мацудайра и шогуна оставаха без отговор. Сано бе оставил управлението на самотек, легнал, както той самият смяташе, на смъртното си ложе...

Докато в един момент бе започнал да се съвзема. Предишния ден се бе почувствал достатъчно добре, за да стане и да хапне твърда храна. Днес вече можеше да се движи, без това да му причинява непоносима болка. Синините бяха почнали да избледняват. Нито за миг не бе усетил проникновената увереност, че Призрака не му е приложил смъртоносното докосване. По-скоро у него постепенно нарастваше убеждението, че последните думи на Кобори са били просто заплаха, целяща да го изпълни с ужас, един безплоден опит за отмъщение. Сега той изживяваше всеки миг като рядък и крехък дар. Когато преподаде на Масахиро първия урок по бой с меч, той безмълвно благодари на Небесата, че връзката между баща и син бе останала ненакърнена. Радваше се, че ще живее, за да може да води своето малко момче по пътя към възмъжаването, да го пази, да го гледа как израства в доблестен самурай, как се прославя, как става баща и се грижи за собствените си деца.

Но този миг на съвършен покой и щастие не можеше да трае вечно. На плещите му лежаха задължения от изключителна важност.

— Толкова за днес — каза той.

Двамата прибраха мечовете в ножниците си.

— Утре ще тренираме пак, нали? — попита Масахиро.

— Да — обеща Сано, — утре!

* * *

Пред малко светилище, свряно между дюкяни за кошничарски изделия на една улица в Гинза, се бе събрала тълпа. От портата му излязоха детективите Арай и Иноуе, водейки пред себе си двама самураи размирници, които се бяха крили вътре. След тях яздеше Хирата, придружен от други детективи, които носеха пушки, муниции и запалителни бомби. Бунтовниците ги бяха складирали вътре, подготвяйки се за въоръжени нападения срещу режима на владетеля Мацудайра. Докато минаваше покрай втрещените зяпачи, Хирата си мислеше за драстичните промени, които бяха настъпили само за последните няколко дни.

След екзекуцията на Кобори деловият живот в Едо бе възстановил обичайния си ритъм. Положението на Сано, както и неговото, отново бе стабилно. Но за него лично всичко останало си течеше постарому. Той продължаваше да бъде затворник на болното си тяло. Все така седеше встрани, докато другите мъже действаха, както бе станало в битката срещу Кобори. Споменът му за онази нощ бе забулен в срама от собствената му безпомощност. Явно му бе писано да продължи да живее по този начин, тъй като повече не бе срещнал Озуно, макар че прекарваше всеки свободен миг в дирене на свещеника. Озуно бе една възможност, която съдбата му бе поднесла като изкушение и после му бе отнела.

Но Хирата затвори вратата към самосъжалението и скръбта. Имаше своя пост, семейството си и доброто си име. Все още имаше своите мечти, в които можеше да се сражава и да жъне бляскави победи, както и спомените си за не една спечелена битка.

Смяташе се за щастливец. Както яздеше с хората си и пленените от тях размирници, той внезапно забеляза позната фигура, която вървеше към него накуцвайки. Беше Озуно. Хирата усети как лицето му засиява от радостно удивление. Слезе тромаво от седлото и се втурна към свещеника.

— Здравейте! — извика той.

— Какво? А-а, това си ти — измърмори Озуно.

Огорчението, изписано върху лицето на свещеника, му се стори комично и той се засмя. Беше тъй щастлив от внезапната му поява, че изобщо не се засегна от неохотата, с която Озуно реагира на срещата им.

— Търся ви навсякъде. Вече бях решил, че сте напуснали града, и изведнъж най-неочаквано се озоваваме един срещу друг. Не е ли удивително?

— Понякога намираме каквото ни е нужно, когато изобщо не го търсим — отбеляза Озуно надменно. — А друг път се натъкваме на нежеланото, колкото и да се стараем да го избегнем.

Хирата бе твърде щастлив, за да го е грижа, че Озуно всъщност се бе крил от него.

— На някои от нас просто им върви повече, отколкото на други.

Озуно кимна недоволно.

— Чувам, че дворцовият управител Сано е заловил моя ученик отстъпник. Задължен съм му, че отърва този свят от Кобори.

— Той ви дължи огромна признателност за съвета — каза Хирата. — Бил му е от решаваща полза, за да победи Кобори.

— Радвам се, че съм успял да помогна — неизменната сприхавост на Озуно се посмекчи, макар и не с много.

— Помните ли какво ми казахте, когато се срещнахме предишния път? — попита Хирата. — Че ако се видим отново, ще станете мой учител.

Озуно посрещна думите му с гримаса.

— Да, вярно е, казах го. Макар че за осемдесет години живот би трябвало да знам как да си държа устата затворена.

— И ето ни сега заедно — рече Хирата и разтвори широко ръце, все едно искаше да прегърне свещеника, всичко наоколо и този благословен ден. — Това е знак, че съдбата е пожелала да ме обучите на мистичните бойни изкуства.

— А кой съм аз, че да оспорвам знак, пратен свише? — Озуно завъртя очи към небето. — Небесата май си правят шега с мен.

Сега, когато мечтите на Хирата изглеждаха тъй постижими, надеждата му вдъхна бодрост. Той зърна необятен източник на живителна сила, от която скоро щеше да може да черпи.

— Кога започваме заниманията?

— Не знаем колко ни остава на тази земя — рече Озуно. — Единственото сигурно, с което разполагаме, е настоящият миг. Започваме уроците ти веднага.

След като бе постигнал най-съкровено си желание, Хирата вече не бързаше толкова да пристъпи към действие.

— За мен ще е по-добре да почнем след няколко дни. Сега трябва да си довърша работата. Когато приключа, можете да се преместите в имението ми в крепостта Едо и да...

Озуно разсече въздуха с ръка, прекъсвайки думите на Хирата.

— Сега ти си мой ученик. Аз съм твоят учител. Аз решавам кога и къде ще те обучавам. Тръгвай с мен, преди да съм променил решението си — и той прониза с поглед Хирата. — Или си променил своето?

Хирата усети някакво вътрешно разместване, сякаш космичните сили пренареждаха собствения му живот. Верността му към Сано и шогуната все още го ръководеше, но той се бе поставил под разпорежданията на Озуно. До този момент не бе мислил какви сблъсъци на интереси или физически и духовни предизвикателства могат да възникнат при влизането му в това тайно общество от избраници. При все това вече не можеше да се противопоставя на съдбата си, както и Озуно на своята.

Хирата викна към детективите, които се бяха спрели да го изчакат:

— Продължете без мен.

После се обърна към Озуно, който го изгледа с пестеливо одобрение, все едно бе преминал първата проверка, но на косъм.

— Готов съм. Да вървим.

* * *

По една от широките улици в крепостта Едо, вървяща между два реда кедрови дървета, бавно се движеше шествие от самураи. Всички бяха пременени в пищни церемониални доспехи. В обърнатите си с дланите нагоре ръце всеки от участниците носеше голяма кутия, увита в бяла хартия. Шествието се оглавяваше от самия шогун. Вдясно от него пристъпваше владетелят Мацудайра, а вляво — дворецовият управител Сано. Пред тях се движеше колона от десет шинтоистки свещеници в бели роби и с черни шапки. Някои носеха запалени факли, други — барабани и звънчета. Процесията навлезе в широко празно пространство, изсечено наскоро в декоративния лес на крепостта и посипано с бял чакъл. По затуленото небе се носеха

облаци, а утринта бе сумрачна и хладна като привечер. Земята потръпваше от слаби трусове. Шествието се движеше по застлана с широки каменни плочи пътека към новото светилище, построено по специална заръка на шогуна.

По време на възстановяването си Сано бе чувал удари на брадва ден и нощ, докато множество дървари сечаха дърветата. Сега той съзря светилището в памет на загиналите в битката с Кобори. Представляваше дървена постройка, чийто извит покрив заслоняваше стъпалата, водещи към него от повдигната каменна площадка. Решетка закриваше входа към малкото помещение, където можеха да обитават духовете на умрелите, щом бъдеха призовани. Отстрани имаше каменни фенери, а отпред — ниска маса с поднос с чашки за тамян, прикрепени върху метална съдина. Постройката не беше голяма, но изкусно гравирани конзоли и пищната украса показваха, че не са били пестени нито труд, нито средства. Вероятно мнозина занаятчии бяха работили без почивка, за да завършат светилището за днешния ден, който дворцовите астролози бяха пресметнали като най-подходящото време за настоящото поклонение.

Свещениците запалиха каменните фенери и после тамяна в металната съдина. Въздухът се изпълни с ароматен дим. Започнаха да припяват молитви, забиха барабаните в бавен и звучен ритъм и задрънкаха звънчетата. Шогунът пое тържествено към светилището. Спря при масата, където постави своята кутия с четирийсет и девет питки от пшенично брашно, напълнени с подсладен пастет от червен боб — приношение за мъртвите, което символизираше броя на костите в тялото на един убит войник. Сведе за момент глава към ръцете си, събрани молитвено до гърдите, и после пусна в съдината чашка с тамян. Владетелят Мацудайра пристъпи напред и повтори ритуала. Дойде ред и на Сано. Докато отдаваше безмълвна почит на своите паднали воители, той бе връхлетян от емоции.

Срам обагреше признателността му, че е останал жив. Струваше му се несправедливо един човек да оцелее, а толкова други да загинат, да стои сега тук тялом, а воините му — само духом. Испитваше болезнена скръб, защото собствената му победа бе предшествана от тяхната гибел. Застанал редом с шогуна и владетеля Мацудайра до светилището, той наблюдаваше как останалите от процесията изпълняваха церемонията. Участниците бяха седемдесет и четири,

всеки от тях представляващ по един войник от жертвите на Призрака. Между тях бяха членовете на съвета на старейшините, други висши служители и мъже роднини на загиналите. Но трийсетимата тежко ранени и осакатени — в това число капитан Накай, все още парализиран въпреки старанието на най-добрите лекари — не бяха представени. Сано бе обзет от вина, по-съкрушителна от ударите, които бе понесъл по време на битката с Кобори.

Церемонията отиваше бавно към своя тържествен край. Музиката спря. Свещениците се оттеглиха. Хората взеха да се събират на малки групи около светилището, разговаряйки с приглушени гласове. Генерал Исогай се приближи до Сано и каза:

— Поздравления за победата ви.

— Искрени благодарности.

— Трябва да ви се извиня за позорното поведение на моите войници — покруса бе заменила обичайно ведрото настроение на генерала. — Веднага щом ги събера, дезертърите ще бъдат принудени да извършат сепуку.

— Може би това е твърде сурово наказание, особено при подобни необичайни обстоятелства — каза Сано. — Те бяха добри, смели воини. Призракт ги накара да загубят разсъдъка си.

Той бе простил на Маруме и Фукида, задето го бяха изоставили. Беше им забранил, освен това да извършат ритуалното самоубийство, макар че те го бяха умолявали да им позволи да изкупят своя позор.

— Не искам повече да се погубва живот заради него. А и тези хора са ни нужни.

Генерал Исогай изглеждаше непреклонен.

— Аз съм длъжен да поддържам строга дисциплина. Сепуку е обичайното наказание за дезертърство. Ако се допускат изключения, това ще отслаби морала на армията. Не мога да го позволя. Но ако вие ми наредите да пощадя изменниците...

За миг Сано се изкуши от идеята, но после отвърна с неохота:

— Не. Постъпете така, както ви повелява дългът.

Макар че имаше властта да се разпореди, както реши, и той също както генерал Исогай бе обвързан със самурайския кодекс на честта. Заобикалянето му щеше не само да наруши принципите му, но и да го направи твърде уязвим за атаки. При все това предстоящата смърт на дезертърите му тежеше не по-малко от гибелта на погубените от

Кобори войници. Щом генерал Исогай се отдалечи, към Сано с бързешком се приближи Йоритомо.

— Моля, позволете да изразя възхищението си от победата ви над Призрака! — очите на младежа искряха от възхищение.

Шогунът се присъедини към тях.

— А-а, Сано сан. Ти спаси всички ни от Призрака. Сега се чувствам много по-добре.

Той въздъхна. В следващия миг се втренчи в Сано и очите му се разшириха от ужас.

— О, Небеса, ама ти изглеждаш ужасно! Цялото ти лице е в синини! Призлява ми, като ги гледам. Заповядвам ти да... ъ-ъ... си сложиш грим, за да ги прикриеш.

А Сано си мислеше, че нищо, казано от шогуна, вече не може да го изненада.

— Да, ваше превъзходителство.

— Хайде, Йоритомо, тръгвай!

И шогунът побърза да се отдалечи, все едно раните на Сано бяха заразни. Йоритомо отпрати към Сано — извинителен поглед и го последва.

Приближи се владетелят Мацудайра.

— Почитаеми дворецов управителю. Радвам се да те видя на крака.

— И аз се радвам да ви видя — все още на власт, добави наум.

През четирите дни, в които Сано не се бе явявал в двореца, владетелят Мацудайра явно бе успял да укрепи положението си. Сега той повдигна вежди и кимна доволен, прочел мислите на Сано. Изглеждаше по-спокоен и сигурен, след като управлението му вече не бе застрашено от зловещия убиец.

— Някои проблеми създават значително по-малко грижи, отколкото преди няколко дни — той хвърли поглед към старейшините Като и Ихара, които стояха с неколцина свои поддръжници. Те го изгледаха с неприязън. — Ако на някои хора им се прииска да ме атакуват, ще трябва да го направят лично, вместо да разчитат на Кобори. Освен това спечелих няколко нови съюзници, докато те загубиха сериозни позиции, защото ти успя да го отстраниш. Добра работа, Сано сан.

Сано се поклони в израз на признателност за похвалата, макар че я намираше за неуместна. Седемдесет и четирима войници бяха мъртви, той самият за малко не бе загубил живота си, а единственото, което вълнуваше владетеля Мацудайра, бе, че унищожаването на Призрака бе укрепilo режима му.

— Само че не ставай твърде самодоволен — побърза да го предупреди владетелят Мацудайра. — Все още има куп възможности да направиш погрешна стъпка. И също толкова хора, които изгарят от нетърпение да заемат мястото ти, ако го сториш.

Преди да се отдалечи, погледът му насочи вниманието на Сано в отсрещния край на двора около светилището. Там полицейският началник Хошина стоеше в края на множество, което се бе скупчило около шогуна. Гняв изкриви чертите му, когато пое към Сано. Преди да успее да стигне до него, Сано бе заобиколен от висши длъжностни лица, които го поздравяваха, интересуваха се за здравето му и го поздравяваха със завръщането му в свитата на шогуна. Някои от тях бяха служители, които Хошина бе смятал за свои поддръжници в домогванията си за власт. Сано чувстваше колко ревностни са в старанието си да му засвидетелстват доброто си отношение заради угризения, че го бяха отбягвали, докато положението му бе застрашено, виждаше колко се притесняват, че той може да им отмъсти за предателството. Очевидно кампанията на Хошина срещу него бе приключила безславно.

Хошина си проби път през тълпата. Спря до Сано само колкото да измърмори:

— Този път печелиш ти. Но тепърва има да видиш — и се отдалечи наперено.

Сано почувства, че светът възстановява своето познато крехко равновесие. Земята под краката му тръпнеше. Той си представи пукнатини, които се разклоняваха някъде дълбоко в недрата ѝ и плъзваха към и дома му, където Рейко му се струваше тревожна и далечна. Тя не му бе споделила тревогите си, явно защото не бе искала да го натоварва по време на възстановяването му, но той знаеше, че е разстроена заради обратата в разследването ѝ. Сано почувства внезапна остра нужда да поговори с нея, преди вихърът на задълженията да го погълне.

— Извинете ме — каза на служителите и даде знак на детективите Маруме И Фукида, които му проправиха път към портата.

* * *

Буреносни облаци се скупчваха над боровете и засенчваха малко гробище в района на храма „Зоджо“. Редици от каменни колони бележеха гробовете, окичени с портретите на покойниците и приношения от и цветя и храна. Наоколо бе пусто, само пред едно голо парче земя стояха неколцина души. Рейко, лейтенант Асукай и останалите ѝ стражи наблюдаваха как един работник копаеше нов гроб. Лопатата му обръщаше пръстта, тъмна и влажна от дъждовния сезон, който бе настъпил по-рано тази година. Свежата миризма на земя и борове не беше в състояние да утеши мъката, налегнала Рейко.

В далечината проехтя гръмотевица. Гробокопачът свърши своята работа. Рейко стана и вдигна черна керамична урна, която бе оставена до гроба. Вътре бе пепелта на Тама. Тя внимателно спусна урната в дупката, после коленичи, сведе глава и прошепна молитва за духа на момичето.

— Дано се преродиш в по-добър живот от този, който напусна.

Придружителите ѝ чакаха безмълвни и мрачни. Рейко прошепна в гроба:

— Съжалявам, прости ми!

После се изправи и гробокопачът запълни дупката, стъпка пръстта и си тръгна. Лейтенант Асукай положи каменния означител на гроба с името на Тама. Рейко постави пред него приношенията, които бе донесла — оризова питка, стъкленица sake и букет цветя. Над гробището ливна дъжд. Лейтенант Асукай разтвори чадър над главата на Рейко и ѝ го подаде. Но тя се бавеше, нямаше сили да си тръгне. Не бе очаквала, че ще скърби тъй дълбоко за някого, когото бе познавала толкова отскоро. Колко странно, че смъртта на един почти непознат човек може да промени живота на друг.

Рейко чу тропот на конски копита въвн от гробището. Вдигна поглед и видя Сано, който влизаше през портата, следван от детективите Маруме и Фукида. Той дойде и застана до нея при гроба, а хората му се присъединиха към ескорта под боровете. Дъждът се

сипеше, мокрейки гроба и приношенията. Рейко почерпи оскъдна утеха от присъствието на Сано, който се бе притиснал до нея в тясното убежище сушина под чадъра ѝ.

— Слугите ми казаха, че ще те намеря тук — той я изглежда загрижено. — Какво става?

— Току-що погребях пепелта на Тама. Нямаше кой друг да го стори — обясни Рейко. — Отидох в къщата, където работеше, за да попитам дали има някакви роднини. Господарят ѝ ми каза, че е самичка. А и те не проявиха интерес какво ще стане с тялото ѝ. Затова ѝ организирах погребална церемония в деня след смъртта ѝ. Никой не дойде, освен баща ми.

Рейко изпитваше тъга заради Тама, която се бе оказала тъй самотна на света, и заради съдия Уеда, който си имаше свои угризения заради начина, по който бе приключило делото по убийствата на Югао.

— Нямаше и кой да направи подобаващ гроб на Тама, освен мен. Сано кимна одобрително.

— Добре си постъпила.

— Това е най-малкото, което можех да сторя за нея — мъчително чувство за вина терзаеше Рейко. — Ти се опита да ме предупредиш, че властта е опасна. Каза ми, че нещата, които вършим с нея, може за момента да ни се струват добри, но делата ни може да доведат до лоши последствия. Е, беше прав. Аз злоупотребих с властта си и причиних непоправимо зло на едно невинно момиче.

— Самата Тама се издаде, че знае твърде много за Югао — изтъкна Сано. — Ако си беше мълчала, Югао щеше да я пусне да се прибере в града, преди аз да доведа войниците.

— Не можеше да се очаква от Тама да знае какво да казва и какво не — възрази Рейко. — Тя бе просто едно обикновено момиче... докато аз трябваше да предвидя всички рискове.

— Ти не си можела да знаеш какво ще се случи. Пожарът, заради който Югао излезе от затвора, бе непредвидимо обстоятелство.

Рейко му беше благодарна, че не я натовари повече с упреци, задето не се бе вслушала в съвета му, но не можеше да прости на себе си.

— Ти ме предупреди, че може да се случи нещо, което не съм очаквала. А аз не те послушах.

— Но от разследването ти имаше и голяма полза — напомни й Сано. — Ако не беше забавила екзекуцията на Югао... и тя не беше избягала от затвора... можех и досега да издирвам Кобори, а той да продължава с убийствата си.

— Може би. Но откъде бихме могли да знаем? В едно съм сигурна — ако не бях аз, Югао нямаше да е жива и нямаше да може да убие Тама.

— Ти направи каквото можа, за да я спасиш. Дори изложи на риск собствения си живот.

— И се провалих. Аз съм жива, а Тама е мъртва — Рейко изрече онова, което я терзаше най-много: — А и не се захванах с това разследване само защото исках да открия истината и да служа на справедливостта. Жадувах за приключение. И си го получих. А Тама плати цената.

Върху лицето на Сано се изписа загриженост. Рейко видя, че думите ѝ бяха докоснали болезнена струна в него.

— Ти не си единствената, която някога е имала егоистични лични мотиви. Когато владетелят Мацудайра ми заповяда да заловя убиеца, аз бях доволен, че ще се откъсна от досадните си задължения. Бях жаден за приключения, също като теб.

— Но на теб ти беше наредено — каза Рейко, способна да оправдае неговото поведение, за разлика от своето собствено. — Искал си да спасиш живота на невинни и да накажеш един убиец.

— Така е, но освен това исках да спася собствения си пост, който бих загубил в случай на провал. Залогът бе собствената ми чест. А и не само твоето разследване пое в грешна посока — разяждаща болка сгърчи насиненото му лице. — Аз поведох цяла армия на мисия, която се оказа самоубийствена.

— Не е същото — възрази Рейко. — Онези войници бяха самураи. Техен дълг бе да се хвърлят в смъртоносната битка.

— Но и те са мъртви също като Тама — рече тихо Сано, — а аз съм жив.

Двамата стояха един до друг, свързани от печалния факт, че бяха оцелели, за разлика от онези, които им бяха служили, и от съзнанието, че животът им е не само благодат, спусната им от Небесата, но и бreme. Дъждът се лееше, замъглявайки гробовете. Наоколо земята бе осеяна с локви.

— Какво ще правим сега? — попита Рейко.

— Ще се опитаме да поправим случилото се.

Изкуплението изглеждаше невъзможно, при все това идеята да се опитат да го постигнат, тласна Рейко към отчаяни решения.

— Ще престана да разследвам престъпления! — закле се тя. — Ще се поставя под домашен арест, за да не мога повече да причиня зло на никого.

Но още докато говореше, духът ѝ потъна в униние. Да погребете всичките си умения, опит и жар в едно с пепелта на Тама! Каза си, че тази цена е твърде нищожна.

— Аз не мога да си позволя лукса да се оттегля от света — заяви Сано печално. — Все още имам задължения, които трябва да изпълнявам. Длъжен съм да използвам властта си. Не мога да престана да правя преценки, макар и понякога да се оказват погрешни — той млъкна, отдаден на размисъл. — А и все още държа на възможността да върша добро, да използвам властта и положението си, за да служа на честта — решимост и надежда и вляха сила в гласа му. — Това не се е променило. За Рейко също!

— Но ако продължим да действаме, как можем да бъдем сигурни, че нещата няма да се объркат отново?

— Няма как. Очевидно властта не ни предпазва от несполуки и грешки. Единственото, което можем да знаем със сигурност, е, че тя усилива до крайност последствията от собствените ни действия.

В гласа на Сано звучеше колебание, сякаш той самият в момента се опитваше да намери правилното решение.

— Но прекомерната предпазливост не е по-добра от липсата ѝ, а бездействието може да бъде по-вредно от действието. Ако не бях тръгнал да го преследвам, Кобори вероятно щеше да продължи да убива, режимът на владетеля Мацудайра можеше да бъде отслабен и Япония да бъде разкъсана от нова гражданска война. Ако ти не се бе замесила с Югао, може би аз нямаше да заловя Кобори. Събитията са свързани по загадъчен начин. Струва ми се, че всички те са били предопределени да се случат, че самите ние сме били длъжни да действаме именно така, а не другояче. И съм убеден, че сме оцелели в името на определена цел.

Рейко бе скептична, но копнееше да повярва, че наистина е така.

— Каква цел?

— Не знам. Може би ако посрещаме достойно предизвикателствата, които ни поднася бъдещето, това ще ни помогне да постигнем съдбата си.

Рейко се усмихна скръбно.

— Винаги съм си представяла, че съдбата ще ми се разкрие чрез някакви небесни проявления или странни видения.

Сано се засмя:

— Съмнявам се, че възможността да прозрем съдбата зависи от нас повече, отколкото и изборът, каква да е тя. Небесата може да смятат, че не си струва да ни отреждат участие в подобна вълнуваща драма.

Разменените шеги сгряха Рейко. Тя почваше да вярва, че животът ѝ наистина е пощаден в името на определена цел, че ще получи своя шанс следващия път да се справи по-добре. Надяваше се, че когато предизвикателствата се появят, те двамата със Сано ще бъдат готови да ги посрещнат. Той обгърна с поглед потъналото във влага, навяващо скръб гробище.

— Едва ли ще разчетем съдбата си на това място. Да се връщаме в крепостта Едо.

Тя кимна. Тръгнаха си заедно от гроба на Тама. Дъждът продължаваше да се лее като из ведро. Под оскъдния заслон на чадъра и двамата бяха мокри. Продължаваха да трещят гръмотевици, земята потреперваше, но в далечината забуленият небосклон изсветляваше в лъчиста ведрина.

РЕЧНИК НА ИЗПОЛЗВАНИТЕ ЯПОНСКИ ДУМИ

Бакуфу — военно феодално правителство.

Банчо — район на запад от замъка Едо, където потомствените васали на Токугава притежават имения, оградени с плетове от жив бамбук.

Буцудан — възпоменателно светилище във формата на малко сандъче съответства на божница.

Киот — сандъче или шкафче за икони или други предмети за религиозно поклонение.

Бушидо — самурайският кодекс за вяност.

Даймио — едри феодални земевладелци, управляващи провинциите в средновековна Япония.

Дим мак — китайско бойно изкуство, изградени умения да се използват определени точки по тялото с цел премахване и обезвреждане на противника.

Йорики — началник на отдел в силите на реда.

Каго — подобен на кошница стол под наем.

Кобан — старинна японска златна монета.

Коку — количеството ориз, достатъчно да изхрани един човек за една година.

Котацу — мангал.

Мецуке — разузнавателната служба на Токугава.

Онагата — изпълнител на женски роли.

Ронин — самурай без господар.

Сама — господар, учтиво обръщение към вишестоящ.

Сан — господин, госпожа, госпожица.

Сашими — японско ястие от тънки ивици филе от сурова риба.

Соробан — сметало.

Сосакан — личен следовател на шогуна.

Сумата — „тайната техника на бедрата“ — когато единият мъж мушка органа си между бедрата на другия, симулирайки анален акт.

Суши — малки питки от студен ориз, гарнирани със сурова риба.

Татами — сламена рогозка, стандарт за определяне размерите на стая; мека настилка, върху която се провеждат тренировки.

Футон — подплатена завивка; дюшек, които се слага на пода; постеля.

Хатамото — потомствени васали на Токугава.

Хинин — граждани, запратени на дъното на социалната стълбица като наказание за престъпление.

Чан — суфикс в японския език, който се добавя след личното име за образуване на умалителни и галени имена.

Шамисен — японска старинна триструнна китара.

Ширасу — част от пода, покрита с бял пясък, символ на истината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.